

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

'I loved every second of it'
ALI HAZELWOOD, *THE LOVE HYPOTHESIS*

Julie Soto

Forget Me Not

She's the one
that got away
He's the one
she can't forget

UNUTMA BENİ

Julie Soto

HarperCollins *Publishers*

Kopyalama hakkı

HarperCollinsPublishers Ltd
1 London Bridge Street,
Londra SE1 9GF

www.harpercollins.co.uk

İlk olarak *HarperCollinsPublishers Ltd* 2023 tarafından

yayımlanmıştır Telif Hakkı © Julie Soto 2023

Kapak tasarımı Holly *Macdonald*/*HarperCollinsPublishers Ltd*
Kapak illüstrasyonları: Shutterstock.com

Julie Soto, bu eserin yazarı olarak tanımlanmanın ahlaki bir hak olduğunu
ileri sürmektedir.

Bu kitabın katalog kopyası British Library'den temin edilebilir.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins'in açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, aşağı yüklenemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

Kaynak ISBN: 9780008564834
E-kitap Baskısı © 2023 ISBN: 9780008564841
Sürüm: 2023-06-06

Adanmışlık

Mar ve Cat için.

*Bunca yıldır masanın
altından elimi tuttuğun için
teşekkürler.*

İçindekiler

[Kapak](#)
[Başlık](#)
[Sayfası](#)
[Telif](#)
[Hakkı](#)
[İthaf](#)

[Bölüm 1: Ama Bölüm](#)
[2: Ama Bölüm 3:](#)
[Elliot Bölüm 4: Ama](#)
[Bölüm 5: Elliot](#)
[Bölüm 6: Ama Bölüm](#)
[7: Ama Bölüm 8:](#)
[Elliot Bölüm 9: Ama](#)
[Bölüm 10: Elliot](#)
[Bölüm 11: Ama](#)
[Bölüm 12: Ama Ama](#)
[Bölüm 13: Elliot](#)
[Bölüm 14: Ama](#)
[Bölüm 15: Elliot](#)
[Bölüm 16: Elliot](#)
[Bölüm 17: Ama](#)
[Bölüm 18: Elliot](#)
[Bölüm 19: Ama](#)
[Bölüm 20: Elliot](#)
[Bölüm 21: Ama](#)
[Bölüm 22: Elliot](#)
[Bölüm 23: Elliot](#)
[Ama 24. Bölüm:](#)
[Elliot 25. Bölüm:](#)
[Elliot Ama 26.](#)
[Bölüm Elliot 27.](#)
[Bölüm Ama 28.](#)
[Bölüm Ama Bölüm](#)
[29: Ama Bölüm 30:](#)
[Ama](#)

[Bölüm 31: Ama](#)

[Bölüm 32: Elliot](#)

[Bölüm 33: Ama](#)

[Bölüm 34: Ama](#)

[Yazarın Notu](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Yayıncı](#)

[Hakkında](#)

1

Ama

MART

Başarılı bir düğün planlamak için beş kuralım var.

(Yalanlar. Eminim daha fazlası da vardır ama "Yetmiş altı kuralım var, arkanıza yaslanın" deseyseniz sanırım sizi kaybederdim).

Kural 1: Canlı hayvan yok. Yüzükleri yerler, çiçekçi kızları ısırırlar ve her yere kaka yaparlar.

Kural #2-DIY, düğün ekibinin kendi başına yapacağı anlamına gelmez. Bu, çiftin Pinterest'e girdiği ve artık düğün planlayıcısının sorunu olduğu anlamına gelir.

Kural 3-Bir gece kulübü DJ'i ile bir düğün DJ'i birbirinin yerine kullanılamaz. Kural #4-Kendinizi asla bir sağdıçla yalnız bulmayın.

Ve son olarak, Kural #5-Her zaman onlarla çardaktan çıkmaları için konuşun. Her zaman.

Koridorda yürüyorum, topuklarımın çimlere batmasını engellemek için kalçalarım yanıyor. Halı yirmi dakika içinde geldi ve bu konuda ısrar ettiğim için memnunum,

Çünkü gelin bir bataklık gibi bacaklarını çekiştirirdi.

Günde en az iki kez Priyanka Chopra'yla karıştırılan uzun boylu Hintli bir kadın olan fotoğrafçım ve en sevdiğim eski sevgilim parkın ortasında yüzüstü uzanmış, kamerasını asistanlarımın gelin ve damadın yerine geçmek üzere kaçırıldığı çardağa çevirmiş.

"Mar, canım," diyorum sahte bir gülümsemeyle. "Jake'in zaten bir işi var." Parmaklarımı şıklatmamla Jake -diğer bir üvey kardeş- çardağın

ve satıcıları yönlendirmesi gereken yükleme alanına geri döndü. "Ve sana Sarah'ı on dakikalığına verdim."

Uzun bacakları kendini ayağa kaldırdığında, Mar'ın güzel yüzü başımın on beş santim üstünden bana bakıyor. "Çardaklar, Ama?"

"Çift ısrar etti. Nefret ettiğini biliyorum-"

Kolumdan tutarak beni yanına çekti ve kamera ön izleme penceresini bana doğru çevirdi. "Latticework. Kafes işi."

O çerçevelere tıklarken ben de onlara bakıyorum. Çardağın tavanı çaprazlama döşenmiş ve şansıma bugün pırıl pırıl güneşli bir gün.

Jake ve Sarah'nın yüzlerinde gölgeler var. Mar

bana doğru eğildi. "Sanki-"

"Elmalı turta. Elmalı turtaya benziyorlar." Güneşe ters ters bakarak hayıflanıyorum.

Batıda bulutlar var, ama zamanında burada olacaklar mı? "Arabanda ne var?"

"Gerçek tören sırasında berbat görünecek bir sürü şey."

Başımı sallıyorum, çardağa bakıyorum. Mar düşünmeme izin vereceğini biliyor. Bir elimi siyah saçlarımın arasından geçiriyorum, kürek kemiklerimin arasından aşağıya doğru uzanmasının üzerinden belki de iki yıl geçmiş olmasına rağmen kısalmasına hâlâ alışmaya çalışıyorum. (Aslında kuaföre gidip beni "farklı" yapması için kuaförüne yalvarmamın üzerinden *tam olarak* ne kadar zaman geçtiğini biliyorum.)

Kendini çardağın basamaklarına bırakmış olan Sarah'ya dönüyorum.

"Sarah, tören başlar başlamaz Mar'ın anahtarlarını alacaksın ve arabasını yükleme alanına götüreceksin. Onun için her şeyi *gizlice* getireceksin.

'Evet' dedikleri anda Mar'la birlikte hazırlanacaksınız. Bakanı ve çifti çekeceğiz ve unlu mamullere benzemeyen birkaç kare alacağız."

Düğün planlamasına hiç ilgi duymayan ve *bunu* belli eden bir başka eski üvey kardeş olan Sarah uykulu gözlerle bana bakıyor. "DJ'e kim işaret verecek?" "Sanırım ben yapacağım." Saatimi kontrol ediyorum ve Mar'a

kaşlarımı kaldırıyorum. O da başını sallıyor,

Kabul ediyorum. "Tamam, Mar. Gerçek tören sırasında öpücüğü, büyük anları al ama ağlayan aile üyelerine odaklan."

"Ağlayan aile üyeleri benim ekmek teknemdir."

Onları çardakta bırakıyorum ve çiçek teslimatına el sallıyorum. Çiçekçinin asistanı sandalyelerin arasından gül çelenkleri örerken, gözlerim kahverengileşen yaprakları arıyor ve onları tomurcuklarından koparıyorum. Bunu her yaptığımda asistanın dudakları geriliyor ama bir şey söylememesi gerektiğini biliyor.

Geri çekilip mekâna bakıyorum. Neredeyse geldik. Asmam gereken tabelalar ve yapmam gereken bir ses kontrolü var ama her şey bir araya geliyor. Halı teslim edildiğinde, kamyondaki huysuz adam tanıdık gelmiyor. Bakışlarını üzerimde gezdirdi ve Ama Torres'in asistanı olup olmadığımı sordu. Onu düzelttiğimde, bir düğünü koordine etmek bir yana, sandalyeleri düz bir çizgiye yerleştirebilecek türden biri olduğuma güvenmiyor gibi görünüyor, ancak omuz silkiyor ve halıyı koridordan aşağı yuvarlıyor.

DJ'in ses seviyeleriyle oynamasını izlerken, kulağımdaki Bluetooth bip sesi çıkarıyor -evet, ben o kişiyim- ve cevap veriyorum, "Ben Ama."

"Merhaba." Sesi tanımıyorum. "Sen düğün planlayıcısısın, değil mi?"

"Öyleyim," diyorum olabildiğince neşeyle. "Bu kim?"

"Bu Erica. Damadın kuzeniyim."

Geçen hafta saçını yeşile boyamaya karar veren nedime. "Selam Erica. Bir terslik var gibi."

"Evet... Eloise kendini kadınlar tuvaletine kilitleti." Durdum. "Diğer kızlar seni aramamı istemedi ama kırk beş dakika falan oldu ve makyajcı kız daha başlamadı bile-"

"Anladım. Teşekkür ederim, Erica. Yola çıkıyorum."

Kulaklığıma bir Bond kötü adamı gibi dokunuyor ve bir dansçı gibi dönerek caddenin karşısındaki otele doğru ilerliyorum. Gelin partisi küçük bir alanda konuşlanmıştı.

Alt kattaki konferans salonu, şehir merkezindeki düğün modası başladıktan sonra otelin süite dönüştürecek kadar akıllıca davranmış olması. Doğruca en sevdiğim konsiyerj olan Bernie'nin çoktan çekmeceye uzandığı resepsiyona yürüyorum.

"Acil durum mu?" diyor.

"Halledemeyeceğim bir şey değil." Ona bakıyorum ve uzattığı elindeki iskelet anahtarları alıyorum.

Kısa bacaklarım lobiye adımlıyor ve kapıyı çalmadan doğrudan odaya giriyor. Altı mükemmel tıraşlı kafa bana bakıyor ve Erica da benim gelişime şaşırılmış gibi davranıyor. Baş nedime Carmen, banyonun dışında duvara yaslandığı yerden başını kaldırıp kapının arkasından konuşuyor. Beni gördüğü için yarı rahatlamış, yarı da kurtarıcı olamadığı için kızgın görünüyor.

Ama bu benim işim.

Doğruca kilitli kapıya yöneldim. "Carmen, her şey yoluna girecek. Makyöz kızın beş dakika içinde Eloise için hazır olmasını sağlar mısın?"

dakika?" Carmen bana göz kırpmıyor ama o konuşmadan kapıyı açıp banyoya giriyorum ve arkamdan kilitliyorum.

Banyo, apliklerin üzerinde Tiffany gölgelikler ve deko karolarla 1940'ların tasarımına sahip. Uzak duvara dayalı bir küvet ve içinde yakında Reynolds olacak Eloise, porselen emaye kenarlardan taşan beyaz şifon. Bana bakmıyor, sadece boşluğa bakıyor.

Yaklaşırken topuklarım siyah beyaz fayanslara vuruyor ve hızlı bir bakışla suyu açmadığını teyit ediyorum - neyse ki 22'deki Winchell Düğün Felaketi tekrarlanmıyor. Bluetooth'umu çıkardım, ayakkabılarımı çıkardım ve küvete girip onun karşısına oturdum.

Aklına girdiğimde kirpikleri titriyor. Sonra dudakları titriyor ve boğazından bir ciyaklama kaçıyor. Gözyaşları dökülürken bir eli yüzünü örtmek için kalkıyor. O bitirene kadar hiçbir şey söylemiyorum. Avuçlarını gözlerine bastırıyor, yeni gözyaşlarını uzak tutmak için başını geriye eğiyor.

Yumuşak bir sesle, "Bugünü mükemmel kılmak için değiştireceğin tek bir şey var mı? Bir."

Dudağını ısırtıyor, gözlerini duvara dikeyor. "Damat."

Ah. Şey, buna yardım edemem. En azından acil bir şekilde. Başımı sallıyorum, sanki anlıyormuşum, düşünüyormuşum gibi.

Patrick Reynolds benim favori damadım değildi. Bir beyzbol maçında, Jumbotron'da evlenme teklif etmişti. Nişan hikayelerini sorduğumda her zaman bir çift hakkında iyi bir fikir edinebilirim. Başarılı olup olmayacaklarını anlamak için kanıtlanmış bir yöntem olduğunu söylemiyorum ama... en güzel nişan hikayelerine sahip gelinler iki kez yapmadıkları oluyor.

"Gitmek istiyor musun?" Ona soruyorum. "Arkadan sıvışmak mı?" Islak bir kahkaha attı. "Ciddi misin sen?"

"Evet. Zıplayabiliriz. Sadece sen ve ben. Ya da sadece sen ve Carmen." Şaşkınlığı yüzünden gitmeyince, "Yani, zaten paramı aldım, düğün olsa ne olur olmasa ne olur," dedim.

Homurdanıyor ve elini yüzünde gezdiriyor. "Saticılara ne olacak? Yemek şirketi, DJ?"

"Korkarım o gün iade edilemez. Önümüzdeki elli yedi gün boyunca tavuk ya da balık yiyeceksiniz."

Dudakları titriyor. "Resepsiyonu iptal etme fikrinden töreni iptal etmekten daha çok nefret etmem garip mi?"

"Hayır. Tüm arkadaşlarınla vereceğin parti için sunaktan daha heyecanlı olmak oldukça standart bir durum."

Elbisesini amaçsızca kabartarak "Düğünü yapmadan sadece partiyi yapabilir miyim?" diye mırıldanıyor. Gülümsüyorum ve düşünmesine izin veriyorum. "Bir hiç uğruna olacağını bile bile bunu yapma fikrinden gerçekten nefret ediyorum. Sonumun ailem gibi olmasını istemiyorum - çocuklar üniversiteye gidene kadar idare etmek." Burnunu çekiyor. "*Son düğününüz* olmayacağını bildiğiniz halde *sırf eğlence olsun diye* düğün yapmak daha mı kötü?"

Sıkıca yutkunuyorum. Kendime bunu yapmayı bırakacağıma söz vermiştim, yaklaşmayı bırakacağıma. Bu her zaman felakete yol açar. Eloise beni gelin partisine davet etmişti çünkü zaten çok yakındım. Ama benim işim onu koridordan aşağı indirmek. Bu yüzden nefes aldım ve kendimi tutmayı bıraktım.

"Annem on altı kez evlendi."

Eloise sanki düğün pastasını yere fırlatmışım gibi bana bakıyor. "*Kaç tane?*"

"On altı. Babam beş numaraydı. Ben onun tek biyolojik kızıyım, ama fotoğrafçı Mar? O dokuz numaranın kızı. Bugün çalışan iki asistanım da dahil olmak üzere Sacramento bölgesinde yirmiden fazla eski ve mevcut üvey kardeşim var."

Zihninin çalıştığını, saydığını, matematik yaptığını görebiliyorum. "Bu... korkunç."

Özür dilerim, kabalık etmek istememişim-"

"Sorun değil. Gençken üvey aileden üvey aileye atlamak gerçekten çok zordu. Ama sonunda gerçekten harika insanlarla tanıştım. İnsanlar." Boğazımı temizliyorum ve yeniden odaklanıyorum. "Bunu sana sadece şunu söylemek için söylüyorum, her ne kadar bunun senin tek düğünün olmasını istesen de, öyle olmak zorunda değil. Annem her seferinde tam teşekküllü törenler ve resepsiyonlar düzenler. Bu on altı düğünden sadece *biri* belediye binasındaydı. Yani, eğer farklı bir düğün planlıyorsanız

Üç yıl sonra, tüm bu insanlar hala sizin için orada olacaklar. Kimse düğünlerden bıkmaz. *Güvenin* bana."

Yavaşça başını sallıyor. "Bu yüzden mi düğün planlayıcısı oldun?"

Gülümsüyorum. "Hemen hemen. On sekiz yaşına geldiğimde düğünler hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordum. Çiçekçi kızıdan baş nedimeye ve DJ'liğe kadar her şeyi yaptım."

Eloise güler. "Hiç evlendin mi?"

"Hayır," dedim. "Küçüklüğümden beri bu işle ilgilenmedim." Ve Ona uzun vadeli taahhütlere bile inanmadığımı söylemeden önce derin bir nefes alıyorum ve değişiyorum. "Yani bir seçeneğin var, Eloise. Gücün var."

Oraya gidip pasta yiyebilir, dans edebilir ve bu yeminleri tutmak için sağlam bir girişimde bulunabilirsin. Ya da biz

arka kapıdan gizlice çıkabilir. İptal etmesi için asistanımı göndereceğim." Elini uzatıp sıkıyorum. "Düğün evlilik değildir. Evlilikler asla mükemmel olmaz. Her zaman devam eden bir çalışmadır. Ama düğünler?

Düğünler, mükemmel olmak için çabalayan, zamanın içinde bir andır. İzin ver sana mükemmel bir an yaşatayım, Eloise."

Eloise alt dudağını dişlerinin arasına alıp nişan yüzüğüne bakıyor. Tekrar bana baktığında, başardığımı anladım.

Küvetten çıkıyoruz ve banyonun kapısını açtığımda Carmen hâlâ orada duruyor, bir o yana bir bu yana zıplıyor.

"Biz iyiyiz. Hanımlar!" Odaya sesleniyorum. "Bu işi zamanında bitirmek için yapmamız gereken bazı işler var ama Eloise'e son bir saatin ne hakkında olduğunu sormak zaman kazandırmayacak, tamam mı?"

Ona göz kırpyorum ve Eloise teşekkür etmek için başını sallıyor.

Bernie'ye anahtarları geri verirken, kendime açılmakla doğru şeyi yaptığımı söylemeye çalışıyorum. Zaten düğün günündeyiz. Bana inanmamın söylendiğinin aksine, kendinizden biraz vermek kötü bir şey değil.

Parka döndüğümde Jake yüzünde telaşlı bir ifadeyle bana doğru hızla yürüyordu.

"Yemek şirketi az önce mekandan aradı," diye panik içinde ağzından geçirir. "Çarşaf teslimatının gelmediğini söyledi."

Lanet olsun. Bu denediğim yepyeni bir keten şirketi idi. Ellerimi karnımın önünde birleştirdim ve parmaklarımın uzun zincirle sakince oynamasına izin verdim

Göğüslerimin arasına düşen kolye. "Jake. Sana yine ne kadar ödüyorum?"

Kekeleyerek "Yüz dolar mı?" dedi.

Jake biraz Muppet. CSU Sacramento'da ikinci sınıf öğrencisi, tiyatro okuyor. Sahne yönetimi okuyacağımı umuyordum ama görünüşe göre tiyatro okumuşum. Babası şu anda annemle evli olduğu için o benim tek üvey kardeşim. Şu anda diyorum, çünkü... şey... bu sadece bir zaman meselesi.

Telefonumu rehberimdeki keten şirketine doğru kaydırıyorum. Kulağımdaki çağrı Linens and Love'ın ön bürosuna gönderiliyor ve şöyle diyorum: "Benim adım

Ama Torres. Şirketiniz keten teslimatı için bir saat gecikti. Bu konuda bana ne söyleyebilirsiniz?"

Diğer uçtaki adam kekeleyerek, "Kamyon yolda. Sadece arabada bir sorun çıktı-"

Çantamdan arabamın anahtarlarını çıkardım ve "Yemek personelimi geciktirdiğinize göre kamyonu karşılaması için birini gönderebilir miyim?" dedim.

Bana kamyonun nerede durduğunu söyledi ve ben de onu beklemeye alarak Jake'in koluna girdim ve onu park yerine doğru sürükledim.

"Jake, Howe'daki benzin istasyonuna gideceğin için sana şimdi iki yüz dolar ödüyorum. Her şeyi arabama yükleyeceksin -her şeyi kastediyorum; gerekirse üst tarafa kutuları bağlayacaksın- ve sonra doğruca mekâna gidip yemek servisinin programa geri dönmesine yardımcı olacaksın. Anladın mı?"

Jake tekrar kekelemeye başlayınca ben de "Ya da hiç ödeme almayacaksın.

Çünkü şu anda yoluma çıkıyorsun."

Yutkunuyor, başını sallıyor ve sonra arabama doğru zum yapıyor. O uzaklaştıktan sonra Mar'ın yanına, çardağa geri dönüyorum ve Bluetooth'umu tekrar açıyorum. "Asistanım kamyonu karşılamaya geliyor. Lütfen teslimat şoförünüze bir saat geç kalırsanız *arayacağınızı söyleyin* ve lütfen müdürünüze Ama Torres'in hiç hoşnut olmadığını bildirin. Linens and Love'ı onaylı satıcılar listeme eklemeyeceğim."

Özür dilemeye başladığında telefonu yüzüne kapattım. Derin bir nefes alıyorum, omuzlarımı geriye atıyorum ve Mar'ı bir merdivenin üzerinde, küçük bir ışık kurmak için çardağın tavanından neredeyse sarkarken buluyorum. "Burası iyi mi?" Diyorum.

"Olay neydi?" diye soruyor. "Seni otele giderken gördüm." "Gelin neredeyse kaçıyordu. Onu vazgeçirdim."

Mar bana kara bir kaş kaldırdı. "Bunu nasıl yaptın?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Ona annemden bahsettim. Ve evliliklerin önemli olmadığına ama düğünlerin önemli olduğuna inandığımı."

Mar güler. "Bu çok cesurcaydı."

Omuz silktim. "Bir ayağını kapıdan dışarı atmıştı. Biraz dürüstlük zamanı geldi diye düşündüm."

Merdivenden iner ve şöyle der: "Eğer birisi İlk evliliklerin önemli olmadığı biri, Cynthia Jones Rutherford Reed Dyer Lee Torres'in kızı-"

"Hâlâ ezberinde olduğuna inanamıyorum."

"Smith Smith Nelson Jaswal Matthews Andrews Evans Benjamin ... artı üç." Sanki bir yarışta koşmuş gibi nefes alıyor. "Sadece Cindy bir sürü soyadı gibi ilk isimle evlenmeye başlayana kadar ezberimdeydi."

"Babandan sonra her şey yokuş aşağı," diyorum ve fotoğrafımı çekmek

için kamasını kaldırıyor. "Kızlar on dakika içinde senin için hazır olacaklar. Ben ayrıldığımda gelin ve nedime henüz makyaj yapmamıştı."

Mar burnunu kıvrır ve telefonunu kontrol eder. "Biz la-" "Söyleme!" Parmağımla onu işaret ediyorum ve hızla bakanın odasına doğru ilerliyorum.

araba kaldırıma yanaşırken.

Kurulumun geri kalanını başka bir aksaklık olmadan atlattık ve siz daha "Evet" diyemeden konuklar gelmeye başladı. Vale geldiğinde otele tekrar giriş yapabiliyorum. Süite girdiğimde Mar, Eloise'i dantelli perdelerin arasından sızan güneş ışığıyla pencereden dışarı baktırıyor.

Eloise omzunun üzerinden bana bakıyor ve gülümseyerek başını sallıyor.

Görünüşe göre gidiyoruz.

Gelin her zaman olduğu gibi "A Thousand Years" şarkısıyla koridorda yürüyor ve ben de arkada, elinde mızmızlanan bir bebekle bir akrabamın yanında durup bir sonraki müzik işaretini bekliyorum. Eloise ve Patrick yeni evlenmiş misafirlerinin yanından birlikte geçerken, Eloise'in ıslak gözlerle Patrick'e gülümsediğini görüyorum.

İşe yarayabilir.

Onları sağ tarafa, misafir çıkışından uzağa götürüyorum ve gelin partisi bize katılırken onları tutuyorum, Mar ve Sarah'nın sahte düğün fotoğraflarımız için her şeyi ayarlamasına izin veriyorum. Birinin teyzesi gelin partisini takip etmeye ve özel fotoğraflarına gizlice girmeye çalışıyor ve ona buranın özel bir alan olduğunu ve gelin partisi dışında kimsenin girmesine izin verilmediğini kesin bir dille söylediğimde Eloise'in yüz ifadesi değişiyor. Bana burun kıvrıyor ve ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyor. Sert bir e-postanın geleceğini hissediyorum.

Tören sonrasını seviyorum. Hem benim için hem de mutlu çift için zor kısımlar tamamlanmış oluyor ve satıcılar bir sonraki mekanda işlerini yapıyorlar. Bu noktada, gelin partisini A noktasından B noktasına götürmek temelde yürümeye başlayan çocukları yönlendirmektir. Ve Mar fotoğrafçı olarak sözleşmeli olduğunda, etrafta dolaşan sağdıçlara veya rastgele aile üyelerine tahammül etmez. Düğün partilerine sihirli bir dokunuşu var, çünkü nedimelerin kendisini sevmesi için yeterince neşeli ve ilgili, ama sağdıçların onun dudaklarından çıkan her kelimeyi dinlemesi için yeterince ateşli.

Ve benim gibi o da 4. Kuralı unutmuyor: Kendinizi asla bir sağdıçla yalnız bulmayın.

Resepsiyon salonuna vardığımızda pasta vardı. Ben içeri girdiğimde Jake bir keş gibi zıplamıştı, durmadan konuşuyordu. Peçeteleri katlayıp *neredeyse* doğru görünen şekiller, teslimatçının çok özür dilediğini söylüyor.

Yeterince iyi değil. Linens and Love benim Rolodex'ime girmeyecek. (Evet, gerçek bir Rolodex'im var. 50'lerden kalma ve çok güzel.)

Onunla birlikte peçeteleri bitiriyorum, karıştırdıklarını yeniden yapıyorum ve sonra misafirler geliyor.

Büyük bir düğün planlama şirketiyle çalışmanın en çok özlediğim yanı, eskiden pasta kesilir kesilmez huzur bulabilmemdi. Ne zaman ki Whitney Harrison Weddings ile çalışıyordum, kurulum ve dağılım için her zaman üç Jake kiralayabiliyorlardı. Artık kendi düğünümü yapıyorum. Şafakta ben, alacakaranlıkta ben. Bir gün oraya ulaşacağım. Bir gün Whitney gibi her Cumartesi üç, her Pazar iki düğün yapıyor olacağım. Ama Günde sadece bir tane yapabiliyorum ve Pazar günleri daha küçük paketler için rezervasyon yapmak zorundayım çünkü törenden bir gün önce tamamen müsait olamayacağım.

Gerçekten ihtiyacım olan şey Martha Stewart ya da TheKnot.com'da Whitney'nin yirmili yaşlarında yaptığı gibi bir makale. Belediye başkanının kızının düğünü ile spot ışıklarının altına itildi ve Sacramento'yu düğün endüstrisi için tek başına haritaya koydu. Ben onun için çalışmaya başladığımda kariyerinde yirmi beş yılı geride bırakmıştı ve San Francisco'da bağlantıları vardı. Düğün günü neredeyse hiç gelmedi, Tabii geniş kitlelere duyurulmuş bir düğün değilse.

Aslında o günü gerçekten seviyorum. Törenin telaşlı koşuşturmasını, iniş çıkışları ve ilk dansı seviyorum. Ama evet, bir gün buraya iki asistan daha alabilecek kadar para kazanmayı çok isterim, böylece sadece işaret edebilirim.

Bu da şimdiye kadar kişisel bir dokunuşla Millennial Modern Affordable olan markamdan biraz ödün vermemi gerektirecek.

"DJ'e neden kaşlarını çatıyorsun? Onu yine banyoda kokain çekerken mi buldun?" Mar yanımda bir fotoğraf çekiyor.

"Sence hâlâ o adamla mı çalışıyorum?" Ben diyorum. "Onu kara listeye aldıldım. Artık sadece kokain düğünlerinde çalışıyor."

"Mükemmel." Lensleri değiştiriyor. "Yarını mı düşünüyorsun?"

Aslında değilim. Ama şimdi o konuyu açtığına göre... "Gergin değilim," diye söze girdim.

Gülüyor. "Güzel. Endişelenecek bir şey yok. Seni isterler ya da istemezler. Yapabileceğin başka bir şey yok."

Derin bir nefes alarak başımı sallıyorum.

Büyük fırsatlardan bahsetmişken, yarın o fırsat olabilir. Instagram'da 4,2 milyon takipçisi ve YouTube kanalında 8 milyon abonesi olan influencer Hazel Renee, Sacramento'dan bir kıza aşık oldu. Gördüm

Geçen ay Instagram'da nişanlandıklarını duyurduklarında şöyle düşünmüştüm,

Hangi şanslı LA planlamacısı bu düğünü yapabilecek?

Görünüşe göre o düğünü yapacak şanslı planlamacı *ben* olabilirim. Nişanlısı Jacqueline Nguyen, memleketinde evlenmek istiyor. İki hafta önce bir görüşme ayarlamak için bana e-posta gönderdi. Fazla umutlanmamaya çalışıyorum. Onlara ne sunduğumu ve ne sunmadığımı anlatmaya tamamen hazırım. Listeyi otuzun altında tutmayı planlıyor olsalar bile, isteyebilecekleri tarzda çok daha fazla deneyime sahip ajanslar var (okuyun: lanet gibi süslü).

Ama Hazel ve Jacqueline ile anlaşırsam... Milyonların izlediği bir düğün yaparsam...

Tek ihtiyacım olan bu. Bu, lüks (süslü diye okuyun) ve yüksek teşhir için altın bile.

Sadece buna hazır olduğumdan emin olmalıyım.

Eloise gecenin sonunda yalınayak ve aşk sarhoşu bir halde bana doğru sendeleyerek geliyor,

yanağımdan öpüyor ve bana hayatının en iyi seçimini yaptığımı söylüyor. Bir an için kendi kendime gülümseyerek onu arabasına kadar uğurladım.

Whitney Harrison'ın soğuk mavi gözleri zihnimde canlanıyor, sadece bana ayırdığı o anaç sesiyle, "*Dikkatli ol, Ama*" diyor. *Günün sonunda, Siz düğün planlayıcısısınız, onların nedimesi değil. Bir daha asla göremeyeceğiniz, gecenin sonunda muhtemelen size veda bile etmeyecek insanlar için kendinizi bu kadar harcamayın.*

Al bakalım, Whitney.

Alnımı ovuşturarak iç çektim. Daha net sınırlar koymaya çalışıyordum.

Ama

Müşteriler ve tedarikçilerle profesyonellik çizgisi her zaman benim zayıf noktam olmuştur. İnsanları tanımayı ve onları neyin mutlu ettiğini öğrenmeyi seviyorum. Ancak çizgileri bulanıklaştırmak her zaman başımı belaya sokar.

Her zaman.

2

Ama

MART

Kendi makyaj serisi olan biriyle tanışmak için ne giyeceğinize karar vermek, IMDb'de listelenen üç gelecek proje ve Times Meydanı'ndaki yüzleri bir kabus.

Hazel Renee ilk *Marie Claire* kapağını yaptığında ben lisedeydim. Aşağı yukarı aynı yaşlardayız, bu yüzden arkadaşlarım ve beni uzun zamandır etkiliyor. Bu noktada onu on yıldır Instagram'dan takip ediyorum, bu yüzden bir saat sonra kafeye girdiğinde ne bekleyeceğimi tam olarak biliyorum.

Genellikle çiftle yaptığım ilk görüşmede müşteriye göre giyinirim. Biraz sosyal medya takibi yaparak, Stella McCartney etek takımımın mı yoksa bohem cadı havamın mı daha çok işe yarayacağını belirleyebiliyorum. Hazel ve Jacqueline genç ve modaya uygunlar. Stella'ya ihtiyaçları yok. Kot pantolonumun üzerine siyah bir gömlek ve siyah bir blazer ceket geçiriyorum ve ayaklarımı siyah topuklu ayakkabıların içine sokuyorum. Makyajım için ekstra uzun bir zaman harcıyorum, çünkü Hazel Renee ve onun makyaj serisini kullanıyorum. Bana makyaj yapmayı öğreten Hazel'di.

Gençken YouTube videolarında nasıl kontür yapılacağını anlatmıştı ve hala onun yöntemiyle yapıyorum çünkü yuvarlak yüzümle sürekli çocuk sanılıyorum.

Parfüm sıkarak ve kedimden bir tıslama sesi duyarak ılık Mart sabahına doğru yola çıktım.

Birkaç yıl önce Ağaçlar Şehri'nin tatlı bir bölgesinde iki yatak odalı bir ev satın aldım. Demek istediğim, iki yatak odalı bir eve taşındım. Ben

yaklaşık seksen dört yıl sonra resmi olarak satın alacağım. Sacramento gibi bir yerde, ev arkadaşı olayına kapılmamak çok zor.

Midtown'ın ortasında. Beş blokluk bir yarıçapta New York City'yi andıran bir his var - dairenizin altında bir bar, köşede bir mini market ve arabaya gerek yok. Bağımlılık yapıyor. Mar hala Midtown'da ama "tatile" ihtiyacı olduğunda on beş blok doğuda bana geliyor. Kiralamayı bıraktığımda Y kuşağı klişesinden kurtulmaya karar verdim. Merak etmeyin, hâlâ Avokado tostı için yılda 6,000 dolar. Üyelik kartımın bende kalmasına izin verdiler.

Aslında her yıl altı bin dolar harcadığım bir şey varsa o da çöreklerdir.

J Street Donuts'ın kapısını iterek açıyorum ve Bay Kwon yardım ettiği kadının başının üzerinden bana el sallıyor. Tezgâha geldiğimde, yarım düzinemi doldurmaya başlamıştı bile.

"Dur tahmin edeyim," diyor. "Yeni müşteriler." "Nereden biliyorsun?"

"Etkilemek için giyinmişsin." Kutunun üstünü kapatıyor ve on dolarlık banknotumu alıyor. "Fıstık ezmeli olan solda, kâğıda sarılı."

"Teşekkür ederim, Bay Kwon." Önümdeki kadın daha kasada kartını çıkarmadan vals yaparak dışarı çıktım.

Bay Kwon para üstünü saklaması gerektiğini biliyor, tıpkı Fıstık Ezmeli Rüya çöreğinin en çok satan çörek olmasına rağmen benim alerjim olduğunu bildiği gibi. Eskiden müşteriler için bana ayrı bir kutuda birkaç tane verirdi, ama bir süre sonra onu ikna ettim. birkaç yıl sadece onları ayırmanın iyi olduğunu.

Donutlar benim aşk dilimdir. Her potluck'a, partiye, kokteyl saatine - adını siz koyun- bir kutu getiririm. Dünyada mükemmel bir çöreğin ilk ısırlığıyla çözülemeyecek hiçbir şey yoktur. Elbette ciddi dünya sorunlarını hariç tutuyorum - ama o zaman bile, hepimiz oturup bir çörek yiyebilseydik, her şeyin daha iyi olabileceğini düşünüyorum.

Donutlar aynı zamanda müşterilerimi tanımam için de bir taktik. Hangi gelinlerin gelinlikleri için diyet yapmaya başladığını, hangi damatların nişanlılarının tatlı yememesini tercih ettiğini ve hangi çiftlerin zaten stresli bir şekilde yemek yediğini anlayabiliyorum. Müşterileri tanırken bir yandan da çörek yiyebiliyorum. Ya da altı tane, eğer gerçekten diyet yapıyorlarsa. Annem düğünlerinin yaklaşık üçte birinde çılgınca yoğun diyetler yaptı ve bu bana o kişiyle, onun arkadaşlarıyla, hayatının o noktasıyla duygusal olarak nerede olduğu hakkında çok şey anlattı.

Weatherstone'un önüne park ediyorum, eskiden at ahır olarak kullanılan tuğla bir binada son moda bir kafe. Hangi gündü bilmiyorum ama geri döndü. Buradaki baristalar da beni tanıyor çünkü davetler için kahve satıyorum. Hatta iki yıl önce kahvehanede otuz misafirli bir düğün bile yaptım - bu yüzden keçi sakallı barista getirdiğim çörekler hakkında hiçbir şey söylemiyor.

Kafenin ortasındaki rustik yemek masasının açık köşesini kapıyorum ve kapıya bakacak şekilde kuruluyorum. Her zamanki gibi soğuk demleme espresso yerine sadece bir filtre kahve sipariş ediyorum -kendinize özel küçük bir sürahide getiriyorlar, böylece kendinizi daha lüks hissedebilirsiniz-. Bacaklarım yeterince zıplıyor zaten.

İlk buluşma için hiç bu kadar gergin olmamıştım. Belki ilk buluşmam hariç. O üç yıl önceydi. Whitney, fiyatlarına itiraz ettiklerinde onları bana göndermişti ve kulağa acınası bir sikiş gibi gelse de, kariyerimde alabildiğim kadar çok acınası sikişe ihtiyacım olduğu bir zamandı.

Whitney Harrison Weddings'ten ayrılmaya karar vermek hayatımın en büyük hatası olabilirdi ama neyse ki Whitney yanımdaydı.

Dokuzu iki geçte kapı açıldı ve eskiden sadece telefonumda yaşayan kişiyi gördüğüme gerçekten inanmam bir saniye sürdü. Pist bekliyordum ama karşımda komşu kızı vardı. Hazel kot pantolon ve hırka giymiş, koyu sarı saçlarını savurmuş; onu bir ünlü olarak öne çıkaran tek şey, bir yandan saçlarını toplarken bir yandan da başından çıkarmadığı havacı gözlükleri. içeride yürüyor. Parmakları Asyalı bir kızın parmaklarına dolanmıştır. yanakları ve parlak kahverengi gözleri-Jacqueline. Önce beni el sallarken görüyor ve işaret ediyor.

"Merhaba, Ama?" Jacqueline çantasını yanımdaki masaya bırakıyor ve bana bir tokalaşma teklif ediyor.

"Sen Jacqueline olmalısın."

"Jackie iyi," diyor. "Bu Hazel."

Hazel'in elini sıktım. "Tanıştığımıza memnun oldum." Güçlü bir tutuşu ve güzel bir yüzü var ve tüm bunlar biraz başımı döndürüyor.

"Tanrım, cildin mükemmel," diyor ve sonra neredeyse yere seriliyorum.

Parmak uçlarım yanaklarıma uzanıyor ve "Teşekkür ederim. Aslında bu senin repliğin."

"İnanılmaz! Bunu bizim için seviyorum." Bana parlak bir gülümseme gönderdi ve Jackie'ye döndü. "Fındıklı latte?"

Hazel kasaya doğru ilerlerken Jackie başıyla onaylıyor ve karşımdaki koltuğa oturuyor. Jackie tam bir şey söyleyecekken gözleri aramızdaki pembe kutuya takılıyor. "Eğer bunlar çörekse, aklımı kaçıracağım."

Ona sırtıyorum ve kutuyu açıyorum. Sanki elmasla diz çökmüş biriymişim gibi ciyaklıyor ve yarım düzinenin içinde en sevdiğini arıyor.

"Fıstık ezmesi size göreyse, bu onların uzmanlık alanı. İşte bu." Yağlı kağıda sarılı olanı gösteriyorum.

Ağzına atmakta tereddüt etmiyor ve sanırım şimdiden ona kafayı takmış durumdayım.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor böreğin etrafında.

Hazel tam zamanında masaya geri gelir ve çörek yüzüne doğru "Babeyougottatrythis" diye itilir.

"Mm!" Gözleri kocaman açıldı. "Buna bayıldım." Güzel. Güzel, resmen onlardan hoşlanabilirim.

Sohbeti her zaman doğrudan işe atlamadan sürdürmeyi severim. Bence bu, herkesin bu korkunç derecede garip şey hakkında konuşmasını kolaylaştırır

-Bir düğün. Whitney aynı fikirde değildi. Topu yuvarlamayı severdi. Ama Whitney Harrison olduğunuzda, insanlar siz başladığınızda konuşmayı keserler.

"Jackie, sen burada, Sacramento'da mı büyüdün?"

Jackie lattesini yudumlarken başını sallıyor, dudakları zevkle şapırdıyor. "Rio Americano'ya gittim. 15. sınıf."

"Oh, benimle aynı yıl!"

"Gerçekten mi? Nereye gittin?"

"St. Joseph's" dedim, biraz utangaç bir ifadeyle.

Jackie'nin gözlerinin arkasında bir tür ampul yanıyor ve şöyle diyor: "Ah. Evet."

Annem çok parayla büyüdü. Bu parayı iki şey için harcadı: benim özel okul eğitimim ve düğünleri. İnsanlara Sacramento'daki dört özel Katolik okulundan biri olan St. Joseph'e gittiğimi söylediğimde bana yeni gözlerle bakıyorlar. Bundan nefret ediyorum. Şahsen annemin hiçbir parasına sahip değilim, çünkü hala yıllık masa düzenlemeleri ve yaylı çalgılar dördlüsü için harcıyor, ama aynı zamanda ihtiyacım yoksa istemek istemediğim için. Liseden beri Whitney ile çalıştığım için buna ihtiyacım olmadı.

Üniversiteye gitmemiş olmam da St. Joseph'in lekelenmemiş itibarına gölge düşürüyor. O okuldan çıkmanın tek iyi yanı, arkadaşlarımin ve tanıdıklarımin

hepsi evleniyor. Bazılarının Whitney'e gitmeye gücü yetiyor ama birçoğu son üç yılda beni kullandı.

"Peki sen ne iş yapıyorsun?" Jackie'ye sordum.

"Ben başkentte yasama müdürüyüm."

"Harika! Yani, kulağa hoş geliyor. Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok." Jackie gülüyor. Ona bir gülümseme gösterip Hazel'a dönüyorum. "Ve tabii ki ne iş yaptığını biliyorum. Ama seni Sacramento'ya çeken ne?"

"Jackie," diyor basitçe. İkisi de birbirlerine bakıyor, elmacık kemiklerinin rengi açılıyor. "Hep burada evlenmek istemişti."

"Harika bir şehir," diye katılıyorum. "Ve burada bazı çılgın mekânlar da var."

Geri dönersek...

"Aslında mekânı biliyoruz." Jackie vücudunu bana doğru çevirerek ışıldıyor.

"Mükemmel! Bir randevu ayarladın mı?"

"Henüz değil," diyor Hazel. "Jackie takviminden çıktığından emin olmak istedi."

Katalog dosyama uzanırken parmaklarım çantamın içinde donup kalıyor. "Oh, bu ..." Dosyayı masanın üzerine bırakıyorum. "Biliyor musun, benimle görüşmek istemen gerçekten gururumu okşadı. *Gururum okşandı* doğru kelime değil ama çok heyecanlıyım. Kesinlikle günümü güzelleştirdi." Bekleyen yüzlerinin arasına bakıyorum. "Sadece düğününüz için en iyi şeyi *yaptığınızdan* emin olmak istiyorum. Henüz hiçbir detayınızı bilmiyorum - ne kadar büyük, ne kadar lüks- ama her büyüklükteki düğünleri planlama konusunda uzmanlığa sahip pek çok şirket var. Whitney Harrison Weddings harika bir şirket ve ben de eskiden orada çalışıyordum-"

"Whitney Harrison hakkında pek de iyi olmayan şeyler duydum aslında," diyor Jackie yüzünü buruşturarak.

"Oh, tamam." Sıcak bir gülümseme takınmaya çalışıyorum ama Whitney'i kötü bir şekilde değerlendirip de hikayeyi anlatmak için kimin hayatta kalabileceğini düşünmek için beynimi zorluyorum.

"Diğer taraftan," diye araya giriyor Hazel, "şiddetle tavsiye edilirsiniz."

İltifatı kabul etmek için ağzımı açıyorum ama bu konuda hiç iyi olmadığım için sadece "Evet, harika!" diyorum. Boğazımı temizliyorum. "Size neler sunabileceğimi konuşalım ve gününüz için tam olarak neye ihtiyacınız olduğundan emin olalım."

İkisi de küçük biblolar gibi başlarını sallıyorlar. Onlarla yüzleşmek için dosyayı çeviriyorum ve ilk sayfayı açıyorum. Ellerim biraz titriyor.

Sadece bir

Bunun işe yarayacağına dair küçük bir umut kırıntısı. Benden hoşlansalar bile bunu başarıp başaramayacağımı bile bilmiyordum ama denemek istediğimi biliyordum. Bu dosya aslında kendim için yaptığım bir sunumdu, ben de başladım.

"Rekabetin son derece yüksek olduğu bu düğün alanında benim uzmanlık alanım *sizsiniz*.

Sizin vizyonunuz. Sizin düğününüz. Şirketim bütçenize uygun altı farklı seviyede paket sunuyor" -paranın muhtemelen bir sorun olmadığına dair bir espri yapmak üzereydim ama bu aptalca fikirden vazgeçtim- "ve tarzınıza." Sayfayı en önemli parçam olan Lookbook'uma çeviriyorum - on tane arka arkaya

En çok gurur duyduğum düğünlerin sayfaları. "Diğer küçük ajansların sunamadığı, tam olarak kişiliğinize ve hayallerinize uygun, deneyimli bir tasarım sunuyorum. Diğer butik ajanslar ek ücret karşılığında bir tasarımcı tutuyor veya tasarım için daha fazla ücret talep ediyor. Ben öyle yapmıyorum. Ben hepsi bir arada bir ajansım."

"Yine de yapmalısın. Daha fazla ücret al."

Dudaklarım ayrılıyor, oranlardan bahsetmeye hazırım ama Hazel'ın mırıltısı beni durduruyor. Tasarım sayfalarımın başını kaldırdı.

"Böldüğüm için özür dilerim. Ben sadece... Bunun için ücret almayı düşünmelisiniz. Bu ..." Şimdiye kadar yaptığım en sevdiğim düğünü işaret ediyor, Willow Balo Salonu, yeniden düzenlenmiş bir deponun içinde bir bahar patlaması. "Bu olağanüstü. Tüm Pinterest panomun toplamından daha iyi. Belli ki şarj etme yeteneğine sahip."

Kekeleyerek teşekkür ederken yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor. "Haklısınız. Bir ücret ekleyebilirim. Ama bu yapmayı sevdiğim bir şey. Ve beni rakiplerimden ayırıyor."

Hazels mırıldanıyor. Flat white'ını yudumluyor. "Eskiden basılı reklamlar için kendi makyajımı yapardım. O zamanlar YouTube kanalım sadece makyaj eğitimlerinden oluşuyordu, bu yüzden sete makyajımı yapmış olarak geliyordum ve fotoğrafçı da buna izin veriyordu. Daha sonra işe aldıkları makyaj sanatçısının hala para aldığını fark ettim. Ve bazı durumlarda, hala kredi alıyorlardı." O

kulağının arkasındaki bir noktayı kaşır. "Belli ki ne yaptığınızı biliyorsunuz. Size işinizi nasıl yürüteceğinizi söylemeye çalışmıyorum. Ama görsel dünyadan geçimini sağlayan biri olarak diğerine ne diyebilirim ki? Güzelliğin her zaman bir fiyatı vardır. Değeriniz neyse onu isteyebilirsiniz."

Göğsüm daralıyor ve tenim uğulduyor. Neredeyse utanıyorum, ama aynı

zamanda iltifattan da gurur duyuyorum.

"Özür dilerim." Hazel gülüyor. "Bu önemseydiğim anlamına geliyor, söz veriyorum."

Jackie gözlerini şakacı bir şekilde devirerek, "Bunu o yapıyor," diyor. "Sana karşı girişimci davranıyor."

"Hayır, bayıldım," diyorum. "Sadece çok şaşırdım, hepsi bu. Düşünmeye değer bir şey." Konuşmamda kendimi bulmaya çalışıyorum - ki az önce Hazel Renee bana istediğimden daha değerli olduğumu söylediğinde yan döndüm.

Bir an bocaladığımı görür gibi oldu ve "Bize paketlerinizden bahseder misiniz?" diye sordu.

"Elbette!" Sayfayı çeviriyorum. "Misafir sayısı olarak düşünmüyorum.

Evet, bu

farklı fiyat etiketleri için devreye giriyor, ancak hizmetlerden bahsederken benden ne istediğinizi düşünüyorum. Ne tür bir bağlılık arıyorsunuz?"

"Dolu," diye araya giriyor Jackie. "Bebek adımlarını atla. Tasarım istiyorum, satıcı seçimi istiyorum, koridorda benimle yürümeni istiyorum."

Homurdanıyorum.

Hazel şöyle diyor: "Bu yıl oldukça meşgul olacağım. Henüz açıklanmadı ama Greta Gerwig'in yeni projesinde rol aldım. Önümüzdeki ay gösterime girecek."

Gözlerim kocaman oldu. "İnanılmaz! O buralı, biliyorsun."

Jackie başını sallar. "Hay için gerçekten çok mutluyum" - Hazel'in kolunu sıkar

-"ama biliyorum ki bu, bu işin çoğunu tek başıma yapacağım anlamına geliyor-" Hazel, "Yalnız değil," diyor ve ben onun kaşlarını çatan endişeye bayılıyorum.

"Bunun için müsait olduğumu biliyorsun."

"Hayır, biliyorum. Ama ikimiz de bir yılı zorlamak istemediğimize karar verdik. Bu da ilk kararları benim almam gerektiği anlamına geliyor." Jackie bana hitaben, "İşte bu yüzden sana ihtiyacım var. Yirmi dört saat mesajlaşma hizmeti sunuyor musunuz?"

Şaka yapıyor. Ben de gülüyorum. Ama bu eskiden teklif ettiğim bir şeydi. Ve kırılması gereken bir alışkanlıktı.

Hepimiz kahvelerimizi yudumlarken bunun zor olacağını fark ettim. I Onları severim. Hem de çok. Kalbim mükemmel bir ilk randevudaymışız gibi çarpıyor ve tüm bunların nasıl gelişeceğini zihnimde çok net görebiliyorum.

"Sanırım bununla çalışabiliriz," diyorum. "Neden bana ne olduğunu söylemiyorsun?"

ayrıntılar, önceliklerinizin nerede olduğu belirlendi." Çantamdan iPad'imi çıkarıp notlarımı açıyorum. *Hazel & Jackie*'yi karalıyorum ve ekranın ortasında yazılmış olarak beliriyor.

"McKinley Park Gül Bahçesi. Küçüklüğümden beri hayalimdi." Jackie kızarıyor ve Hazel kolunu onun beline doluyor.

"Çok güzel," diyorum, yazıyorum ve kelimeleri küçük bir baloncukla *Hazel & Jackie*'ye ilıştiriyorum. "Orada birkaç düğün yaptım, bu yüzden yeri iyi biliyorum. Aslında yürüme mesafesinde oturuyorum. Yine de dolup taşıyor."

"Doğru," diyor Hazel, "Çoktan aradım ve bizim için birkaç randevu ayarladılar. Sizin programınızı duymak için bekleyecektik."

Ona göz kırpyorum. Sanki onlar için en önemli öncelik *benmişim* gibi geliyor, ki bu beni şaşırtıyor. Takvim uygulamamı açıp "Seçenekler neler?" diye sorduğumda yanaklarım sıcacık oluyor.

"Ekim'in yedisi ilk tercihimiz ama Nisan'ın altısı da var." "Bu yılın Ekim ayı mı?" Ciyak ciyak bağıryorum, gözlerim takvimime takılıyor. Daha yedi ay var. Gelecek yılın Nisan ayı kesinlikle daha iyi bir tarih. Ama ben onları buna ikna edemedim Hazel rüya gibi bir gülümsemeyle dirseklerini masaya dayadı ve "Her zaman bir sonbahar düğünü istemişimdir" dedi.

Belki de Hazel Renee olduğu için, ya da zaten uzun metrajlı makaleyi gözümde canlandırdığım için, ya da Jackie çörekler konusunda benim kadar heyecanlı olduğu için (ki bir insan hakkında bilmem gereken tek şey bu), ama onlara bunun işe yaramayacağını hemen söylemiyorum.

Bir düğünü yedi ayda yapabilirim. Bir yıldan daha kısa sürede pek çok düğün yaptım ve yine de onları inanılmaz hale getirdim. Ve 7 Ekim takvimimde açık.

Uzun zamandır sessizdim, ajandama bakıyor ve bu yıl için planladığım büyük düğünlere göz gezdiriyordum. Eylül ayındaki iki düğün dışında, yoğun düğün sezonumdan sonra tüm dikkatimi bu düğünlere vereceğim.

Onlara baktığımda Jackie'nin dudağını çiğnediğini ve Hazel'ın gergin bir ifadeyle takvimimi tersinden okumaya çalıştığını görüyorum.

"Yani... Yapabilirim ama çok sıkı olur." Jackie ciyaklar ve Hazel onu öper.

"Sıkı seviyoruz!" Jackie nefes nefese. "Ve bu seksle ilgili bir şey değil! Bu sadece ağzımdan çıkan bir şey!"

Hazel bir kahkaha patlatır ve Jackie nefesini tutarak özür dilemeye çalışır.

Onlarla birlikte gülüyorum, Jackie'nin kızarmasını ve Hazel'ın Jackie'nin omzuna kıkırdamasını izliyorum. Bulaşıcıdırlar. Baştan çıkarıcı. Önümüzdeki yedi ayı görebiliyorum. Düğünü görebiliyorum. Kendimi her fotoğrafta etiketlenmiş olarak görüyorum. Hazel'ın düğününün *People*'a kapak olduğunu görüyorum. Belki *Entertainment Weekly*'de. Beni öne çıkarmak için arayan muhabirleri görüyorum. *The Sacramento Bee*'nin düğün bölümünde. Kahkahaları dinmeden ve dikkatleri bana dönmeden hemen önce Whitney'in tebrik etmek için aradığını görüyorum

Ben. Sanki bir akıntıya kapılmışım, gittikçe yükselen bir dalgaya kapılmışım gibi hissediyorum.

"Yedinci Ekim'de size yazacağım," dedim. "Bugün Rose Garden'ı arayabilir ve her şeyi güvence altına alabilirim. Rose Garden hakkında bilmeniz gereken birkaç şey var. Benim tavsiye edebileceğim bir resepsiyon alanı yok. Resepsiyon için ne istediğinizi biliyor musunuz?"

"Henüz değil," diyorlar ikisi de aynı anda.

"O köprüyü daha sonra geçeceğiz, ama bu resepsiyonu Park." Dilim değişti. Bu düğünün sorumluluğunu üstleniyorum, hızlı konuşuyorum ve adrenalinin beni yönlendirmesine izin veriyorum. "Bu Willow Balo Salonu düğününün genel havasını beğendiyseniz," diyorum, Lookbook'umda hala açık olan sayfayı işaret ederek, "o zaman bu yönde beyin fırtınası yapmaya başlayacağım."

Hep birlikte başlarını sallıyorlar.

"İkincisi, burası tarihi bir gül bahçesi olduğu için bahçede çalışmasına izin verdikleri sadece bir avuç çiçekçi var."

"Evet! Bizimki kapalı. Her zaman orada çalışıyor," diyor Jackie.

Sonraki kelimelerim boğazımda düğümleniyor ve tüm dil bir anlığına beni terk ediyor. Birkaç saniye önce sürdürdüğüm akıntı kırılıyor. Bir dalga beni altına çekiyor.

Sacramento'da Gül Bahçesi tarafından temizlenen beş çiçekçiden sadece bir tanesi bir erkek tarafından işletiliyor.

Göğsüm daralıyor ve nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Gülümsemeye zorluyorum ve "Çiçekçiniz hazır mı?" diyorum.

"Evet! Üzgünüm. Çiçekçi ve mekan gerçekten önemli olan tek şey-"

"Bir şey imzaladınız mı, yoksa biraz alışveriş yapabilir miyiz?" Kelimelerim keskin ve tiz.

Jackie göz kırıyor. Hazel'in kahvesi dudaklarına giderken duraklıyor. Kendimi toparladım. "En iyisini bulmak için yani."

"Bence zaten en iyisine sahibiz." Jackie gülüyor. "Blooming. Elliot _"

"Harika!" O kadar geniş gülümsüyorum ki dişlerimin ağzımdan düşeceğini hissediyorum. "Ve o kilitlendi mi? Ekim tarihini onunla konuştun mu?" Hemen nabzım fırlıyor. Onunla henüz görüşmüş olamazlar. Eğer görüşmüşlerse, onları başka bir düğün planlayıcısına yönlendirmeli ya da reddetmeliydi -tıpkı benim iki yıldır yaptığım gibi.

"Hayır, henüz değil. Ama o bir aile dostu," diyor Jackie. "Annesiyle birlikte başkentte çalışıyorum."

Bir balonun patlamasının gerçek hissi beynime çarpıyor. "Oh, çok güzel." Ve Jackie söylemeden önce ben zaten biliyordum-

"Laura bu yüzden sizi çok tavsiye ediyor. İki yıl önce onun ikinci evliliğini yaptınız."

Şampanya köpükleri zihnimde uçuşuyor. Yavaş bir dans ve belimde sıcak bir el. Ve geldiği gibi çabucak gidiyor. Ve Göğsümün içi yine soğuk ve nemli.

"Elbette." Normal sesinden daha sert geliyor. "Senatör Gilbert harika bir kadın. Ve örnek bir müşteriydi diyebilirim." Korku kabardıkça derim kemiklerime yapışıyor. "Senatörün düğününde miydin?" Benim Parmaklarım kahve fincanını kavırıyor.

"Gelemedim," diyor Jackie. "Aslında Chicago'da şehir dışındaydım. -Hazel ile ilk kez orada tanıştım!"

"Aman Tanrım, evet. Lütfen bana ikinizle ilgili her şeyi anlatın," diyorum, orada olmadığını bildiğim için mutluyum ve konu değişikliği için kelimelerle ifade edilemeyecek kadar minnettarım. "Saticılarla sonra konuşuruz."

Kulaklarım çınlıyor ve ayaklarımdaki hissi kaybettim. iPad'imi kapatıyorum ve dinlemeye çalışıyorum. Hazel ve Jackie birbirlerinin üzerinden konuşuyor, hangisinin daha önce duygulara sahip olduğu hakkında gülüşüyorlar ve ben not alıyor olmalıydım. Kişiliklerinin her kırıntısını bir torbadaki bilyeler gibi zihnimde tutuyor olmalıydım. iPad'ime 7 Ekim 2023 yazmalı ve isim balonuna iliştiirmeliyim.

Ama bunun yerine eski bir tanıdık gibi dinliyorum, rustik görüntülerin Ahırlar ve fildişi masa örtüleri kafamdan süzgeçten geçen kum gibi akıyor. *Entertainment Weekly* ve *People* rüzgârda savrulup gidiyor.

Çünkü bu düğünü ben yapmayacağım.

3

Elliot

BEŞ YIL, DÖRT AY, ÜÇ HAFTA VE BEŞ GÜN ÖNCE

Çiçeklerden nefret **ediyorum.**

Diğer gül goncaları soluyor ve saplarından sarkıyor, yaprakları kahverengileşiyor.

Açık hava çadırındaki baş masada bunları tek tek gözden geçiriyor, gelinin bakış açısının ve ana kamera açılarının en azından sağlam olduğundan emin oluyorum.

Babam alışacağımı söylüyor ama ben pek istemiyorum. Çiçekler onun işi, benim değil. O çiçeklere *bayılır*. Onlarla bir sihirbaz gibidir. Ben büyürken hep şöyle derdi: "Çiçekler insanlardan daha iyidir."

Söylemesi garip bir şeydi.

Ama o bana çiçeklerin sadece üç şeye ihtiyacı olduğunu söylerdi: ışık, su ve ilgi. On beş yaşındayken, çok uzun boylu, çok köşeli ve çok kaba olduğum için kızgın olduğumda, "İnsanların aynı."

Bana gülerdi. "Sanırsın ki." "Sanırsın ki ..." diye devam ederdi. Ve şimdi, yemek servisi personelinin önünde gülleri karıştırırken Babam ortadaki süslerin geri kalanıyla geri geliyor, hem çiçeklerin hem de insanların berbat olduğundan oldukça eminim.

Çelenkleri elimden geldiğince kabartıyorum ve babamın "Alışırsın" derken ne demek istediğini düşünmemeye çalışıyorum. Sanki bir gün

tüm bu rastgele gerçekleri, anekdotları ve dahileri ezberledim. Mimari Tasarım Teorisi ve Eleştirisi finalime çalışıyor olmalıydım ama babamın bu sabahki öksürük sesi bana bunun önemli olmayacağını düşündürüyor. Annem geçen ay aradı ve dükkânı ziyaret ettiğinde babamın fazladan bir çift ele ihtiyacı varmış gibi görüldüğünü söyledi. Ama ne kadar süreyle olduğunu söylemedi. Boşandılar ama hala babamı kontrol ediyor, ki bu iyi bir şey, Çünkü ciğerlerindeki kitleyi başka nasıl öğrenebilirdik bilmiyorum. Kesinlikle ondan değil.

Bir elimi siyah saçlarımda gezdiriyorum ve işleri daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığımı bilmeden tekrar baş masaya bakıyorum.

Bir kakhaha gölgelik çadırın içinde yankılanıyor, masalardan sekiyor ve benimle alay ediyor. Ona doğru bakıyorum ve kahverengi saçlı bir kız ile tören sandalyelerinin yanında duran, üzerinde sadece smokin pantolonu ve gömleği olan bir sağdıç görüyorum. Neredeyse hırlayarak, hayal kırıklığı içinde bir tomurcuğumu koparacaktım.

Babamla sadece beş haftadır düğünlere gidiyorum ama gelin tarafının işin içine girmesinden nefret ediyorum. Görüşler sporlar gibi filizleniyor. Nedimenin gelin kemerini işaret etmek için dönmesini ve sağdıçın "onun bakış açısından görmek" için omzuna yaklaşmasını düşük göz kapaklarının altından izliyorum.

"Haklısın" diyeceği kaçınılmaz anı bekliyorum. *Taraflardan biri sola yatıyor.*

İşte o zaman elindeki iPad'i gördüm. Ve henüz saç ve makyaj yapmadığını fark ettim. Düğün partisi saç ve makyajı değil en azından. Önceden söylemek zordu, çünkü o cilalı. Şık.

iPad ve kemer arasında nasıl referans verdiğine çok fazla bakıyorum, onun dönmesini ve "dengesizlikten sorumlu kişiyi bulmasını" bekliyorum, bu yüzden boynuna eğildiği anı görüyorum, kulağına bir şeyler fısıldıyor ve elini kışının üzerinde kaydırıyor.

Sarsılarak uzaklaşıyor. Yanaklarından renk akarken gözlerini kocaman açıp kırıştırdığını görebiliyorum. Geri adım atıyor.

Tekrar öne doğru adım atıyor. İki eliyle belini kavrayıp dudaklarına doğru eğilirken kopardığım çiçeği bırakıyorum.

Gök gürültüsünden daha hızlı bir şekilde, yumruğu adamın burnuna sertçe çarptı.

"Siktir!" Sağdıç, yakut kırmızısı kanla kaplı parmaklarının arasında yüzünü tutarak geriye doğru sendeliyor.

Kızın elleri şaşkınlık içindeki ağzına götürülürken şok içinde donup kalıyorum. Özür dilediğini, yardım etmek için elini uzatarak öne doğru

süründüğünü görüyorum-
"Siktiğimin *orospusu*!"

Parmaklarım kıvrılıyor.

Çılgınca fısıldıyor, bel çantasından mendil çıkarıp başını geriye eğmesini sağlamaya çalışırken bile omurgası sokakta köşeye sıkışmış bir kedi gibi kıvrılıyor.

Tüm personelin dikkatini çektiler. Mekân koordinatörleri koşturuyor ama Whitney Harrison hepsinin önüne geçiyor. Topuklu ayakkabıları ve panosuyla hesaba katılması gereken bir güç. Kanayan burnuna buz ve havlu getirmek için parmaklarını şaklatıyor. Kız onun omzunun hemen yanında duruyor, sinmiş.

Sağdıç elini sallayarak suçlamalarda bulunur. İçeri girdikten sonra Whitney arkasını dönüyor, kızın dirseğini mengeneyle kavırıyor ve yüzüne tıslayarak onu iyice kendine çekiyor.

Üç kelime yakaladım: "*Profesyonel ol.*"

Hâlâ olduğum yere yapışmış, uzaktan izliyorum. Etrafımdaki insanların çarşafı yerleştirmeye devam ettiklerini duyuyorum, dişleri dedikoduyla tıkırdıyor. Bir kez daha kahverengi yapraklarını saklayan güllere odaklanıyorum. Arabayı çadırdan çıkarıp minibüse geri götürüyorum, kızın başını sallayıp yanaklarını silmesini ve kısık gözlerle çarşafı yardım etmek için hareket etmesini izlememeye çalışıyorum.

Whitney elbisesini düzeltiyor, saçlarını geriye doğru tarıyor ve bir gülümseme yapıyor. Kamyona doğru ilerlerken göz göze geliyoruz ve onun da benimle birlikte adım attığını hissediyorum.

"Bunun için çok üzgünüm, Elliot." Sesi ipeksi ama keskin bir tondaydı. "Tamamen uygunsuzdu ve onunla ilgilenemem."

"Ona asıldı," diyorum. "Agresif bir şekilde."

Whitney'nin gülümsemesi gerginleşir. "Çok yazık. Ne yazık ki, bu ona müşterileriyle arasında bir mesafe yaratması gerektiğini üçüncü kez söylemişim.

Çok fazla ilgili." Omzunun üzerinden kızın titreyen parmaklarıyla peçete katladığı yere bir bakış atarak şöyle der: "O

Bekarlığa veda partisi, Tanrı aşkına. Her neyse, lütfen personelimin gelin partisiyle flört etmesini desteklediğimi düşünmeyin. Onunla ilgilenilecek."

Bir şey boğazımı tırmalıyor. "Çoğu insan flört ettiği birine yumruk atmaz."

Bana tatlı, küçümseyici bir gülümseme veriyor. "Çoğu insan şimdiye kadar dersini almış olurdu." Kolumu sıkıyor ve "Annene benden selam söyle" diyor.

Whitney, eyalet senatörü olan annemle bağlantısı olduğu için nüfuz sahibi olduğunu düşünen insanlardan biri. Sanki bir telefonla

özel durumlar.

Whitney hızla çadırın kenarına doğru ilerliyor ve serseri asistanına bakıyor. Zihnimi boşaltmak için arabayı sıradaki vazolarla birlikte topluyorum.

Belki Whitney haklıdır. Belki de bu kızın zor yoldan öğrenmesi gereken bir dersti.

Gözümün ucuyla kızın yere bir peçete düşürdüğünü görüyorum çünkü peçeteleri katlamak için sadece bir eli var. Sağ eli karnına doğru kıvrılmış, kemikle çarpışmaktan morarmış ve hırpalanmış.

Düğünler eğlencelidir, Elliot, babamın sesini duyuyorum. Zor olmasına izin verme.

Arabayı bırakıp bir avuç buz almak için bara doğru ilerlediğimde kafamda yankılanan şey buydu. Küpler çıplak elimi yakıyor. ona götürüyorum. Diğerleri onu görmezden geliyor, bu yüzden peçeteye yeniden başlarken burnunu çektiğini duyabilen tek kişi benim. Bana bakıyor ve bir damla gözyaşını siliyor.

"Merhaba, Elliot. Babanın yardıma ihtiyacı var mı?"

Sesi küçük ve kalın. Adımı bildiğinden haberim yoktu. Ben de onunkini bilmiyorum.

Yüzünü kurtarmak için bana sırtını dönüyor, bir eliyle peçeteleri katlamaya devam ediyor. Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için babamın peçetelerinden birini çekiştirdim.

Cebimden mendil çıkardım. "Elliot!"

Döndüğümde babamın diğer minibüsü çadırın yanına park ettiğini ve ona yardım etmem için bana el salladığını görüyorum. Başka bir masaya doğru ilerleyen kıza tekrar bakıyorum. Yirmi yaşından büyük olamaz.

Ona ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Buz dolu bir mendil mi verirdim? Onun da taşaklarına vurması gerektiğini mi söyleyeyim? Gidip onu dövmemi ister mi diye mi sorayım? Whitney'den mi?

O benden uzaklaşınca ben de babama doğru yürüdüm, buz elimi uyuşturmuştu artık.

"Her şey yolunda mı?" Babam hoşuma gitmeyen bir hırıltıyla sürücü koltuğundan kalkıyor. "Güllerle ilgili bir sorun var mı?"

"Evet. Onları kontrol etmen gerekecek," diye mırıldanıyorum. "Buz ne için?"

Soğuktan kızaran elime bakıyorum. "Bu... O kız mı? Whitney'nin asistanı mı? Elini incitti, ben de ..." Mendili ve buzunu ona uzattım. "Ben süsleri getireyim. Onu kontrol etmek ister misin?"

Mendili aldı ve sonra bana baktı. "İstemiyor musun?" Omuz silkiyorum. "İnsanlarla aram iyi değil, bunu biliyorsun."

Ona doğru yürürken bana bir sırtıma gönderiyor. "Çiçeklerle de aran iyi değil!" Ben ona ters ters bakarken o şakasına gülüyor.

Arabayı yüklüyorum, göz ucuyla babamı izliyorum. ona yaklaşıyor. Saniyeler içinde gülmeye başlıyor, adamın söylediği bir şeye sırtıyor. Adam mendili kızın parmak eklemlerine sarıyor ve kız tekrar gülüyor, baharda açan çiçekler gibi bir ses.

Geri kalan süsleri tek başıma hazırladım ve babamın sadece onun bildiği sihri yapmasına izin verdim.

4

Ama

MART

Yarın arayıp başka bir toplantı ayarlama sözüyle kafeden ayrılıyorum. E-posta adresleri bende var. En sevdiğim satıcıları bu gece göndermem gerekiyor.

Olmayacağım.

Nasıl reddedeceğimi bulmak için biraz zamana ihtiyacım var. Ne tür bir yalanın kulağa daha hoş geldiğini bulmam gerekiyor. "O tedarikçiyle çalışmıyorum" yeterli mi? Yoksa tüm gerçeğin ortaya çıkması mı gerekiyor? Nasıl olsa Jackie'nin eski aile dostuna ne olduğunu sorar mı? Whitney Harrison o zamana kadar düğünlerini yapacak mı?

Düşüncelerimi toparlayamıyorum ve *bugün Ferguson'un düğünü olduğunu* hatırlamadan önce neredeyse doğrudan eve gidiyordum. Geri dönüp hazırlıkları kontrol etmek için şehir merkezine gidiyorum.

Beynimin programlar ve geç gelen yemek şirketleri hakkında endişelenmesine izin vererek rutinime geri dönüyorum.

Ben de işimi iyi yaptığımı düşünüyorum. Ta ki Mar resepsiyonda beni kenara çekip "Bugün beynin nerede kızım?" diyene kadar.

Her şey aklıma geliyor, başım dönüyor ve koşarak banyoya gidiyorum. Mar pasta kesimini bitirdikten sonra beni bulduğunda yanaklarıma su sıçratıyordum.

"Hazel Renee'yi almadın mı?"

"Hazel Renee'yi aldım. Çiçekler için Blooming'i ayarladılar." Boğazım kapanmakla tehdit ediyor. Bunu söylemek midemi bulandırıyor.

Mar küfrediyor. Başımı kaldırıp baktığımda başını geriye atmış, gözlerini tavana dikmiş olduğunu görüyorum. Cevapların floresanlarda yazılı olup olmadığını görmek için yukarıya bakıyorum.

Yanımdaki duvara yaslanan Mar, boyunu kısaltmak için ayakkabılarını çıkarıyor. Neyse ki otelde halı var. "Bunu yapabilirsin."

"Yapabilir miyim? Gerçekten mi?" Ona dönüyorum ve tereddütü bana onun da buna inanmadığını söylüyor.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Sadece e-posta ile yazışsanız nasıl olur? Bir sorun olduğunu açıklarsınız, ama bu sorunu aşmaktan mutlu olursunuz."

Düşünüyorum. Çok daha az profesyonel. Beni zayıf gösterebilir. "Gerçekten onu bir kez bile görmeden düğün yapabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Dudakları birbirine yapışıyor. "Belki de çok fazla çiçek tasarımı istemiyorlar?" "Eğer Elliot Bloom kullanıyorsanız, çok fazla çiçek tasarımı istersiniz."

Adını söylemek bile midemi bulandırıyor. Gözlerimin ardında beyaz yıldız çiçekleri ve örümcekleli anneler görüyorum.

Ona döndüm. "Dışarı çık ve resepsiyon için daha fazla fotoğraf çek. Ben iyi olacağım." "Bunu bu gece tartışabiliriz. İçkiler benden."

Banyo kapısında kayboluyor ve ben telefonumdan saati kontrol ediyorum. Dört bin yeni bildirim aldım.

Tam olarak dört bin iki yüz on iki.

Neler olduğuna bakmak için Instagram'ı açıyorum ve Hazel ile Jackie'nin bu sabah kafenin dışında çekilmiş bir fotoğrafını akışımın en üstünde buluyorum.

Bugün kahve içmek için harika düğün planlayıcımız @WeddingsbyAma ile tanıştık. Ona bir göz atın.

İki bin yeni takipçim var. Yabancıardan otuz DM aldım. I Pinterest pinlerimin kaydedildiğine dair bildirimler alıyorum. Blog yazarlarından Hazel Renee'nin düğününden ne bekleyebileceğimizi soran iki e-posta aldım.

Bildirimler gelmeye devam ediyor. Ferguson düğününe geri döndüm ve herkesi programa uydurmaya çalıştım. Gecenin sonunda takipçi sayım ikiye katlanmıştı. Gazetecilerden altı e-posta daha aldım.

Zaten pişman olmasaydım, şimdi olurdu. Bu çok daha fazla Whitney'in yönetimindeyken bile bu kadar maruz kalmamıştım. Ve teşhir, başarı için olduğu kadar hata için de birçok fırsat anlamına geliyor. Her

Düğünün baskıları vardır, ancak pek çoğu sarkacın küçük bir salınımıyla kariyerinizi ilerletme veya mahvetme olasılığına sahip değildir.

Mar ve ben nihayet saat on birde otelin barına yerleştiğimizde, yorgun gözlerle Instagram'ımı inceliyordu. Yüzünü ovuşturuyor.

"Hâlâ hayır diyebilirsin," diyor, sesli harflerinin sonda yukarı doğru eğilmesiyle neredeyse bir soru gibi.

Başımı sallıyorum, martinime bakıyorum.

"Yapabilirim." "Ya da devam edebilirsin.

Profesyonel ol." Gözlerim kapanıyor, burnumdan hava emiyorum.

Profesyonel olmak beni rahatsız eden bir cümle. Mar bir mayına çarptığının farkında değil, bu yüzden kafamı boşaltmak için derin nefes alıyorum.

Profesyonel ol. Whitney bana böyle mi derdi? Onu arayıp sormak istiyorum ama o zaman Senatör Gilbert'ın düğününde olanları anlatmak zorunda kalacağım. Ve ondan önceki altı ay boyunca neler olduğunu. Ve kiminle olduğunu. O da bana, onu hayal kırıklığına uğrattığımı söyleyen o ses tonuyla "Ama" derdi. Dersimi almadığımı ve başka bir çizgiyi aştığımı bilirdi.

"Bana en kötü senaryoyu anlat," diyorum.

Mar dik oturur. "Onun dükkanına giriyorsun. Hemen gözyaşlarına boğuluyorsun. Hazel Renee bunu filme alıyor. Instagram'da 'Kadın Aceleyle Yaptığı Seçimden Pişman-' başlığıyla yayınlanıyor."

"Bana asla 'kadın' denmeyeceğini biliyorsun."

"Haklısın. 'Sacramento Minor Her Şeye Sahip Olabilirdi. Haberler 11'de.' *E!'*nin gerçekleri yeterince açıklayacağını düşünüyorum."

Biraz daha içiyoruz ve eve döndüğümde Hazel ve Jackie'ye söylediğim gibi satıcı listesini e-posta ile gönderiyorum. Sanki bunu gerçekten yapıyormuşum gibi.

Pazartesi sabahı uyandığımda, Jackie e-postama geri dönmüştü:

Elliot'ı görmek için daha erken gelebilir miyiz? Çekimler için ayrılmadan önce Hazel'in çiçeklerle ilgili fikrini almak istiyorum.

Kuru kusana kadar gülerim. Ve sonra ıslak kusuyorum. İşim bittiğinde ve elektrolitlerimi doldurduğumda takvimime bakıyorum.

İşin tuhaf tarafı Hazel ve Jackie'nin düğünü benim hayatıma mükemmel bir şekilde uyuyor. Birkaç ay önce, bu düğün sezonunun benim için nasıl geçeceğine baktığımda, bu yıl üzerinde çalışacağım büyük ölçekli bir düğün istiyordum. Aslında bu benim ilk hedefimdi. Daha küçük ölçekte çalışmaya devam ederken fark edilmemi sağlayacak ve banka hesabımı tatmin edecek bir şey istiyordum. Yıl sonuna kadar kendi ofis alanımı

kiralayabilmek, bir

ve sosyal medyayı yönetmesi için başka birine ödeme yapmak. Bunlar benim uzun vadeli hedeflerimdi. Ama hiçbir şey yoluma çıkmadı ve kendime gelecek sezon şansımı yakalayacağımı söyledim. Hazel ve Jackie beni programa uygun hale getirecekti.

Profesyonel ol, Whitney'nin sesi kulağımda çınlıyor. Ne zaman haddimi aşsam, bana bulunduğu yere profesyonellikle, hiçbir sınırı aşmadan geldiğini hatırlatırdı.

Whitney asla eski sevgilisiyle çalışmak zorunda kalacağı bir duruma düşmezdi, ama düşseydi de bunun üstesinden gelirdi. O bir profesyonel olurdu.

Jackie'ye cevap yazdım ve bu haftaki programlarını sordum. Sonra Mar'a mesaj atıp ayılıp bana gelmesini istiyorum.

Öğlen vakti güneş gözlükleri ve elinde bir kutu çörekle kapımı çaldı. İlk kez konuştuğumuzda üçüncüyü yarılamıştım.

"Bunu yapacağım."

Başını sallıyor, Gatorade'ini yudumluyor. "Güzel."

"Randevu ayarlamak için bugün onu aramanı istiyorum."

Öksürürken ağzından soğuk Mavi Ahududu damlıyor. Ona bu an için hazırladığım peçeteyi uzatıyorum. Kendine geldiğinde, "Onunla konuşmaya niyetiniz var mı? Yoksa sözleşmeli miyim?"

"Sadece bu tek şeyi atlatmam gerekiyor. Sonra her şey daha kolay olacak. İş gibi."

Mar iç çekiyor. "Bana biraz Advil ver, sonra da şu işi yapalım."

Bir saat sonra oturma odamın zemininde oturuyoruz, çörek kutusu boş. Mar bir eliyle önceden yazdığı senaryoyu tutarken diğer eliyle de ona verdiğim numarayı telefonuna tuşluyor. Çevir tuşuna basmadan önce derin bir nefes alıyor ve ben de kendi nefesimi tuttuğumu hissediyorum.

Dört kez çalışıyor. Makineyi alacağımızı ummam için yeterince uzun bir süre. Beşincinin ortasında bir tık sesi duyuyorum ve babasının on yıl önceki eski mesajını bekliyorum, bizi adımızı ve numaramızı bırakmaya davet ediyor.

Nefes veriyorum. Bitti. Kolay oldu. Sadece bir e-posta bekleyebilirim.

"Lo?"

Tek bir hece bile tenimi yakıyor. Hiç telaffuz etmediği için ondan nefret ediyorum.

Standart bir "Blooming, nasıl yardımcı olabilirim?" sorusu olmadığı için ondan nefret ediyorum. Telefonu hiç açmadığı için ondan nefret ediyorum.

Ama her şeyden çok, hareket edememekten nefret ediyorum. Elindeki notları kırıstırırken Mar'a bakıyorum.

"Merhaba, WeddingsbyAma adına arıyorum." Çalıştığımız gibi kelimeleri aceleyle bir araya getirdi. "Bu hafta içinde yeni müşterileri için bir toplantı ayarlamak istiyorum. Sizinle zamanlama hakkında konuşabilir miyim?"

Hat sessiz. Kalbimin atışını dudaklarımda hissedebiliyorum. Parmak uçlarını onlara doğru uzatıyor. Mar telefonu kapatmadığından emin olmak için ekranı kontrol ediyor.

Ve sonra-

"Mar." Bunu bir selamlama gibi söylüyor. Bir gerçek gibi.

Ağzım açılıyor. Boğazım kurudu. Bir buçuk kelime söyledi ve ben transa geçmiş gibi hissediyorum. Telefonun cızırtısı, sesinin gerçek hayattaki tınısını bastırıyor. Göğsündeki rezonansı.

Mar başını arkaya yatırır ve gözlerini kapatır. Dolgun dudaklarını sıkı bir çizgi haline getiriyor ve sonra yüksek bir sesle, "Hayır, ben Kelsey!" diyor. "Bir müşteri görüşmesi ayarlamak için arıyorum-"

"Mar, telefonu Ama'ya ver."

Eskiden olduğu gibi adımı "Emma" gibi söylüyor. Şakamız olduğu zamanlardaki gibi. Sesli harfleri dudaklarının arasından geçirdiğini fark etmeden önce.

Mar'ın gözleri kocaman ve bana bakıyor, ama hareket edemiyorum.

"Tamam!" diyor Kelsey'nin sesi. "Boş mu diye bakacağım!"

Telefonu *sehpanın -onun* sehpasının- üzerine bırakarak panik içinde el kol hareketleri yapıyor ve "*Ne yapacağım ben?*" diye soruyor.

Cevap vermiyorum. Cevap veremiyorum. Telefona bakıyorum. Sonra Mar ayakkabılarını çıkarıyor ve 1920'lerden kalma bir Foley sanatçısı gibi parkenin üzerinde gezdiriyor. Telefondan uzaklaşıyor ve "Ama, seni arıyorum." diyor.

Terliklerime uzanıyor, yürüyen iki kişinin ses efektlerini yaratmaya hazırlanıyor, ben telefona uzanıp "Alo" dediğimde.

Bir an sessiz kaldı. Sanırım nefes alışını duyabiliyorum.

"Saat kaçta?"

İstemsizce yutkunuyorum. Bir an için ne sorduğunu bile anlayamıyorum.

"Perşembe saat dörtten sonra ya da Cuma tüm gün boşlar-" "Perşembe saat dörtte."

Hat kesildi.

Telefonu biraz daha kulağımda tutuyorum, daha fazla sessiz harf duymayı dileyerek. Eskiden olduğu gibi üç kelimelik bir cümleden fazlasını umuyorum.

Telefonu çekip ona bakıyorum. Mar'ın telefonunun ekranında ikimiz on

üç yaşındayken Cadılar Bayramı kostümlerimizi giymişiz.

"İyi misin?"

Başımı kaldırıyorum ve Mar, Munch'un *Çığlık* tablosundaki gibi ellerini yanaklarına koymuş. Dişi gözleri benimkileri arıyor.

"Perşembe saat dörtte," diyorum. Ayağa kalkıyorum ve çörek kutusunu çöpe götürüyorum. Parmaklarımdaki şekeri yıkıyorum. "Ben duş alacağım. Sonra yemek yemek ister misin?"

O cevap veremeden banyomda kayboluyorum. Musluk hıçkırık sesimi bastırıyor.

5

Elliot

ÜÇ YIL, SEKİZ AY, İKİ HAFTA VE BİR GÜN ÖNCE

Çiçekler insanlardan daha iyidir.

"Evet, baba, öyleler," diyorum boş dükkâna.

Arka odada, kasanın üzerindeki tavana asabileceğim bir çember üzerinde çalışıyorum. Etrafında yıldız çiçekleri ve şakayıklar olacak, sağ altta bir bölüm, sol üstte daha küçük bir bölüm. Bu bir Bazı insanların mihrapta arkalarında olmasını istedikleri şeyin minyatür versiyonu.

Babam bana kasaya odaklanmamı, arkada oyalanmamamı söylerdi. Ama o 5'7" ve çelimsizdi, herkese karşı nazikti. Ben tam tersiyim. Kimse Blooming'e benimle uğraşmak için gelmiyor. Ayrıca ben her zaman perde arkasıyla daha çok ilgilenmişimdir.

Dükkânda hâlâ ondan çok şey var; telesekreterdeki sesi, tabeladaki ismi. Ama hala onun çiçeklerinden tam olarak dört tane var.

Belki de oradaki insanlardan daha fazla çiçek seveceğini düşündüğümde cenazesine getirdiğim çiçekleri tekmeliyor. Annemde bir tane var, diğer üçü de hâlâ dükkânda. Ve o haklıydı. Sadece ışığa, suya ve ilgiye ihtiyaçları vardı. Ama bu o kadar basit değil. Çünkü *ne kadar* ışık gerektiğini bilmeniz gerekir,

Ne kadar su, *ne kadar* ilgi. Ama eğer bunu doğru yapabilirsiniz -eğer şifreyi çözebilirsiniz- çiçekler insanlardan sonsuz derecede daha iyidir. Çünkü

Bir insanın ışık, su ve dikkat oranını bulun, yine de yeterli olmayacaktır.

Çiçekler için bu yeterli.

Gerçekten anlamam birkaç yılını aldı. Her şey bir yana, *çiçekler* için üniversiteyi bırakmak zorunda kaldığım için uzun süre kızgındım, ama burası babamdan önce büyükbabamın dükkanıydı, bu yüzden akciğer kanseri olsun ya da olmasın, mimarlık diploması olsun ya da olmasın her zaman benim olacaktı. Ama ışık, su ve dikkat

-Bunu yapabilirim. Artık neredeyse içgüdüsel. Babamın sahip olduğu sihirli dokunuşa sahip olduğumu sanmıyorum ama bir süre sonra kendi sihrimi katmaya başladım. Bu kasnak gibi. Burayı canlandırmak için biraz tasarım ve inşaat. Böyle şeyler yaparak saatlerce kaybolabilirim.

Tam şakayıkları bağlamaya başladığım sırada babamın ön kapıdaki zili çaldığında içimi çektim.

Dudaklarım gerildi. Bunu bitirmeye çok yakıным.

"Evet, bir saniye."

Bölüm sabitlendikten sonra ellerim için bir bez alıp arka odadan çıkıyorum. Bir kız parmaklarını ön vitrinde duran yeni ithal çiçeklerin üzerinde gezdiriyor. İnsanların bir şeylere dokunmasından nefret ediyorum.

"Ne?" Ellerimi tezgâhın üzerine koydum ve öne doğru eğildim.

Dönüyor. Tanıdık geliyor ama annemin tanışma randevularından biri olamayacak kadar genç görünüyor. Gözleri kollarımdaki dövmelemin üzerinde geziniyor ve ifadesi daralıp kolları çaprazlaştığında ben hala onu tanımaya çalışıyorum.

"'Ne?' Birini gerçekten böyle mi selamlarsın?" diyor.

Onun sesi bunu yapıyor. O Whitney'in kızı. Onu hatırlıyorum Şimdi. Gözleri saçlarına uygun olarak koyu meşe kahverengisi. Saçlarını o saçma yüksek topuzlardan biriyle toplamış, bu yüzden gerçekte ne kadar saçlı olduğunu bilmiyorsunuz, ama benimki şu anda arkaya bağlanacak kadar uzun, bu yüzden şikayet edemem. Bakışlarım, ben durduramadan kalçalarının kabarıklığına dalıyor.

"Dükkanıma hoş geldiniz," diyorum sertçe. "Balo korsajına mı ihtiyacınız var?" Hızla göz kırptıyor. "*Balo* korsajı mı? Yirmi iki yaşımdayım!"

Omuz silkiyorum. "On altı yaşında görünüyorsun." Görünmüyor. Ama eminim bu onu kızdıracak.

Kaşları kalkık, yürüyüşünde bir çalım ile kasaya doğru adım atıyor. "On altı yaşındakilere böyle mi bakıyorsunuz?"

İç çekerek tezgahı uzaklaşıyorum. Bu sefer o kazandı. "Size nasıl yardımcı olabilirim hanımefendi?"

Hanımefendinin de en az on altı kişi kadar sert vurduğunu görüyorum ama eşarbını düzeltiyor ve yaklaşıyor. "Benim adım Ama Torres. Hatırlarsınız, Whitney Harrison Weddings ile çalışıyordum. Şimdi kendi işimi kurdum-"

"Tebrikler." Ona sırtımı dönüyorum, parmaklarım bu sabahtan kalan yaprakları koparmaya başlamış bile. Ellerimi meşgul ediyorum ve onun kekeleyişini dinliyorum.

"Evet, teşekkür ederim. İçeri girip bir bağlantı kurmak istedim. Ben Blooming'in her zaman hayranı olmuşumdur ve eğer müşterileri sizi işe almaya ikna edebilirsem-"

"Whitney'nin yıllardır indirimi var." Kasanın arkasından yere doğru ilerliyorum ve müşterilerin kendi buketlerini yapabilmeleri için kurduğum, sapına göre fiyatlandırılmış Kök Çubuğu'na yöneliyorum. Birkaç sarı düğün çiçeği alıyorum. "Babam onunla birlikte kurdu. Herkesin aldığından çok daha yüksek, özellikle de yeni düğün planlayıcıları."

"Buraya *indirim* için gelmedim Bay Bloom," diye neredeyse tıslayacaktı. "Kendimi tanıtmaya geldim."

"Harika. Ve şimdi sende." Petunyaları bulup tezgâha dönüyorum ve birkaç mumlu limon yaprağı alıyorum.

Babam bunu yapardı. Bu konuda nazikti elbette, ama sipariş vermek için gelen insanlara bir yaka çiçeği ya da küçük bir korsaj verirdi, sanki yanlarında götürmeleri gereken bir şansmış gibi. Ben bunu genişlettim. Bunu yaratırken

konusuyoruz. Bazen kendilerinden esinlenen serbest bir aranjmana sahip olmaktan o kadar etkileniyorlar ki, yaşadıkları beş dakikalık kabalığı siliyor.

"Tamam," diyor ve bıkkınlığını bastırmaya çalıştığını duyuyorum.

"Yeniden başlamak istiyorum. Ben Ama."

Gözlerim sicim ve yapraklardan ayrılıyor. Yüzünde parlak bir gülümsemeyle bir elini bana doğru uzatıyor. Manikürlü parmaklarına uzanırken benimkilerin kök özsuyuyla yapış yapış olması ve tırnaklarımın altında kir olması hoşuma gidiyor. Elleri küçük. Boyunun 1.80'den fazla olamayacağını fark ediyorum ama örtmek için topuklu giyiyor. Vücudu hakkında çok fazla düşünüyorum, bu yüzden "Emma?" diyorum.

Dudakları gerildi. Bir sinirine daha dokundum. "Ama. A-M-A."

"Ama ne biçim bir isim lan?" dediğimde hâlâ elini tutuyordum.

Elini geri çekiyor ve kendine güvenini tekrar kazanmadan önce gözleri yere kayıyor. "Belli ki bir şeyin kısaltması."

Ve bana söylemeyeceği gerçeği çok lezzetli. Dudaklarımın seğirmesini engellemeye çalışıyorum ama sanırım başaramıyorum. "Amatör."

Bana baktı, sonra bunun bir tahmin olduğunu, bir suçlama olmadığını fark etti. Sonra her ikisi de olduğunu fark etti. Sonra kaşlarını çatı.

İzlemesi eğlenceli bir yolculuk.

"Hayır." Çantasını omzuna doğru itiyor. "Annem bana isim vermedi Amatör."

"Amabella," sanırım.

Başını öne eğiyor. "Çok Liane Moriarty okur musun?"

"HBO var."

Homurdanıyor. Kaba ya da sevimsiz değil. Sicimi tekrar sapların etrafına dolamaya başladım. "Whitney neden gitmene izin verdi?" diye sordum.

Keskin bir nefes alıyor. "Gitmeme izin vermedi. Aramız iyi, yemin ederim."

Ona bakıyorum. Onu mekanlarda hatırlıyorum, elleri her kabın içindeydi. Ses teknisyeniyle birlikte merdivenlere çıkar, peçeteleri yeniden katlar, chuppah'ları iki santim yukarı kaydırırdı. Solmuş bir çiçeği bir mil öteden fark ederdi ve ben hala kurulumu yaparken o gelir ve suçluları yırtar atardı. Tasarım konusunda mükemmeldi ve muhtemelen Whitney'in başarısının arkasındaki gerçek beyin oydu. Ama aynı zamanda nedimelerle gülüştüğünü, Buz Kraliçesi Whitney'in cesaret edemeyeceği kadar yakınlaştığını da hatırlıyorum.

Ve yumruğunun çatırtısını hatırlıyorum. Whitney tırnaklarını koluna geçirdiğinde nasıl titrediğini.

"Hepsi aynı, değil mi?" Ben de diyorum ki. "Kimin kalıp kimin gideceğine Whitney karar veriyor. Whitney senin gitmene *izin verdi*." İğneyi yaka çiçeğinin içinden geçirip ince bir kurdeleyle tamamlıyorum. Zihninin çalışmasını, anlamaya çalışmasını izliyorum.

"Whitney'e kendi işimin sahibi olmanın hayalim olduğunu söyledim. O da beni destekledi."

Mor ve sarı yaka çiçeğini tezgahın üzerine, elinin yanına koyuyorum. Çiçeği eline alıyor ve parmakları yaprakların üzerinde geziniyor. Babamın bahsettiği o sihri hissediyorum - bir çiçek hediyesiyle birinin gününü değiştirebildiğiniz zaman.

Ben de bunu mahvedecek bir şey söyledim. "Whitney Harrison'ın piyasada kendisiyle rekabet etmene izin vermesinin tek nedeni başarısız olacağını biliyor olması. O yüzden gitmene izin verdi."

Gözlerini bana dikti. Parmaklarının bağlı çiçeklerin etrafında kıvrıldığını görüyorum. Ve onları kafama fırlatmadan önce, "Ben bir satıcı yapmayacağım."

İlk altı ay için indirim." Üzerinde hâlâ babamın adı yazılı olan eski kartvizitimizi alıp ona uzatıyorum ve bez parçasını alıp tekrar arka tarafa geçiyorum.

Acaba *Çiçeklerin Dili'ne* bakıp ona az önce "*Olgunlaşmamışsın ve sana kızgınım*" dediğimi anlayacak mı? *Git başımdan.*

6

Ama

MART

Hazel'in programı böyle olunca bir haftaya çok şey sığdırıyoruz. Yarın öğleden sonra Blooming'e gidiyoruz, ancak bugün midem zaten berbat durumda, bu yüzden ikinci buluşmamızda buzlu çayla idare edeceğim - bu kez öğle yemeği Midtown'da rahat bir çiftlikten çatala restoran olan Cafe Bernardo'da.

iPad'imi çıkardım ve "Şu ana kadar bildiklerinizi anlatın. Bedenleri, renkleri, elbiseleri listele-"

"Ah." Hazel salata lokmasını bitirir. "Ben beyaz bir pantolon giyiyorum. Jac elbise giyiyor."

"Buna bayıldım." Dirseklerimin üzerinde öne doğru eğilip gülümsüyorum. "İkisi de koridorda mı yürüyor? Sadece Jackie mi?"

Jackie gülümseyerek, "Rose Garden'da koridorda yürümek benim hayalimdi," diyor, "ama Hazel'ın da bir girişi olmasını istiyorum."

"Bu benim için önemli değil, bebeğim-"

"Biliyorum bebeğim, ama yine de kardeşinin seninle birlikte yürümesi gerektiğini düşünüyorum..."

Buzlu çayımı yudumluyorum, tartışmalarına izin veriyorum. İnsanları erkenden tanımak harika bir şey. Hazel rahat ve her şeye açık, Jackie ise her şeye el atmak istese de tek bir gerçek talebi var: Gül Bahçesi. Jackie mutlu olduğunda Hazel da mutlu oluyor. Farklı türde bir planlamacı ünlü Hazel'a hitap ederdi. Ama şimdi bunu fark ettiğime göre, bu beni öne geçirecek.

"Evlenme teklifini sorabilir miyim? Hikayeyi dinlemeyi seviyorum."

Jackie'nin gözleri parlıyor ve saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor.

"Annemlerin evindeydi. Hazel'ı Noel için eve getirmiştik ama o çoktan babamla konuşmuştu." Jackie ona gülümsüyor ve ben onun gözlerinin dolduğunu görüyorum.

"Bilmediğim şey," diyor Hazel, "*Jackie'nin* bavulunda da lanet bir yüzük olduğuydu."

Jackie Hazel'a dirsek atınca nefesim kesildi.

"Evet ya da hayır demeden sandalyesinden fırlayıp üst kata koştuğunda ailesinin önünde aptal gibi beklemek zorunda kaldım. Bu düşünceyle hastalandığımı düşündüm."

Gülüşürler ve yumuşak bir öpücük için birbirlerine eğilirler.

Evlenme teklifi hikayeleri en iyileridir ve bu da iyi bir tane. Eğer gelinin de damat kadar sporsever olduğunu düşünüyorsam, bir futbol stadyumunda evlenme teklif etmenin yanlış bir tarafı yok. Ve yüzük olmadan gerçekleşen en basit "Evlenmek ister misin?" hikayeleri de bana çok şey anlatabilir. Bazen bunu düşünmemiş olabilirler, ama aynı zamanda diğer çiftlerden daha spontane de olabilirler.

Bazı insanlar bir evliliğin sürüp sürmeyeceğini gelin koridordan inerken damadın yüzünü izlediklerinde anlayabilir; bazıları çiftle ilk buluşmalarında anlayabilir; ben evlenme teklifi hikayesini duyduğumda anlayabilirim.

Peki ya Jackie ve Hazel? Onlar gerçek.

Evlilik gibi uzun vadeli bağlılıkların işe yarayacağına inanmıyorum ama aşka inanıyorum. Geçici ve güvenilmez olabilir, nadiren uzun ömürlü olabilir ama var olduğuna inanıyorum. Annemin birçok kocasına aşık olduğunu biliyorum ama evlilik aşkı öldürmenin en hızlı yoluydu. Ben de bir kez aşık oldum ve o da sona erdi.

Bu düşünceyle boğazımda oluşan yumruyu yutmak için buzlu çayımı yudumluyorum. Karşımda, Jackie parmaklarını masanın üstündeki Hazel'ın parmaklarının arasından geçiriyor.

Jackie ve Hazel'ın sonsuza dek birlikte olmalarını ummak bana düşmez ama şimdilik birlikte oldukları için mutlu olabilirim. Birbirlerine aşık olduklarına ve bu aşkın uzun süre devam edeceğine inanıyorum.

Hikayenin sonu. Ne zaman bunları bulsam

tür çiftlerde, tasarıma daha fazla kendimi katıyorum ve bu düğünler benim en iyi çalışmalarım oluyor.

Öğle yemeğinde daha fazla ayrıntı öğrenip kendime notlar yazıyorum:

- Jackie koridorda yürüyor; Hazel TBD
- Jackie elbiseli; Hazel pantolonlu

- Her ikisi de Hazel'in arkadaşı Elle Stone tarafından yaptırıldı
- Renkler-TBD (H drama içeren sessiz sonbahar renkleri istiyor; J pembe istiyor)
- Resepsiyonda canlı müzik grubu
- Törende çellist-Xander Thorne-Hazel'in arkadaşı
- AMA EYLEM MADDELERİ
 - Resepsiyon mekanı
 - Elle Stone ile ilk teması kurun
 - Xander Thorne ile temasa geçin-acente aracılığıyla değil- afitzmusic@aol.com

Baloncuklarımı bitirip *Hazel ve Jackie*'ye bağladığımda, "Henüz davetli listesini konuşmadık. Resepsiyon mekanlarına bakarken bana bir fikir verin."

Jackie Hazel'a bakar. "Bence yüzün altında da yapılabilir. Ama Hazel reklamcısının listesi konusunda endişeli."

"İçimden bir ses 'Hazel Renee'nin Düğünü'nün aslında benim düğünüm olmayacağını söylüyor," diyor Hazel yüzünü buruşturarak. Hazel'in reklamcısının bu durumda kayınavalideye eşdeğer olabileceğini hissederek başımı sallıyorum. "Sanırım iki yüz."

Gözlerimi büyütmemeye çalışıyorum. Kayınavalide için fazladan bir yüzlük çok fazla. 100-200 yazıp balon yapıyorum. "Peki o zaman. Sanırım para zamanı geldi. Bütçe ne kadar?"

Hazel öne doğru oturur. "Bunu aşılmanması gereken bir sayı olarak düşünmek istiyorum." "Bu benim için harika. Zaten genellikle netleştirdiğim bir şeydir!" I

Not alın. "Aşılmanması gerekenleri bilerek genel bir bütçe çıkarmamı ister misiniz?" Hazel başını salladığında, rakamı soruyorum.

"İki yüz elli bin."

Hakkımı yemeyeyim, kalemim elimden kaymıyor, yere yuvarlanmıyor, bir garsona çelme takmıyor ve bir tepsi dolusu içkiyi yere düşürmüyor. Ama zihnimde bunların hepsi oluyor. Ve yerde mimozalarla birlikte dönen benim kariyerim.

Whitney'in altında çalıştığım dönem hariç, daha önce hiç çalışmadığım kadar çok. Yarı heyecan yarı korkuyla doluyum. Böyle rakamlar genellikle Beni aşan satıcılar, hiç ilişkim olmayan mekânlar ve yüksek beklentiler. Bunu kabul etmeden önce bu bilgileri almalıydım, ancak Jackie'nin Rose Garden'dan tek isteği bu bütçeyi belirtmiyordu.

"Bu yeterli değil mi?" Jackie sessizliğimi yanlış anlayarak sessizce soruyor.

"Hayır, harika" diyorum. "Bu... çok fazla. Whitney'le birlikte olduğumdan beri böyle bir bütçe görmemiştim, o yüzden kafamı toparlamaya çalışıyorum."

İstifa ettiğimde Whitney'e verdiğim sözü düşünüyorum - onun pazarına asla girmeyeceğime dair. Endişelendiği bir şey yokmuş gibi elini sallayışını. Bana sarılması. Sıkı, şefkatli, vanilya kokulu.

Ama şimdi ne yapacağım? Geri mi çekileyim? Onları Whitney'e mi göndereyim, bu büyüklükle kim başa çıkabilir, bu satıcıları kim tanıyor?

Hayır. Kesinlikle olmaz. Bu düşün bir daha karşıma çıkmayacak bir fırsat penceresi.

Bunu yapabileceğimi biliyorum. Hazel ve Jackie için doğru seçim benim. Ve bunu kanıtlamak için sabırsızlanıyorum.

Perşembe günkü Blooming'deki randevumdan önce boş bir sabahım var, bu yüzden duvara bakıp terlemek yerine WHW ofisine uğramaya karar verdim. Ziyaret etmeyeli birkaç ay oldu ve Whitney'nin Hazel ve Jackie'nin istek listesi hakkındaki fikrini almak istiyorum.

Bir elimde imzalı çörek kutumla, Doğu Sacramento'da zenginlerin merkezi olan tuğla binanın kapısını çekiştirerek açıyorum. Resepsiyonda tanımadığım yeni bir kız oturuyor ama yakında tanışacağız, insanlar bana sarılmak ve çörek almak için ofislerinden çıkıyorlar.

Ayrılmak zordu. Whitney ile çalışmayı bırakmak istediğimden değil, ama orada devam edersem sonsuza kadar kalacağımı biliyordum. Ve

Whitney'in üstlendiği müşteriler *benim* adamlarım değil. Son iki yılda yaptığım ekonomik düğünler, altı rakamlı düğünlerden daha tatmin ediciydi. burada yaptığım gibi. Paramız kısıtlı olsa bile neler başarabileceğimizi söylediğimde gelinin yüzünün aydınlandığını görüyorum. İşin özü bu.

Whitney'nin arka tarafta köşe bir ofisi var -şehir merkezinde değilseniz bunun bir önemi yok- ve eski arkadaşlarım Bay Kwon'un attığı çörekleri yerken ben de kapıyı tıklatıp "Evet?" demesini bekliyorum.

Sırıtarak içeri giriyorum ve liseden yeni mezun olmuşken bu ofiste yaptığım ilk görüşmeye geri dönüyorum. Mezun olduğum hafta sonu annemin Whitney Harrison düğünü vardı ve kepimi fırlattıktan sonra resepsiyona koştum ve Whitney'i ilk kez gördüm. Uzun boylu, sarışın ve herkesi hayal kırıklığına uğratan korkutucu bir kadındı. İlk mezeleri on dakika erken getiren bir sunucunun bileğini kavrayışını izledim ve kemik kıran bir sıkışma ve bal gibi tatlı bir gülümsemeyle

onu mutfağa geri götürdü. Harikaydı. Sonradan öğrendim ki asistanı o gün iptal etmiş, bu yüzden düğünü o yönetiyormuş. İş ilanının web sitelerine düşmesini bile beklemedim; Pazartesi günü, annemin son dört düğününden, hepsi onun için tasarladığım bir lookbook ile gittim. Hesaplı bir bakışla bana telefonlara bakmam için asgari ücret teklif etti. İki hafta sonra asistanlığa terfi ettim; üç ay sonra da tasarım ve üretim koordinatörü oldum. Sınıf arkadaşlarım üniversiteye başlarken, ben tam da istediğim şeyi yaparak hayatımı kazanmaya başlamıştım bile.

Whitney tıpkı eskisi gibi. Saçları kalın sarı bir at kuyruğu şeklinde geriye taranmış. Gözlerinin etrafında çizgiler oluşmaya başlamış, ama bir iğne yaptırmak için geciktiğini biliyorum. Onu rahatsız edenin kim olduğunu görmek için başını kaldırdığında ince dudakları aşağı doğru kıvrılıyor ve ben olduğumu fark ettiği anda dişleri inci gibi parlıyor.

"Ama, ne güzel!" Ayağa fırlıyor ve kayak yakalı elbisesini düzelterek beni kollarının arasına alıyor. "Olay nedir?"

Yumuşak parfümü beni sarıyor ve "Geciktiğini düşünmüştüm" demeden önce derin bir nefes alıyorum.

Masasının önündeki sandalyeye yerleşiyorum ve sohbet ediyoruz. Bu hafta sonu dört düğünü var. Benim bir tane var ama o yine de her şeyi duymak istiyor.

"Annem nasıl?" diye soruyor, bacak bacak üstüne atıp bana gülümseyerek. "O iyi. Daha geçen ay evlendi."

"Kaç numara bu?" Gülüyor ve ben de aynısını yapmak zorunda hissediyorum. "Biri dünya rekorunu kontrol etti mi?"

Yanaklarım kızardı. Bu şakayı ilk kez duymuyorum ve son da olmayacak. Annem evliliklerinden hiçbir zaman utanmadı ama onuncudan sonra diğer insanların bunu çılgınca eğlenceli bulduğunu fark etmeye başladım. Çocukken bunda yanlış bir şey olduğunu anlamamıştım. Bilmiyordum. İnsanlar onun arkasından konuşurdu ya da en yakınları tarafından yapılan şakalara maruz kalırdı. Şimdi onlarla birlikte gülüyorum, böylece rahatsızlığımı görmüyorlar.

Konuyu hemen değiştiriyorum. "Bu yüzden profesyonel bir tavsiyeye ihtiyacım var."

"Tabii ki!" Bileğini oynatıyor ve bileziği şingirdiyor. "Ne var ne yok?"

"Hazel Renee'nin düğününü ayarladım." Bunu benden olabildiğince çabuk

Kusmamak için yapabileceğim tek şey mümkün. Yine de kusabilirim. Daha erken.

Kaşları havaya kalktı. "Gerçekten mi?" Gülümsüyor ama göğsünden küçük bir kahkaha yükseliyor. "Bunu nasıl başardın?"

"Beni buldular." Omuz silkiyorum, yüzümü buruşturuyorum. "Onları vazgeçirmeye çalıştım-" "Ama, hayır." Başını iki yana sallıyor. "Sen bu iş için biçilmiş kaftansın. Sen söyledin

Onlara hizmetlerinizi, tarzınızı, ölçeğinizi anlattınız ve yine de sizi istediler."

Yanağımın içini çiğniyorum. "Doğru. Ölçeklerinin açıkladıklarından daha fazla olduğunu hissetmeye başlıyorum. Ya da belki ben açıklayamadım. Bilmiyorum. Ve ben

Size karşı açık olmak istedim, çünkü listenize veya müşterilerinize tecavüz etmeyeceğimi söyledim."

Elini sallıyor. "Bu tamamen senin kontrolünde olan bir şey değil. Bunu biliyorum." Bana bakıyor, gözlerine ulaşmadan dudaklarını kıvrıran bir gülümseme. "Seninle gurur duyuyorum. Bu harika bir fırsat. Randevu ne zaman?"

Çekiniyorum. "Yedinci Ekim."

Bana göz kırpmıyor. "*Bu* yıl mı? Çok yakında."

Dudağımı çiğneyerek başımı sallıyorum. "Hızlı ama yapabilirim. Eminim. Sadece bana hâlâ boş olan satıcıları gösterebileceğinizi umuyordum."

Ağzının köşesi gerilir. "Tabii ki. Ama... sana dikkatli olmanı tavsiye etmeme izin ver, Ama."

Bunun nereye varacağını bildiğim için derin bir nefes alıyorum.

"Hazel senin yaşında sanırım?" Başımı salladığımda devam ediyor. "Ünlü olmak zor olabilir. Baştan çıkarıcı olabilir. Bu yüzden mesafenizi korumayı unutmayın. Herhangi bir yanlış adım, takipçilerine duyurulabilir."

Yanlış adım derken sanki kayıp bir alyans ya da DJ tutmayı unutmaktan bahsediyor ama ben aslında ne demek istediğini biliyorum. Tasarım ve üretim koordinatörlüğü görevime başlayalı bir hafta olmuştu ki bir geline durup dururken mesaj atarak Pinterest panosunu neden hiç getirmediğini sordum. Etrafı araştırıyordum ve sosyal medya sayfalarını bulmuştum. Kaydettikleri bizim kararlaştırdıklarımıza hiç benzemiyordu. Gelin Veronica bana mesaj atarak bunların hiçbirinin bütçeleri dahilinde mümkün olduğunu düşünmediğini söyledi. Ertesi gün, yeni düğün tasarımı için bütün bir saldırı planı hazırladım ve çiftin önünde Whitney'e sundum. Veronica kendinden geçmişti. Whitney gülümsedi, başını salladı ve çift gidene kadar dilini tuttu ve sonra beni Veronica'nın düğününden aldı.

"Dört ayın sonunda kiralama şirketinizi, yemek şirketinizi ve çiçekçinizi arayıp, onlara evleneceğinizi söylemenin nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

yeniden tasarlamak mı? Doğru ya, tabii ki yapmazsın, çünkü bunu yapması gereken *benim!*" diye tıslamıştı bana.

O anda, en çok üzüldüğü şeyin zaman çizelgesi ve tedarikçilerle olan ilişki olduğunu düşündüm. Ancak üç ay sonra müşterilerimizden birinin gelin partisine katıldım ve Whitney bunu öğrenince beni o düğünden de aldı.

Daha iyi olmaya çalıştım. Gelin duşlarına ve bekârlığa veda partilerine davetleri reddetmeye çalıştım ama Whitney'e göre bu, gerçek sorunun üzerindeki bir yara bandıydı - benden *hoşlanıyorlardı*. Etrafımda olmak isteyecek kadar seviyorlardı.

ve düğün tasarımları hakkında özel olarak konuşmak istedim. Beni davet etmelerini nasıl engelleyeceğime değil, nasıl yakalanmayacağıma odaklanmaya başladım. Whitney'in sahip olduğu en iyi tasarımcı bendim ve bunu korumak *için*

çift ve onların tarzı. Sınırlarımı geliştirdiğimi hissettiğinde Whitney beni tasarım direktörlüğüne terfi ettirdi ki bu yirmi yaşında biri için çok büyük bir pozisyondu.

Ondan bir ay sonra da daha kötü bir şey oldu. Elini kıcıma koyup onu emmemi önerdiği için bir sağdıça yumruk attım. Ağlayıp özür dilerken, yumruğum şişmiş ve giysilerim artık benim gibi hissetmeyen tenimi çok sıkarken, Whitney beni

"Aslında bunun ilk kez olmasına şaşırdım." dedi.

Whitney halletti. Çiftle her şeyi düzeltti ve sağdıcı temizleyip sunağa götürdü. Onu suç duyurusunda bulunmamaya ikna etti ki bu benim aklıma bile gelmemişti. Bir kez

resepsiyon başlamıştı, beni yanına çekti, parmak eklemlerime bir buz torbası bastırdı ve usulca fısıldadı, "Öğreneceksin tatlım. Ben her şeyin icabına baktım. Hepsini yok ettim."

Şimdi onun gözlerine bakıyorum ve kendimi gülümsemeye zorluyorum. Bugünkü gibi günlerde, hala her şeyle onun ilgilenmesini diliyorum.

"Kesinlikle," diyorum. "Sınırlarım konusunda giderek daha iyi oluyorum."

Başını salladı, bana inandığından emin değilim ama masaya vurdu ve faresine uzanıyor. "Ekim'in yedisi mi? O gün hangi bayilerimin meşgul olduğunu size bildiririm."

Sinirlerime hakim olarak derin bir nefes alıyorum ve eski günlerdeki gibi sandalyemi onun takvimine bakmak için çeviriyorum.

7

Ama

MART

İki yıldır Blooming'e gitmemiştim. Daha doğrusu iki yıl, iki ay, bir hafta ve dört gündür. Saçlarımı kıvrırırken saatleri ve dakikaları hesaplamaya çalıştım ama bu çok fazlaydı.

Ve bileğimi yaktım.

Beni son gördüğünden beri saçımı kestirdim ve beni fark etmemesini umarken fark edip *etmeyeceğini* merak etmek aptalca.

tüm toplantı boyunca uzun bir orkidenin arkasına saklanıp Jackie'nin liderlik etmesine izin vereceğim. Ama hala aklımda.

Çörek getirmeyeceğim, çünkü onun için bu hiçbir zaman "sevimli" bir şey olmadı.

Dükkâna bitişik üç araçlık otopark yerine caddenin aşağısına park ediyorum.

Apple Watch'um altı dakika önce kalp atış hızıma göre 911'i aramamı istedi, bu yüzden aktif olarak meditasyon yapıyorum, kayaların üzerinden yavaşça akan dereleri hayal ediyorum. Jackie ve Hazel'ın gelmesini bekliyorum, bir av köpeğinin yoğun odağıyla, içinde iki kadın olan bir araba her geldiğinde hızla sarsılıyorum yavaşlıyor. Kontrol motoru ışığım yanıp sönüyor ama her zamanki gibi görmezden geliyorum.

İki yılı aşkın bir süredir ilk kez aynı odada olacağız, aynı havayı soluyacağız. Bu iki yıl boyunca her gün Blooming'den uzak durmak için yolumu değiştirdim ve onun da beni bir an bile görmediğini varsayabilirim. Başka çiçekçilerle çalışmaya başladım, tabii ki büyük bir hit olmasına rağmen

tarzıma ve yaratıcılığım. Hatta bazı düğünlerden *sonra* onu aradan çıkarmam gerekti. Büyük ölçüde, onu çoğu gün aklımdan çıkarabiliyorum. Zaman geçtikçe daha da kolaylaştı ama yeni yeni farkına varıyorum. bunun ne kadar zor olacağını.

Küçük, şirin bir Prius park yeri için sinyal veriyor ve direksiyonda Jackie'nin olduğundan emin olur olmaz çantamı kaptığım gibi dışarı fırlıyorum. Yanlarına gittiğimde kapılarını kapatıyorlardı. Sanırım hepimiz sarıldık. Kendimden geçiyorum, o yüzden detaylar bulanıklaşıyor. Ana kapıya kadar sohbet ediyoruz. Kapı koluna uzanıyorum.

"Hey!"

Havlama sesi beni bir heykel gibi dondurdu. Üçümüz sağa dönüyoruz ve işte orada, ellerinin arasında bir paçavra, siyah Henley, siyah kot pantolon. Az önce geldiğimiz binanın çevresinden dışarıya adım atıyor. Arka odaya açılan yan kapı. Saçları yine uzun. Yarısını arkadan bağlamış, yüzünden uzakta. Bir keresinde ona erkek topuzu demiştim ve o da bana günün geri kalanında sessiz davranmıştı.

Dizlerimin titrediğini hissedebiliyorum. Kalp atışlarım yeniden "Evinizde davetsiz misafir mi var?" durumuna geçiyor.

Beni işaret edip "Gelemez" ya da "Toplantı iptal oldu" demesini bekliyorum.

Ama bana hiç bakmadı. Sadece o tarafa girmemiz için başını salladı ve gözden kayboldu.

Jackie gözlerini deviriyor ve Hazel'a şöyle diyor: "O hep böyledir. Kabalık onun markasıdır."

Göğsümde ani bir ağrı hissetmeseydim bu bana komik gelirdi. Jackie Elliot'ı *tanıyor*. "Patronun oğlu "ndan daha fazlası. Cinsel yönelimle ilgili her şeyi unutun, ama hayatında onu bu şakayı yapacak kadar iyi *tanıyan biri* var ve ben bu haftaya kadar onun varlığından haberdar değildim.

Jackie ve Hazel el ele tutuşup yan kapıya doğru yürüyorlar ve ben de küvete götürülen bir köpek gibi sinmiş ve titreyerek onları takip ediyorum. Kapının ağırlığını Hazel'dan alıyorum ve onun "Vay canına!" dediğini duyduğumda Yukarı bakıyorum ve eşikte duruyorum.

Arka oda değişmiş. Kutular ve tamir edilmesi gereken kırık eşyaların olduğu yerde, şimdi iki çalışma masası var, sekiz fit uzunluğunda ve mermer üstler. Soyulmuş zeytin yeşili boya ve paslı çivilerin olduğu yerde, şimdi yükseklerden sarkan düğün kemerleri ile beyaz duvarlar var. Tavan, çelenkler, güllerle kaplı on metrelik bir duvar -sarmaşıklar, belki-

Çiçek açan heceleme. Tavanda çıplak ampullü bir ışık varken, şimdi neonlar ve LED'ler yukarıdan berrak mor ışık saçıyor.

Gözlerim her şeyi algılamak için çırpınıyor ve hatırlıyorum-

"Özel kurulumlar yapmak istiyorsan bir stüdyoya ihtiyacın olacak, Elliot."

Bana gözlerini devirdi. "Birkaç şey yaptım. Dükkânı Whitney'nin üst düzey müşterileriyle top oynamak için dönüştürmüyorum. Babam bunu asla istemezdi."

Omuz silktim. "Neden ikisi de olmasın? Peki ya arka oda?"

Düşmeden önce elimi kapının çerçevesine koymam gerekiyor.

Hayatımda hiç topuklu ayakkabılar üzerinde dengesiz hissetmemiştim ama bacaklarım işbirliği yapmak istemiyor.

"Kapıyı kapat," diye sesleniyor sert sesi odanın öbür ucundan. Köşedeki daha küçük bir masada duruyor, daha çok bir çalışma tezgahı gibi. Tüm odadaki tek dağınık yer orası. Tüm odadaki tek *Elliot noktası*.

"Elliot," diyor Jackie, "bu benim nişanım Hazel."

Kapının arkamdan kapanmasına izin veriyorum ve Hazel'in onun elini sıkmasını üç metre uzaktan izliyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum" gibi bir şeyler mırıldanıyor.

Hazel gül duvarını işaret ediyor. "Bu inanılmaz. Tüm atölyeniz gerçekten de öyle."

Başını sallıyor, asla teşekkür etmeyen biri. "Burası kırk yıl boyunca babamın dükkanıydı. Buketler ve küçük ölçekli düğün parçaları üzerine çalışıyordu ama ben devraldığımda konstrüksiyon ve enstalasyon denemelerine başladım. Blooming şimdi her ikisini de sunuyor."

Şimdiye kadar konuştuğunu duyduğum en uzun cümleler bunlar. Ve bunun ezberlememiş gibi davranmaya çalıştığı bir senaryo olduğunu fark ediyorum. Onun etrafında hissettiğim aşinalık sistemime bir elektrik şoku gönderiyor ve arkamı dönmek zorunda kalıyorum. Yüzümü duvara dönüyorum ve bahar için çelenkleri nasıl düzenlediğini inceliyorum.

Ona düğün tarihini verdiklerini duyuyorum. Hazel'in istek listesindeki birkaç maddeyi anlatmaya başladığını duyuyorum. Onun onayının düşük mırıltısını duyuyorum.

Ben de orada olmalıydım. Bu düğünü ben tasarlıyorum ve buna çiçek aranjmanlarında işbirliği yapmak da dahil.

Masa üstündeki saksı çiçeklerine bakma bahanesiyle yaklaşıyorum, tam o sırada "Resepsiyon nerede?" diye soruyor.

"Bu hafta bunun üzerinde çalışıyorum," diyorum. Sesim cızırtılı çıkıyor. Bakışlarımı ona kaydırduğımda kolunu düzeltiyor ve Jackie'ye bakıyor. "Öğrendiğimde, ziyaret zamanı için sana e-posta atabilirim."

"Prova yemeği mi?" diyor.

Jackie ellerini birbirine vurarak umutla, "Henüz ayrıntı yok ama bunun için birkaç orta süsü *isterim*," diyor. O sadece başını sallar.

Parmakları bir fuşya calla zambağının sapına uzanıyor ve "McKinley Park Gül Bahçesi" derken onu bir aranjmandan çekip çıkarıyor. Tören için güllere sadık kalacak mıyız? Yoksa çeşitlilik görmek ister misiniz?"

Jackie ve Hazel önce birbirlerine, sonra bana bakıyorlar. "Bence çeşitlilik kulağa hoş geliyor," diyorum sezgilerine güvenerek.

Cevap vermiyor. Başını sallamıyor. Konuştuğuma, hatta var olduğuma dair hiçbir belirti yok. Sıkıca yutkunuyorum ve sessiz turuncuya uzanışını izliyorum.

Diğer masadaki kasımpatıları. Ne yaptığını bildiğim için kalbim küt küt atıyor. Vızıldıyorum, ilk yaka çiçeğimi hatırlıyorum. Düğünçiçekleri ve petunyalar-olgunlaşmamışlık ve kızgınlık. Jackie, "Bu harika," derken başımı sallayarak anılarımdan kurtuluyorum.

Başımı omzumun üzerinden çeviriyorum ve neye baktığını görüyorum. Duvara yaslanmış büyük şeffaf bir kutu, çiçeklerle dolu dört çeyreğe bölünmüş. Yaklaşık bir ayak derinliğinde ve belim kadar yüksekliğinde ve şeffaf pleksiglas bir levhayla kaplı. Sahte bir pencere olarak duvara asılabilirmiş gibi görünüyor.

Elliot mırıldanıyor ve çiçekleri masanın üzerine bırakıyor. Pencere kenarındaki kutuya doğru gelirken ona geniş bir alan bırakmak için geri çekiliyorum. Daha önce görmediğim bir duvar prizini alıp prize takıyor ve ben pencere kutusunun içindeki peri ışıklarının ne kadar tatlı göründüğüne hayret edemeden, kutuyu düz bir şekilde yere çevirip üstüne çıkıyor.

Jackie'ye kendisine katılması için elini uzattığında anlıyoruz ki-

"Bu..." Hazel'ın gözleri kocaman. "Burası dans pisti mi?"

Jackie'nin çenesi düşer ve pleksiglasın üzerinde ona katılır.

"Bir dans pistinin onda biri" diye açıklıyor.

Aşağı iner ve Hazel'a yerdeki yerini almasını işaret eder. Hazel temkinli bir şekilde baktığında Jackie fısıldar, "Sorun değil. O bir mimar."

Elliot onu düzeltmez. Yukarı çıkar ve aşağıdan gelen ışıklarla bir akşam resepsiyonu hissine kapılmalarını sağlamak için atölyenin ışıklarını kapatır.

Gerçekten nutkum tutuldu. Sorun değil, çünkü zaten benden bir şey duymak istemezdi. Daha önce LED dans pistleri görmüştüm ama bu pist çiçeklerden ve ışıktan yapılmış. Bu büyümlü bir şey ve sadece bir

üçer üç levha. Hazel ve Jackie bana peri masalı gibi bakan gözleriyle bakıyorlar ve ben de "Bunu da teklife dahil edin" diyorum.

Işıklar yanar ve onlar onunla sohbet ederken o calla lilyumları ve krizantemlerle devam eder, tüylü bir ot ve biraz şimşir alır. Onlar konuşurken başını sallıyor, ipi sarıyor ve bir bağlamak için yıpranmış ip. Buketi Hazel ve Jackie'nin önüne, masanın üzerine koyduğunda, cümlelerin ortasında durup ona bakarlar.

"Ücretsiz." Ana dükkâna açılan kapıya doğru ilerliyor. "Bana e-posta gönderin," diyor kimseye. Bana.

Jackie buketi eline alır ve parmaklarını yaprakların üzerinde gezdirir.

"Vay canına.

Bu ..."

"Senin istediğin gibi pembeler, benim istediğim gibi sonbahar renkleri," diyor Hazel. Bana dönüyor. "Ona renkler hakkında nasıl tartıştığımızı anlattın mı?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. O sadece... biliyor." Çantamı omzuma atıyorum ve çıkışa doğru elimle işaret ediyorum. "Gidelim mi?"

Hazel biz ayrılmadan önce stüdyosunun bir fotoğrafını çekiyor ve "Bunu yayınlayıp yayınlamayacağımı sorabilir misin?" diyor.

Cam yemeyi tercih ederim. "Tabii ki."

Kapı kapandığında ve arabalarımıza doğru yürürken, hayatta kaldığımı fark ettim.

Bana bir kez bile bakmadı. Benimle konuşmadı. Ama ben

hayatta kaldım. "Tanrım, eğer kızlardan hoşlanmasaydım..."

Hazel imalı bir şekilde diyor ki. "Ya da nişanlı?" Jackie onun yan tarafını çimdikler.

"Agresif bir şekilde

seksi." Önüme

bakıyorum.

"Annesi onun kimseyle çıkmadığını söylüyor. Bu üzücü değil mi?" Jackie omzunun üstünden dükkâna bakıyor ve sanki dinliyormuş gibi sesini alçaltıyor. "Son kız arkadaşının kalbini iyice kırdığını söyledi."

Hiçbir şeye takılmıyorum, büyük bir kaya görünecekmiş gibi arkama bakıyorum ve Hazel "Bu ne zamandı?" diyor.

Midem düğümlendi ama Senatör Gilbert'in bizden haberi yok diye düşündüm. Nasıl olur da-

"Geçen sonbahar, sanırım? Ofisten bir kızdı-Kate," diyor Jackie.

Midemdeki burkulma şiddetleniyor. Dükkana dönüp baktım. Kalbini kıran *başka bir* kız mı vardı? Benden sonra mı? İki yıl oldu.

Sanırım biriyle çıkmış olması mantıklı. Birkaç kişiyle görüştüm ama bir

anlamı olabilecek biriyle değil. Bunu öğrenmesine izin verdiğim ilk kişi oydu.

Zaten yakındı -ilki için tüm kurallarımı çiğnemiştim- ve bunu tekrar yapmakla ilgilenmiyordum.

Hangisinin daha kötü hissettirdiğini bilmiyorum. Hayatına devam ettiği fikri mi, yoksa etmediği umudu mu?

"Ama?"

Hazel'a doğru sarsılıyorum ve gülümsüyorum. "Evet? Pardon?"

"Bugün ihtiyacımız olan başka bir şey var mı? İki haftalığına gidiyorum."

"Hayır! Biz harikayız. Bu dans pisti *harika*. Bence mükemmel bir merkez olacak."

Vedalaştık ve arabama doğru yarım blok yürüdüm, aptal gibi omzumun üzerinden bakıyordum. Birinin beni izlediğini umarak.

8

Elliot

ÜÇ YIL, ALTI AY VE ALTI GÜN ÖNCE

Ben sosyal medya kullanmıyorum. Neslimi nasıl çürüttüğünü ya da kendinize verdiğiniz değeri yumurtalarınızın fotoğrafını çekme becerinize dayandırmanın faydasız olduğunu anlatmaya çalışabilirim. Ama gerçek şu ki, nasıl kullanılacağını hiç öğrenmedim.

Ve bunu yanlış yapmayı reddediyorum. Eğer günümün bir ila sekiz saatini yeni bir hobiye ayıracaksam, kendimi rezil etmeyeceğim.

Babam dükkânın bir Instagram hesabı olmasını istiyordu. Birkaç yıl önce kuzenime kurdurdu ama babam ekleme yapma konusunda berbattı. Açıklamaları büyük harflerle yazardı ve yıldız çiçeği fotoğrafının köşesine gübre torbaları koyardı. Yaklaşık yüz takipçisi var ve gönderi başına belki altı beğeni alıyor.

Aynı kuzenim Ben, düğün hazırlığı yaptığım günlerde dükkânda çalışıyor ve ondan tavsiye istedim. Arka odadaki tavandan hafif bir zincirle dikdörtgen bir tepsi sarkıtarak bir avize oluşturdum. İçini pembe bebek nefesi ve tüylü allık çiçekleriyle doldurdum. Bir astilbe'den çiçekler. Utanmıyorum bile - bu kabarık pembe bir bulut ve bence harika görünüyor. Ben de öyle düşündü ve doğru hashtag'lerle yüklememe yardımcı oldu.

İki yüz beğeni, yetmiş yeni takipçi.

Sosyal medyadan nefret ediyorum. Yatağımdayım, çiçeklerden gelen diğer gönderilere bakıyorum.

dünyanın dört bir yanındaki tasarımcılar. Binlerce tasarımcıya sahip olmaları umurumda değil.

takipçi ya da beğeni; bunları *hak* ediyorlar. Cildim ilham ve kıskançlıkla dolup taşıyor.

İçlerinden birinde gelin ve damadın isimlerinin yazıldığı güllerden oluşan bir duvar var. Bir duvar. Güllerden. Bu çiftler bunun için ne kadar para harcıyor? Ama kafamı sallarken bile, yapıyı çizmek için can atıyorum. Çiçek köpüğü ne tür bir yapıya monte edilmiş? Bir günlük bir kurulum mu olmalı, yoksa bu gerçekten sürdürülebilir mi?

Başka bir serseri çocuk, bahçe önlüğünün altında çıplak bir şekilde Alice Harikalar Diyarında temalı buketler yapıyor. Yirmi milyon takipçisi var. Çılgın Şapkacı buketi beni deli ediyor çünkü şakayıkları açıkça renklendirmiş. Yeni bir beğeni ve yeni bir takipçi geldiğinde "şakayıklarına siyah sprey mi sıktın kardeşim?" yazmaya hazır, duyduğum internet trollerinden biri olmak üzereyim.

@AmazingAma fotoğrafınızı beğendi
@AmazingAma sizi takip etmeye başladı

Gözlerim yazdığım yere geri dönüyor, *şakayıklardan* sonra virgül isteyip istemediğime karar vermeye çalışıyorum, o sırada kim olabileceğini fark ediyorum.

Çıplak adamın sayfasından çıkıyorum ve tam zamanında bildirimlerime tıklıyorum:

@WeddingsbyAma sizi takip etmeye başladı

İlk profile tıklıyorum ve şapka siperliğinin altından kameraya kocaman bakan gözlerini görüyorum. Hesap gizli. Başparmağım Takip Et düğmesinin üzerinde geziniyor ama vazgeçiyorum.

Özel hesaplar. Instagram'ın çevrimiçi flört versiyonu, her seferinde reddedilen bir takip isteği.

Uygulamanın üstündeki afiş aşağı düşüyor. WeddingsbyAma bana bir mesaj gönderdi.

Yatakta doğruluyorum, garip bir şekilde bunun için iç çamaşırsız olmam gerektiğini hissediyorum. Ama saate bakıyorum ve gece on bir buçukta bana DM atan o.

Mesaja tıklıyorum ve avizeyle ilgili kendi paylaşımına ve ondan gelen mesaja bir bağlantı çıkıyor:

Bu çok güzel.

Yutkunuyorum. Öyle olduğunu biliyorum. Ama söylemen gereken bu değil. Hâlâ onun sinir bozucu konuşma şeklini ve o gittikten sonra bile çiçekleri kesen parfümünün kokusunu düşünüyorum.

Tekrar kabalaşmak yerine hiçbir şey söylememeye karar verdim. Ya da *teşekkür etmek* zorunda kalmak yerine. WeddingsbyAma sayfasına gidip gönderilerine bakıyorum. Mid-town'daki Relles Çiçekçilik'i kullanıyormuş. Çok iyiler. Babam Bay Relles'le yemek yedi ve tüm ailesi cenazesine gelmişti.

Yeni bir mesaj açılır.

Bunu 12 metrelik bir masa için yapabilir misiniz?

Elimdeki tepsileri düşünerek ekrana bakıyorum. Bir tepsi üç ayak. Dört tepsi yapmazdım çünkü masanın kendisini gölgede bırakırdı. Üç tepsiyi birbirine bağlayabilirim, hatta daha sağlam olması için onları birbirine bağlayabilirim.

-

Gelecek hafta sonu için mi?

Gelen mesaja kaşlarımı çatıyorum. Bugün Perşembe. Özel bir siparişin dokuz günde gelmesi duyulmamış bir şey değil. Ama Instagram üzerinden değil. Saat 11:38'de.

Kafamda bir yanıt tasarlıyorum - kuzenim yazdığını görebildiklerini söyledi - ve yaklaşık on dakika sonra onu dikkate almıyorum. Sadece cevap yazıyorum:

Yarın dükkânı ara ve konuşalım.

Saat sabahın dokuzu ve kapı açıldığında ben hâlâ bilgisayarını açmaya çalışıyorum. Profil resmindeki aynı kenarlı siyah şapkayı takmıştı. ve dudaklarında geniş bir gülümseme var. Saçları aşağıdayken, şimdi sırtının ortasına kadar uzun olduğunu görebiliyorum. Bir cadıya benziyor.

"Günaydın!"

O tezgâha yaklaşırken kendimi öylece bakarken yakalıyorum ve homurdanarak cevap verip kasaya yöneliyorum. Aramıza pembe bir kutu bırakıyor. Ona ters ters bakıyorum.

"Donutlar! J Street Donuts'tan."

"Çok yaratıcı bir isim."

Gözleri parıldıyor. "Eh, Çiçek Açan Elliot Bloom, hepimiz o kadar kutsanmış olamayız." Kapağı çevirip açıyor ve ben de yarım düzineye bir

bakış atıyorum.

"Ben şeker yemem."

Evini yakmışım gibi görünüyor. "Tanrım, cidden mi? Bu mümkün değil."

"Öyle. Bilmiyorum."

"Hiç mi?" Tezgâhta öne doğru eğiliyor. "Peki ya soda?" Ben Başımı sallıyorum, felç geçiriyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor. "Neredeyse her gün bir çörek yiyorum."

Doğruyu söylediğine dair işaretler aramak için ona şöyle bir bakıyorum. Kalçalarının kıvrımı dikkatimi çekiyor, tıpkı geçen seferki gibi, ama hemen yeniden odaklanıyorum. "Sana aramanı söylemiştim."

"Neden zaman kaybedelim ki?" diyor, kutudan bir çörek çıkarıyor, allık lekeli dudaklarının arasına sıkıştırıyor ve tek bir hareketle iPad'ine uzanıyor.

Çiğnemesini izliyorum, şekeri yakalamak için dilini dışarı çıkarıyor. Ortaokuldaki Madison Bailey'i düşünüyorum, dinleyen her aptala her zaman bir erkeğin önünde yemek yemeniz gerektiğini söylerdi. *Bu onun ağzını düşünmesini sağlayacaktır.*

Lanet Madison. O zamanlar ona inanmamıştım.

"Tamam," diyor yutkunarak ve ben de bu hareketi izliyorum. Onun Parmakları iPad'inin üzerinde hızlıca geziniyor. "Düğün önümüzdeki Cumartesi. Baş masa on iki fit uzunluğunda ve tavan yaklaşık yirmi fit yüksekliğinde. Avizenin de yedi ila sekiz metre arasında olacağını düşünüyorum. Ölçmek ve teyit etmek için bugün ya da yarın mekâna gelebilir misiniz?"

Gözleri bana doğru kayıyor. Bilgisayar ekranı kararıyor, görev tamamen unutuluyor. Fareyi sallıyorum ve takvimime bakıyormuş gibi yapıyorum.

"Her iki gün de öğlen. Kuzenim o zaman dükkana bakabilir."

"Harika. Bugün lütfen" diyor. Bana yerini söylüyor, sonra da "Parçayı görebilir miyim? Hâlâ burada mı?"

Arkaya yöneldim, kapıyı onun için açık tutmak üzere döndüm. O da kutusundan bir çikolatalı çörek alıp beni takip ediyor.

Arka odada tek bir ampul yanıp sönüyor. İlk fotoğraf için bir çalışma lambası kullandım. Avizenin arkasındaki duvardaki rustik yeşil boya ile neredeyse iyi sahnelenmiş gibi görünüyordu.

Hemen ona doğru ilerliyor, bebeğin nefesine dokunmak için uzanıyor, altına giriyor ve tepsilere bakıyor. Gerçekten çok küçük. Sadece uzun ayakkabılar giyiyor.

"Pembeler içinde, değil mi?" Önlüğümü başımın üzerinden kaydırarak söylüyorum.

"Evet, mükemmel."

"Müşteri teyit etmeye geliyor mu?"

"Ben müşteriyim," diyor dalgınca, tavana bağlandığı yeri gözlemlemek için geri adım atıyor.

Göğsümde bir şey düştü. Vurulup ölmüş bir kuş gibi.

"Tebrikler," diye mırıldanıyorum, çörekten bir ısırik almasını izlerken. Ağzını izliyorum.

"Mm." Bana doğru döndü. "Özür dilerim." Sonunda yutkundu. "Ben değilim. Annem evleniyor. O evleniyor; ben tasarlıyorum."

İçime dolan adrenalini ve rahatlamayı görmezden gelerek bakışlarımı arka odanın dağınıklığına doğru sürüklüyorum. Boğazımı temizliyorum ve devam ediyorum. "Tepsiler üç ayak. Sanırım gölgede kalmaması için üç tane yapacağım. Sonra çiçekler uçlardan taşacak ve daha fazla hacim verecek."

Başını sallıyor ve sırtarak bana bakıyor. "Üç kelimelik cümlelerden daha fazlasını konuşabiliyorsun. Harika."

Gözlerimi deviriyorum ve tepsileri nereye bağlayacağımı göstermek için ayağa kalkıyorum. Sol ön kolumun arkasındaki dövmeye baktığını görüyorum.

"Hangi çiçek bu?"

Dirseğimi geriye doğru büküyorum. "Bu bir Vietnam orkidesi. Nesli tükenmekte."

Dövmeye, beyaz yapraklara ve kırmızımsı pembe merkeze bakıyor. "Bu senin favorin mi?"

Kolumu indiriyorum, parmaklarım diğer koluma uzanıp onu aşağıya doğru kıvrıyor. "Hayır, favorim yok."

Bileğime kadar kapattığım sağ koluma bakışları kayıyor, ama bırakıyor. konu. "Ortaya koyacak daha çok şeyiniz var mı? Sadece estetik olarak, yukarı ve aşağıya uyması için."

"Orta süsü henüz almadınız mı?"

"Aldım. Bunu tercih ederim."

Ana dükkâna giriyorum, tüylü astilbe ve bebek nefesi için Kök Çubuğu'na doğru ilerliyorum. "Diğer çiçekler ne?" Ona sesleniyorum. "Eşleştirep ortasını doldurabilirim."

"Beyaz dahlias." Tam yanımda durarak beni şaşırttı.

Beni tekrar arka odaya kadar takip ediyor ve ben de raftan alçak bir leğen alıp dalları kenarlarından dışarıya doğru yayılacak şekilde dizmeye başlıyorum. Ellerimin hareketini izlediğini hissedebiliyorum. Ortası çıplak ve seçenek olarak birkaç kalın beyaz mum çekiyorum. "Ortasını yıldız çiçekleriyle doldurabilir ya da örerek yerleştirebilirim."

"Sence en iyisi nedir?"

Beklentiyle bana bakıyor ve bunun bir tür test olduğunu hissediyorum. Onları bebek nefesinin içine dokumaya başlıyorum. Umarım yıldız çiçeklerini entegre etmek bu orta süslerin diğer çiçek tasarımlarıyla uyum sağlamasına yardımcı olur.

"Adamdan hoşlanıyor musun?" Ben soruyorum.

Cevap vermiyor ve ben yukarı bakıyorum. "O adam mı?" diye sordu. "Annenin yeni kocası."

"Oh." Elini saygısızca sallayarak homurdanıyor. "Önemli değil." Sıfır puan. "Tamam."

"Özür dilerim, demek istediğim o uzun süre evli kalmıyor. Yani ondan hoşlanıp hoşlanmamam önemsiz. Yazı onunla ve çocuklarıyla geçireceğim, belki İşçi Bayramı'nı, sonra da muhtemelen onu bir daha görmeyeceğim." Ağzında aşağı doğru bir eğim var.

"Kulağa zor geliyor," diye deniyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor. "Bazen."

"Baban hâlâ buralarda mı?" Hemen cevap vermiyor ve tenimin ısındığını hissediyorum. "Üzgünüm, buna gerek yok-"

"Sorun yok." Gülümsedi ve dedi ki, "Connecticut'ta. Connecticut'ta. yeni bir aile. Benim için daha fazla üvey kardeş!" Gülüyor, sanki bir şaka varmış gibi, ama ben anlamıyorum. "Eskiden her Noel'de uçakla giderdim, ama artık

birkaç yıl. On altıncı doğum günümde bana arabasını verdi ve tatillerde birbirimizi aramaya başladık."

Ona bakıyorum. Gözleri yaptığım süslemelere takılı ama yüz ifadesinde üzgün ya da utanmış bir ifade yok. Bu bir gerçek. Gerçekler için özür dileyemem.

Konuyu hızla değiştiriyor ve ben bitirirken çiçekleri işaret ediyor. "Bu harika görünüyor. Eğer böyle bir pislik olmasaydın, bunlardan çoktan on tane sipariş ederdim."

"Oh, yaka çiçeğini beğenmedin mi?" Masumca soruyorum, dudaklarım seğiriyor. Elimi bir bezle siliyorum ve onu tezgâha geri götürüyorum.

Devam ediyor. "Olgunlaşmamışlık için düğünçiçeklerini, kızgınlık için petunyaları ve - kullandığın diğer bitki neydi?"

"Zehirli sarmaşık." Çekmecedan bir sipariş kâğıdı aldım ve gizlice ona baktım. Bana balık gibi bakıyor. Şaka yaptığımı anladığında, gülümsememek için yanağının içini ısırıldığını görüyorum.

Tavuk kağıdına siparişi karalıyorum. "Acele siparişler için yüzde on ek ücret alıyoruz." Başıyla onaylıyor. "Ve bir de PITA ücreti var."

Gözlerini kırıştırıyor ve sonra mırıldanarak kabul ediyor. Telefonuna bakıyor ama ben gözlerinin odaklanmasını izliyorum, PITA'nın ne olduğunu anlamaya çalışıyor.

Babamın yaptığı ve beni akraba olduğumuza ikna eden tek şey buydu. Bazen PITA ücreti talep ederdi. Baş belası. Sadece on dolar alırdı, o da kütüphaneye ya da liseye bağışlardı.

En üste siparişin adını yazıyorum. *Ama Torres*. Tarihi karalarken, "Birleşme" diyorum.

Yazmaya ara veriyor -muhtemelen PITA'ya bakıyor- ve bana bakıyor. "Sence annem bana Amalgamation adını mı verdi?"

Omuz silkiyorum. "Dünyada çok az A-M-A kelimesi var. Amaranth?"

"*Şaşırtıcı olanı* rahatlıkla unutuyorsun. Amaranth nedir?"

"Unutmadım; göz ardı ettim. Amaranth bir bitkidir. Bazen buketlerde kullandığım sarkık pembe çiçekleri var."

Ağzının kenarları geriliyor ve mırıldanıyor. "Hayır." Gözleri hızla başka tarafa bakıyor.

Yüz ifadesindeki gerçeğe çok yakın olduğumu gösteren küçük ayrıntıları görebilmek için tezgâhta öne doğru eğiliyorum.

Gözlerim ön cama kayıyor; dükkânıma ilk geldiğinde onu pençelerken yakaladığım çiçeğe. Güney Amerika'dan getirdiğim "Kırmızı İnci". İkinci tomurcuğu bugün açtı, kıpkırmızı.

Tezgâhın etrafında dolanıyorum ve arka cebimden mini makasımı çıkarıyorum. Parmak uçlarımı koyu renkli yaprakların üzerinde gezdiriyorum, ercikler bana doğru uzanıp veda ediyor.

"Amaryllis," diyorum, sesim sessiz dükkânda yumuşak. Gözlerimi ona doğru kaldırıyorum, dudaklarını birbirine bastırıyor, yanakları kızarmış, boynunda Kırmızı İnci nergis zambağı kadar canlı bir leke var. "Annen müzikal hayranı mı, yoksa...?"

Gözleri yine parlıyor. "Senin gibi biri *The Music Man*'deki küçük bir karakteri nereden tanıyor?"

"Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? HBO'm var." Makasımı yaşlı tomurcuğun sapının üzerine kaydırıp kesiyorum. Yavaşça tezgâha geri dönüp önlüğümden bir demet pembe bebek nefesi alıyorum ve şöyle diyorum,

"Amaryllis peltek konuşan küçük bir çocuğa karşı çok kaba davranan küçük bir kızdı. Ve peltek konuşan küçük bir çocuk olarak..." Sanki ona bir yıllık çörek vermişim gibi gözleri açılıyor. "Amaryllise'lerden intikamımı almaya yemin ettim.

... yirmi dolarlık bir teslimat ücreti talep ederek."

Gülümsemeye karşı koyuyor. Pembe bir kurdele alıyorum, nergis zambağı ve bebek nefesini hızlı bir çevirmeyle bağlıyorum ve siparişin kopyasının yanına koyuyorum.

"Öğlen görüşürüz," diyorum, sonra da temizlenmek için arka tarafa geçiyorum.

Daha sonra golf kulübüne gittiğimde, onu bluzuna, göğüslerinin kabarıklığının üzerine iliştiirmişti. Bakışlarımı düşürmemek için çok kötü bir iş yapıyorum.

9

Ama

MART

Hazel ve Jackie'nin düğünleri gözümün önündeyken diğer düğünlere odaklanmak çok zor. Cumartesi sabahı Gutiérrez-Montoya töreninde, gelin tarafı garsonlara çiftin giriş yemekleri çıkarken çalınmasını talep ettiği "Be Our Guest" koreografisini öğretirken ben de resepsiyon salonu tasarımlarını çizdim. İki eski üvey kardeşler orada bitki gibi, garsonlar gibi giyinip elli dolara dans öğreniyorlardı.

Annemin kocalarından en sevdiklerim, iş deneyimine ihtiyacı olan çocukları olanlardır.

Ama çizdiğim hiçbir şey doğru gelmiyor. *Elliot gibi* hissettirmiyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, Elliot Bloom ile tekrar çalışmaktan nefret ettiğim şey bana her zaman hissettirdiği yaratıcı *olasılık*. Bana yarım kalmış bir parçanın resmini gönderebilir ve bu benim bir düğün için tüm tasarımıımı değiştirebilirdi. Çünkü ona sahip olmalıydım. Elliot'ın hiç yoktan bir şeyler yaratma tarzı gerçekten bağımlılık yapıyor. "Çiçeklerden yapılmış sekiz metrelik bir Eyfel Kulesi istiyorum" diyebilirsiniz ve o da ertesi gün tasarımı ve fiyat teklifini gönderir.

Bugün Pazartesi ve ben şimdiden, sadece çiçekli dans pistine dayanarak, var olmayan bir resepsiyon salonunun altıncı taslağını çiziyorum. Üç iç mekan ve üç dış mekan tasarımı var. Yaklaşan diğer düğünleri görmezden geliyorum.

Çünkü önümüzdeki yedi ay boyunca
olasılık.

Ofise dönüştürdüğüm yatak odasındaki masamdan kalkıyorum, sırtımı dönüyorum ve kediyi beslemeye gidiyorum. Lady Cat-ryn de Purrgh kuyruğunu bana doğru sallıyor ve yemeğini görmezden geliyor. Birkaç gün önce paket servis kutumda kokusunu aldığı suşi artığını istiyor. Mar, Cuma günü Elliot'la olan toplantıyı konuşmak için beni yemeğe çıkardı. Yalan söyledim ve beklediğimden daha iyi geçtiğini söyledim. Neden yalan söylediğimi sordu, ben de cevap olarak bir tur daha içki söyledim.

Alacağı büyük maaş kesintisine rağmen, Mar'a Jackie ve Hazel düğünü için asistanım olarak çalışması için yalvaracağım çünkü o ne kadar harika bir fotoğrafçı olsa da Hazel için daha önce birlikte çalışmış bir ekip gerekecek. Mar öncelikle yalnız çalışıyor. Son erkek arkadaşıyla fotoğrafçılık sayesinde tanışmış ve anlaşmalı olduğu etkinliklerde ona asistanlık yaptırmış. Sonbaharda ayrıldıklarından beri tek başına çalışıyor ve şehir üniversitesindeki fotoğrafçılık programından asistanlarla görüşüyor, ancak hiçbiri bu düğünün ölçeği için hazır değil.

İç çekerek saate baktım. Satıcılar konusunda ilerleme kaydetmek istiyorsam üç iş saatim daha var. Whitney yönetiminde çalıştığım en sevdiğim kiralama şirketi, başka bir çift için de ilk tercihim. Everlast Event Rentals ile genelde çalışmıyorum çünkü fiyatları müşterilerimin bütçelerine uymuyor ama Ashley ve Davin savurganlık yapmak istiyor. Jackie ve Hazel için de onları ikna etmek istiyorum.

Aradım ve Vickie'nin hâlâ orada çalıştığını umdum. Sonunda onu telefona bağladığımda, çocukları, annesi ve benim annem hakkında biraz sohbet ediyoruz. WHW'den ayrıldığımdan beri pek sohbet etmemiştik ve onunla konuşmak güzeldi.

"Tamam, Everlast'ı kayıtlara geçirmek istediğim iki düğün var," diyorum.

"Vur bana." Uzun tırnaklarının klavyede şakırdadığını duyuyorum. "Önümüzdeki altı ay için gerçekten doluyuz, umarım erken gelirsiniz."

"Ben de öyle umuyorum. Dawson'larla 2 Aralık'ta görüşeceğim. Standart bir paket ve bir baş masa seti istiyorlar."

"Evet. Bunu yapabiliriz. O gün çok var."

"Harika. Beni de yaz, bu hafta içinde çifti getiririm. Sonra da Ekim ayında büyük bir düğünüm var. Bilgin olsun, muhtemelen medyada yer alacak."

"Oookay, not alacağım. Çentikli tabak yok."

Gülüyorum. "Ekim'in yedisi. Bütün bir pakete ihtiyacımız olacak ama henüz detaylardan emin değilim. Onları bu hafta getirebilirim."

"Hm." Vickie duraklar. "Yedinci Ekim çok yoğun. Ama, bunu yapabileceğimizden emin değilim."

Kalbim durdu. "Gerçekten mi? Neyi kaçırıyorum? O gün neden bu kadar popüler?"

"O gün şimdiden yedi ya da sekiz tane var gibi görünüyor. Silinip gideceğiz."

Aklıma bir şey geliyor. Ya bu satıcı çapında bir şeyse? Ya Timothée Chalamet gibi birinin doğum günü olduğu ve tüm Chalamaniac'lar o gün evlenmek istediği için şimdiden rezervasyonların gerisinde kaldıysam?

"Ben... Vay canına. Bu konuda diğer satıcılarıma da danışmalıyım. Ama Vickie, yüksek profil konusunda şaka yapmıyordum. Bir şeyleri değiştirme şansımız var mı? Ya da ...?"

İç çekiyor. "Şey, bunu sahibiyle konuşurdum, ama bunlardan dördü Düğünler Whitney'dir. Bir Whitney'i iptal edemeyeceğimi en iyi sen bilirsin." Duvara göz kırpıyorum, ağzım açık kalıyor. "Dört Whitney düğünü mü?"

Yedinci Ekim'de mi?"

"Evet. Takvime eklemek istediğiniz başka bir şey var mı? Her ihtimale karşı?"

Başımı sallıyorum ama beni görmüyor. "Hayır, çok teşekkür ederim Vickie. Aralık ayı boyunca beni orada tut, en kısa zamanda bir toplantı için arayacağım."

Telefonu kapattığımda çoktan çantama uzanmış, iPad'imi almak için uğraşıyordum. Notlar uygulamasını açıyorum ve Whitney'nin ofisinde yaptığım listeyi arıyorum. Bana 7 Ekim'de kullanmadığı satıcıların listesini vermişti.

Everlast zirvede.

Whitney'nin ofisine gitmeyeli dört gün oldu. Bu süre içinde takviminin dolmuş olması kuvvetle muhtemel. Ama aynı zamanda şüpheli.

Bu düşünceden sıyrılarak boynumu kırıyorum. Bu hiç mantıklı olmazdı. Perşembe günü bana davranış şekliyle değil. Beni gördüğüne sevindi, bana yardım etmekten mutlu oldu. Şimdi ona yanlış tarih verdiğimden endişeleniyorum - bu listedeki tüm bu satıcılar Whitney tarafından *farklı bir* günde kullanılmıyor.

Aceleyle Freeport Pastanesi'nin numarasına bakıyorum. Jackie ve Hazel'la hiç pasta konuşmadım ama bu danışmaları bir an önce yapmam gerekiyor.

Altı pastaneyi aradım. Hepsinin 7 Ekim'de düğünleri var. İkiisi benim kim olduğumu bilmiyor çünkü onlarla Whitney döneminde hiç çalışmadım, diğerleri de Whitney Harrison olsa bile bana söylemezdi. Sorsam bile onları rezerve eden düğünler.

Bu dünyanın sonu değil. Hâlâ yedinci bir Ekim düğünü daha yapabilirler, ancak ölçek bir sorun olabilir.

Pastalar için ne düşündüklerini öğrenmek için Jackie'ye mesaj atıyorum. Altı pastaneden dördü kapanana kadar bana geri dönmedi ama önemli değil. "*Henüz bir fikrim yok!*" diyor. *Sen ne düşünüyorsun?*

Beni işe almakla büyük bir hata yaptığınızı *düşünüyorum* ve bu noktada bir San Francisco fırını yapmamız bile gerekebilir. Oradaki kişilerle.

Lady Cat-ryn güneş batarken omzuma atlıyor ve derimi yırtıyor; bu da bana bütün gün burada oturup hayıflanamayacağımı hatırlatıyor. Suşiyi açıp bir tabağa koyuyorum ve ceketimi alıp yürüyüşe çıkarken onun için yere bırakıyorum.

Ellerimi ceplerime sokuyorum, ağaç tepelerinin dalgalanışına bakıyorum ve düşünüyorum. Belki yardım için Whitney'i arayabilirim? Belki benim adıma bu fırınlarla konuşup konuşmayacağını sorabilirim, ya da belki bana birlikte çalıştığı San Francisco'lu isimleri verebilir? Ama bu zayıf görünüyor. Ve-

Ve profesyonelce değil.

Bunu kendi başıma yapabilmeliyim, ancak burada çiğneyebileceğimden daha fazlasını ısırışım gibi geliyor.

Ayaklarım beni bloğun etrafından dolaştırıyor ve parkın kenarındaki kitapçının önünden geçiriyor. Sonra Gül Bahçesi'ne gidiyorum. Hava kararmaya başlıyor.

Şimdi kaldırımda durmuş, düğünlerde genellikle kemerin geçtiği noktaya bakıyorum. Uzun bir iş gününün ardından birkaç mil koşabilen akli dengesi yerinde olmayan insanlar şimdi dışarıda, parkın etrafındaki toprak patikayı kullanıyorlar. Bahçeye adımımı atıp çimlere uzanırken, Hazel ve Jackie'nin yedi aydan kısa bir süre sonra burada evleneceklerini hayal ederken neredeyse bir tanesi bana çarpacaktı.

Gül Bahçesi o kadar da harika değil. Gülleri seviyorsanız güzeldir. Kim sevmez ki? Vücutlarının her yerine nesli tükenmekte olan çiçeklerin dövmesini yaptıran kızgın çiçekçiler hariç, ama konudan sapıyorum. Gül Bahçesi... Aslında Jackie ve Hazel değil. Jackie ve Hazel şarap imalathaneleri. Rustik ahırlar. Süt kovalarından çiçekler fışkıran eski fabrikalar.

Resepsiyon mekanının henüz belli olmamasından nefret ediyorum, çünkü Rose Garden'ın eksikliğini resepsiyon mekanının kapatmasını istiyormuşum gibi geliyor. Ama belki de Jackie'nin bundan ne istediğini bilmiyorumdur. Neden Gül

Bahçe mi?

Bu soruları Whitney'nin yanında da sorardım ve o da daha sonra bana kendini kaptırmamaya çalışmamı söylerdi. Ama Whitney, birinin düğününü tasarlamak için nedenini bilmeniz gerektiğini anlamıyor. Nasıl tanıştıklarını bilmelisiniz. Evlenme teklifi hikayesini, gelinin annesinin ona ne kadar yakın olduğunu, neden vegan olduğunu ve *neden yemek yemediğini* bilmelisiniz.

çörekler.

Bunları bilmek zorundasınız yoksa herhangi birinin düğününü de tasarlıyor olabilirsiniz. Ve Whitney bu çizgiyi aşmamdan hoşlanmazdı. Ama fikirleri samandan altın çıkarır gibi çıkaran Whitney değildi.

Kafamın içinde Elliot'ı duyuyorum. İki buçuk yıl önce bana söylediği bir şeyi gömdüm ve ona bırakmasını söyledim.

Belki de Whitney beni yedinci Ekim için satıcılarından kara listeye almıştır. Neden yaptığını bilmiyorum ama belki de yapmıştır. Ve belki de bu artık onun gibi bir profesyonel olmak zorunda olmadığım anlamına geliyordur.

Telefonumu çıkardım ve Jackie'yi aradım. "Selam, Ama!"

Hevesi cidden çok tatlı. Gerçekten kıcımdan bir düğün çıkarabileceğimi düşünüyor. Ve belki de yapabilirim.

"Rose Garden'da oturuyorum. Boş musun?"

Jackie on beş dakika içinde benimle buluşacak. Parkın etrafındaki sokak lambaları yanmaya başlıyor ve mahallenin köpekleri akşam yürüyüşlerine çıkıyorlar. Yanıma geldiğinde Jackie heyecan içinde zıplıyor, sanki bir büyü yapmak üzereyim ve tüm dilekleri gerçekleşecek.

Çimlerin üzerinde yanıma oturdu. "Neden Gül Bahçesi?" diye sordum.

"Tanrım." Burnunu çekiyor ve düşünüyor. "Eskiden orada futbol antrenmanım vardı." Parkın karşısını işaret ediyor. "Ve bazen hafta sonları düğünler olurdu. Sanki düğünümü hep burada yapmak istemişim gibi hissediyorum."

Başımı sallıyorum ve kolyemi parmaklarımın arasından geçiriyorum. "Yani senin için bir nostalji duygusu var. Genç olmak ve hayal kurmak."

"Evet. Oh Tanrım." Gözleri kocaman açıldı. "Bu iyi değil mi? Yeterince iyi bir sebep değil mi?"

"Dur!" Gülüyorum ve dirseğimle onu dürtüyorum. "Tabii ki yeterince iyi. Hayal ettiğin şey buydu. Ben sadece Jackie ve Hazel'ı Gül Bahçesi'nde on iki yaşındaki Jackie gibi hayal etmeye çalışıyorum."

Ayağa kalkıp ona yardım ediyorum. Düzinelerce gelinin gül ağaçlarının arasından geçtiğini gördüğümüz patikayı izliyoruz. Ana girişin iki yanındaki düğün partisini çerçeveleyiyoruz. Bunu hâlâ göremiyorum. Sanırım tereddütlerimi hissetmeye başladı.

"Neyin var?" Yüzünü buruşturuyor.

"Bence sen ve Hazel özelsiniz. Sadece yüksek profilli değil, aynı zamanda sevimli ve eğlenceli. Bu yüzden Gül Bahçesi'ni de aynı şekilde kullanmak istiyorum ve bu çok zor. Bahsetmiyorum bile" -elimi yerde gezdiriyorum- "iki yüz kişinin buraya sığmasının imkânı yok."

Bu bir süredir aklımın bir köşesinde olan bir şeydi. Bir süre Gül Bahçesi için verilen izinler iki yüz kişilik, ancak oturma yerleri manzarayı kapatmadan önce sadece yüz kişilik. Parkın tamamına ve bitişiğindeki işlek caddeye bakmak için döndüm. Diğer sorun da buydu. Rose Garden'dayken düğün videosunun ortasında her zaman bir araba kornası olur.

İşte o zaman anladım. Rose Garden'da hiç bu kadar param olmamıştı. Üç yılı aşkın süredir böyle bir bütçem olmamıştı. Paranız olduğunda, kutunun dışında düşünebilirsiniz.

"Ya sunak şuradaysa?" Bahçenin karşı tarafını, misafirlerin genellikle oturduğu yeri gösteriyorum.

"Tamam..." Jackie yanımda duruyor. "Diğer herkes nerede?"

"Ya ..." Nefes alıyorum. Bunun biraz çılgınca olduğunu biliyorum. "Parkın bu bölümünün tamamını kiralsak nasıl olur? Sokağı kapatırız. Çevre için güvenlik tutarız." Ona bakıyorum ve kaşları saç çizgisinde. "Şov yapmak istiyorsunuz. Şehri durduralım."

Önerdiğim şeyi yapabileceğimi fark ettiği anı görüyorum. Solmakta olan güneş ışığına karşı hızla gözlerini kırıştırıyor ve "Bu... bu harika. Oturma konusunda herhangi bir endişem olmazdı."

Fikirler şimdi bana hızla geliyor. Sokağı kaplayan evlerden birine doğru dönüyorum. "Şu iki katlı mı? O bir Airbnb. Hafta sonu için kiralayabilir ve düğün ekibinin orada kalmasını sağlayabiliriz. Hazel'ı mihraba çağırma zamanı geldiğinde de şu tarafa gider." - Etraftaki yolu gösteriyorum bahçenin kenarında-"gizli ve doğrudan evden geliyorsunuz,

kapattığımız caddenin karşısına geçip hemen koridordan aşağı ineceksiniz. *İkiniz* de koridorun karşı tarafından yürüyüp ortada buluşacaksınız."

Parmakları dudaklarına geliyor, çizdiğim yolu izliyor. "Bunu gerçekten yapabilir misin? Sokağı kapatabilir misin?"

"Bunu daha önce de yaptım. Biraz para gerekecek ama o da bizde var. Kaba olmak istemem..."

"Daha kaba ol." Homurdanıyor. "Peki ya resepsiyon?"

"Hâlâ başka bir yerde olduğunu düşünüyorum. Bence ulaşım aracımızı şu yan sokağa çekeriz ve konukları içeri alırız. Yapabiliriz-" diye kestirip atıyorum. Sanırım çok hızlı ilerliyorum ama Jackie her kelimeme kilitlenmiş durumda. "Aynı tarzda bir şey yapabiliriz. Pop-up düğün ama tabii ki izinli.

Midtown'da bir sürü terk edilmiş bina var. Ve sen 'iğrenç' demeden önce -" diyorum ama o topuklarının üzerinde zıplıyor.

"Weatherstone'un yanında bir tane var, tanıştığımız kahve dükkânı. Bale yaptığım zamanlarda orası benim dans stüdyomdu."

Bir parmağımı kaldırıyorum. "Tamam, senin balerin ve futbolcu olmana geri dönüyoruz ama öncelikle Weatherstone'un yanında terk edilmiş bir dans stüdyosu olduğunu söylüyorsan, sanırım yarın belediyeyi arayıp istimlak edilmediğinden emin olacağım. Bu bina Sola mı?"

"Evet! Eskiden *Fındıkkıran* için prova yaptıkları bir stüdyo var, bu yüzden konuk listesine uyabilir. Yüksek tavanlı ve her şey var. Eskiden gizlice çatıya çıkardık ve sanırım en az üç kat yüksekliğindeydi."

Bunu dosyalıyorum. Midtown Sacramento'da olası bir çatı katı düğün mekânı mı? Bu bir düğün planlayıcısının rüyası.

Caddeye bir aşağı bir yukarı bakarken gülümsememi bastırıyorum. "Biliyorsun, teknik olarak yürüme mesafesinde, ama... özellikle bu cadde kapalı olacağından, resepsiyona ulaşım konusunda gerçekten sevimli bir şeyler yapabiliriz."

"Düğünümde bana at arabası mı vereceksin, Ama?" Jackie ciyaklıyor ve ben de kollarından tutup onu sarsıyorum.

"Söyleyeceğim süper heyecan verici şeyi çaldığına inanamıyorum! Bu ne cüret!"

Gülüyor ve kollarını bana doluyor. Araştırmam gereken tüm izinleri düşündükçe zihnim yarışıyor, ama tüm bunların üzerinde asılı duran Hayal ettiğim her şeyin yapılabileceğini biliyorum. Elliot Bloom üzerinde çalışıyor.

Sonunda bu tasarımı dört gözle bekliyorum. Yarın yeterince erken
gelemez.

10

Elliot

ÜÇ YIL, BEŞ AY, BİR HAFTA VE BİR GÜN ÖNCE

Telefonuma bağımlıyım. Bir gün bunun için destek gruplarımız olacak - sırtlarımız kruvasan gibi kıvrılmış, başparmaklarımız kaydırma ihtiyacıyla seğiriyor, hepsi mavi ışıktan kör olmuş.

On dakika önce dekonstrükte edilmiş bir çiçek kemerinin fotoğrafını paylaştım ve Instagram'ın bozulup bozulmadığını görmek için Twitter'ı kontrol etmeye başladım bile. Beş dakika sonra nihayet bir dizi beğeni alıyorum. Ama kendime verdiğim değer artık bu fotoğrafa bağlı olduğu için önce onu, sonra da kendimi silmeyi düşünüyorum.

Dükkanın telefonu çalıyor ve Tanrı'ya şükrediyorum ki düşünecek başka bir şeyim var.

"Merhaba," diye mırıldanıyorum.

"Ciddi misin sen? Sil şunu."

Sesi tanıdım. "Emma Torres?"

"Biliyorsun bu Am-unut gitsin. Bu hayatımda gördüğüm en iğrenç şey. Görüntünün köşesinde bir torba saksı toprağı var."

Telefonumu cebimden çıkarıp Instagram'ı açıyorum. Lanet olsun. Babamdan daha iyi değilim.

"Evet, sanırım o kadar da iyi değil." Başparmağım özlemle silme düğmesine dokunuyor.

"Yani, kemer muhteşem. Bunlar ortanca mı?"

Resmin dört beğeniyle birlikte kayboluşunu izliyorum ve onun iltifatıyla göğsümde bir şeyler dönüyor. "Evet. Ortancalar ve beyaz güller. Bu

basit. Ve daha önce de yapıldı."

"Senin tarafından değil." Sanki kaçırdığım bir şey varmış gibi alay ediyor. "Bu öğleden sonra ne yapıyorsun?"

Göğsümdeki dönme duruyor ve tamamen titreşiyorum. Ağzım *hiçbir şey* söylememek için açılıyor, ama tam söylemeden önce kendimi tutuyorum.

"Dükkân-" Boğazımı temizliyorum. "Beşe kadar açığız, ama sonra..."

Garip bir şekilde asılı kalmasına izin verdim, ama o atladı. "Güzel. Saat iki gibi gelirim. O kemerle bir şey yapma!"

Hat kesildi. İş saatlerinden sonra onu görmeyi önerdiğim için utançtan içim yanıyor. Muhtemelen parçaya bakmak için bir çift getiriyordur. Arka tarafa geçip eşyaların yerini değiştirmeye, toprağı oradan alıp dolaplara geri koymaya başlıyorum. Ne yazık ki çalışıyormuşum gibi kokuyorum, bu yüzden öğlen dükkânı on dakikalığına kapatıyorum, üye olduğum yirmi dört saatlik spor salonuna koşuyorum ve hayatımın en kısa düşunu alıyorum. Duşumu aldım.

Arabamın arkasında yedek bir gömlek var. Kırışmış ama bir saat içinde Instagram ve Ama Torres tarafından reddedilmek için dört saatimi dekonstrüksiyonlu bir çiçek kemeri inşa etmeye harcamışım gibi kokmuyor.

Saat iki olduğunda kapı açılıyor ve ben beklemiyormuş gibi yapıyorum. Onu her zamanki kaşlarımı çatarak karşılamak için döndüm ama onun yerine hayatımda gördüğüm en güzel kız kapıda duruyordu. Uzun boylu, uzun bacaklı, siyah saçlı ve iri gözlü. Erkeklerin aşık olduğu ama benim uzun zaman önce bana göre olmadığına karar verdiğim türden bir kız. Kendime aşık olmayı sevmiyorum.

Ama arkasındaki kapıdan sıkışarak giriyor ve topuklu botlarla bile bu kızın yanında komik derecede kısa kalıyor. Gözleri zambakların yanında bana takılıyor ve elindeki pembe kutuya kaşlarımı çatmama rağmen bana gülümserken yanakları sevimli küçük daireler çiziyor. Saçları aşağıya inmiş, bir elini saçlarında gezdiriyor ve gevşek dallar halinde dökülmeleri için karıştırıyor.

Parmaklarımın kıvrıldığını hissediyorum.

"Merhaba!" Ama cıvıldıyor. "Bu Mar! Mar, bu Elliot Bloom. Blooming'in sahibi."

Mar dolgun dudaklarında ağırbaşlı bir gülümsemeyle öne çıkıyor ve elimi sıkıyor. Tam bu kez evlenecek olanın kendisi olup olmadığını soracakken Ama, "Bence ön tezgâhın da bir fotoğrafını çekmelisin," diyor. Elini bir manzara resmi çizer gibi havada gezdiriyor.

Mar başını sallar ve omzundaki çantaya uzanır. "Kesinlikle. Bunlardan birkaçını sahneleyebiliriz." Bir kamera çıkarır.

Ama tezgâha doğru ilerleyip çörek kutusunu bırakıyor ve arkada kaybolmadan önce bir çikolatalı çörek alıyor. Mar bir objektif takip buket sıraları arasında ilerlemeye başladığında, bir lokma çörekle "Aman Tanrım, vay canına" dediğimi duyuyorum.

Ağzım bir açılıp bir kapanıyor. Ama'yı arka tarafa kadar takip ediyorum, orada çörek kırıntılarını yere döküyor.

"Burada yemek yeme. Böcek bulacağım."

"Evet, bu çok güzel" diyor, bir ısırık daha alıyor ve beni görmezden geliyor. "Mar'ın arabasından bazı ekipmanlar alması gerekecek ama bu harika olacak. Belki otoparka koyarız. Arkada bir çit var mı? Unutmuşum." Yan kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Neler oluyor? Mar kim?"

Kocaman bir gülümsemeye bana doğru döndü. "Kız kardeşim! Yani, eski üvey kardeşim. O bir fotoğrafçı." Tüm sorularım başarıyla yanıtlanmış gibi yan kapıdan çıktı. Kendi kendine park yeri hakkında konuşurken kapı arkasından kapanıyor ve tekrar açmaya çalıştığında neredeyse kilidi açmak için hareket et. Şu tıraş ve saç kesimi modellerinden biriyle usulca vuruyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

Kapıyı açıyorum ve teşekkür etmeden yanımdan geçip gidiyor, Mar'ı çağırıyor.

İkisi etrafta dolaşırken, saksıları yeniden düzenlerken, ön tezgâhtan evrakları taşıırken, ışıkları ve perdeleri getirirken ben bir köşede duruyorum. Kemer taşıma zamanı gelene kadar bana ihtiyaç duyulmuyor. Ama bana yardım etmeye çalışıyor.

başımı sallıyorum ve kendi başıma kaldırıyorum. Kapıyı benim için açık tutuyor ve ilk kez onun yanından geçerken düş almak için onca zaman harcadığıma memnun oluyorum. Şeker gibi kokuyor.

Mar gelip bana kemerin birkaç fotoğrafını gösterdi ve ben de daha iyi görüldüğüne katıldım. Profesyonelce. Mar'ın fikrimi almak için yüzümü kontrol ettiğini görüyorum ve gözleri ağzıma, yakama kayıyor. Yakınımda duruyor ve ben uzaklaşıyorum.

"Hey!" Ama önümüzde belirdi. "Elliot'ı Çiçek Açıyor tabelasının önündeki tezgâhtan alalım."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Web sitesine koyabilirsin! Ya da Instagram'a" diyor içeri girerken. Sonra, nefesinin altında: "*Tanrım*, bunun sana kazandıracığı takipçi sayısı..."

Mar için kapıyı açık tutarken kaşlarımı çatarak yere bakıyorum ve ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum. "Elimde bir çiçekle çekilmiş bir fotoğrafımı

Instagram hesabı," diye bağıryorum Ama'nın ardından. Çoktan tezgâhın önüne gelmiş, kasanın yanına koymak için bir orkide çalışıyordu.

"Hadi ama, kollarını kavuşturup ters ters bakmana izin vereceğim," diyor ve ben de kollarımı kavuşturduğum yerden indiriyorum. "Elliot, şaşıracaksın kaç kişinin bu çarpıcı düzenlemelerin arkasındaki adamı görmek isteyeceğini merak ediyorum. Ve bugün çok iyi görünüyorsun."

Son kısmı o kadar hazırlıksız ve hızlı ki, beni tezgâhın arkasına, babamın kendi boyadığı eski ahşap tabelanın altına sürüklemeyen önce bunu yakalamak için ancak bir saniyem oluyor. Bacaklarım garip bir şekilde sarkıyor ve aniden okula geri dönüyorum, her resmin arkasına zorlanıyorum ve biraz daha az garip gülümsemem isteniyor.

Ama tezgâhın diğer tarafında duruyor ve başını bana doğru eğiyor. "Tezgâha yaslan." Avuçlarını tezgâhın üstüne bastırarak ve ağırlığını tezgâha vererek bana gösteriyor. Kızgın bir fare gibi gülünç görünüyor. Ama bunu yaptığımda yukarı uzanıyor ve parmakları saçlarımin bir kısmını öne doğru çekiyor. Parmaklarıyla döndürmeye çalıştığı siyah saç dalgasına bakıyor ve ne kadar yakın olduğunu anlayamıyorum. İkinci klik sesine kadar

Mar'ın çoktan fotoğraf çekmeye başladığını fark ediyorum. Bakışlarımı Ama'nın odaklanmış ifadesinden ayırıyorum ve Mar'ın dudaklarında hoşuma gitmeyen bir bükülme görüyorum.

"Kollarını yukarı it."

Yine Ama'ya bakıyorum. Sanki İngilizce anlamıyormuşum gibi taklit ediyor. "Neden?"

"Böylece dövmelerinizi görebiliriz."

Tereddüt ediyorum. "Daha muhafazakâr müşteriler bana karşı önyargılı olmasın diye onları kapalı tutuyorum."

Ama homurdanıyor. "İnan bana, burada yepyeni bir demografik grup oluşturacağız." Sesi sinsî, sanki bana söylemediği bir sırları varmış gibi. Arkasında, Mar kamera ekranını incelerken kıkırdıyor.

Kollarımı yukarı itiyorum ve Ama'nın gözleri sağ kolumdaki çiçeğe takılıyor. "Bu ne?" diye soruyor.

Artık sinirlenmeye başlıyorum, o yüzden sadece "Araştır" diyorum.

Yanakları yuvarlak ve dişleri bembeyaz, parlak bir gülümsemeye bana bakıyor. Sonra o dişlerle alt dudağını ısıyor ve bir tıkırtı daha duyuyorum.

Tezgâha yaslanmaya devam eden Mar'a bakıyorum ve Ama Mar'ın yanına gidiyor. "Gülümsemeyeceğim," diyorum.

Mar sahte bir sırıtışla, "Bunu sormayı aklımdan bile geçirmezdim," diyor.

Mar birkaç fotoğraf çeker. Işıklandırma hakkında konuşuyorlar. Ama ön pencere panjurlarımla uğraşmaya gidiyor. Telefon çalacak ya da bir müşteri gelecek diye can atıyorum. İçeri gel. Mar Ama'ya resimlerden birini gösteriyor ve ikisi de kıkırdarak fısıldaşıyor.

Hay sikeyim. Liseye geri döndüm.

"İşimiz bitti mi?"

Bana bakıyorlar, belki de ses tonuma şaşırmışlardır. Önce Mar toparlandı.

"Evet!"

Size e-posta ile göndereyim, sonra da caddenin karşısındaki Rite Aid'e koşayım."

"Oh, tamam. Benim de gelmemi ister misin?" Ama tezgâhtan kartvizitimi aldı ve Mar'ın e-posta adresini yazmasına izin verdi.

"Hayır, hayır," diyor Mar ve ağzının kenarı seğiriyor. "Neden Elliot'a bugün hangisini göndereceğini seçmesinde yardım etmiyorsun?"

Kollarımı tekrar aşağı çekiyorum ve ikisi sohbet ederken Mar'ın ışık ekipmanlarını toplamasına yardım ediyorum. Mar'ın arabasındaki ışıkları ayarladıktan sonra geri döndüğümde Ama ön tezgahımda oturmuş, telefonundaki resimleri karıştırıyordu. Bir bacağını diğerinin üzerine atmış, sanki bu daha iyi bir şeymiş gibi. Elbisesi kalçasının üstüne kadar uzanıyor.

"Tezgahtan in," diyorum kabaca, ama o sadece aşağı atlıyor, bir kedi gibi yere iniyor, yüzü hala telefona odaklanmış.

"Onları ikinize de gönderdim," diyor Mar. "Ama, on ya da on beş dakika içinde döneceğim."

"Sana ne borcum var?" Mar'a söyledim.

Başını bana doğru eğiyor, gözlerini kırıştırıyor. "Oh, hayır. Bu eğlenceliydi. Ama'ya gönderilerde fotoğrafın sahibi olarak beni etiketlemesini söyle."

Ve sonra gitti.

Ve sadece ben ve Ama.

"Tamam, burada iki haftalık günlük yazıya yetecek kadar var."

Ona doğru döndüm. Tezgâha yaslanmış, bacaklarını bileklerinden kavuşturmuş. "Yine de bu tür bir tutarlılığı koruyamam."

Boştaki elini sallıyor, hâlâ fotoğraflara bakıyor. "Sadece bir galeri aç, biraz takipçi topla. Gerisi gelecektir. Önce yıkılmış kemeri yayınlamak istiyorum, böylece birkaç müşteriye gönderebilirim."

Başımı sallıyorum. Hâlâ kapıda duruyorum. Sanki ben müşteriymişim de o dükkan sahibiymiş gibi hissediyorum, o kadar rahat ki. Yapacak daha iyi bir şey bulamadığım için arka odaya geçip her şeyin yerli yerinde olduğundan emin oluyorum.

Ben yerlerini değiştirdikleri eşyalari yeniden yerleştirirken, kapı aralığından "Tamam, e-postana git" diye seslendi.

İç çekerek telefonumu çıkardım ve Mariana Jaswal'dan gelen e-postayı açtım. "Albümün tamamını indir, yayınlamana yardım edeceğim."

"Instagram'da nasıl paylaşım yapılacağını biliyorum," diye çıkışıyorum. Homurdanıyor. Yine de sevimli. Bundan nefret ediyorum. "Pek sayılmaz, hayır."

Fotoğrafları indirdim, Instagram'ı açtım ve telefonumu ona uzattım. Bu da hemen bir hata gibi geliyor. Bana hangi filtreleri kullanacağımı, hangi hashtag'leri kullanacağımı ve Mar'a nasıl düzgün bir şekilde atıfta bulunacağımı gösteriyor ama bunların hiçbirinin önemi yok Çünkü aynı şekilde on gönderi daha planlamaya devam ediyor. Omzunun üzerinden benim tezgahdaki resmimi görüyorum.

"Onu kullanma."

Neredeyse on dakikadır ilk kez başını kaldırıp bana bakıyor. "Neden olmasın?"

Gözbebeklerinin koyu kahverengisinin siyah gözbebekleriyle buluştuğu yeri görebilecek kadar yakınım.

"Bu çok saçma," diyerek telefonuma uzanıyorum.

Sarsarak uzaklaştırıyor. "Saçmalıyorsun. Hey, bu çiçek de ne?" Sağ ön kolumun açıkta olduğu telefonu işaret ediyor.

"Bu bir Franklinia. Franklin ağacı, adını Ben Franklin'den alıyor." Zaten aşağı çekilmiş olanı aşağı çekmek için koluma uzandığımı hissediyorum.

"Ben Franklin hayranı falan mısın? Ya da ...?"

Gözlerim ona kayıyor. "Ben Franklin hayranı da ne demek?"

Omuz silkiyor. "Sen söyle! Şimşekli fırtınalarda uçurtma uçurur musun? Sadece yüz dolarlık banknotlarla mı çalışıyorsun-"

"Franklin Ağacı," diye durduruyorum onu, "vahşi doğada nesli tükendi."

Gözlerinin parladığını görüyorum. "Yani kendine hiç görmeyeceğin çiçeklerle dövme mi yaptırıyorsun?"

Ağzım ona karşı çıkmak için açılıyor, daha sözleri kayda geçmeden, ne kadar kolay açıkladığını duymadan. Yutkunuyorum, ne onaylıyorum ne de reddediyorum.

"Kaç tane var?"

"Ne?" Sesim düzensiz.

"Dövmeler."

"Altı." Gözlerinin beni taradığını, nerede olduklarına dair ipuçları aradığını görüyorum.

Yüzümü boyayan kan aşağı akıyor ve boğazımı temizliyorum. "Sende hiç var mı?"

Başını sallıyor. Dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrılmış ve gözleri bu kadar yakından inanılmaz derecede büyük. "Yine de bir tane istiyordum. Nereden almalıyım?"

Anladın mı?"

Kalp atışlarımı parmak uçlarımda hissedebiliyorum. Benimkini taradığı gibi onun vücudunu da taramamak için kendimi zor tutuyorum. "Ne istiyorsun?" diye sorduğumda boğazıma kum kaçıyor.

Kirpikleri o kadar hızlı kırpışıyor ki hayal ettiğimi düşünüyorum. Daha yakındaymış gibi hissediyorum ama hareket ettiğini görmedim.

"Belki biri beni bir çiçeğe ikna edebilir." Sesi alçak. Sesli harfler yuvarlak ve yavaş.

"Sen zaten bir çiçeksin." Ağzımdan çıktığı anda pişman oldum. Pürüzsüz değil. Seksi değil.

Ama ağız kalkıyor, ifadesi çiçek açıyor. "Ben bir çiçeğim," diye kabul ediyor, dişleri bana parıldıyor. Dili dışarı fırlıyor ve bunu biliyor olmalı. Madison Bailey ona bunu yapmasını söylemiş olmalı. Ağızına baktığımı, sadece bu konuşma yüzünden yarı yarıya sertleştiğimi biliyor olmalı. Yaklaşmamak için kendimi zor tutuyorum.

Dükkânın kapısının üstündeki zil bedenimin üzerinde buz gibi kırılıyor. "Ama?" Mar geri döndü.

Benden uzaklaşıyor -belki de daha yakındı- ve ben kendimi odaklamak için bir elimi saçlarımda gezdirip köklerini sertçe çekiştiriyorum.

"Evet, sadece gönderileri planlıyoruz!" diye geri arıyor. Kasadaki resmim için bir başlık yazmayı bitiriyor, Zamanla'ya basıyor ve telefonumu bana geri veriyor. Sıcacık. "Sözlerimi bir kenara yazın, bu fotoğraf hepsinden daha fazla etkileşim alacak."

Kaşlarımı çattım, o da bana karşılık verdi.

"Müşterilerime yıkılmış kemer resmini göndereceğim, umarım yakında uğramak isterler." Bana küçük bir el sallayarak kapıya doğru geri geri yürüyor. "Arayacağım!"

Oksijen odaya geri dönüyor ve zil tekrar çalarken ikisinin fısıldaştığını duyuyorum, kapı arkalarından kapanıyor. Telefonum ellerimde parlıyor. Paylaştığı resim şimdiden yüz beğeni almış. I yirmi yeni takipçim var.

Günümün geri kalanını dükkânda oyalanarak geçiriyorum ve telefon siparişleri ile bazı ziyaretler arasında Mar'ın e-postasına eklenen tüm resimlere bakıyorum.

Ama'nın saçlarıyla oynadığı sahneyi de dahil etti. Vücudu başıma uzanmak için gerilmiş, tezgahın kenarında belinden hafifçe bükülmüş. Elbisesi kalçalarının üstüne kadar çekilmiş ve yerleşmiş.

kıcının kıvrımına mükemmel bir şekilde oturuyor. Siyah oje sürmüş, fark etmedim bile ama parmaklarını geçirirken saç rengime uyuyor.

Ona o kadar konsantre olmuşum ki, resme üçüncü kez bakana kadar yüzüne hayranlıkla baktığımı göremiyorum. Acıkmıştım.

Ve Ama da tüm bu fotoğraflarda CC'lenmiş. İnledim ve başımı ellerimin arasına aldım.

Sikeyim.

11

Ama

NİSAN

Jackie ve ben konuştuktan sonra tasarımlar musluk gibi akmaya başladı. Terk edilmiş bir binanın içinde lüks bir düğün fikriyle, aniden ilham kaynağı belli. Bir ton çiçek tasarımıyla birlikte Endüstriyel Lüks olacak.

Hazel önümüzdeki hafta Gül Bahçesi'ne bir göz atmak için uçabildiğinde fikirler ve bale stüdyosunun yeri, yola çıkacağız. Parkın etrafındaki caddeyi kapatmanın ne kadar çirkin olduğunu öğrenmek için belediye ofisindeki arkadaşım ile görüşmeye başladım bile. Oldukça çirkin, ama bir olasılık olduğunu söyledi.

Bugün başka bir düğün için pasta tadımına gidiyorum ama umuyorum ki düğün sahibini yedinci Ekim'deki beşinci düğünü düşünmesi için tatlı dille ikna edebilirim. Bu çift Michelle ve Mitch. Mitch, Vegas'ta sarhoş bir gecede evlenme teklif etmiş, ama onların en sevdiğim yönü, o gece MGM Grand'de koşturup dinleyen herkese o gece evlenmelerine izin verilmediğini söylemeleri - Mitch'in ısrarına göre, Michelle'in babası onu koridorda yürütmek zorundaydı. O kadar ileri gittiler ki, sırf oradan kaçabilmek için çalışanlara şapelin ne tarafta olduğunu sordular.

Evet, iyi olacaklar. Şaka olsun diye Vegas'ta balayı yapmalarını öneren bendim ama sonunda bu fikre aşık oldular ve Hawaii broşürlerini bıraktılar.

Pasta tadım gününün en sevdiğim gün olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Tatlıya olan düşkünlüğümden dolayı düğün planlayıcısı olmamın sebebi de bu. Michelle ve

Mitch üç katmanlı bademli tereyağı kremasını seçti ve ben de sahibiyle birlikte hazırladım.

"Betty, yedinci Ekim'i tekrar sorabilir miyim?" Sesimi alçaltarak söylüyorum. "O gün dört Whitney düğünü olduğunu söylemiştin sanırım?"

"Hm, hepsi Whitney değil, ama üzgünüm, Ama. Gerçekten zor olacak."

Kendimi gülümsemeye ve ona teşekkür etmeye zorladım ama Whitney'nin ya bana yanlış günün müsaitliğini verdiğini ya da kasıtlı olarak tüm üst düzey satıcılardaki randevuları kaptığını doğruladım. Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum. Daha sonra bu tarihleri tedarikçileriyle iptal etmeye çalışırsa sadece kendini yakar.

Michelle ve Mitch ile işim bittiğinde, Hazel ve Jackie ile sohbetimde yeni bir mesaj olduğunu görüyorum.

Ama düğünden bir gün önce Jackie'nin ailesinin evindeki brunch'ı hatırlıyor musun? Oraya da çiçek götürmeliyiz, değil mi?

Fırının dışındaki arabamda oturup arabaların vızır vızır geçişini izliyorum, bir yandan da e-posta ya da telefon arasında seçim yapıyorum.

Ben bir korkağım, o yüzden e-posta atıyorum.

Elliot,

Hazel önümüzdeki hafta düğün hazırlıkları için şehirde olacak. Çiçek türü ve renklerini kesinleştirmek için dükkanda buluşabilir miyiz?

Ayrıca, bir gün önce (6 Ekim Cuma) ailelerinin evinde bir brunch yapacaklar.

Bunu tam tasarımlı bir düğün etkinliği olarak birleştirmek istiyorlar.

Özetle:

- Tören
- Resepsiyon
- Prova Yemeği
- Brunch
- Olası ulaşım tasarımı
- Olası Airbnb/otel

En kısa zamanda tüm bu incelemeleri planlayacağım. Gelecek hafta için Jackie ve Hazel'in müsait olma durumu açık. Benden istediğiniz bir şey olursa, sormaktan çekinmeyin.

En iyisi,

Ama Torres

Yerlerin listesine bakmak bile başımı döndürüyor. Mesele işin miktarı değil; işin eğlenceli kısmı bu. Önümüzdeki altı ay boyunca Elliot'tan uzakta güvenli bir alan olmayacağını bilmek.

Yanıt geldiğinde, tek söylediği:

Salı günü sabah 10'da.

Son toplantıyı aradan çıkardıktan sonra Salı günü için daha hazırlıklı olacağımı düşünebilirsiniz.

Hazırlanırken neredeyse kirpiklerime dudak parlatıcısı sürecektim.

Rimeli düzgünce bulduktan sonra işler yokuş aşağı gidiyor. Leydi Catryn'i beslemediğimi fark ettiğimde arabama binmişim bile. Ona bir kutu almak için içeri döndüğümde, taze çiçeklerle dolu vazomu tezgahın yere düşürmüştü bile.

Kibirli bir kedi küçümsemesiyle bana bakıyor, kuyruğu seğiriyor. Başımı sallıyorum, bir Fancy Feast'in kapağını açıyorum ve tezgahın üzerine bırakıyorum. Bunu anlayabilir.

Ortalığı elimden geldiğince temizledikten sonra arabama döndüğümde, her bir uyarı ışığı normalden daha fazla yanıyor. Görünüşe göre lastiklerim patlamış, yağımın değişmesi gerekiyor ve ön cam yıkama sıvım azalmış. Bir de

Benim için iyi olan tek şey ibrenin yarım depo benzini göstermesi, ancak düşük yakıt göstergesi bana bakarken bu bile şüpheli. Motorum sarsılırken, açıkça ölüm çığlıkları atan bir arabayla on beş blok gitmenin ne kadar kötü olacağını düşünüyorum.

Gökyüzüne bakıyorum. Yeterince açık. Çantamı kapıyorum ve on beş dakika içinde oraya varabileceğimi umuyorum, ama belki de bu bir lütuf olur. Asla geç kalmam, ama erken ve Elliot'la yalnız olma fikri geç kalma riskine değer.

Sacramento'da bahar, alerji istilasına uğramış olsa da çok güzeldir. Bize boşuna Ağaçlar Şehri denmiyor. Her blokta turuncu, yeşil ve kırmızı dallar belirliyor, tıpkı polenleri gibi. Köpek gezdirenlerin tuhaf bakışlarını ve trafikle ilgili bir neden olmaksızın çalınan iki kornayı görmezden gelerek, üç inçlik topuklu ayakkabılarla işlek J Caddesi'nde güçle yürüyorum.

Elliot topuklu ayakkabılar konusunda benimle alay ederdi. Sonunda beni onlarsız gördüğünde, evet, kısayım ve evet, topuklularla daha korkutucu olduğumu kabul etti. Elbette o sırada bir çift tüylü kurbağa çorabı giyiyordum, bu yüzden yukarıdan başka gidecek yer yoktu.

Saat ona iki dakika var ve ben üç blok ötedeyim. Hazel'ı vurdum ve Jackie'ye birazdan orada olacağıma dair bir mesaj atıp yaya geçidi düğmesine basıyorum. Sırtımın ortasında ya da koltuk altlarımda biriken teri sevmiyorum. Kafa derimin nemli olmasını ve bu plaj dalgaları için harcadığım tüm emeği düzleştirmesini de sevmiyorum. En azından dudaklarım olmadığı için kadere şükrediyorum. sonunda Blooming'e vardığımda kirpiklerime parlaticı sürdüm.

Nemliyim. Ve nefes nefese. Hazel Renee sabitleyici spreyime güvenmeseydim, muhtemelen kapı kolunu tutmadan önce makyajımı kontrol ediyor olurum, ama işte gidiyorum.

Zil üstümde çalıyor ve üçü renkleri ve orta süsleri tartışırken içeri sızabileceğimi umuyorum ama dükkan sessiz. Tezgâha doğru bakıyorum ve işte orada, kasanın üzerine çıkmış, bugünün gazetesine bakıyor ve beni görmezden geliyor.

Kalp atışlarım tekliyor ve zıplıyor. Yanlış güne mi geldim? Yaz saati uygulamasını mı kaçırdım? Telefonumu çıkardım ve Jackie'den gelen mesajı gördüm-

Biz de geç kaldık! Endişelenme! 10 dakika içinde orada oluruz.

Bu dört dakika önceydi. Altı dakikam var. Rite Aid'de ya da sokak köpeği gibi sokakta dolaşarak geçirebileceğim altı dakika. Ama şimdi, *şimdi* Elliot'la yalnız altı dakikam var.

"Birazdan burada olurlar," diyorum.

Gazetenin bir sayfasını çevirip beni kovuyor. Dışarıda beklemeyi düşündüm, ama derin bir nefes alıp ön taraftan uzaklaştım ve Ön vitrinde çiçekler sergileniyor. Saksı zambakları ve bahar çelenklerinin yanı sıra uzun vazolarda büyük buketler de var.

Ayçiçekleri ve turuncu kadife çiçekleri, buğdaylı pampas otu ve tozlu pembe güller, kıpkırmızı krizantemler ve paslı calla zambakları. İş gerçekten ilerletmiş. Bunlar herhangi bir insanın durup çiçek almak için etrafta dolaşmayı düşünmesi için yeterli.

Bir buket ortancanın arasından ona bakıyorum. Odağı hâlâ kâğıtta. Saçları yine arkadan bağlanmış ve ne kadar uzadığını görebiliyorum. Yıllar ona dokunmamış. Şimdi yirmi dokuz yaşında, ama hep yirmi dokuzunda görünüyordu. Her zaman bir şeylerin eşiğindeydi. Her zaman bir değişimden, bir tanımdan kıl payı uzakta. Yirmi iki yaşındayken, yirmi altının yetişkinlik olduğunu düşünürdüm. Kendi sağlık sigortana ihtiyacın olmasına bir adım kaldı. Muhtemelen lahananın ne olduğunu anlamışsındır. Ama şimdi,

Ben de neredeyse yirmi altı yaşındayım, ona bakıyorum ve hayatının bir yılını boşa harcıyıp harcamadığımı merak ediyorum. Şimdiye kadar yuva kurmuş olabilirdi. Çocuk sahibi olabilirdi.

Gözlerimin arkasında bir sızı var ve başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. Acıyı bastırmak için yanağımı ısıırıyorum. Jackie'nin arkadaşı Kate'i düşünüyorum. Ve neredeyse Umarım benden sonra onu farklı şekilde kıracak biri *vardır*. Çünkü ben birinin hayatının üç yılına değmem.

Birkaç ilişki dışında, ondan beri ciddi biriyle çıkmadım ama bu farklı. Ben ciddi olarak çıkmıyorum. İsteseydim tek gecelik ilişkiler yaşayabilirdim. O yapamazdı. Yapamazdı da. Bumble'da erkeklerle eşleşebilirim ya da Mar'ın arkadaşlarından biriyle bir gece bir şeyler içmek için buluşabilirim ve işleri hafif tutabilirim. Sıradan. Bu Elliot değil.

Elliot Bloom'un olmadığı bir şey varsa, o da sıradanlıktır.

Telefonumu kontrol ettim. Altı dakika olmuş. Hâlâ bir Prius'un park yerine girdiğini görmeyince ona tekrar bakıyorum. Kollarını kavuşturmuş, tezgâha bakıyordu.

Eğer onunla konuşursam, beni görmezden gelmeye devam edip etmeyeceğini merak ediyorum. Belki işle ilgili olsaydı, yapmak zorunda kalırdı.

"Konumlarla ilgili herhangi bir sorunuz ya da endişeniz var mı?" Sessiz dükkânda sesim kısık çıkıyor.

Çenesi gerilir ve başını bir kez sallarken gözleri kapanır.

Sanırım durumu daha da kötüleştirebilirdim. Bunu yapmaya çalışabilirdim.

annesinin düğününde olanlar için özür dilemesini istiyorum. *Sözlerin üzerinde bir arı sürüsüyle aynı etkiyi yarattığı için özür dilerim. Annenin davetini bensiz yıkmak çok mu zordu? Tam bir profesyonel.*

Kapı açılıyor ve düşüncelerimin çılgınlığından kurtuluyorum.

"Kusura bakmayın biraz geciktik!" Jackie kocaman bir gülümsemeyle söylüyor. Hazel elinde bir kahve fincanıyla hemen arkasında duruyor ve sanırım çılgılık atabilirim ama sanırım bu gelecek için hesaba katmam gereken bir şey.

Hazel beni derin bir kucaklamanın içine çekiyor ve her şey affediliyor.

"Çok heyecanlıyım

Bu hafta," diyor güneş gözlüklerini kafasına oturtmak için yukarı iterek.

"Jackie bana senin bir dahi olduğunu söylüyor ama nedenini söylemiyor. O benim bir dahi olmamı istiyor.

şaşırdım."

Sinirli bir şekilde gülüyorum. "Şey, bazı fikirlerim var, ama eğer

uyuşmazlarsa, o zaman başka bir şeye geçeriz!"

Hazel'ın omzunun üzerinden Jackie Elliot'la konuşuyor, tezgâha bir dosya bırakıyor ve selam vermek için onun kolunu sıkıyor. O da daha çok yüz buruşturmaya benzeyen bir gülümsemeyle başını sallayarak ona karşılık veriyor.

Jackie bana ve odanın diğer ucundaki Hazel'a dönüp "Donut var mı? Ama, *canım çekti*."

"Hayır! Tanrım, özür dilerim. Arabam çıldırmıştı, o yüzden bugün yürümek zorunda kaldım." Kabartmak için bir elimi dağınık saçlarımda gezdiriyorum. "Ama hemen sokağın aşağısında. Sonra uğrayabiliriz," diyorum göz kırparak.

"Arabanın nesi var?"

Sesi odayı bir köpek balığı sürüsündeki bir köpek balığı gibi kesiyor. Jackie'nin getirdiği dosyayı karıştırıyor, gözleri yerde.

"Bütün ışıklar yandı." diye cevap verdiğimde boğazım kurudu. Sorun yok. Muhtemelen bir sensör devreye girmiştir." Hazel'a gözlerimi deviriyorum, *Cars* gibi, *haksız mıyım*? "Her on iki yılda bir bakıma götürseydin bunu yapmazlardı.

Normal bir insan gibi binlerce mil."

Aslında benimle konuşuyor. Daha doğrusu beni azarlıyor, ama yine de bu bir dil. Jackie yüzümdeki şaşkın ifadeyi yanlış anlamış olmalı çünkü omzunu iterek, "Madem uzmansın, o zaman belki de bir göz atmayı teklif etmelisin" diyor.

Bu korkunç. Bu benim boktan günümün tepesindeki kiraz. Ağzım başka bir senaryo önermek için açıkken birden omuz silkti ve "Elbette" dedi.

Bakışları hâlâ Jackie'nin dosyasında -şimdi görebiliyorum, çiçek fikirlerinden oluşan bir kolaj- ve resimlerden ayrılmıyor.

"Sorun değil," diyorum zayıf bir sesle. "Elliot dükkânı işletmek zorunda ve sonrasında mekân planlaması için oturmamız gerekiyor."

"Hepsini yapabiliriz," diyor Hazel masumca. "Öğle yemeğinden önce arabana bakmak için seni eve bırakabiliriz."

Jackie agresif bir şekilde başını sallar. Elliot bir sayfa çeviriyor. Küçük bir komaya giriyorum. "Tabii. Evet. Hadi sohbet edelim, olur mu?" Belki hepimiz rahatça bir saat içinde bu konuşmayı unutacağım.

Jackie, Elliot'la istediği şeyler ve istediği yerler hakkında konuşmaya başlar.

ondan ilham almaya ihtiyacı var. Tasarım tutarlılığının yanı sıra her ikisinin de kişiliklerinin parlamasını istiyor.

"Her birimiz için farklı bir buket istemek delilik mi?" Jackie yüzünü buruşturdu.

"Bebeğim, sana söylemiştim," diyor Hazel onun elini tutarak. "Pembeler yapabilirim. İstedğin her türlü çiçeği yapabilirim."

"Sadece bir araya geldiğimizi hissetmek istiyorum," diye fısıldıyor Jackie.

"Benim sevdiğim renkleri ve çiçekleri istemeni istiyorum."

Elliot, "Düğününüzün ortaklığınızı yansıtmalarını istiyorsunuz," dediğinde çiçek tasarımı gibi büyük bir konuda ikisini birden nasıl yakalayacağımı düşünüyordum. Hazel var, Jackie var ve bir de Hazel ve Jackie var. Bunların üçü de olabilir."

Jackie güneş ışığını arayan bir çiçek gibi vücudunu ona doğru çevirir.

Elliot Hazel'a bakıyor ve "Ne tür şeylerden hoşlanırsın? Gözüne hangi buketler ya da orta süsleri çarptı?"

"Sessiz sonbahar renkleri. Soğuk tonlar. Ama aynı zamanda tropikal. Büyük yaprakları ve egzotik çiçekleri seviyorum. Belki de bulunması zor olan türleri."

"Diğer ülkelerden sipariş verebiliriz. Bu sorun değil. Ne tür tropikal?" diyor, tezgahın etrafında daha egzotik olanlara doğru ilerleyerek arka duvar boyunca çiçekler. "Dendrobium orkidelerimiz ve calla lilyumlarımız var. Güzel buketler yapıyorlar. Hibiskus. Nergis zambağı var" -elini bana kayıtsızca sallıyor ve kanımın pompalanmasının durduğunu hissediyorum- "ve antoryumlar."

Hazel ve Jackie'nin bana döndüğünü hissediyorum, gördüğümde daha fazla. Aslında görmeyi bıraktım. Ağzından çıkan ısıklı tıslamaları ve sükunetli L'leri tekrar duymak beni hissizleştirdi.

"Oh, vay canına! Ama, Amaryllis'in kısaltması mı?"

Jackie soruyor. Gülümsüyorum ve bedensiz bir kafa gibi başımı sallıyorum.

"Bu çok sıra dışı. Bayıldım. Ailen çiçeği sevdi mi?" "Annem. Ve diğer çağrışımlar," diye mırıldanıyorum, saçımı iterek kulağımın üzerinden. "Mitolojide Amaryllis çiçekleri seven bir adama aşık olmuş..."

Sanırım burada öleceğim. Sanırım uzanıp ölümü bekleyeceğim. Çiçekleri döllemek için beni kullanabilir. Ona bakamıyorum ama Hazel gözlerinde romantik bir pusla bana gülümsüyor.

"Efsane nedir?" diye soruyor.

"Şey..." Tereddüt ediyorum. "Her gün onun evinin önünde durup kalbine altın bir ok saplıyordu. Otuzuncu gün, göğsünden kıpkırmızı bir çiçek filizlendi. Ve sonunda adam onu fark etti."

"Oh, bu çok güzel," diyor Jackie. "Yunanlıları sevmek lazım. Tüm o karşılıksız aşk ve fedakarlık."

"Kurban mı?" derin bir ses yankılanıyor. Elleri biz farkına varmadan bir buketin üzerinde harıl harıl çalışıyor. "Adam onu istemedi, o da kendini onun sevdiği, istediği bir şeye dönüştürdü."

Şimdi o altın oku hissediyorum, oyuyor, oyuyor.

"Tabii ki kendini o adamla özdeşleştirirsin," diye alay ediyor Jackie. Ortamı yumuşatması gerekiyordu. Dudaklarımı yukarı doğru zorluyorum.

Göğsüme saplanan keskin okun altında derim soyuluyor.

Büyük bir yaprağa uzanıyor, antoryumları vazodan çekip çıkarıyor.

"Nergis zambağı neye benzer?" Hazel, Elliot'a dönerek

Calla zambaklarını işaret etti.

"Artık onları dükkânda tutmuyorum." Ok

kemiğe çarptı.

Garip bir şekilde bıraktı, ben de "Antoryumlarla mı oynuyorsun?" dedim.

"Antoryumların çeşitli renkleri vardır. Çok şık tutulabilecek tropikal bir havaları var. Bir merkez parçası olabilirler, bir ana olay olabilirler, ama çoğunlukla" - buketi bağlar ve Jackie'ye uzatır - "daha büyük bir buketin sade bir parçası olabilirler."

Jackie'nin gözlerinin parlamasını izliyorum. Çiçeklerin arasında pembe güller var.

Antoryum demeti. Yaprak benzeri ve mumsu görünümlü tek bir taç yaprağı ve ortasından çıkan tek bir erciği vardır. Jackie'nin

Antoryumlar beyazdır ve kenarlarına pembe tonları sızar.

"Dükkanda yok, sipariş edilmesi gerekiyor ama

Antoryumlar yeşil renkte olur," diyor Hazel'a. "Buketinizin tamamlayıcısı ya da merkezi olabilirler. Daha dramatik bir şey için bordo renkleri de var."

Hazel'ın dudakları dramatik bir şekilde seğiriyor. "Ben... bu konuda daha fazla konuşmak isterim." Gözleri bana kayıyor ve gerçeği bir anlığına görebildiğimi hissediyorum.

Hazel drama istiyor. Zarafet ve ifade istiyor. Ama bu Jackie'ye göre değil, o yüzden kendini tutuyor.

Elliot cebinden telefonunu çıkarır ve Instagram'ı açar. İkisine de yaptığı birkaç antoryum buketini ve #Anthurium etiketli diğerlerini gösteriyor.

Antoryumlar etrafında nasıl orta süslemeler yapılabileceği hakkında konuşmaya başladıklarında kafamda bordo ve pembe dans ediyor.

Jackie'nin pembelerini tören sandalyelerinin iç tarafında, Hazel'in şarap kırmızısını da dış tarafında görüyorum. Her masada pembe ve bordo görüyorum.

Blooming'den ayrılırken, kafamdaki tasarım fikirlerine o kadar odaklanmışım ki -sağımdaki devasa çiçekçiyi görmezden gelmeye o kadar odaklanmışım ki- Jackie'yi hemen duymuyorum.

"Dedim ki, sizi götürelim mi? Arabanız yüzünden mi?"

Whitney'i ve müşterilerinizin şoförlüğünü yapmanın ne kadar profesyonelce olmadığını düşünerek bir an tereddüt ediyorum. *Eğer sen sürmek zorundaysan onlarla her yerde, şoför sen olmalısın.* Ama beynim yeniden çalışmaya başladığında Hazel Jackie'nin dirseğini tutmuş, gözleri parlak fikirleri kafasında delip geçiyor.

"Elliot arabasına bakmaya gitmiyor mu? Belki ikinizle orada buluşuruz. Elliot, Ama'yı hızlıca götürebilirsin, değil mi?"

"Hayır, hayır." Kelimeler ağzımdan döküldü. "Hayır. Yapabilirim... Elliot dükkânından ayrılmamalı. Arabayı yarın götürebilirim."

"Yine de çok tehlikeli," diyor Jackie, fikri anlayınca. "Elliot, bir dakikan var mı?"

"Elliot araba insanı değildir, gerçekten," diye mırıldanıyorum. "O bir çiçekçi, tamirci değil."

Çevresel görüşümde kollarını kavuşturduğunu görüyorum ve sonra sesinde bir sınır var: "Bir göz atabilirim. 'Araba insanı' ya da değil."

"Harika!" Hazel kapıyı tutuyor. "Ama, Jackie'ye adresini mesaj at, birazdan orada oluruz!"

"Seninle gelebilirim!" Sesim çaresiz. "Elliot'ın arabasında bir *kıza* ihtiyacı yok," diyorum gülerek ve elimle yarı korsan, yarı baca temizleyicisi olabilecek garip bir hareket yaparak.

"Sorun yok!" Jackie artık bu planın tamamen içinde olduğunu söylüyor. "Hazel ve ben değişiklik olsun diye *sana* donut alacağız."

Ve sonra ön kapı kapandı. Keşke o ölüm tuzağını buraya ben getirseydim. Dur işaretinde patlaması bundan daha iyi. Ona bakmamak için Jackie'ye adresimi mesaj attım. Talimatları takip etmek kolaydır.

Birkaç şeyi temizliyor ve babasının elle boyadığı 15'te 15 tabelasını alıyor, sonra da onu kapıya kadar takip ediyorum. Kamyonetine doğru yürüdüm, Çünkü onun kamyonetini tanıyorum. Tıpkı kapı kolunun yapıştığını ve onu sallamak zorunda olduğunu bildiğim gibi. Tıpkı her inlemede camların nasıl buğulandığını ve diz çöktüğümde koltuklardaki derinin rahat olmadığını bildiğim gibi.

Kendimi kaldırıyorum, içeri giriyorum ve daha o kapısını açmadan emniyet kemerimi takıyorum. Yaklaşan ağır ayak seslerini duyabiliyorum. Sürücü kapısının çekilişini. Vücudunun *oomph'u*.

Park yerinden çıkıp caddeye doğru ilerliyor ve ben ön panele bakıyorum. Keşke hula dansçısı gibi saçma bir şey olsaydı - kalbimin çarpması ya da onun gürültülü nefes alıp vermesi yerine odaklanabileceğim bir şey.

"Onlara söyledin mi?" diye soruyor, kolayca sokağıma doğru dönerek.

Dosdoğru önüne bakıyor. Bu bana söylediği ilk şey.

"Hayır. Onlar sadece... sezgisel, belki." Bana bakmadığı için kızgın bir şekilde dizlerime bakıyorum. "Ne demek istediğimi anlamam için bana karşı daha kaba olman gerekecek. karşısında."

Sinyal lambasını umursamazca yaktı. "Anlaşıldı."

Yaşlı bir çiftin yaya geçidinden geçişini izliyorum. Gözlerimde bulanıklaşmaya başlıyorlar ve dudaklarını ısırarak beni görmemesi için bakışlarımı sağa çeviriyorum. Nefesimi dengede tutmak için çok fazla konsantrasyon gerekiyor.

Evimin önüne yanaşıyor ve motor tamamen kapanmadan kamyonetten iniyor. Arabamın anahtarlarını almak için çantamı karıştırıyorum, kilit açma düğmesine basıyorum ve o kaputu kaldırırken yavaşça çıkıyorum. Anahtarları yanına bırakıp ön verandamın basamağına oturuyorum.

Elliot'ın arabamı tamir etmesi bizim için normal. O bir "araba insanı" değil ama haklı: Yağımı değiştirebilir ya da motorlar hakkında tek bir şey bile öğrenebilirdim ve bu karmaşanın içinde olmazdım. Bu babamın arabası. Çocukken oyuncaklar ve şekerlemeler dışında bana verdiği tek şey. Annem birkaç kez bana yeni bir tane almayı teklif etti ama ben ondan kurtulamıyorum.

bu araba. Dükkana götürürsem bu araba bir daha asla geri gelmeyecek.

Ama bu arabaya en son Elliot Bloom tarafından ayar yapılmasının üzerinden yıllar geçti. İki yıl boyunca kimse lastiğimdeki çivi yüzünden benimle dalga geçmedi. Kimse bir Cumartesi sabahı evimden gizlice çıkıp beni açık motora sürüklemedi ve yağ seviyeleri hakkında bağırmadı. Kimse tam olarak sıfır miktarda silecek sıvım olduğu konusunda yorum yapmadı.

Artık kendimi bu araba gibi hissediyorum. Elliot etrafta dolanırken, motoru çalıştırırken, koltuğu bir adım geriye iterken ve küçük Camry'me kafasını sallarken, belki de bir süredir hiçbir şey doğru çalışmıyormuş gibi hissediyorum.

Prius yanaştığında, Elliot kaputu kapatıyor. Bir tane yapııştırıyorum Jackie bana ev ve bahçe için iltifat ederken gülümsüyorum. Bana pembe kutuyu uzatıyor ve ben de yapacak bir şeyler bulma umuduyla çikolatalı çöreklerden birini içime çekiyorum.

"Banyonuzu kullanabilir miyim?" Hazel soruyor.

Yine Whitney'i düşünüyorum. Bütün bunların ne kadar uygunsuz olduğunu. Başımı sallıyorum ve Elliot'tan anahtarlarımı alıyorum. "Koridorun sonunda solda. Eğer yerde havlu varsa, berbat bir oda arkadaşım varmış gibi davran."

Gölüyor ve onun için paketten çıkardığım anahtarla ön kapıyı açıyor. Kapı açılır açılmaz tüylü bir iblis bacaklarının arasından geçti.

Açılıyor ve ben sokakta araba olup olmadığını kontrol edemedi Leydi Cat-ryn başını Elliot'ın kaval kemikleri arasına sürüyor.

Hazel özür diliyor ve ben el sallayarak onu uğurluyorum. Elliot başını kaşımak için eğildiğinde hava beni tamamen terk ediyor, belli ki görünüşte bu kedi bir tehdit değilmiş gibi davranmaya karar vermiş. Onu kucağıma alıyorum ve bana pençe atmaya başlıyor.

"Aman Tanrım, çok güzel!" Jackie öyle diyor.

"O iyi. Bu zahmete değmez." Leydi Cat-ryn kollarımda dönüyor, bana karşı koyuyor ve ben de hemen boynunun arkasından tutup onu bir oyuncak bebek gibi asılı bırakıyorum.

Elliot, "Bunu dükkana götürmen gerekiyor," dedi ve bir süre sonra ben Lady Cat-ryn'den değil arabadan bahsettiğinin farkına varın. "Yağınızın değişmesi gerekiyor, hidrolik direksiyon sıvınız azalmış ve sol arka lastiğinizde... bir çivi var." Son kısmı çaba sarf ederek söylüyor. Çünkü ikimiz de biliyoruz ki İki yıl önceki tırnağımın aynısı.

"Teşekkür ederim." Gergin bir ses ve bunun tek sebebi Lady Cat-ryn'in 15 kilo olması ve şu anda *Aslan Kral* tarzında bedenimden uzakta tutulması değil.

Kamyonetine doğru dönüyor. "Bu hafta sana o antoryumların fotoğraflarını getireceğim," diye omzunun üzerinden fırlatıyor.

Elliot'ın kamyonu uzaklaştığında Hazel evden yeni çıkıyordu. Jackie'nin kollarından bir çörek daha aldım.

"Sen ve Elliot ne sıklıkla birlikte çalıştınız?" Hazel masumca soruyor.

Yutkunuyorum. "Birkaç kez. O harika biri."

Leydi Cat-ryn tıslıyor ve Hazel ile Jackie'nin dudakları aynı gizli gülümsemeye dönüşüyor.

12

Ama

NİSAN

Hazel şehirdeyken yapılacaklar listemizi hızla tüketiyoruz. Yoğun düğün sezonum tüm hızıyla devam etmeden önce pek çok şeyi halletmek istiyorum. Blooming'deki toplantımızdan sonra, sokağı kapatma ve parkın karşısındaki Airbnb'yi kiralama konusundaki fikirlerimi konuşmak için Rose Garden'a gidiyoruz. Hazel benimle birlikte başını sallıyor ama bakışları sürekli Gül Bahçesi'ne kayıyor.

Jackie misafir oturma alanı olarak kullanacağımız alana bakmak için parkta yürüdüğünde Hazel'a "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Derin bir nefes alır. "Bahçe çok güzel. Çok Jackie."

Elliot'ın dramatik buketlerle ilgili yorumunu yankılayarak, "Belki bir drama havası katabiliriz" diyorum.

Bana sahte bakışlar atıyor ve Jackie bize geri döndüğünde bir gülümseme paylaşıyoruz.

Ertesi gün, belediye ruhsat bürosundaki arkadaşımdan eski bale stüdyosuna bir ziyaret ayarladım. Şehir izin ofisinde bir arkadaşım var dediğimde, görüldüğü kadar çekici değil. Adı Hal. Anahtarlar onda ve ben çörek al.

Hazel ve Jackie'ye saat onda buluşalım dedim ama yarım saat önce Weatherstone'da espresso ve soğuk demleme alıyordum. Bir elimde bir torba çörek var ve eski bale stüdyosunun paslı ön kapısını açar açmaz onları arabada bırakmam gerektiğini fark ediyorum.

Bir şey sıçıyor.

On dakika arabamda oturup sakinleşmek için eski moda çikolatamı yiyorum.

Jackie bale stüdyosunun ne zamandır kapalı olduğunu söylemedi ama düşündüğümde, neredeyse on yıldır Weatherstone'a gidiyorum ve Hiç tütü ya da pointe ayakkabı görmedim.

Belki de bu bir hatadır. Yoktan bir resepsiyon salonu yaratmak çok *büyük* bir iştir. Elektrik ve su tesisatından, tüm ikramlardan, ses sisteminden, yedek jeneratörden bahsetmiyorum bile - hepsi getiriliyor. Bu yeni bir resepsiyon salonu *inşa etmek demek*.

Derin bir nefes alıyorum, çörekleri torbaya dolduruyorum ve ön kapıyı yeniden açıyorum. İçeride olduğumu anlasınlar diye kapıyı destekliyorum.

Artık kemirgenlere ve hamamböceklerine karşı hazırlıklı olduğum için, hareketsiz durup etrafa bakmak daha kolay.

Ve hiç fena değil. Gerçekten.

Kimsenin çömeldiğine dair bir belirti yok. Çöp ya da ölmekte olan sanatların sembolü olarak dramatik bir şekilde yatan yeni yürümeye başlayan bir çocuğun unutulmuş bale ayakkabısı yok. Hal bana birinin beş yıl önce kira kontratını satın aldığını ama hiçbir şey yapmadığını söyledi. Kira süresi birkaç ay önce dolmuş ama belli ki bu süre içinde en az bir kez temizlemişler. Işıkların çalışmasını beklemiyorum ama yine de düğmeyi boş yere çeviriyorum.

Yan duvar boyunca, bir tiyatrodaki büyük bir örtüyü andıran kadifemsi bir perdeyle kaplı altı ya da yedi pencere var. Onları çekiştirmeye başlıyorum, ışık ve toz bir pus halinde odanın içine yayılıyor. Gözlerim yüksek duvarlarda geziniyor. Eskiden bale aynalarının ve barakaların olduğu yerde izler var, ama bunun da ötesinde, duvar boyunca boyanmış dansçılar var; güçlü bir adam sıçrama yapıyor; beyaz tütülü bir kız pike yapıyor, basit bir prova mayosu ve eteği giymiş bir kadın dördüncü pozisyonda duruyor, parmakları nazikçe uzanıyor.

Büyüleyici. Hepsinin silüetine gülümsüyor, onları temizlemesi ve restore etmesi için kimi arayabileceğimi merak ediyorum.

Arka tarafta bir oda var ve oraya doğru ilerleyip, kapıyı açıyorum. perdeleri açıp ışığı içeri alıyorum. Kapı aralık ve içeri girerken hiçbir şeyi rahatsız etmediğimden emin olmak için telefonumun el fenerini açıyorum. Daha küçük bir dans odası; yine de muhtemelen üç yüz metre kare.

Jackie'nin bir çatı katından bahsettiğini hatırlıyorum ve itfaiyeci merdiveni değil de merdivenler olmasını umarak yolu aramaya koyuluyorum. Bir dolap olduğunu düşündüğüm kapıyı açtığımda merdivenleri buluyorum, Tanrı'ya şükür. Mekan

Ancak izinlerin alınması için ADA'ya uygun olması gerekiyor ki bu da bir sorun. Şimdilik, bunun bir seçenek olup olmadığını görmek için yukarı tırmanmaya odaklanıyorum. Herhangi bir çürük basamak ya da kırık döşeme tahtası bulamadan, en üstteki kapıya doğru ilerliyorum ve onu açıyorum.

Rüzgar yüzümde süzülüyor. Güneş nirvanayı bulmuşum gibi parlıyor. Kenarlarında tuğladan yarım duvarları olan, partiye hazır düz bir endüstriyel çatı gördüğümde ağzım kocaman bir gülümsemeyle açılıyor. Burada hiçbir şey yok ama *her şeyi* görebiliyorum. Ortadaki LED çiçekli dans pisti, partinin üzerine alacakaranlık çökerken parlıyor. Sağda bir bar. Yüksek top Masalar dağınık. Etrafı çevreleyen şimsir çitleri. Ve Elliot'ın yaratabileceği bir çeşit sihir. Belki daha fazla yükseklik?

Ve tüm bunlarla birlikte Sacramento silüeti de tam karşımda. Kapıyı destekleyerek açıyorum ve çirkin bir şey olmadığından emin olmak için her açığı kontrol ediyorum. Tek bulduğum memleketim. *Jackie'nin* memleketi.

Burası insanların sahip olmak için can atacağı türden bir mekan.

Sokakta bir Prius'un durduğunu görüyorum ve aşağıya iniyorum. Ayak sesleri kapıya doğru ilerlerken aklımda fikirler dönüyor.

"*Vay canına,*" diyor Jackie, arkasında Hazel olduğu halde eşikten içeri adım atarken. "Bu düşündüğümünden çok daha kötüymüş." Gözleri yerde ve kirli pencerelerde. "Bunu önerdiğim için çok özür dilerim."

"Bayıldım," diyorum ve omzumda bir fare varmış gibi bana bakıyor. Ki olabilir de. "Şunu dinleyin."

Hazel sanki zemin çökecekmiş gibi içeriye doğru adım atıyor. Girişte onların yanında duruyorum, ellerimi yelpazeleyip bir resim çiziyorum.

"Burada bir şey yaratıyoruz." Eskiden küçük lobinin olduğu yeri gösteriyorum. "Bir çeşit karşılama alanı. Burası ile ana salon arasında bir ayırım. Belki bir fotoğraf kabini, ama sofistike? Elliot, üzerinde *Jackie, Hazel* ve düğün tarihi yazan bir gül duvarı yapabilir. Buraya bir tabela "hashtag'lerinin hepsi." Neyin mümkün olduğu konusunda ona danışmama bile gerek yok. Etrafa saçacak paramız var.

Bir hikaye örerken gözlerimin ellerimi takip ettiğini görüyorum, toza ya da olası hasarat pisliklerine bakmıyorlar.

"Yani kapıdan akış burada"-Ellerimi ileri doğru itiyorum -"Çiçek duvarının etrafından dolaşıp yemek alanına gireceğiz." Jackie'yi bale pistinin ortasına doğru yürütüyorum ve Hazel da beni takip ediyor. "Alanı gerçekten açmak için tüm alanı yuvarlak masalar için kullanabiliriz. Köşelerden birine bir bar kurarız. Yemek servisi de

arkadaki küçük odada yapılır."

Hazel bana şüpheli bir bakış fırlattı. "Dans etmeden önce her şeyi parçalara mı ayıracağız? Bundan gerçekten hoşlanmıyorum."

"Ben de öyle," diyorum genişçe sırıtarak. Onları takip etmeleri için işaret ediyorum ve dikkatlice yukarı çıkarıyorum.

"Yok artık." Jackie çatıya çıkarken güler. "*Asla olmaz*. Bunu gerçekten yapabilir misin?"

"Dürüst olmak gerekirse henüz bilmiyorum. Ama denemek isterim." Hazel'ın her bir köşeye gidişini izliyorum. Yüzünü okuyamıyorum. "Elliot'ın dans pisti buranın ortasında, gece *muhteşem* görünüyor. Şurada ikinci bir bar var."

Jackie başını sallıyor, etrafına bakınıyor, ama bu daha çok sarsıntılı, gergin bir şey.

Hazel dönüyor ve bana sırıtıyor. "Buna bayıldım," diyor.

Bahar havasını içime çekiyorum ve ilerlemeye başlıyorum.

"Sizi uyarmam gerekir ki bir mekanı sıfırdan inşa etmek pahalıya mal olabilir. Tesisat, kanalizasyon, küf kontrolü, elektrik tesisatının yeniden döşenmesi, ADA uyumluluğu. Yemekler artık yüzde yüz tesis dışı ikram olacak, ki bu asla kötü bir şey değildir, ancak diğer yerler gibi her şey dahil değil."

Onlara tüm uyarıları ve ince yazıları veriyorum, ancak Hazel çatıda, neredeyse hiç dinlemiyor. "Hadi aşağıya tekrar bakalım," diyor. Jackie'nin elini tutuyor ve Jackie'nin omuzlarının gevşediğini görüyorum.

Tekrar dans stüdyosuna indiğimizde, açıkta kalan kirişlere, yüksekliğe ve tuğla duvarlara dikkat çekiyorum. Burası bir dans stüdyosu olabilirdi ama asla o şekilde inşa edilmemişti.

"Sence Elliot bu tavanlarla güzel bir şeyler yapabilir mi?" Jackie soruyor.

"Kesinlikle. Çok güzel avizeleri var. Yukarıda burada ve aşağıda çatıdaki dans pistinde çiçekler olabilir."

"Ne zaman gelip görebilir?" Hazel öyle diyor. "Her şeyin bir araya geldiğini görmeye başlamayı çok isterim."

"Bir sonraki ziyaretimizde onu kesinlikle getirebilirim-"

"Bugün gelebilir mi sence?" Jackie araya girer. "Yani, biz zaten buradayız. Anahtarımız zaten var."

Biraz kekeledikten sonra şöyle diyorum: "Dükkân için son dakika zor olabilir.

Ama bunu teklif edebilirim."

Kafa sallıyorlar - can sıkıcı bir şekilde - ve bana telefonumu çıkarmaktan başka yapacak bir şey kalmıyor. Çünkü felaketten sonra, onu tekrar rahatsız etmekten gerçekten nefret ediyorum. Dükkân telefonunu aramak

yerine ona mesaj atmak istiyorum ama bu

onun numarasını hiç silmediğimi itiraf etmiş olurum. Ve bana gönderdiği son mesajları tekrar görmek istemiyorum.

Aramak için tuşa basıyorum ve zil sesini dinliyorum. Çabucak açtı. Çok çabuk. Belki de çoktan kasaya gelmiştir ve meşguldür?

"Lo?"

"Merhaba, ben Ama Torres. Jackie ve Hazel'la birlikte olası bir mekandayız ve buraya gelmek için ayıracak vaktiniz olup olmadığını öğrenmek istediler." Sesim çok tiz çıkıyor ve parmaklarım telefonumu pençe gibi sarıyor. "Eğer çok kısa sürecekse kesinlikle anlarım."

Hat sessiz. Kolay bir hayır olması için dua ediyorum. Kes ve kurut.

"Her potansiyel mekâna gidemem. Benim tasarımcı değil, çiçekçi olduğumu biliyorlar, değil mi?"

Karnıma yumruk yemiş gibi nefesim kesiliyor. Tanrım, bu yüzüme kapatılmasından çok daha kötü. Yeniden on dokuz yaşındaymışım gibi hissediyorum ve Whitney kurulumda çok pasif olduğum için beni azarlıyor. *Yetkili sen misin, değil misin?*

"Elbette. Sanırım daha sonra, daha uygun bir zamanda uygun bir zamanda. Son şeklini verdiğimizde size ilk tasarımları göndereceğim ve bundan sonra e-posta üzerinden çalışacağız."

Yüzüm yanıyor. Jackie ve Hazel'ın arkamda masalar, yerleşim düzeni ve *benim* sorumlu *olduğum* her şey hakkında sohbet ettiklerini duyabiliyorum. Hattın kapanmasını bekliyorum ama duymuyorum. Kağıtları hışırdatıyor. Belki önce ben kapatırım.

"Adres nedir?"

Son iki dakikanın utancı kulaklarımı falan tıkadı. İlk aklıma gelen, kasada bir müşterisi olduğu ve teslimat için adreslerine ihtiyacı olduğu.

"Emma?"

Gözlerim kapanıyor. Böyle söylemek istemediğini biliyorum. Sadece böyle konuştuğunu biliyorum. Ama göğsüme iğneler batırıyor, her şeyi delip geçiyor.

"Yirmi birinci caddede, Weatherstone'un yanında."

"On dakika içinde orada olurum. Sadece birkaç dakika kalabilirim."

Beni göremediğini fark edene kadar kendi kendime başımı sallıyorum. "Harika" diyorum ama hat çoktan kesilmiş. Hazel ve Jackie'nin iyiliği için ekliyorum, "Yakında görüşürüz. Hoşça kalın." Yapıştırılmış bir gülümsemeyle onlara dönüyorum. "On dakika."

Hazel ve Jackie mutlular ve önemli olan da bu. Hazel bir kahveye ihtiyacım olup olmadığını soruyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan müşterilerim Weatherstone'da dolaşırken terk edilmiş bir binada yalnızım.

Kendimi merkeze alma fırsatını değerlendiriyorum. Kısmen haklı. Jackie ve Hazel dışında başka bir müşteri olsaydı, onlara bir yer temin edilmeden önce satıcıları rahatsız etmediğimizi söyledim. Başka bir satıcı olsaydı, aramazdım. Ve Hazel'ın Elliot'tan sadece çiçeklerle ilgili değil, genel tasarımıyla ilgili de fikir almak istemesi endişe verici. Bu toplantılarda kontrolü daha fazla elime almalıyım ama Hazel'ın katıldığı tek toplantı olan Elliot'ın dükkanındaki toplantılara çok az katıldım.

Bale pistini adımlıyorum, her şeyin fotoğrafını çekiyorum ve Düşünceler bir arada. Bir gölge kapıyı kararttığında kendi tasarım hayal gücümün içinde kaybolmuştum. Tek kelime etmeden içeri giriyor, yapılacak işin kapsamına bakıyor. Karanlık bir balo salonunun karşısında nefesimi tutmuş, fikrimle alay etmesini, yoktan bir resepsiyon salonu yaratabileceğimi düşündüğüm için benimle alay etmesini bekliyorum.

Başını tavana doğru eğmesini izliyorum. Hiçbir şey söylemiyor ama arka cebinden bir ölçüm bandı çıkarıyor.

Rahat bir nefes alıyorum. Akıllı çalışıyor ve ihtiyacım olan tek şey bu.

Sesimi buldum ve açıkladım, "Bir çatı katı var. İşe yarar mı bilmiyorum ama amaç aşağıda yemek yemek, yukarıda dans etmek."

"Kiralama şirketiniz kim?" Sesini zar zor yükseltiyor ama ahşap zeminde sessiz harflerin çıkardığı şangırtıyı hâlâ duyabiliyorum.

"Henüz elimde bir tane yok. Everlast'ın o gün dört düğünü daha var, bu yüzden şehir dışından bir şirketle çalışmam ve onu göndermem gerekebilir."

"Whitney'nin yedinci Ekim'de dört düğünü mü var?" Alay ediyor. "Ona tarihi sen mi verdin?"

Korkularımı tam olarak saptamış olmasından nefret ediyorum ama ilk kez benimle konuşuyor. "Benim programıma göre çalışmak zorunda değil-"

"Ama onunkinin etrafında çalışmak zorundasın." Ölçüm bandını sağdaki uzun duvara doğru uzatıyor ve bir kâğıt parçasına notlar alıyor.

"O Whitney Harrison," diyorum.

İlk kez bana bakıyor. İki yıldır ilk kez. Saçım, ceketimle, makyajımla uğraşmak istiyorum. Beni gerçekten görüyor.

"Ve sen de Hazel Renee'nin düğününü yaptın," diyor.

Hafif, tüylü bir his göğsümü dolduruyor. Bir iltifat gibi. Benim de harika olduğumu hatırlatıyor.

Ama sonra tekrar duyuyorum, bütün bir cümle olarak, bir neden ve sonuç olarak.

O Whitney Harrison, ve sen de Hazel Renee'nin düğününü aldın.

Whitney'nin bunu ima ettiği gibi bilerek yapıp yapmadığından yine şüpheleniyorum. Gözleri benden ayrılıyor ve notlarına bakıyor. "Peki ya Michelangelo'nun mu?"

"Kara listeye alındılar."

Sözcükler ben onları durduramadan ağızımdan çıkıveriyor ve onun küçümseyerek başını salladığını görüyorum.

Kara listeye *alındılar*. Whitney tarafından. Bebek duşları, mezuniyetler ve quinceañeralar üzerinde çalışıyorlar, düğün turunu zar zor kazıyorlar çünkü Whitney Harrison düğün turunun sahibi.

"Bu harika bir fikir," diyorum. "Onları bugün arayacağım. Teşekkür ederim."

Normal bir insan gibi hoş geldiniz demiyor. Ama hiç demedi. Jackie ve Hazel kapıdan içeri girince nefes alabileceğimi hissettim.

Onu selamlıyorlar ve ben de tekrar konuşmama başlıyorum. Hazel Elliot'a dönüp onunkini sormadan önce vizyonumu ortaya koyarak güven vermeye odaklanıyorum. Yüzünü izliyorum, direnç arıyorum, dudağının kıvrılmasını bekliyorum, bu da kendini dışlanmış hissettiğini gösteriyor. Ama öyle bir şey yok.

Çatıya çıktığımızda gözlerinde tanıdık bir yoğunluk görüyorum.

Metrekareyi ölçüyor ve yan duvarların yüksekliğini kontrol ediyordu.

Ben konuşurken. Ama o bakışı biliyorum. İlham geldi.

Bir kere sözümü kesti. "Dans pisti. Yerden bir ayak kadar yükseltilecek. Yapabildiğim kadar ince yapabilirim ama parçanın derinliğini kaybedersiniz. Eğer sekiz inçten fazla olursa, denetimden geçmek için etrafına bir basamak yapmamız gerekir."

"Her yerde zemini yükseltebilir miyiz?" Hazel, sanki zemini yükseltmek gündelik bir şeymiş gibi soruyor.

"Ben... Sanırım Elliot ve ben çatı için tamamen yapay bir zemin oluşturmaya bakabiliriz."

"Siz ne düşünüyorsunuz, Bay Mimar?" Jackie, Elliot'ın kolunu dürterek sorar.

Onu düzeltmesini, diplomasını hiç bitirmediğini söylemesini bekliyorum. Bu konuda her zaman çok hassastı. Ama o sadece saatini ayarlıyor.

Ben de pat diye "Diplomanı aldın mı?" diye sordum.

Gözleri hızla uzaklaşmadan önce bugün ikinci kez bana dikiliyor.

"Evet," diyor Jackie yardımsever bir şekilde. "Geçen yıl, değil mi? *Ve* lisansını da. Artık tam lisanslı bir mimar!"

Hazel bir şeyler söylüyor, bunun amaçlarımız için ne kadar iyi olacağıyla ilgili bir şeyler. Ama bir an için beyaz gürültüden başka bir şey duyamıyorum.

Sandalyeme geri yaslandım ve iki kişilik masanın üzerinden ona baktım. "I Eğer istersen geri dönebilirsin. Diplomalar için bir sürü online seçenekleri var. Bu size kalmış, ama... az önce kendiniz söylediniz-babanız diplomanızı almanızı istedi. Kim bilir? Belki de kaçınılmaz olarak bir showroom açtığında bir şekilde sana avantaj sağlar." Ona sinsice göz kırptım ve şarap kadehimi dudaklarıma götürdüğümde gözleri dudaklarıma kaydı.

"Evet, bu mümkün." Sesi anılarımı yarıp geçiyor. Gözümü kırpyorum ve Hazel'a seçeneklerin neler olduğunu anlatıyor. Gözümü kırpyorum, diplomasını bitirmiş. Midemde zonklayan bir ağrı var, asla tam olarak iyileşmeyen eski bir yara gibi, ama yeniden odaklanıyorum.

"Ucuz olmayacak," diye ekliyorum.

"Bana da söyle. Belki bütçede değişiklik yapabiliriz" diyor Hazel.

Jackie Hazel'a dönüyor ve esintiden zar zor duyabileceğim kadar alçak sesle fısıldıyor. "Bu konuda rahat mısın? Yani, başka yerleri de görebiliriz."

"Diğer yerler senin memleketindeki eski dans stüdyon olmayacak," diyor Hazel ve onu usulca öpüyor.

Koltuk altlarımin terlemeye başladığını hissediyorum. Çiftlerin birbirleriyle

Bir şeyi o kadar çok severler ki bütçede ona yer açmak isterler, ancak size bu kadar çok para verdiklerine pişman olmalarını asla istemezsiniz. Muhteşem olmalı.

Tekrar aşağıya indiğimizde Elliot'a, "Tavan hakkındaki düşüncelerini öğrenmek istiyoruz" dedim.

Boğazını geriye doğru eğip gözlerini kirışlerin üzerinde gezdirmesini izliyorum. "Tam bir çiçek harikalar diyarı mı istiyorsun? Yukarıda alt katta, aşağıda çatı mı?" diye soruyor.

Birbirimizin düşüncelerini bu kadar iyi tamamlamamız olağanüstü. Tüm bunların nostaljisiyle midem bulanıyor.

"Ben de avizeleri düşünüyordum. Ama bana ne gördüğünü söyle," diyorum. "Tasarımda pembe güller zaten var. Avizeler yapabiliriz. Bebek nefesi ekle. Anneninki gibi bulut gibi olsun."

Kayıtsızca söylüyor. Sanki bu başlangıç değilmiş gibi. Sanki bu onun için sadece bir işmiş gibi, arka odaya ilk girdiğimde ya da ona dövmelerini ilk sorduğumda değil.

Hazel bana aç gözlerle bakıyor, gözleri tavandan ayrılıyor. Jackie diyor ki, "Elliot annenin düğününü mü yaptı? Bu çok hoş."

"Evet, onlardan biri." Boğazımı temizliyorum. "Diğer fikrin nedir? Avizeler değilse?"

Tuğla duvarların üzerinde uzanan uzun kirişleri işaret ediyor. "Yapılar. Ağaç gibi. Gözü yukarı doğru çeken büyük sütunlar, tepelerinde büyük parçalar var.

Belki yerden vazgeçmek istemeyebilirsiniz ama Michelangelo'dan beyaz perde veya çadır parçaları kiralama seçeneğiniz de var."

"Sahte bir açık hava çadırı," diyorum odaya bakarak. "Üstündeki ışıklarla gece gökyüzü gibi hissedilebilir."

"Sanırım bayılabilirim." Jackie gülüyor. "O kadar güzel şeyler anlatıyorsunuz ki. Görmem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Elbette," diyorum kolunu sıkarak. "Elliot'ın gitmesine izin vereceğiz, ama ben birkaç tasarım hazırlayıp ona göndereceğim, o da çiçek tasarımını ekleyecek. Biraz kaba olacak ama bu şekilde hepsini bir arada görebiliriz."

Eski yöntemimizin hâlâ işe yaradığından emin olmak için ona bakıyorum. Tavana bakıyor, parmakları yakasını kaşıyor.

İşte o zaman görüyorum. Mürekkep. Kalbim durdu. Göğsünden mi yoksa omzundan mı geldiğini anlayamıyorum ama yakasından bir dövme çıkıyor.

Yeni bir tane.

Gözlerimi kaçırmak zorunda kalmadan önce bir anlık bir bakış. Jackie ona bir şeyler söylerken zihnim bir mil hızla çalışıyor.

Bakamayacağım ya da dokunamayacağım bir dövme olduğunu bilmek acı veriyor. Derisinde hangi soyu tükenmiş çiçeğin yaşadığını asla soramayacağımı bilmek.

Boğazımdaki acıyı yutkunarak bastırıyorum ve gitme zamanının geldiği konusunda onlarla hemfikir oluyorum. Kendimi boş hissediyorum. Keşke hiç bilmeseydim.

Kilitlemek için çantamı karıştırıyordum ki dirseğime bir dokunuş oldu. Başım yana kayıyor ve Elliot'ın parmakları beni durduruyor. Hazel ve Jackie'nin gün ışığına çıkmasına izin verdikten sonra başını tekrar tavana doğru eğiyor. Bekliyorum, onun için bir ipte asılı duruyorum. Bana özel olarak ne söylemesi gerekiyorsa onu.

"Yarasalar konusunda bir şeyler yapmanız gerekecek" diyor.

Onun baktığı yere bakıyorum. Ve evet. Bunlar yarasa. Derin bir nefes alıyorum ve ona teşekkür ediyorum.

Dövmeleri ve dirseğimdeki tüy kadar hafif parmak uçlarını unutun. İşim benim için biçilmiş kaftan.

13

Elliot

ÜÇ YIL, DÖRT AY, İKİ HAFTA VE İKİ GÜN ÖNCE

Kendini aşmış olabilir. Old Sugar Mill'de çok sayıda düğün ve etkinlik yaptım ama hiçbirisi bunun gibi değildi.

Kiraladığı çadırlar ve ipekler odanın yüksekliğini sınırlamak yerine artırıyor gibi görünüyor. Tavanda gözünüzü yukarı çekecek kadar ışık veren bir yere gizlenmiş lambalar var. Yuvarlak masalar yerine çiftlik evi masaları kullanmış ve ben sadece biraz sihir serpmek için buradayım.

Sonunda onu gördüğümde arabayı resepsiyon alanına doğru sürüklüyorum. Kulağında bir Bluetooth vardı ve bir yığın isim kartlarını masanın üzerine koyuyor. Bana el sallıyor ama gelip merhaba demek için hareket etmiyor.

Ki bu iyi bir

şey.

Her neyse.

Çalışıyoruz.

Daha fazla çiçek yüklemek için el arabamı otoparka geri götürüyorum. Tam bir sepet çiçeğin, konukları yönlendiren bir tabelanın yanında duracağı yol ayrımında duruyordum ki, birdenbire ortaya çıktı ve hızla ilerlemeye başladı.

"Oh, güzel! Sandviç tahtasını alıp kurabilir misin? Duvara dayalı." İşaret ediyor ve koşuyor.

Ben hayır diyemedenden gitti. İç çekerek sepeti bir koluma aldım ve diğer kolumla sandviç tahtasının üstünü tuttum. Ters çevirdiğimde, Düğünün adı ve tarihi, sosyal medya hashtag'leriyle birlikte tebeşirle güzelce çizilmiş. Tekmeleyerek açıyorum ve sepeti önüne yerleştirerek yola koyuyorum. Topuklu ayakkabılarının park yerinden geri döndüğünü duyduğumda düzenlemeyi düzeltiyorum.

"Harika! Yolun sağına taşıyalım mı?"

Omzumun üzerinden ona ters ters bakıyorum ama kısa bacakları bana ulaşana kadar hepsini diğer tarafa sürüklemiş oluyorum.

"Harika. Gelip benim için uzun boylu olur musun?" Ve sonra yine gitti.

"Uzun boylu olmak mı?" Arkasından sesleniyorum.

"Evet! İki saniye!" Cevap vermek için bir daire çiziyor ama içeride adım atmaya devam ediyor.

"Ama, sana bir yardımcı lazım!" Beni duymuş gibi elini başının üzerinde sallıyor. "Tercihen uzun boylu biri," diye mırıldanıyorum.

Onu içeriye kadar takip edip hızla yetişiyorum. Yürürken masadan kötü bir şekilde katlanmış bir peçete kapıyor ve adımlarını bozmadan, aldığı koltuk numarasıyla birlikte kurulum ekibine uzatıyor.

"Whitney gurur duyardı," diyorum biraz alaycı bir tonla.

O bunu anlamıyor. "Gerçekten mi? Öyle mi düşünüyorsun?" Bana bakarak, "Güzel görünüyorsun." dedi.

Böylece odaklanmam ve kendime olan güvenim bir anda yok oldu. Elimini sinirli bir şekilde saçlarımda gezdiriyorum. Üzerimde sadece ekose bir düğme ve en iyi kot pantolonum var ama bir şey fark etmiş olması çok fazla olduğu anlamına geliyor. Burada bir şey inşa etmem gerekmediğini biliyordum, sadece orta süsleri boşaltmak için arabayı ileri geri götürmem yeterliydi.

"Tamam," diyor Ama, yukarıyı işaret ederek. "Bu ışık dizisi çekildi ve fişi çekildi."

"Ama... Buna ben bile ulaşamam. Yaklaşık 3 metre yukarıda."

Sarsılarak başını sallıyor. "Doğru. Tamam. Tamam. Belki beni kaldırabilirsin ve ben de ..." "Defol git buradan." Ona el salladım. "Bir merdiven bulacağım."

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim," diyor. Kolumu sıkıyor ve ben yüzüme bu kadar yakın ne yaptığını merak edemeden dudakları çenemi gagalıyor.

Boynuma yayılan sıcaklığı göremeden gitti. Parmak uçlarımı ruj izi kalmamasını umarak o noktanın üzerinde gezdiriyorum ve dışarı çıkıp tören alanına giderken iki peçete daha kapmasını izliyorum.

Bir merdiven bulup fişi onarana ve dolaba geri taşıyana kadar o da peşimden geliyor.

"Tanrım, Elliot. Berbat ettim."

Merdiveni dolaba geri götürürken omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Sıçtın mı?"

"Onlardan yeterince yok." Yıpranmış, gözleri vahşi ve sesi köpürüyor. "Orta süsü."

Gözlerim onun yanından geçip masaların kenarlarını seçebildiğim yere gidiyor. "Onları yayamaz mısın?"

"Çok dağılmışlar." Eli saçlarında geziniyor ve ben saçlarının tekrar yüzüne düşüşünü izlememeye çalışıyorum. "Bu çiçek değil. Dürüst olmak gerekirse. Kiralık. Küreler ve ışıklar. Masa başına üç tane daha lazımdı."

Dolabın kapısını kapattım ve resepsiyona daha iyi bakmak için hareket ettim. Sadece bana işaret etseydi görebileceğim bir şeydi. Ki gösterdi. Ve şimdi tek gördüğüm bu.

"Bu çok daha minimalist olduğu için masaları boğmak istemedim. Bırakın oda parlсын, anlıyor musunuz?" diyor. "Ama şimdi düşünüyorum da, keşke çiçeklerle devam etseymişim. Kamyonda hiç yedek vazo var mı? Bazı aranjmanları kaçırmak ve biraz yaymak için?"

"Cam olduklarında yedeklerini getiriyorum ama bunlar kova, yani ..."

Dudağını ısıırıyor ve hoşnutsuzlukla odaya bakıyor. "Dükkâna geri dönüp bir şeyler hazırlayabilir misin?"

"Bir şeyler hazırlayayım mı?" Sertçe tekrarlıyorum. "Düğün bir saat içinde başlamayacak mı? Dükkâna dönmek tek başına otuz dakika sürer."

"Tören yaklaşık kırk beş dakika sürecek." Gözleri kocaman ve yalvarıyor. "Lütfen, Elliot. Bu çok utanç verici. Başardığımı sanmıştım. Gerçekten başardım. Üç yıldır bu mekânı tasarlamayı hayal ediyordum-"

"Evet, evet." Arabayı kaptığım gibi otoparka götürüyorum. Arkamdan teşekkürlerini ve özürlerini haykırıyor ve beynimin hastalıklı bir kısmı iş bittiğinde yüzümü tekrar öpüp öpmeyeceğini merak ediyor.

Eski Şeker Fabrikası, Sacramento Nehri boyunca uzanan dar bir yol üzerinde, bu yüzden hız yapmak için çok fazla kıpırdama alanı yok. Dükkâna döndüğümde aklımda fikirler dönmeye başlamıştı bile. Kovaların geri kalanıyla birlikte bir kutuyu aşağı sürüklüyorum ve daha küçük versiyonları olan başka bir kutuyu alıyorum. Onda

minimalizm hakkında iyi içgüdüler, bu yüzden bence daha küçük Boş alanlardaki versiyonlar aslında orijinal fikri iyi bir şekilde tamamlıyor.

Ellerim yirmi dakika boyunca otomatik pilotta çalışıyor, her yönden beyaz güller ve okaliptüs sapsarı çekiyor. Kamyonu tekrar yüklediğimde düğünün başlamasına on dakika vardı.

Geri döndüğümde, arabayı yüklerken birinin arka bahçedeki mikrofondan "Sevgi sabırlıdır, sevgi naziktir" diye okuduğunu duyabiliyorum. Paslı tekerlek çoktan başlamış bir düğüne gizlice girmek için uygun değil, bu yüzden yavaşça resepsiyonun yan kapısına doğru ilerliyorum. İçeri girdiğimde Ama'nın cam kapıların dışında töreni izlerken beni fark ettiğini görüyorum. İçeri giriyor ve ben arabayı ilk masaya çekerken bana doğru hızla geliyor.

"Daha küçük versiyonlar. Boğmayacaklar-"

"Bu çok mükemmel. Tanrım, sanki başından beri bir planım varmış gibi görünüyor." Benden iki tane alıyor ve masanın diğer ucuna geçiyor.

"Bir planın vardı. İyiydi," diyorum.

Bana gülümsüyor. "Bunları ayrı bir faturaya mı yazayım? Kendim ödemek zorunda kalabilirim."

Tam bir centilmen gibi *ücret* almayacağımı *söyleyecektim ki*, parmaklarının güllerden birinin yaprağını kopardığını gördüm. Sonra iki tane daha.

"Bu ölmüş," diyor, bütün çiçeği ve sapı demetten çekip çıkararak.

"Ölü değil. Bu bir mantar hastalığı-"

"Hastalıklı olanları bırakmamı mı istiyorsun?"

"Onların artık olduğunu *söylüyorum*."

"Ben de onları yemek artığı gibi görünmeyecek hale getiriyorum," diyor ciddiyetle. Gözleri çimenlikteki törene kayıyor ve eli kulağındaki Bluetooth'a gidiyor. "Anladım," diyor. "Otuz dakika içinde orada olacağım.

saniye." Bana doğru döndü. "Onları yayabilir misin? Küçükleri ortaya, büyükleri uçlara koyar mısın?"

Kapıyı iterek açtı ve gitti. Soluklanarak masaların arasında ilerliyorum. Başını tekrar içeri eğdiğinde işim bitmek üzereydi ki, "İki tane çift A piliniz var mı?" diye sordu.

Ona göz kırpmıyorum. "Hayır."

"Personele sorabilir misiniz? Slayt gösterisi için kumanda çalışmıyor. Geçen hafta tüm AA'larımı kullandım ve yeniden stoklamayı unuttum."

Kaşlarımı çatıyorum ve "Ama, sana bir asistan lazım" diyorum.

"Bugün iki tane var!" diyor neşeyle, sanki sorunuma cevap veriyormuş gibi, sonra kapıyı tekrar kapatıyor.

Omuzlarımı geriye atıp ikram odasına giriyorum ve tüm çalışanlara yanlarında ya da arabalarında ne olabileceğini soruyorum. Sonunda mekan müdürü bana acıyor ve çantasında taşıdığı küçük el fenerini açıyor. Kullanılmış pilleri elime tutuşturuyor ve onlarla kapıda Ama'yla buluşuyorum.

"Tamam, bu kadar mı?" Olabildiğince alaycı bir şekilde soruyorum ama o sadece gülümsüyor ve bana teşekkür ediyor.

Kapıyı yüzüme kapattığında, istediğim kadar gürültü çıkararak arabayı binanın yanından sürüklemek için koşuyorum. Konuklar koridorda yürümek için ayağa kalkarken arka çimenliğe ulaşıyorum ve tören çiçeklerini parçalamaya başlamadan önce son kişinin sandalyeleri toplamasını zar zor bekliyorum. Bazıları yeniden kullanılıyor, bazıları bağışlanıyor.

Kamyona yüklendikten sonra park yerinde durakladım. Hemen atlayıp dükkâna dönmeliyim, temizlik için geri gelmeliyim. Birkaç adam getirdim. öğleden sonra Cumartesi gecesi için çiçek almaya geliyorlar, ama genellikle Yavaş. Hafta içi telefonla sipariş yok. Sadece satıcı yemeğini özleyeceğim, ne kadar iyi olursa olsun, Ama'nın çılgın isteklerinden ve bordo renkli ağzından uzaklaşmak daha büyük bir öncelik gibi görünüyor.

Telefonum çaldığında bagaj kapağını kapatıyordum. Ama'dan bir mesaj.

Bize biraz kaneppe ayırdım.

Hemen şimdi gidebilirim. Gitmeliyim.

Ama onun yerine Ben'e mesaj atıp dükkâna uğrayıp uğrayamayacağını soruyorum. Yan kapıya geri dönüyorum ve misafirler olabildiğince çok bedava şarap içmek için koştururken, şimdi kaynayan şaraphaneye doğru yürüyorum.

Mutfığa açılan kapının hemen ötesinde ve elinde birkaç kişi görünümlü şeyin olduğu bir peçete var. Beni gördüğünde gözleri parlıyor ve belki de buna değer. Aperatifleri yiyorum ve o Bluetooth'unda biriyle konuşurken şaşkınlıkla mırıldanıyorum.

"Çok iyi, değil mi? Daha fazlası da var. Ben alırım."

Ortadan kaybolduğunda hala çiğniyordum, bu düğünde onun artı biri olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.

Mutfakta duruyorum ve pencereden ana salona bakıyorum. Muhteşem bir yer. Mutlu çift resepsiyona girdikten sonra,

Ama bana doğru geri dönüyor ve koridorda onu takip etmem için başını sallıyor. Büyük bir bez çanta taşıyordu.

"Sence güzel görünüyor mu?" diyor, şarabı depoladıkları odanın kapısını açarken. Duvara piramitler halinde dizilmiş fiçiler dışında kocaman ve boş bir oda.

"Evet. Orta süsü konusunda haklıydın. Bu da ne?"

"Adak mumlarını koymam lazım" -o sırada çantasından Walmart büyüklüğünde bir torba mum ve bir deste kâğıt torba çıkarıyor- "bu kâğıt torbaların içine. Fener gibi bir şey. Güneş battığında dışarıda olacaklar."

"Neden bunun için bir asistanınız yok?"

Bir fiçinin düz tepesindeki adak mumları torbasını yırtıp açıyor. "Yemek servisini izliyorlar. Ve çoğunlukla genç üvey kardeşlerim, bu yüzden ateş konusunda onlara tam olarak güvenmiyorum."

Kendimi bitkin hissediyorum, sanki tüm enerjim çekilmiş gibi. Ve nedense kendimi inanılmaz aptal hissediyorum. Onun satıcısı olarak burada bulunmak için sözleşmiş olmama rağmen, onun satıcısı gibi davranmıyorum.

"Bu konuda yardımcı olamam." Sesim hırçın. Gözlerini bana dikti.

"Tamam. Geri dönmen gerek, ha?"

Elleri hala torbaları açmak ve fitilleri eğmek için hızla hareket ediyor ve bir saniye durup ona kızdığımı duyamadığı için sinirleniyorum.

"Başka bir asistana ihtiyacın var. Muhtemelen uzun boylu bir tane. Çünkü Cumartesi günleri ortaya çıkıp işleri yürütmene yardım edemem."

"Hayır, evet. Tabii ki!" Parlak bir şekilde gülümsüyor ve bu beni daha da kızdırıyor. "Mar'la verdiğiniz tanıtım ve pazarlama dersleri için de bana fatura kes."

Geçen ay. Web sitesi ve Instagram için yaptığım yeni çekimler için teşekkür ederim ama öylece gelip mağazamı ele geçirmene izin veremem."

Sözlerim sertti ve sonunda mumlarla uğraşmayı bıraktı. "Tamam-"

"Ve dükkanıma lanet olası çörekler getirmeyi bırak." Parmağımla yüzünü. "Ben onları yemem. İğrençler. Ve her seferinde kutuyu terk ediyorsun-"

"Belki de iğrenç olup olmadıklarını anlamak için bir tane denemelisin!" Elleri kalçalarının üzerine koyar.

"Profesyonel değiller, Ama. Onları dükkanımda istemiyorum."

Gözlerinin arkasında bir şey klikliyor. Çenesi geriliyor.

"Artık *ne* onları ne de *beni* dükkânına almayacaksın," diyor öfkeyle.
"Bir sürü çiçekçi var-"

"Oh, lütfen," diye çıktım. "Senin için boyun eğeceklerini mi sanıyorsun? Relles'teki tavrın? Dükkana getir götür işlerini yap ve saat on birde onların DM'lerine girmene izin mi vereyim?"

Gülüyor ve kara gözlerinin ardında çakmaktaşı gibi bir kıvılcım var. "Eğer yatakta sana mesaj atmamı istemiyorsan, Elliot, sabah cevap verebilirsin." Gözlerimi ona dikiyorum ama sözümü kesiyor. "Yaptığın şey o kadar da özel değil. San Francisco'da çok daha az zahmetle düğün kemerleri ve avizeler yaptırabilirim."

"Yaygara mı? Yaygara *ben miyim? Sen* yaygaracısın." "Ben yaygara yapmam!"

"Şu anda yaygara koparıyorsun!"

Namlunun etrafından dolaşıp parmağını bana doğru uzatıyor ve ben de onu yakalamak istiyorum. "Bir kaç şey için öfke nöbeti geçiren sensin.

Adak mumları. Git hadi. Bugün harcadığın zaman için bana bir fatura gönder."

Dönüp tepinmek üzereydim ama kendimi ona doğru adım atarken buldum. "Lanet olası bir asistan bul. Kirpiklerine vurabildiğin herhangi bir budaladan merdivenleri tutmasını isteme" -*soluğu* kesildi, öfkelenildi- "ya da resepsiyon masalarını yeniden tasarla."

"Oh, boo-hoo. Duygusal hasarınızı faturanıza ekleyin. Bugün pil aramak için etrafta dolandığın için sana yüz dolar ödeyeceğim. Ve hey," diye hırlıyor. Kanım kulaklarıma hücum ediyor. "İşte sana profesyonel bir ipucu. Sana 'kirpiklerini kırpan' her kıza nadir bulunan bir Güney Amerika çiçeği verme. İşsiz kalırsın."

Nefesim göğsümde kabarıyor. Ona o kadar yakınım ki, bir adım atsam onu öpebilirim-

Sanırım o da aynı şeyi düşünüyor çünkü ben belini kavrarken elleri omuzlarıma uzanıyor. Kendini bana doğru iterken iki kolu boynuma dolanıyor.

Dudaklarını dudaklarıma bastırması göğsümdeki her şeyi ateşe veriyor ve parmaklarım bir cankurtaran halatı gibi saçlarına dolanıyor. Geriye doğru tökezledik ve

Omuzlarım tuğla duvara çarpıyor. İnlediğimi duyuyorum.

Başımı açgözlülükle kendine doğru çekiyor, kendine yaklaştırıyor ve sırtımı tuğlalara yaslıyor. Dudakları sert öpücükler arasında benimkilere hava üflüyor ve ben durup ona sormak istiyorum: *Bunu hangimiz yaptık?*
Ama

Parmakları saçlarımda, dili ağzıma giriyor ve başım dönüyor.

Boğazından yumuşak bir ses, bir miyavlama, bir inleme duyuyorum ve elim başını geriye yatırıp onu daha derinden öpmek için eğiliyor. Diğer kolum beline dolandığında, dillerimiz dans ettiğinde ve dudaklarımız ısırıldığında tekrar oluyor.

Durakladığında nefesi ağzıma değiyor ve gözlerimi açtığımda en kötüsüne hazırlanıyorum - paniklemiş ifadesine, hatta bana gülmesine. Ama göz kapaklarım açılmadan önce, ağzı çenemdeydi, sadece Bugün erken saatlerde beni öptüğü yerde.

Sikim seğiriyor ve onun bunu hissedebildiğini biliyorum. *Her şeyi* hissedebiliyor.

ne kadar yakın bastırdığıyla.

Dişleri nabzımın üzerinde gezindiğinde boğazımdan bir inilti dökülüyor ve kollarım sırtına dolanarak onu inanılmaz derecede yakınımaya çekiyor. Boynumu, yakamın hemen üstünden emmeye başlıyor ve ben bayılabilirim.

"Ama..."

Parmakları omuzlarıma kıvrılıyor ve boğazından bir inilti çıkıyor. Ellerim omurgası boyunca ilerliyor, alçaldıkça alçalıyor ve arkası Belinden mükemmel bir şekilde kıvrılıyor, kalçalarım izin almadan ona doğru yuvarlanıyor. Boynuma doğru nefes nefese kalıyor ve hızla ağızlarımızı tekrar birleştirmeye zorluyor.

Ellerimi kıkına doğru kaydırmak için kendimi zor tutuyorum -her yönden istediğimi bilmediği muhteşem kıkına. Vücudunun üzerimde, ağzının üzerimde, dilinin her yerde olmasından tamamen bunalmış bir şekilde, çok az ya da hiç incelik göstermeden onu öpüyorum. Dişleri daha sertleşiyor, ağzı daha ısrarcı oluyor. Zor nefes alıyorum.

Elleri omuzlarımdan kayboluyor ve gömleğimi çekiştirmeye başlıyor, parmakları karnımda olana kadar yukarı doğru bastırıyor.

Çok sertleştim. Ellerim aşağı kayıyor ve sadece parmak uçlarım kıkının üzerinde kıvrılıyor ve sonra hayatımın geri kalanı için hecelere ve inlemelere dağılabileceğimi hissediyorum.

Ellerinin belimde dans ettiğini hissediyorum. Ve sonra kemerimin sert tıkırtısı açılıyor.

Kalçalarını kavriyorum ve onu geriye itiyorum. Ağzı benimkinden çekiliyor ve ben hızla yana dönüyorum. "Tamam, tamam, tamam," diye mırıldandım. "Evet, tamam."

"Neyin var?" Nefesi kesilmişti. Keşke yüzünü görebilseydim; gözleri parlak mı, kızarmış mı, dudakları ben konuştuğuktan sonra nasıl görünüyor, görebilseydim.

onları öptü. Ama ona bakarsam boşalacağım. Ellerimi bir saniye daha onun vücudunda tutarsam, iğim biter.

Ben de aklıma gelen ilk aptalca şeyi söyledim. "Bu düğünün sorumlusu sen misin?"

Alay ettiğini duyduğumda nefesimi toplamaya çalışıyorum. "Pardon?"

"Geri dönmen gerekmiyor mu?"

Siktir, aletim sertleşti. Fermuarıma baskı yapıyor. Açık kemerim benimle alay ediyor.

"Şaka mı yapıyorsun?" Sesi keskin. Kızgın.

Gözlerimi kapatıp ona doğru dönüyorum ve destek için duvara yaslanıyorum. "Özür dilerim. Ben sadece... Boşalacağım."

Birinci sınıfa geri döndüm, Madison Bailey ve bir oda dolusu arkadaşından Cennette Yedi Dakika'yı tamamlamanın Hiç etkileyici değil. Lanet olsun, şu Madison denen hatunu gerçekten unutmam lazım.

Yer değiştiriyor ve ben yarı yarıya gidiyor olmasını umuyorum. Onu görmeden önce sıcaklığını hissediyorum.

"Amaç da bu zaten." Nefesi boynumun üzerinde sıcak.

Gözlerim çırpınarak ona bakıyor ve durum daha da kötü. Kızarmış, elektriklenmiş, çok güzel. Ruju bulaşmamış bile, ama ağzında onu öptüğümü belli eden bir şey var.

Elleri yavaşça düğmelerime ve fermuarıma uzanıyor. "Çok çabuk olacak," diye uyarıyorum onu.

Gülümseyiyor. "Güzel. Çünkü geri dönmem gereken bir düğün var..."

Beni tekrar öpmek için başını yukarı eğiyor ve fermuarım sessizlikte aşağı kayıyor. Nefesim hızlı ve ağır, ama onu yavaşça öpüyorum, belki biraz özensiz. Kot pantolonuma uzanıyor ve nefesim kesiliyor.

"Oh," diye fısıldıyor. Parmaklarının külotumun üzerindeki yumuşak baskısıyla gözlerim zar zor açılıyor ama artık panikliyorum.

"Ne var? Ne oldu?"

Bakışları çeneme yönelmiş ama odak dışı. Dudakları güzel bir *oh* çekiyor ve bana aletimde bir sorun olduğunu söylemek üzere olmasından korkmasaydım, onu tekrar öperdim. Parmakları geriliyor, aletimin uzunluğundan aşağı doğru kayıyor ve kirpiklerinin tıpkı benimkiler gibi çırpındığını görüyorum.

"Her şey yolunda," diyor gülümseyerek. "Her şey *gerçekten çok* iyi."

Bana bir tür gizli gülümsemeyle bakıyor ve ben de yüz ifademle ona anlamadığımı söylüyor olmalıyım.

"Sen iyi bir bedensin," diye açıklıyor, yanaklarını boyayan bir kızarıklıkla. Külotumun üzerinden beni ovmaya başlıyor, yumuşak ama sert. Gözlerini bana dikmiş bakıyor ve ben başka tarafa bakamıyorum. Eli bana bunu yaparken olmaz.

"Oh, güzel. Evet. Harika," diye kekeliyorum.

Sonra külotuma uzanıyor ve tekrar orgazmın eşiğine geliyoruz. Yüzünü tutuyorum ve beni öpmesi için çekiyorum. Dudaklarıma karşı gülümsediğini hissedebiliyorum. Parmaklarını etrafıma doluyor ve pompalamaya başlıyor.

Onu becereceğim. Bir gün onu sikeceğim ve onu çıldırtacağım. Ağzını açmış, ben onu tekrar tekrar tadarken beni kabul ediyor. Kalçalarım sarsılmaya başlıyor. Daha başlamadı bile ve ben patlayacağım. Ağzının içinde inliyorum ve o beni daha sert, daha hızlı sıkıyor.

"Elliot," diye inliyor ve bu son oluyor.

Gözlerimin arkasında beyaz ışıklar yanıp sönüyor. Zihnim renk ve sesle dolup taşıyor. Elleri beni hızla pompalarken, tatlı nefesi yüzümdeyken, dudakları ağzımın kenarında usulca gezinirken kendimi kot pantolonumun içine boşaltıyorum.

Gözlerimi açabildiğimde elini kot pantolonumdan çıkarıyordu. Bileğini kavriyorum ve parmaklarını gömleğimin içinde temizliyorum. O bir şey söyleyemeden, bizi döndürüyorum, onu duvara bastırıyorum ve dilimi ağzına sokuyorum. Nefes nefese kalıyor ve ben onu daha derinden öpüyorum. Ellerim elbisesinin kenarına uzanıyor ve onu kalçalarına doğru yuvarlıyor.

Ben boynunu öpmek için hamle yaparken o yanağıma gülümsüyor. "Geri dönmek zorundayım." Sesi hüzünlü ve kararsız geliyor.

"Hızlı olabilirim," diye fısıldıyorum kulağına. Elbisesini beline kadar kaydırıyorum ve sonunda ellerimi kıcıyla dolduruyorum. İnliyor ve nabzını emiyorum, parmaklarımı dantelin içine daldırmak için kaydırıyorum.

Bir yerden yumuşak bir *bip bip* sesi geliyor ve ben ne olduğunu anlayamadan, sihirli bir şekilde hala kulağında olan Bluetooth'a uzanıyor ve ona dokunuyor. "Ben Ama." Karşımdakinin ne dediğini duyamıyorum ama o cevap veriyor: "Harika. Yola çıkıyorum."

"Hayır, yapma," diyorum aramayı bitirdiğinde. "Çabuk olmama izin ver."

"Gitmem gerekiyor. Görünüşe göre yemek şirketinin kıcını kaldırması gerekiyor." Gülümsüyor ve elini saçlarının arasından geçiriyor.

Parmaklarımı karnındaki dantel bandın üzerinde gezdiriyorum. "Söz veriyorum

."

Çenemi tutuyor ve beni derinden öpüyor. Bu bir veda, ama denemek zorundayım.

"Ne kadar ıslak olduğunu bilmem gerek," diye fısıldıyorum dudaklarına.
"Bilmem gerek ..." Parmaklarım dantelin üzerinde dans ediyor.

Gözleri sıcak ve "Bir dahaki sefere" derken dudakları muzip.

Omuzlarımı itiyor, ben de isteksizce geri çekiliyorum. Kotumun içinde bir an önce halletmem gereken bir pislik var ama bunun bitmesini istemiyorum.

Elbisesini zorlukla çekiştirerek dışarı çıkmaya hazır hale geldi. Ve birden deneyimlerimizin ne kadar farklı olduğundan utandım. Onu çıkarana kadar elini pantolonuma sokmasına izin vermemeliydim.

Ama omzunun üzerinden bir gülümseme atıp, kapıyı çekerek açıp vals yaparak dışarı çıkarken, bir *sonraki seferin* yankısı kanımda uğulduyor.

Birkaç dakika tek başıma durup az önce ne olduğunu ve bunu tekrar nasıl yapabileceğimi anlamaya çalışıyorum. Onun adak mumlarından yirmi tane koydum.

spor kıyafetlerimin hâlâ koltuğun altında olduğunu umarak kamyonetime geri dönmeden önce.

14

Ama

MAYIS

Çok hoş bir rüyadan sarsılarak uyandım. Elliot ve ben Robinson düğünü için Eski Şeker Fabrikası'na geri dönmüştük. Ama benim onu boşaltmam yerine, o bir kurşundan daha hızlı bir şekilde dizlerinin üzerine çökmüştü. Parmaklarım hâlâ onun saçları yerine kullandığım çarşafın üzerinde kenetlenmişti.

İki elimle yanaklarıma vuruyorum, sonra gözlerimi ovuşturuyorum. Belki de üç haftadır onu görmediğim ya da ondan haber almadığım içindir. Onu benimle yeniden tanıştırmak Jackie ve Hazel'ın düğünü gibi stresli bir ortamda yaşamak bana duygularımı sindirmek için zaman tanımadı. Ya da libidomu.

Onun her zaman çekici olduğunu düşünmüştümdür. Yirmi yaşındayken ve Whitney'i köpek yavrusu gibi takip ederken bile. Tüm orta süsleri açardı

Babası herkesle sohbet ederken, bazen sırf onu "Affedersiniz" demeye zorlamak için bilerek yoluna çıkardım. O zamanlar bu kelimelerin onun kelime dağarcığında olmadığını bilecek kadar iyi tanımıyordum onu. Genelde sadece "Çekil." derdi.

Ama şimdi tekrar onun yanında olmak, sesini duymak, kokusunu almak tıraş losyonu ya da vücut losyonu ya da her neyse- o zamanki gibi hissettiriyor. Birkaç haftalığına hayatıma geri döndü ve sonra tekrar gitti. Ve belli ki asla eskisi gibi olmayacak. Parmaklarını bir daha asla saçlarımda hissedemeyeceğim ve teninde ağzımın asla dokunamayacağı bir mürekkep olduğu gerçeğiyle yaşamak zorunda kalacağım.

Bunların hiçbirinin faydası yok, kendime hatırlatıyorum. Bu sabah onu tekrar görüyorum ve azgınlıktan kederli olmaya uzanan spektrum güne başlamak için saçma bir yol. Yorganı arkaya atıp soğuk bir duşa giriyorum.

Bugün mekan günü. En iyi tedarikçilerimden birkaçı benimle önce brunch'ın planlandığı Jackie'nin ailesinin evinde buluşacak, ardından prova yemeğinin yapılacağı Old Sacramento'daki Firehouse Restaurant'a gidecek ve ardından sadece ben ve Michelangelo's Event Rental'dan George için resepsiyon mekanında hızlı bir mola verecek. Diğerlerini korkutup kaçırmaya gerek yok.

Binanın durumu.

Hal ile izinleri hallettim bile. Bana sorun çıkardığı tek konu parkın etrafındaki caddenin kapatılması ama onu da halledeceğim.

Arabama binerken telefonum çalıyor, ben de Bluetooth'umu açıp cevap veriyorum.

Annemin sesi yumuşak ve tatlı bir şekilde, "Merhaba, Bal Ayıcığım," diyor. "Hey! Nasıl gidiyor?"

Bunun ne olduğunu şimdiden söyleyebilirim, zira Paskalya'da kocasının evinde yaptığı boktan gösteri beni hâlâ sersemletiyor.

"Carl'la ilişkimizin yürümeyeceğini bilmeni istedim."

Evimin önünden geri geri çıkarken, yıllar içinde mükemmelleştirdiğim bir senaryoya geçiyorum. "Ne? Oh, hayır. Anne, bu çok kötü. Ne oldu?"

"Biliyorsun, bir şeyler doğru değildi. Bunu görmekte zorlanıyordum ama şimdi bunu konuştuğumuz için kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"O iyilerden biriydi, ama ne var biliyor musun? Sen de öylesin," diyorum ezbere.

"Evet, evet." Sesi biraz hüzünlü. "Ve Jake de senden gerçekten hoşlanıyordu.

İhtiyacınız olursa başka düğünlerde de yardımcı olmak istediğini söyledi."

"Elbette," diyorum gözlerimi devirerek. O da diğer üvey kardeşlerle birlikte Rolodex'e girecek.

"Dinle," diyor, "bugün taşınyorum, sadece birkaç şey alıyorum. Yeni bir yer bulana kadar birkaç günlüğüne buraya gelebilir miyim?"

Derin bir nefes alıyorum. Bu bir model. Annem bir haftalığına yanıma taşınır. Annem yeni bir ev alır. Annem yeni bir adamla tanışır ve evi terk eder. Annem yeni adamla evlenir ve evi satar. Annem yeni adamdan boşanıyor. Annem benim yanıma taşınır. Vesaire. Böyle devam eder.

"Tabii ki. Bugün çok yoğunum ama akşam yemeğine doğru evde olurum. Birlikte Çin yemeği yiyebiliriz."

"Çok isterim. Bir saat içinde geleceğim. Anahtarım yanımda," diyor.

"Harika. Sakın... odamı temizleme. Ve beni görmezden gelip odamı temizlediğinde, vibratörümü bir daha saklama."

"*Saklamadım*, Ama. Misafirlerin rahatsız olmayacağı bir yere, dolaba koydum-"

"Tamam, lütfen seks oyuncaklarıma dokunma, seni seviyorum, hoşça kal!"

Telefonu yüzüne kapattım. Cynthia Jones, vibratöre ihtiyacı olmayan kadın.

Çünkü yetişkin hayatının yüzde doksanında bir erkekle birlikteydi. Ve bir *Yeni bir* adam, yani bir insandan sıkılmaya yer yok.

Bay Kwon'u görmek için J Street Donuts'a uğradım ve kapı kapanmadan önce bana bir düzine ekmek ısmarladı.

Jackie'nin ailesi Rose Garden'dan yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta, Sacramento'nun Carmichael adlı oldukça şık bir semtinde yaşıyor. İki katlı lüks bir evin önüne yanaşıyorum ve Jackie'ye ailesinin ne iş yaptığını sormayı kendime hatırlatıyorum. Yowza.

Annesi Kim, beni derin bir kucaklamaya sürüklüyor ve Boston kreması seçerken işlenmiş şekerden şikayet ediyor. Jackie beni mutfakta karşılıyor.

"Güzel ev, kızım! Burada mı büyüdün?" Bir çörek seçiyorum ve mutfak adasına yaslanıyorum.

"Evet! Ama eminim sizin büyüdüğünüz yerle kıyaslanamaz, Bayan St. Joseph'in."

Omuz silkiyorum. Çocukluğumun evi böyle bir şey değildi ama güzeldi. Kim dirseğimi tutup her şey için teşekkür ederken bir çörek daha atıştırıyor.

Kim gülümseyerek, "Jacqueline sana kesinlikle aşık," diyor. "Umarım sakıncası yoktur ama sizden ufacık bir ricam var."

"Tabii ki. Lütfen!"

Kim elini kalbinin üzerine koyuyor. "Bir aile yadigârımız var. bir yere yerleştirilmiş. Bir tür leğen olarak kullanılabileceğini düşündüğüm bir küvet."

Jackie, "Sanırım resepsiyonda olabilir. İçini buzla doldurur ve içecekleri içine yerleştiririz?"

"Kulağa... plastik bir fiçidan çok daha şık geliyor. Tamamdır." Gülüyorum. "Hazel zaten bana butik bira şişelerinden bahsediyordu, belki onları leğende sergileriz."

Kim ellerini birbirine vuruyor ve neredeyse ağlayacakmış gibi görünüyor. "Bu beni çok mutlu ederdi. Babam birkaç yıl önce vefat etti."

Elini sıkıyorum ve bana onunla ilgili birkaç hikâye anlatmasına izin veriyorum. Fırın çaldığında Kim, yapmak için zahmete girdiği tarçınlı ruloları almaya gidiyor. Jackie'ye döndüm.

"Tamam, herkes buraya gelmeden önce ne düşündüğümüzü bana anlatın."

Elliot'ın da o herkesin bir parçası olduğunu hatırlayınca göğsüme saplanan endişeyi görmezden geliyorum ve Jackie'yi giriş holüne kadar takip ediyorum.

"Her şeyi oturma ve yemek odasına yerleştiririz diye düşünüyordum. Çünkü yukarı açılan Fransız kapılarımız var," diyor Jackie ve beni yüksek tavanlı bir odaya götürüyor.

"Vay canına. Muhteşem." Gözlerim tuğla şöminenin ve mükemmel bir şekilde hazırlanmış kırlentlerin üzerinde geziniyor. Fransız kapılar gerçekten de resmi yemek odasına açılıyor, o da mutfığa bağlanıyor. "Haklısın. Bu iki odanın ortasında uzun bir masa var."

Biz park yeri ve kişi sayısı hakkında konuşurken ön kapı çalınıyor ve kapı tereddütle açılıyor. İri elinin kapının etrafında kıvrıldığını görüyorum ve geri kalanı görünmeden önce yemek odasına bakıyorum.

On dakika erken, tıpkı babasının ona öğrettiği gibi.

Jackie onu karşılamak için yanımdan ayrılıyor. Kim'in annesini sorduğunu duyabiliyorum ve o daha cevap veremeden, Kim onu evin içinde dolaştırıyor ve çiçek istediği yerlerden bahsediyor.

Jackie başını şakacı bir şekilde sallayarak bana geri döndü. "Ne istiyorsa yarısını ver," dedi. "Tamam, nerede kalmıştık?"

"Annenizin zevkine bayılıyorum. Buradaki akış harika. Sadece kiralama şirketiyle ne getireceklerini konuşmam gerekiyor."

Elliot bir şeye kıkırdıyor ve dikkatim dağılıyor. Kim ona tüm turu gezdiriyor ve sonunda Jackie'nin omzunun üzerinden onu görebiliyorum. Çok nadir gülümsüyor. Bunu görmeyeli uzun zaman olmuştu ve bana yöneltmiş olması içimi acıtıyor. Kafamı boşaltıyorum ve arka bahçede ne gibi seçenekler olduğunu görmek için arka pencereye doğru ilerliyorum.

Jackie yanıma yaklaştı. "Ee... çıkıyor musunuz?"

Başım o kadar hızlı ona dönüyor ki bir çatırtı duyabiliyorum. "Biz mi? Hayır. Tanrım, hayır." Manik bir şekilde gülüyorum. "Neden, neden ... Hayır. Biz değiliz."

Jackie bana göz kırpmıyor, ağzı açık kalıyor. "Uh, hayır, demek istediğim-biriyle mi çıkıyorsun. Kelimenin kavramında olduğu gibi."

Adrenalin kaybıyla omuzlarım çöküyor ve utanç içinde alnımı ovuşturuyorum.

Diyor ki, "Ama aklından geçen buysa, o zaman ben de buna çok varım. O tek-"

"Özür dilerim. Ben ..." Bunu hangi nevroza bağlayacağımı düşünerek elimi sallıyorum. "Gerginim sanırım. Hayır, şu anda biriyle çıkmıyorum."

"Kötü bir ayrılık mı?" diye tahmin ediyor.

Ona yarım bir gülümseme veriyorum. "Onun gibi bir şey. Ben uzun süreli ilişkiler kurmam."

"Bu 'gerginliğe' iyi gelebilecek bir şey biliyor musun?" diyor şakayla karışık ve gözleri komik bir şekilde Elliot'a kayarak annesinin kasımpatılar ve karanfiller hakkında konuşmasını dikkatle dinlerken onu takip ediyorum. Bakışlarımızı hissediyor ve o tarafa bakıyor. Gözlerimi kaçırıyorum ve Jackie el sallıyor. "Saçmalıyorsam özür dilerim. Hay ve ben ikinizin ne zaman sevişeceğine dair iddiaya girdik."

Çok güzel. Son birkaç aydaki dehşete düşmüş ve taşlaşmış sessizliğim flört ettiğim sanıldı. Zayıfça mırıldanıyorum. "İkiniz de kaybedeceksiniz. I garanti ediyorum."

"Senin tipin değil mi?"

Pek de yardımcı olmayan beynim bu sabahki rüyamla ilgili anılar aktarıyor; dizim onun omzunda, sırtım Eski Şeker Fabrikası'nın tuğla duvarına dayalı. Ve sonra, hiç de yabana atılmayacak şekilde, gerçek anılarım su yüzüne çıkıyor - tenime yapışan ezilmiş gül yaprakları, saçlarındaki yapraklar, onun her yerde dil.

"Benim bir tipim yok," diyorum şımarıkça, topuklarımın üzerinde dönüp konuşmayı bitiriyorum. Zaten uygunsuz bir konuşma. Elliot ya da Kim yanaklarımın kızardığını fark etseler de bir şey söylemiyorlar.

Michelangelo'dan George evin planını gördükten ve hem ondan hem de Elliot'tan neler sunabileceklerine dair bazı fikirler aldıktan sonra Nguyen'lerin evinden ayrıldık ve arabalarımıza atlayıp Firehouse Restaurant. Jackie'yi götürmeyi teklif ediyorum ve Elliot'la beni tekrar aynı arabaya bindirmek için iyi bir neden aradığını söyleyebilirim ama bir neden bulamıyor.

George, Firehouse'da bir etkinlik gerçekleştirmiş ve restoranın ne sağlayacağına dair temel bilgileri biliyor. Elliot daha önce orta süsleri bırakmıştı ama

çalışmamış tesisatlar. Kapı girişleri ve köşeler için ölçüm bandıyla hazır.

Kısa ve öz bir prova yemeğini severim. Daha az konuk, hayatta bir kez yaşanacak daha az an, daha fazla alkol. Aslında, hem Nguyen'lerdeki brunch hem de prova yemeği çok güzel olacak çünkü Hazel'ın menajerinin listesi de var ki Anya Taylor-Joy'la tanışma olasılığı beni heyecanlandırırsa da şimdiden başımı ağrıtmaya başladı.

Elliot'ın resepsiyon için inşa ettiği gül duvarı bir gün önce buraya getirilecek ve orta süsleri de o getirecek. George siyah ve altın rengi balonları ve tabelaları getirecek. Çok kolay.

Şimdi işin zor kısmı geliyor.

Elliot'a döndüğümde restoranın otoparkında duruyorduk. "Tamam, üçümüz George'a üzerinde çalıştığımız şeyi göstermek için Yirmi Birinci Cadde'deki binaya gidiyoruz." Elimi gözlerime götürerek güneş ışığına karşı gözlerimi kırptırıyorum. "Yani gitmekte özgürsün. Gördüğünü biliyorum."

"Oh, ama bizimle kalabilirsiniz!" Jackie yardımsever bir şekilde ekliyor.

"Evet, elbette. Gelebilirsiniz. Ama meşgul olduğumu biliyorum." Jackie onu daha fazla ikna edemedi arabalara doğru ilerledim. "George, birlikte gitmek ister misin? Park etmek biraz zor, sonra seni buraya bırakabilirim."

"Evet, geliyorum," diyor derin bir ses, George'un yanıtını keserek.

Anahtarlarım parmaklarımın arasında dolaşıyor, arabanın kapısını tırmalıyor. Bir bakış atıyorum

Elliot. Elleri cebinde omuz silkiyor. Jackie patlayacak gibi görünüyor. George cevap vermeye hazırmış gibi ağzını açmış, keşke biri ona tekrar kulak verse.

"Harika! Müthiş." Sesim çizgi film faresi gibi çıkıyor. Anahtarlarım sonunda arabamın kapısını açıyor ve George ile Elliot'ın ön koltuk için birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışmalarını dehşet içinde izliyorum. George daha yuvarlak bir adam, ama Elliot'ın bacakları daha uzun, bu yüzden gerçekten yarı yarıya olacaktı. George ön koltuğu kapıyor, Jackie yolcu tarafındaki arka koltuğa geçiyor ve Elliot'ın arkamdaki kapıya uzandığını görüyorum.

George ve Jackie radyo istasyonları hakkında konuşuyorlar ve ben sadece dördüncü toka tıkırtısını bekliyorum ki bu lanet olası işi bitirebileyim. Yan aynamda çenesinin kenarını görebiliyorum.

"Vay canına, gösterge panelinde bir sürü ışık var!"

Kapa çeneni, George. Gözlerim kapanıyor, sadece gülüp *"Evet!"* diyebilmeyi umuyorum. *Deli!*

"Ciddi misin lan sen?" sesi arkamdan geliyor ve öne doğru oturup omzumun üzerinden baktığını hissedebiliyorum. Boynumdaki tüyler başımızın belada olduğunu bilmiyor, bu yüzden "Ne oluyor, Ama?" dediğinde diken diken oluyor.

Arabayı geri vitese taktım ve otoparktan çıktım. "Dükkân yapabilecekleri bir şey olmadığını söylüyor!" *Bir* şeylerden kurtulmak için kullandığım "*Ben sadece bir kızım!*" sesiyle ciyaklıyorum.

Jackie bana gülüyor, ama Elliot'a her bakışında Gözleri kafatasımın arkasına dik dik bakıyor. George, bir mağazanın bana hiçbir şey yapamayacaklarını söylediğini duyunca oldukça kırıldı ve hangi mağaza olduğunu bilmek istiyor, çünkü oradan uzak durmak istiyor.

Çok şükür, ateşli bir enkazda ölmeden binaya varıyoruz ve *birinin* bana bir daha bakmayı reddetmesi dışında içeride her şey yolunda gidiyor. George mekanın halini ilk gördüğünde çok endişelendi ama ona izinler ve sağlık denetimleriyle ilgili planı anlattım ve biz çıkarken gülümsemeye başladı. Elliot'ın yaptığının aynısını yapıyor ve sessizce yaraları bildiğimden emin oluyor.

Bugünle ilgili zor olan şey, birkaç haftadır ilk kez onun yanında olmak zorunda kalırken, aynı zamanda neredeyse iki ay boyunca birbirimizi son kez göreceğ olmamız. Şimdi bir süreliğine kendi yollarımıza gideceğiz. Mayıs ayındayız ve düğün Ekim'de. Dördümüzü restoranın otoparkına geri götürürken, aynalarımı gereğinden fazla kontrol etmekten kendimi alamıyorum, onun soğukkanlı yüzünde bir yaşam belirtisi arıyorum.

Arabalara döndüğümüzde vedalaşmıyor ve kamyonu çalıştığında ben hala çok konuşkan bir George ile işleri sağlamlaştırıyorum. Jackie'yi ve beni eve götürmek üzere arabama yerleştirirken park yerinden çıktı. Ve sonra gitti. Tek yaptığı kaşlarını çatmak olduğu halde Yirmi Birinci Cadde'deki binaya neden tekrar geldiğini bilmiyorum.

Her şey yolunda giderse, bu onu bir süre için son görüşüm olacak. Kendimi bir bağımlı gibi hissediyorum, kokusu arabama sinmişken bile onun yasını tutmaya başladım.

Onun için mükemmel olacağını bildiğim yaklaşan bir düğünüm var ama ona bunu sormaya korkuyorum. Bundan sonra düğünlerde ortaklığa geri mi döneceğiz? Yoksa Jackie ve Hazel'in düğünü bizi bir araya getiren özel bir durum mu? Ve ben hangisini tercih ederim? Onunla çalışırken en iyi halimde olduğumu biliyorum ve aynı şeyin onun için de geçerli olduğunu söylemek isterdim ama bu buna degeceği anlamına gelmiyor.

Sadece bu düğünün yakın zamanda bitmesini istemediğimi biliyorum.

15

Elliot

ÜÇ YIL, DÖRT AY VE İKİ HAFTA ÖNCE

Evliliklerinin sonlarına doğru, babam ve annem artık pek çok konuda aynı fikirde değillerdi. Babam beni bilim kampına göndermek istiyordu; annem ise beni yerel bir tiyatrodan set yapımında ıraklık yapmam için kaydettirmişti. Annem banliyöde daha büyük bir ev almak istiyordu; babamın siyasi kariyeri yükseliyordu ve başkente yakın olması gerekiyordu. O ırpılmış severdi; o ise çok kolay.

Ancak hemfikir oldukları tek şey, Pazar günü Ama'yı aramam gerektiğiydi.

Babam Cumartesi gecesi eve dönerken sırf huysuzluk olsun diye tartıştırdı. Annem de benim asla gitmemem gerektiğini, onunla arabasına kadar yürümek için orada olmam gerektiğini söylerdi.

Babam ölmüş ve anneme bir yabancının düğününde elimle yaptığım iş hakkında hiçbir şey söylenmemiş olsa bile, Pazartesi sabahına kadar her şeyi berbat edeceğimi bilecek kadar onların oğluyum.

Kafamı toparlamak için erkenden kendimi dükkâna sürüklüyorum. Onu bugün aramak hiç aramamaktan iyidir, o yüzden yapılacaklar listemde bu da var ama dükkânın telesekreterinde zaten bir mesaj var. Saat sabahın sekizi.

Merhaba, ben Ama.

Kaslarım donuyor ve kaderimin yazılı olduğu kara kutuya dönüyorum.

Haziran'daki düğünleri için avize isteyen bir çift var. Yine kısa bir süre kaldı ve üzgünüm. Onları bugün getiriyorum, umarım

seni tatlı dille ikna etmek.

Mesaj bitmeden önce sözlerindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. Elimi saçlarımın arasında gezdirip çaresizce dükkânın etrafına bakıyorum. Başımın üzerinde asılı duran avizeye bakıyorum. Biraz tazeleyeyim mi Çiçekler mi?

Bunun yerine, Cumartesi günü olanlar hakkında ne hissettiğini anlamayı umarak mesajı tekrar oynatıyorum. Belki de sesli harflerindeki yükseliş beni tekrar görmek için sabırsızlandığını söylüyor. Belki de gülümseyen dudaklarından dökülen *tatlı sözlerin* uğultusunu hayal etmiyordumdur.

Kapı çekilerek açıldığında ve babamın zili ziyaretçileri haber verdiğinde açılışı sadece beş dakika geçmişti. Genç bir çift içeri giriyor, etrafa bakınıyor ve Ama kapıyı arkalarından kapatıyor. Ben tezgâha dönerken dükkânın ne kadar "şirin" olduğu hakkında yorum yapıyorlar.

"Biliyorum, değil mi?" Ama onlara şöyle diyor. "Bu Elliot Bloom. Kendisi devralmadan önce burası babasının yeri idi ve şu anda özel bir tesisatları da."

Benimle konuşmak yerine benim hakkımda konuştuğu için neredeyse sinirlenecektim ama sonra tezgâha doğru ilerledi ve kaşlarını çatmama karşılık sinsi bir sırıtışla pembe bir donut kutusu çıkardı. Sanki çöreklerin beni sinirlendirdiğini biliyormuş da yine de getirmiş gibi.

Çiftle tanışıyorum, bir çörek alıyorum ve gelinle bebek nefesi avizesi hakkında normal bir sohbet etmeye çalışıyorum, bu sırada Ama ön tezgahıma yaslanmış, tarçınlı burğu çubuğuyla müstehcen şeyler yapıyor. Ya öyle ya da ben tamamen aklımı kaçırmışım ve o da normal bir insan gibi çörek yiyor.

Gelin bana bebek nefesinden ne kadar nefret ettiğini ve avizede bir alternatif bulabileceğimizi söylerken, gözlerim Ama'ya takılıyor, gözlerimin içine bakıyor, koyu renkli, dolgun dudaklarını ayırıyor ve uzun çöreği dudaklarının arasından yavaşça -gerektiğinden daha fazla- geçiriyor.

Kadın bana "Sence bu işe yarar mı?" diye soruyor ve ben de Ama'nın önünde çörek boğazlamaya karar vermesinden önce duyduğum son kelimelerin izini sürmek zorunda kalıyorum.

"Kesinlikle," diye mırıldanıyorum, sonra boğazımı temizliyorum. "Bebek nefesi dışında da seçenekler var." Beyaz ortancalarda karar kılmadan önce ona birkaç seçenek sunuyorum.

İhtiyaç duydukları tek şeyin avize olduğunu onayladıktan sonra, Ama onları kapıya doğru yürütmeye başlıyor ve o anın parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissediyorum. Görüyorum ki

pembe kutu hala tezgahın üzerinde
açık. "Çöreklerinizi alın," diye
arkasından bağıyorum.

Kapıda bana doğru döndü. "Onları ne kadar çok sevdiğini biliyorum." Dudakları kıvrılıyor ve kirpikleri dalgalanıyor. Sonra "Hemen döneceğim" diyor ve kapının arkasından kapanmasına izin veriyor.

Suçlu kutuya ters ters bakıyorum, onu çöpe atıp kapıyı arkasından kilitlemek istiyorum. Kızarmış hamura karşı mantıksız bir nefretim olduğundan değil; Laura Gilbert evde şeker bulundurmuyordu. Bu yüzden gazoz içmiyorum, Cadılar Bayramı şekeri yemiyorum ya da dondurma sipariş etmiyorum. Bu beni gerçekten popüler bir çocuk yaptı.

Buzlu canavarlardan birini elime alıyorum ve şekerin ozmoz yoluyla tenime sızdığını hissedebiliyorum. Ona nefret ettiğimi söyleyebilmek için deneyeceğim ve bu iş burada bitecek.

Hamuru ağzıma atıyorum ve çiğnediğim anda bunun bir hata olduğunu anlıyorum. Erdemlerini görüyorum. Görüyorum. Ama çok tatlı olduğu için kahvesine krema koymayan biri olarak bunu zar zor mideye indiriyorum. Çörekten kalanı atıyorum ve yutmak için elimden geleni yapıyorum. İçi de bir şeyle doluydu ve şimdi o da dilimde. Kutuyu kapatıyorum, tezgahın kenarına doğru itiyorum ve umarım onları da yanında götürür.

Temizliğe başlıyorum. Öylece durup geri gelmesini beklemeyeceğim. Kapının üstündeki zili duyduğumda arka taraftaydım ve arka odaya elini kolunu sallayarak girmesi beni rahatsız etmeli.

"Bir showroom düşünmelisiniz."

"Mm-hmm."

"Ben ciddiylim." Tek başına duran çalışma masasına doğru ilerliyor ve kendini onun üzerine çekiyor. "Özel kurulumlar yapmaya devam etmek istiyorsan, bir stüdyoya ihtiyacın olacak, Elliot."

Elbisesinin kalçalarındaki dalgalanışına bakıp homurdanıyorum: "Birkaç şey yaptım. Whitney'nin üst düzey müşterileriyle top oynamak için dükkânı dönüştürmüyorum. Babam bunu asla istemezdi."

Bunu düşünüyor gibi görünüyor. "Neden ikisi de olmasın? Peki ya arka oda?" Etrafına bakıyor ve bir resepsiyon tasarımları gibi alanı tasarladığını görebiliyorum. "Buraya akıllıca bir depolama alanı yaparsan, duvarları ve zemini showroom için kullanırken istediğin her şeyi alabilirsin." O bana geri dönüyor. "Whitney senin ne yaptığını biliyor mu? Seninle daha fazla sözleşme yapmalı."

"Whitney Harrison Weddings beni Instagram'da takip ediyor, ama biliyorum-"

"Bunun hiçbir anlamı yok," diye bitiriyor sözlerini, başını sallayarak.

"Hepsi asistanlar.

Ulaşabilir misin? Ona daha fazla ne yapmak istediğinizi söyleyin, belki sadece orta süsünden fazlasını ister."

Masada oturduğu yerin yanındaki artık astilbe demetine uzanıyorum.

"Ona hâlâ çok sadıksın, değil mi?"

Gözleri parlayarak bana bakıyor. "Evet. Beni bugün olduğum kişi yaptı."

Bu konuda ona katılmıyorum ama bu başka bir günün konusu. "Sana dükkanımın sahibiymişsin gibi dolaşman konusunda ne demiştin?" Çalışma masamın ortasında oturduğu yere bakarak usulca söylüyorum.

Dudakları birbirine bastırıyor. "Hm. Sevdiğini mi?"

Başımı sallıyorum ve bir adım daha yaklaşıyorum. Dizlerini ayırıyor ve ben neredeyse dizlerimin üzerine düşüyorum.

Çenesine vurarak tekrar mırıldanıyor. "İş yerime çörek getirdiğiniz için teşekkür ederim, siz ve fotoğrafçınızın bana verdiği bedava reklam için de teşekkür ederim' gibi bir şey miydi?"

Ellerimi masanın üzerine, kalçalarının iki yanına koyuyorum ve öne doğru eğiliyorum.

Bu haliyle benden daha uzun ve sanırım bu hoşuna gidiyor.

"Unuttuğum için beni affetmelisin," diyor ve öne uzanıp yakamdaki düğmeye parmak atıyor. "O dar kotun ve ekose gömleğin içindeydin. Seni benim pis ruhumu kurtarmaya gelmiş bir misyoner gibi gösteriyordu."

Öne doğru bastırıyor ve dudakları şakağıma değiyor.

"Onlar dar kot değil," diye itiraz ediyorum.

"Elimi zar zor sokabildim," diye fısıldıyor yanağıma doğru.

Yutkunuyorum ve onun bunu duyduğunu biliyorum. Ellerimi masadan kaldırıyorum ve yavaşça dizlerinin üzerine koyuyorum. Daha geniş açılıyorlar.

"Bana diğer dövmenin nerede olduğunu söyle," diye boynuma doğru iç geçiriyor ve çeneme öpücükler konduruyor. "Diğer dördünden biri. Bilmek için yanıp tutuşuyorum."

Dişleri kulağımın üzerinde gezinirken gözlerim dalgalanarak kapanıyor. "Kaburgalarımnda ağlayan bir menekşe var."

"Ne kadar tehlikede?" Ellerimi kalçalarında gezdirirken nefesi kesiliyor.

"Hem de çok. Soyu tükenmiş."

"Görmek istiyorum. Hepsini görmek istiyorum," diye fısıldar ve hava omuzlarım titriyor. "Her birine ağzımı dayamak istiyorum."

Yine yarı sertleşmişim. Kalçalarını kavriyorum, ellerimi sürüklerken izliyorum

Elbisesinin kenarından kalçalarına kadar. Şimdi boynumu emiyor, inliyor.

İç çamaşırının dantellerine ulaştığımda hava püskürüyor. Üzerinden geçiyorum, kalçalarının etrafından dolanıyorum, beline kadar. Neredeyse parmak uçlarımla sırtına dokunabiliyorum.

Ellerim yukarı doğru uzanıyor, karnının üzerinde geziniyor. Sütyeninin dolgularını kenara itiyorum ve meme uçlarını sıkı ve sert buluyorum. Sızlanıyor ve boynumu tutup ağzımı kendine çekiyor. Öne doğru kaydığını, merkezini benimkine yaklaştırdığını hissedebiliyorum. Dilim ağzının içinde geziniyor ve sikim evet, onu bu masada becereceğim mesajını aldı.

Göğüslerine hafifçe dokunuyorum, sıkı tenine yumuşakça sürtünüyorum. Nefes nefese kalıyor ve dizleri kalçalarımı kavıyor. Ağzıma doğru hırıltılı bir şekilde nefes alıyor. Parmakları yakamda kıvrılıyor ve tam külotunu aşağı çekme fikri aklıma geldiğinde tadına baktığımda, ağzımdan geri çekiliyor.

Gözleri her birimin gözleri arasında hızla geziniyor. "Sen... Çörek yedin mi?"

Gülüyorum, ellerimi karnından aşağı kaydırıp belini tutuyorum. "Beni yakaladı. İğrençti. Onlardan nefret ediyorum."

Zor nefes alıyor ve gülümsemesinin ardında bir şey var. "Tamam, tamam." Yere bakıyor. "Tamam, yani-" Boğazında bir tıkırtı var. "Her şey yolunda. Ama 911'i aramalı ve çantamdaki EpiPen'i almalısın."

Ona göz kırpiyorum. Şaka yapıp yapmadığını sormadan -ya da parmaklarımı külotunun belinden çekmeden- gözleri geri dönüyor ve omzuma yaslanıyor.

Donup kaldım. Şaka mı yapıyor? "Ne oluyor lan?"

Onu sallıyorum. Onu geriye yatırdım ve gözlerini kontrol etmek için göz kapaklarını geri çektim. Tüm kan hala sikimde olduğu için kalbim pompalamakta zorlanıyor ama sanırım EpiPen hakkında bir şeyler söyledi? Onu nazıkçe masaya yatırıyorum.

ve odada çantasını arıyorum. Cebimden çıkardığım telefonum elimden uçup gidiyor. Yerde takırdıyor ve ben de onu bir rafın altında aramak zorunda kalıyorum. Ona geri döndüm ve 911'i ararken nabzını kontrol ettim.

"Acil durumunuz nedir?"

Öldürdüğüm bu güzel kıza bakıyorum ve "Bilmiyorum ama bayıldı mı? EpiPen'i olduğunu mu söyledi?"

"Alerjisi var mı?"

"Bilmiyorum! Onu tanımıyorum!" Çantasını karıştırmaya başladım, tampon olduğunu fark etmeden önce muzaffer bir şekilde bir tüp aldım.

"Ne yapacağım?"

EpiPen ile mi?"

"Efendim, konumunuz nedir?"

EpiPen'i bulduğumda ona adresi söyledim.

"Ve bu onun EpiPen'i mi? Alerjisi olduğunu mu söyledi? Yer fıstığı olabilir mi?"

"Hiç fıstık yemedi! Onu öpüyordum-"

Bakışlarımı tamamen masum pembe bir kutunun durduğu ön tezgâha çeviriyorum. "Az önce onu fıstık ezmesiyle çöreklerle mi öldürdüm?"

"Efendim, ölmediğinden eminim ama yardımınıza ihtiyacı var. Talimatları takip edebilir misiniz?"

Üçüncü sınıftaki Bayan Tarico'yu düşünüyorum, bana talimatlara uymakta çok zorlandığını söylemişti.

"Hayır. Muhtemelen değil."

Belki de bu bir şoktur. Belki de bu bir rüyadır. Çok uzun süre baygın mı kaldı?

"EpiPen'iniz var mı efendim?"

"Evet, onunla ne yapacağım?"

Kadın bana tene kadar turuncu, gökyüzüne kadar mavi saçmalığından bahsediyor. Tırnağı geri çekip kalçasına dayıyorum ve bir tıslama sesi duyuyorum.

Ama lanetten uyanan bir Disney prensesi gibi havayı içine çekiyor. Sonra da hemen dönüp tezgahımın üzerine kusuyor.

Hastane sadece sekiz blok ötede, bu yüzden kusmak ve titremeye doğru düzgün tepki veremedim. Hastanemde sağlık görevlileri var.

Sağlık görevlileri onu sedyeye koyarken gözlerimin içine bakmıyor ve bunun nedeni muhtemelen onu öldürmeye çalışmış olmam. Bu, onu öldürmeye çalıştığım için gerçekten inanılmaz bir ilk buluşmaya dönüşüyordu.

Fıstık ezmesiyle temas eden dilinin başka birinin diliyle temas ettiğini öğrendiklerinde ağzını yıkatıyorlar. Onu bir uzay battaniyesine sarıp dışarı çıkarırlarken aptal gibi duruyorum.

"Geliyor musun?" diye soruyor adamlardan biri.

"Ah, evet. Evet." Anahtarlarımı ve çantasını alıyorum, tabelayı KAPALI'ya çeviriyorum ve onları ambulansa kadar takip ediyorum.

Hemşireler benden onun için form doldurmamı istediklerinde, göğüslerine dokunmaya yeni başladığımı ve aslında onun erkek arkadaşı olmadığını açıklayamıyorum, bu yüzden yirmi dakikamı çantasında bilgi arayarak geçiriyorum. Bir kere

Sağlık kartları ve ehliyeti -doğum günü *10 Mayıs*- İki saat sonra sarışın bir kadın bana yaklaşıp kadar bekleme odasında oturuyorum. Doktora benzemiyordu ama "Elliot siz misiniz?" diye sorduğunda ayağa kalktım.

"Evet, hanımefendi."

Geniş bir gülümsemeyle elini uzatıyor. "Ben Cynthia, Ama'nın annesiyim." Hay sikeyim. "Merhaba, güzel. Yani, tanıştığımıza sevindim."

Ellerimi mümkün olduğunca çabuk ceplerime geri sokuyorum - daha birkaç saat önce kızının meme uçlarını ovuşturan ellerimi - ve diyorum ki daha iyi mi?"

"Evet, o iyi. Onu birazdan serbest bırakacaklar." Cynthia'nın gülümsemesi bal gibi tatlı ve ben ona bakarak Ama'nın parçalarını bulmaya çalışıyorum. Koyu renk saçlarını babasından almış ama sanırım annesinin burnunu ve çenesinin şeklini görebiliyorum. "Demek Nisan'daki düğünümü yapan çiçekçi sensin!"

"Evet, uh-huh, evet, öyleyim." Güzel. Bu güvenli. "Ve ayrıca... kızımın mı çıkıyorsun?" Güvenli değil. "Um, hayır. Bildiğim kadarıyla hayır."

"Ama sen onu öpüyordun..." Cynthia elini büyü yapar gibi havada yuvarlıyor.

"Evet, evet. Evet. Bu... tıbbi bir gerçek."

"Dosyasında yazıyor aslında!" Gülüyor.

"Harika."

"Anne, lütfen onunla evlenme," diye bir ses duyuyorum arkamızdan. Döndüğümde Ama'nın tekerlekli sandalyeyle dışarı çıkarıldığını görüyorum.

Onu felç ettim.

Dükkândaki kapıları genişletmek ve evime rampa yaptırmak için zihnimde planlar hazırlamaya başlayamadan, annesinin yardımıyla yavaşça ayağa kalktı.

"EpiPen için teşekkürler," diyor sıkı bir gülümsemeyle. "Baskı altında soğukkanlılığını koruyabildiğini bilmek güzel."

Bugün "baskı altında soğukkanlı" olmaktan başka bir şey yapmadığımı hissediyorum, ama sanırım bunu benimle 911 operatörü Josephine arasında bırakacağız.

"Evet." Başımı salladım. "Yani fıstık ezmesine alerjin var ama yine de fıstık ezmeli çörek alıyorsun."

"Ayrı ayrı paketlenmiş." Omuz silkiyor. Buna sinirleniyorum. Sanki bugünkü olaylar omuz silkilerek geçirilebilirmiş gibi. "Üzerine kustuğum

için özür dilerim."

"Doğru. Gidip şunu temizleyeyim." antasını ona veriyorum ve sürgülü cam kapıya doğru geri çekiliyorum. Burada bir formalite yok.

Ağzınız hoşlandığınız kıza anafilaktik şok yaşattıktan sonra hastanede bir konuşmayı bitirmek, yani-

"Elliot, öğle yemeğinde bize katılmak ister misin?" Cynthia gözlerinde torunlarının ışıltısıyla soruyor.

Tam kekeleyerek cevap verecektim ki Ama sözümü kesti: "Çiçekçi dükkânını işletmek zorunda anne. Ayrıca Bistro 33'te martini içmeye de hazır değilim." Çantasını omzuna atıyor ve bana gülümsüyor. "Gelecek Cumartesi Gordon düğününde görüşürüz."

"Tamam. Gelecek Cumartesi görüşürüz." Otoparka doğru yürümelerini izliyorum. Ama yumuşak bir gülümsemeyle bana bir kez dönüp bakıyor.

Onlar gittikten sonra, onunla birlikte ambulansa bindiğimi fark edene kadar birkaç kez daire çiziyorum. Ellerimi ceplerime sokup Mayıs esintisinde dükkâna doğru yürüyorum.

16

Elliot

ÜÇ YIL, ÜÇ AY, ÜÇ HAFTA VE DÖRT GÜN ÖNCE

"Gordon düğününde görüşürüz" demenin sorunu, beni neredeyse ağız cinayeti olayımızdan önceki pozisyonda bırakmasıydı. Hâlâ arıyor olmalıydım. Hala onu gerçek bir randevuya götürmeliydim (tercihen *fıstık* kelimesini bile duymadıkları bir yerde). Hâlâ ona arka odamda kapkaç oynamanın iyi bir şey olduğunu söylemeye çalışıyor olmalıyım ama bunu tırmandırmak istiyorum.

Çünkü istiyorum. İstiyorum.

Bazen hayatıma bir kasırga gibi girmiş ve bana kendimi toparlamam için bir saniye bile bırakmamış gibi hissediyorum ama aslında onu neredeyse yarım yıldır tanıyorum. Ve birkaç yıldır benim çevremde koşturuyor.

Ondan yıllar önce. Babam bile onu tanıyordu - ki ona karşı olan hislerimi tam olarak sınırlandırmaya çalışırken bunu düşünmek çok garip. Benden bir parçanın gittiğini biliyor. Onunla daha fazla zaman geçirmeyi, ilişkiyi *ilerletmeyi* düşündüğümde, babamın onunla tanışmış olmasıyla ilgili tuhaf bir şekilde *doğru olan* bir şey var.

Ben de onun "skinny" dediği (çok iyi yıkanmış) kotumu giydim, başka bir ekose gömlek giydim ve ikinci bir randevuymuş gibi Gordon'un düğününe gittim. Kendime geçen sefer yanlışlıkla beklentilerimi yükselttiğimi hatırlatıyorum, bu yüzden bunun farklı olacağına güvenme ve farklı olursa da hayal kırıklığına uğrama. aynı.

Gordon'lar bir kilise töreni yapacaklar, bu yüzden hemen kendime kilisede flört olmayacağını söyledim.

Ama sıralara dizmek için çelenkleri boşaltırken beni görüyor ve mihraba olan uzaklığından bile gözlerinin kıyafetlerimin, vücudumun üzerinde gezindiğini görüyorum. Neden böyle giyindiğimi çok iyi bildiğini söyleyen bir şekilde gülümsüyor ve bu da beni hemen fazla istekli hissettiriyor. Sanki eve gidip üstümü değiştirmeliymişim gibi.

Kilisenin önündeki şövalenin üzerine örtmek için çelenk getirdiğimde, küçük sıcak parmaklar bileğime dokunuyor. Yanımda, o kadar yakın ki saçlarının kokusunu alabiliyorum.

"Harika görünüyor. Bir konuda fikrini alabilir miyim?" Başını sağa doğru eğiyor, ben de başımı sallayıp onu takip ediyorum. Beni köşedeki oyuklardan birine götürüyor ve omzunun üzerinden, "Bugün hiç çörek yemedin, değil mi?" diye soruyor. Saçlarını kulağının arkasına itiyor ve bana bakıyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum
biraz utanarak. "Kahvaltıda PB&J
yok mu?"

Ona gözlerimi deviriyorum. "Hayır."

Uzun topukları üzerinde dönüyor ve dirseklerini boynuma dolayıp dudaklarını dudaklarıma yerleştirmeden önce "Harika" diyor.

Şok içinde mırıldandım. Gözlerim hâlâ açık ve etrafımıza bakınırken beni تنها bir yere götürdüğünü fark ediyorum. *Bu kiliseye.*

Dili dudaklarımı okşuyor ve ben ağzımı ona açarken nazik parmaklarımı beline koyuyorum. Elleri saçlarımı avuçluyor ve beni daha derinden öpmek için başımı eğiyor. Ellerim kalçalarında esniyor.

İzin verdiği kadar geri çekiliyorum ve "Bu garip mi? Bu garip mi? Katolik mi? Kilisede olduğumuz için... ateşlenmiyorsun, değil mi?"

Dudaklarıma karşı gülüyor. "Ben Katolik olarak büyüdüm ama yıllar geçtikçe annemle İngiliz kilisesinin tarafını tuttuğumuzu fark ettim. Boşanmalar için yaratılmış olan."

"Um, *yaratıldığını söyleyemem*-"

Beni tekrar öpüyor ve ben sadece vücudunun bana baskı yaptığını hissetmek için kendime izin veriyorum. Beynim bana *kilise, kilise, kilise diye* bağırmasadan o geri çekiliyor.

"Yapacak işlerim var ama bir merhaba demek istedim." O kadar güzel gülümsüyor ki, parmak uçları enseme öyle yumuşak geziniyor ki, vücudum tepki vermeye başlıyor. "Kuzenin düğün mekanında her şeyi ayarladı mı?"

Zihnim yetişmeye çalışırken, "Evet, Ben orta süslerle birlikte orada. Tören çiçeklerini transfer ettikten sonra onları kontrol edeceğim."

"Resepsiyon boyunca kalmalısın," diyor usulca, yalvarırcasına. "Söz veriyorum seni pil aramaya gndermeyeceğim."

Bana bakarken kirpikleri titriyor ve gerçekten ihtiyaım olan tek şey bu. "Evet. Hazırlanmam bittiğinde, buralarda olacağım."

Yanağıma bir öpücük konduruyor, elbisesini düzeltiyor ve artık bayıldığım o kalça salınımıyla kameriyeden çıkıp gidiyor.

İşte bu şekilde kendimi, Midtown'daki tarihi olarak korunmuş bu malikanede yemek servisinin önüne geçerek işe yaramaz bir şekilde ayakta dururken buluyorum. Benim işim bitti. Floral transfer edildi ve Ben izinli sayıldı. Ben de ayaklarımı sürüyerek çiftin girişini bekliyorum. Normal bir durumda, şimdi eve gider ve temizlik için geri gelirdim. Ama Ama'yla hiçbir şeyin normal olmadığını ğreniyorum.

Çok geçmeden Ama bana gülümseyip yanıma geliyor. O da fotoğrafçının dirseğini sıkıyor-Mar-ve başını bana doğru sallıyor. Mar utangaç bir sırtışla bana baktığında tavandaki deseni inceleyin.

Ama yanımdan geçip parmaklarını kalamda gezdiriyor ve bir süre sonra ben de onu takip ediyorum. şaşırtıcı bir şekilde beni mutfağa götürüyor.

"Uygulama ister misiniz?" Bir kanepe kapıyor ve tepsiyi işaret ediyor. "Akşam yemeğine yeni başladılar, bu yüzden bunlar atılacak. Ya da benim tarafımdan yenecek." Dönüp uzaktaki tepside bir tane alıyor ve ben onun ne kadar soğukkanlı, sakın ve derli toplu olduğuna şaşırıyorum.

Belki de düzenli olarak düğünlerde takılıyordur. Belki de gizlice erkek arkadaşlarıyla sürekli yan kapıdan giriyor ve resepsiyon sırasında nereye kaybolduğu konusunda kimsenin daha fazla soru sormasına gerek yok.

Ellerimi ceplerime sokarak aperiifleri reddederken tüm bunlar kafamın içinde dönüp duruyor.

"şampanya ister misiniz?" Doldurulmakta olan tepsileri işaret ediyor.

"Hayır. Resepsiyon sırasında genelde içer misiniz?" Ben soruyorum.

Bana gülümsüyor ve bir kanepeyi daha dudaklarına götürüyor. "Ben ayık kalırım. Ben de sana bir bardak ikram ediyordum. Gergin görünüyorsun." Parmakları crostini'yi geniş, yumuşak ağzına götürüyor ve bakmamı istediğini biliyorum.

pis şeyler hayal et.

On adım nndeyim.

Elini tutuyorum ve onu mutfaktan çıkarıp garsonlarla dolu koridora götürüyorum. Gelin ve damadın anons edilmeden önce beklemleri için küçük bir bekleme odası var. Burada yeterince düşün yaptım. nerede olduğunu. Ona dönüp bakmıyorum ama ayak uydurmak için hızlı hareket ettiğini biliyorum.

Oda boş ve içeri girer girmez kapıyı kapatıp onu kapıya doğru itiyorum. Ağzımı onunkinin üzerine eğdiğimde gülümsemeye başladı bile. Bunca zamandır kontrol ondaymış gibi hissediyorum. Kolumdaki dövmeyle sorduğu andan beri. Ondan önce bile, kararları o veriyordu.

Ellerimi yüzünün etrafında birleştiriyorum, başparmaklarım elmacık kemiklerinde ve parmak uçları saçlarında geziniyor. Ağzımın içinde inliyor ve ben bunu gerektirecek neredeyse hiçbir şey yapmadım. Dilim onunkine doğru kayıyor ve

Kalçalarım karnına doğru bastırırken boğazından inilti yükseliyor. Elleri üst kollarımda ve ben onun bu yolculuğa zar zor tutunduğunu bildiğim için bir anlık bir uyarılma hissediyorum.

"Ne zaman dönmen gerekiyor?" Ağzına karşı mırıldanıyorum. O cevap vermeden önce çenesine öpücükler bırakıyorum, boynunu açıyorum, böylece nabzını dudaklarımda hissedebiliyorum.

"Mar'a bir sorun olursa beni aramasını söyledim. Ama DJ iyi, bu yüzden bir sorun olmamalı."

Yüzünü kendime doğru eğiyorum ve onu morartarak öpüyorum. Ellerim kalçalarına iniyor ve elbisesi vücuduna dar gelse de parmaklarımı kumaşın içinde kıvrıp nazikçe çekiştirerek yukarı doğru itiyorum.

Buradaki ışık loş, sadece dışarıdan içeri süzülen ışık var, ama ona bakmak için geri çekildiğimde ruju bulaşmamış bile.

"Dudaklarında ne var senin?"

Hızla göz kırpmıyor ve sonra sanki ona bıyığı olduğunu söylemişim gibi elini uzatıyor.

"Hayır, yani..." İç çektim. "Bu tasarımcı işi bir şey mi? Bu yüzden mi seni öperken dağılmıyor?"

"Ben Hazel Renee," diyor basitçe. Sanki bu cevapmış gibi.

"Kim olduğu umurumda değil. Ben seni hovardalaştırırken senin de hovarda görünmeni istiyorum."

Bu konuda mantıksız bir şekilde kızgınım, ama o bana papyonlu bir köpek yavrusuna dönüşmüşüm gibi bakıyor. Beni tekrar öpüyor ve rujunu mahvedemezsem saçını dağıtmayı hedefliyorum.

Onu duvara doğru itiyorum, bir elimle saçlarını çekiştirirken diğer elimle elbisesini kalçalarından yukarı doğru kaydırıyorum.

"Bana dövmelerden birini göster," diye fısıldıyor.

"Bunu yapmayı tercih ederim," diyorum parmaklarımı iç çamaşırının önünde gezdirerek.

Sızlanıyor ama yakamı tutuyor. "Onları görmek istiyorum. Bana bir tane göster." "Peki ya istemezsem?"

"Şey," diyor alaycı bir gülümsemeyle, "sadece birimiz mi orgazm oldu? Bu yüzden bunun suçlu tarafın kibar bir jesti olduğunu söyleyebilirim..."

Yanaklarım yanıyor ve başımı omzuna koyuyorum. Gülüyor, parmakları saçlarımda geziniyor.

"Tamam." Ondan uzaklaşıyorum ve tişörtümü yukarı doğru çekiyorum. Tek ışık verandanın ısıtılı lambalarından geliyor ama yine de kaburgalarım görünür görünmez gözlerini sağ tarafıma dikeyor.

"Ağla menekşe," diyor usulca. Hatırlamasına şaşırdım. "Nesli tükenmiş."

Öne doğru uzanıp izin isterken gözleri benimkilere kayıyor. Başımı sallıyorum. Parmakları karnımın üzerinde dans ederken sıcacık. Sarı merkezin etrafında dönen mor yaprakları yakalıyor. "Bir tane daha ne zaman göreceğim?"

Dudaklarımı ıslattım. "Önce beni yemeğe götürmen gerekecek."

Gülüyor ve ben de bu kadar iyi yapabildiğime şaşıyorum. Elini tutuyorum ve onu, yeni evli birçok çiftin iyi bir şekilde kullandığından emin olduğum koltuğa götürüyorum. Onu yanıma oturması için çekiyorum ve o daha rahat edemedi çenesini çevirip onu tekrar öpüyorum. Vücudumun diğer tarafına uzanarak parmaklarımı kalçalarının üzerinden geçiriyorum ve elbisesini tekrar yukarı itiyorum. Hemen önce iç çamaşırını kenara çekip, gözlerine bakmak için geri çekiliyorum. Başını sallıyor ve boynumu tutarak beni kendine doğru çekiyor.

Dantel kolayca kenara çekiliyor. Ve sanırım onu hissettiğimde inledim. parmak uçlarıma değiyor. Emin olamıyorum. Kafam biraz karışıyor. Islak ve sıcaktı ve tereyağı gibi içinden kayıyordum. Parmaklarımı üzerinde gezdirip klitorisini alışkın olduğumdan çok daha ustalıkla bulduğumda ağzıma karşı pantolonunu indiriyor.

Mırıldanıyor, ağızlarımız birbirine o kadar yakın ki onun sesini yutuyormuşum gibi hissediyorum.

"Bana diğerinin nerede olduğunu söyle." Sesi kısık ve yüksek.

"Parmaklarım içindeyken boşalırsan sana hepsini gösteririm."

Başı koltuğun arkasına düşüyor ve ben daha sıkı bastırdıkça iç çekiyor. Göğsünün yükselip alçalmasını izliyorum ve keşke elbisesi bu kadar dar olmasaydı, yoksa kumaşı kenara çekip göğüslerinin çakıllaşmasını ve kararmasını izleyebilirdim.

"Söyle bana? Bir tane daha?" diye sızlanıyor.

"Dövmelerimi beğendin mi?" Dişlerimi çenesinde gezdirmek için eğilerek söylüyorum. "Evet. Evet."

Bir parmağımı girişine doğru kaydırıyorum, nazikçe daireler çiziyorum ve omzumu tutarak inliyor.

"Neden, Ama?"

Dudaklarından nefes çıkıyor, neredeyse bir kahkaha. "Adımı söyleme şekline bayılıyorum."

"Nasıl söylesem?"

"Emma gibi. Ama diyemeyecek kadar tembel olduğun gibi."

Parmağımı onun dar, ıslak sıcağının içine sokuyorum ve o boğuluyor, boynumu tırmalıyor.

"Neden dövmelerimi öğrenmek istiyorsun?" İçine girip çıkarken boğazının çalışmasını ve gözlerinin kapanmasını izliyorum.

"Tanrım, Elliot. Boşalacağım."

"Bana neden bilmek istediğini söyle." Başparmağımla klitorisini daire içine alana kadar elimi çeviriyorum. Nefes nefese kalıyor ve kaslarının etrafımda çırpındığını hissedebiliyorum.

"Çünkü seni tanımak istiyorum. Nelerden hoşlandığını, nelerden nefret ettiğini bilmek istiyorum, bu ben olsam bile." İkinci parmağımı yavaşça içine sokmaya başladım. "Lanet olsun, lanet olsun, senin sevdiğin şeyi sevmek istiyorum, nesli tükenmiş olsa bile."

Size sadece rüyalarınızda fısıldanan çılgınca şeyler söylüyor. Uğruna başka erkekleri öldürebileceğin türden şeyler. Ağzımı çenesine bastırıyorum, derisini emiyorum, pastayı kestiklerinde üzerinde çürükler olmasını umuyorum.

Beni dudaklarına götürüyor ve parmaklarımı hızla içine sokup klitorisini döndürüyorum. Şimdiye kadar sahip olduğum tüm kadınlardan daha hızlı boşaldı.

Zevkten zevke ve bu sayı yüksek olmasa da, sırtının eğilmesini ve elinin ağzını kapatmasını izlemek yine de şaşırtıcı.

Sanırım benimle bir daha hiç konuşmasa bile, parmaklarımın arasında çırpınışını, elinin arkasındaki boğuk nefesi, yakamdaki parmaklarının imkansız tutuşunu hissederek hayatta kalabilirim.

Sonunda titreyen bir nefes alıp bileğimi tutana kadar içinde ve etrafında hareket etmeye devam ediyorum. Yavaşça içinden çıkıyorum ve nefesini toplamasını bekliyorum.

Bana cam gibi gözlerle bakıyor ve bence ruju hala mükemmel olsa da, mükemmel bir şekilde sefahat içinde görünüyor.

"Göster bana," diye pantolonunu indirdi. "Parmaklarına boşaldım. Göster bana."

Bir kahkaha attım ve o da gülümsedi. "Sırtımda bir, bacaklarımda iki tane var."

İnlemeye benzer bir ses çıkarıyor ve ben daha sorgulayamadan bacağını benimkinin üzerine atıp kucağıma oturuyor. Sikim fermuarımı zorluyor ama bacaklarını iki yanıma koyması beni daha da azdırabilir. beni deli ediyor.

Beni öperken gömleğimin düğmelerini açmaya başladı ve ağzıma karşı "Bu sefer geri dön" diye mırıldandı.

Son düğmeleri iliklemesine yardım ediyorum ve hemen omuzlarımdan aşağı iniyor. Sırtıma doğru kıvrılmak için dizlerine kadar uzanıyor ve parmaklarının sol omzumda gezindiğini hissediyorum.

"Nedir o?"

"Kadupul."

"Bana bundan bahseder misin?"

Bu pozisyonda göğsü tam çeneme dayanıyor, bu yüzden ağzımı yakasının üstündeki deride gezdirme fırsatını değerlendiriyorum. Titrediğini hissediyorum.

"Sri Lanka'dan geliyor ve dünyanın en pahalı çiçeği, çünkü kelimenin tam anlamıyla paha biçilemez. Hiç satın alınmadı."

"Başka ne var?" diye soruyor. Ellerin karnımda gezindiğini hissediyorum. Kemerimi çektiğinde boğulmamaya çalışıyorum.

"Sadece geceleri çiçek açar ve güneş doğmadan ölür."

Mırıldanıyor ve boynumu ısırmaya başlıyor. Fermuarımı indirdi.

"Yine bu lanet kötü giymek zorundaydın." Tenime karşı gülüyor. Onları açmasına ve kalçalarımdan aşağı indirmesine yardım ediyorum.

Ellerim belinde, bu yüzden beni iç çamaşıryımdan çekip çıkarana kadar neye niyetlendiğini bile bilmiyorum. Danteli sikimin üzerinde hissediyorum ve başım geriye düşüyor.

"Ama. Emin misin?"

"RİA'm var," diyor, sanki bu cevapmış gibi. Kirpikleri bana doğru kırpışıyor. "Ben senin üzerinde zıplarken çiçekler hakkında ne kadar konuşabileceğini sanıyorsun?"

horoz?"

Uçlarımın onun sıcaklığına değdiğini hissediyorum. Gözlerim parlıyor. "Çok uzun değil aslında. Sanırım dikkatim... kolayca dağılacak."

Kalçalarını oynatıyor ve dilinin mükemmel ağzında gezinişini izliyorum. Vücudu beni içine alırken beni öpmek için öne doğru eğiliyor. Ağzına karşı nefes alıyorum ve o da alt dudağımı emiyor. Küfür ettiğinde sadece biraz içerideydim.

"Neyin var?" Kalçalarını kavriyorum.

"*Tanrım*, Elliot," diye inliyor. "Ne kadar büyük olduğunu unutmuşum."

O anda kendimi kaybetmemek için tavana bakıp ona kadar saymak zorunda kalıyorum. Kendini bana pompalıyor, her seferinde daha fazlasını alıyor. Hareketsiz kalmaya çalışıyorum ama sonra bir fermuar sesi ve kumaşın dalgalanmasını duyuyorum. Elbisesi omuzlarından kayıyor.

Şimdi küfür etme sırası bende. Göğüs kafesini kavriyorum, bir sutyen kabını aşağı çekiyorum ve meme ucunu hızla dudaklarımın arasına alıyorum. Nefes nefese kaldı ve kalçaları hareket etmeye başladı. Tamamen içinde değilim, ama umurumda değil çünkü tekrar boşalacakmış gibi bana karşı kızışıyor.

Parmaklarımı diğer göğsünün üzerinde gezdiriyor, çimdikliyor ve çekiyorum. Ağzından çıkan inilti günahkârcaydı ve belki de diğerinin duyabileceği kadar yüksekti.

kapının yanında. İkimizin de umurunda olduğunu sanmıyorum.

Yüzünü şakağıma gömdü ve kulağımda nefesinin düzensiz ve sık olduğunu duyabiliyorum. *Evet, lütfen ve Elliot* gibi küçük onaylamalar mırıldanıyor.

Diğer göğsünü emmeye geçiyorum ve ellerimin elbisesinin altına girmesine izin veriyorum. İç çamaşırının danteli sikime sürtünüyor ve klitorisinin etrafında dönebilmek için onu daha da kenara itiyorum.

"Siktir!"

Dudaklarım onu susturmak için göğsünü bırakıyor ama vücudu üzerimde, nefes nefese ve inleyerek. Klitorisine sertçe bastırıyorum, farklı desenleri döndürüyorum ve nefesini duyuyorum, kalçaları kilitleniyor. Çok yaklaşmıştım ama sikimin üzerine boşalmasını hissetmek için kendimi tutmalıydım.

Elleri sırtımda geziniyor ve parmaklarının kadupul dövmeme bastırdığını fark ettiğimde inliyorum. Kalçalarım yukarı doğru sarsılıyor.

Bağırıyor ve ilk başta onu incitip incitmediğimi merak ediyorum, ama sonra tamamen içeride olduğumu fark ediyorum, kalçaları benimkilere dayanıyor. Nefesi kulağımda sıcaktı.

küfürler savuruyor. Ve sonra duvarları tekrar çırpınmaya başlıyor.

Yine geliyor, çünkü onu doldurdum.

Alnım omzuna bastırıyor ve kalçalarım hareket etmeden duramıyor. O parmaklarını tekrar tekrar sıkarken ben bir kuyruk dönüşü içinde uçuyorum.

Mürekkebin içine yara izleri kazıyor. Kalçalarım ona doğru sarsılıyor ve her pompalamada güzel bir yarım inilti hıçkırıyor.

İçine boşalmadan hemen önce yüzüne bakıyorum ve mükemmel ağzının bir o kadar açık, gözlerinin kapalı ve çenesinin düşmüş olduğunu görüyorum.

"Amaryllis."

Kirpikleri titreyerek açılıyor ve ben bırakırken bana bakıyor, sıcak ve parlak. Binlerce yıldır her şey yıldız ışığı.

Nefes nefeseyim, kanepeye yaslanıyorum. Kalp atışlarım hızlanıp sonunda yavaşlamaya başladığında ona bakıyorum. Elbisesi aşağı doğru itilmiş ve yırtık pırtık. Dudakları hala mükemmel bir şekilde parlıyor, ama onda bir düzensizlik var.

gözleri ve saçları beni gururlandırıyor.

Uzanıp elimi göğsüne koyuyorum, ağırlığını ezberliyorum. Titriyor ve onu tekrar öpmek için öne doğru eğiliyorum - tam da üzerimden inerken.

Külotunu yerine çekiyor, elbisesini yeniden düzenliyor ve fermuarını tekrar çekiyor. Aletim dışarıda ve göğsüm nefes nefese oturuyorum.

"Dışarıda kontrol etmem gerekiyor," diyor hızlı bir gülümsemeyle. Başımı sallıyorum, muhtemelen onunla eve gitme zamanının geldiğini söyleyene kadar burada uyuyacağımı düşünüyorum. "Bu harikaydı. Sen iyi misin?"

Ona göz kırpyorum ve onunla eve gidemeyeceğimi anlıyorum. "Evet, evet. Evet. Kendim çıkarım."

"Gelecek hafta sonu görüşürüz." Belki de gülümsemesinin gerginliğini hayal ediyorum.

Başımı sallıyorum ve düşündüğüm kadar iyi gitmezse diye onu ezberliyorum.

Kapıdan çıktığında, tam olarak ne dediğini hatırlamaya çalışıyorum: *Seni tanımak istiyorum. Nelerden hoşlandığını, nelerden nefret ettiğini bilmek istiyorum.*

Pantolonumun düğmelerini ilikleyip fermuarını çekiyorum. Bizden bir iz kalmadığından emin olmak için kontrol ediyorum.

Senin sevdiğin şeyi sevmek istiyorum, nesli tükenmiş olsa bile.

Aceleyle çıkışına, sonrasında onu öpmeme izin vermeyişine değil, sözlerine odaklanıyorum. Resepsiyonu kırma vakti gelene kadar kamyonetime gidiyorum, motoru çalıştırıyorum ve sırf onun sözlerini kafamdan atmak için saçma sapan bir şeyler çalışıyorum.

HAZİRAN

Annem bu sefer üç hafta kalacak. Günde sadece bir kez benim flört hayatımı soruyor ki bu onun için yeni bir rekor. Ve Elliot hakkında sadece iki kez soru soruyor.

Üç haftanın sonunda, benden birkaç blok ötede güzel bir kiralık ev buldu ve ondan bir hafta sonra da benden birkaç yaş büyük güzel bir nişanlı buldu.

"Henüz nişanlısı değil ama eminim sadece birkaç ay sürecektir," diye açıklıyorum Mar'a içkiler eşliğinde. Bir martini daha için işaret ediyorum. *Çok* zor bir düğünü yeni bitirmiştik -bir trafik kazası geçiren bakan, akşamdan kalma nedime ve bozuk bir resepsiyon salonu kliması- ve alkole ihtiyacımız vardı.

Mar, mezcâl margaritasının üstünden beni inceliyor. "Bu gittiği en genç yaş mı? Yirmi dokuz mu?" Başımı salladığımda, "Bu senin için garip mi? Şimdi terapiye mi ihtiyacın var?"

"Daha önce terapiye ihtiyacım olmasaydı, muhtemelen şimdi ihtiyacım olurdu, evet." Mar bunu düşünüyor. "Bunu neden yaptığını sordunuz mu?" "Neden yalnız kalamıyor? Ya da neden sadece biriyle çıkamadığını?"

Kay Jewelers'ı dahil etmeden?"

"Sanırım ikisi de. Aynı cevap olduğuna eminim." Telefonu çalıyor ve cebinden çıkarıyor. "Tamam, Michael boş. Buluşmak ister misin? onu?"

Michael, Mar'ın yeni adamı. Heyecanla başımı sallıyorum. "Ona buraya gelmesini söyle. Yarım saat kadar sonra onu yeneceğim."

"Zorunda değilsiniz. Şu kabine geçebiliriz."

Başımı salladım. "Alınma ama bu kulağa korkunç geliyor. Bir Cumartesi gecesi kesinlikle üçüncü teker olmak istemiyorum."

Mar yüzünü buruşturuyor ve Michael'a nerede olduğumuzu mesaj atıyor. "Ee," diyor telefonunu cebine koyarken. "İnsanlarla tanışıyor musun? Sevişmeye mi ihtiyacın var?"

Bunlar birbirinden çok farklı iki soru ve beynimin her ikisine de verdiği tepkileri ayrıştırıyorum. "Hayır ve evet, ama evet lütfen değil."

İçkisine bakıyor ve buzu karıştırıyor. "Ne kadar oldu?" "Tamam, bir," diyorum barmenden yeni martinimi alırken, "çok meşgulüm ve evet, bu geçerli bir mazeret. Ve ikincisi, biliyorsun ki

Elliot'tan beri erkeklerle birlikteyim, o yüzden hiç birlikte olmamışım gibi davranma."

"İki kişi. İkisi de bir yıldan uzun süre önce. İkisini de katlettiğini iddia ediyorsun." Ben irkildim, o da gözlerini devirdi. "Vücutlarını değil ama tarih."

Başımı salladım, içkimin yarısını yuttum. İlki bir takılmaydı, daha fazlası değil. Ben geledim. Denemediğim için de değil. İkincisinde ise ağladığım için yarıda bırakmak zorunda kaldık. Ona gözyaşları içinde Nedenini biliyordu ve sorun yoktu, devam edebilirdi. Ama hakkını yemeyelim, görünüşe bakılırsa bu durum onu soğutmuş.

"Evet, onları bin parçaya böldüm."

"Hiç düşündün mü... Bilmiyorum, çıkmayı?" Bana diş macunu reklamı gibi parlak bir şekilde gülümsüyor.

"Bunu yapmadığımı biliyorsun," diyorum sessizce.

Mar homurdanıyor. "Kısaca küçümsememe izin ver ama Ama, sen yirmi altı yaşındasın. Ne yapmadığını bilmiyorsun." Bardağıma kaşlarımı çattığımda, "Bunu bir kez yapmıştın" diyor.

"Ve bakın beni nereye getirdi," diye mırıldanıyorum.

Gordon düşününü düşünüyorum. Gerçekten nasıl da sıradan kalabileceğimi düşünmüştüm. Onunla eve gitmek istediğimi ancak arka odadaki bir kanepede beni sarsmasından sonra fark etmiştim. Nasıl demiştim

Geri alamayacağım şeyler.

Ve sonrasında bana hayatımda hiç kimsenin bakmadığı gibi baktı. Sanki kabul etmiş gibi. Sanki sözlerim sadece zevkli bir mırıldanma değil de onun için bir anlam ifade ediyordu. Sadece mırıldanıyor muydum yoksa ciddi miydim diye sorgulamama neden *oldu*.

Buna harika bir ilişki diyebilseydim ve yoluma devam edebilseydim çok kolay olurdu. Ama o zamanlar düğün sezonuydu. Ve ben onunla görüşüyordum.

her hafta sonu ve *her* hafta sonu kararlılığım "Bir daha yapma "dan "Sıradanlık işe yarayabilir "e ve "Sıradanlığı tanımla "ya doğru azaldı.

Bunun bir daha olmasına asla izin vermemeye kararlıyım.

Mar beni izliyor, ben de "Biriyle görüşmeye hazır olduğumda sana haber veririm. Şu anda onca düğünüm varken erkekleri düşünemiyorum bile. Aklıma gelmişken, on üç Ocak'ta sana ihtiyacım var."

Takvimini çıkardı. "Düğün nerede?" "The Four Seasons."

"Otel mi? Yoksa Total Landscaping mi?"

Homurdanıyorum. "On kez kontrol etmemiş gibi davranma."

"Bu yeni mi?" diye soruyor, tarihi telefonuna takarak. Başımı salladığımda, "Daha fazla iş almak senin için sorun olur mu?" diyor.

Elimi salladım. "Ben iyiyim." Ama bacağım bar taburesinde zıplıyor. Ginny ve Dustin'e hayır diyemedim. Çok tatlılar. Dustin ona Disneyland şatosunda evlenme teklif edecekti ama heyecanlandı ve kazara Adventureland'de bir hindi bacağının üzerinde yaptı.

Michael geldi. Mar onu karşılamak için ayağa fırladığında, en az 6'4 boyunda, koyu kahverengi tenli ve çok kaslı olduğunu görüyorum ve garip bir şekilde tanıdık geliyor?

"Ama!" diyor.

Mar aramıza bakarken nutkum tutuldu.

"Mar, sen... eski üvey kardeşlerimden biriyle çıkıyorsun," diyorum.

Michael gülüyor. Mar'ın ağzı açılıyor ve bunun tuhaf olup olmadığını anlamaya çalışırken kafasında enstest hesabı yaptığını görüyorum.

"Mar aynı zamanda benim eski üvey kardeşlerimden biri," diye açıklıyorum Michael için. O da komik olduğunu düşünüyor. Mar henüz gelmedi. "İkimizle de akraba değil," diyorum Mar'a. "Sakin ol."

Yorgun bir şekilde bir içki daha ısmarlıyor ve hepimiz birkaç saat sohbet ediyoruz. Burada hiçbir iş yapmamış olmama rağmen kendimi gururlu bir çöpçatan gibi hissediyorum.

Onlar çıkınca, bir içki daha içmek için kalacağımı söyledim. Etrafıma bakıyorum, en sevdiğimiz popüler barda gece bir müşterilerini kontrol ediyorum. Bazıları benim tipim ama hiçbirisi ilgimi çekmiyor. Konuşmayı düşündüğüm tek kişinin uzun siyah saçları ve dolgun dudakları var. onda ne ya da kim gördüğümü anladığımda, sekmemi kapatıp eve yalnız gidiyorum.

Hazel önümüzdeki hafta şehirde olacak. Çekimleri bitirdi, ancak sık sık teslim alma ve post prodüksiyon sihri için geri çağırılıyor, bu yüzden o buradayken birkaç şeyi halledeceğiz. Dört ayımız kaldı, bu yüzden davetiye siparişi vermekte gerçekten zorlanıyoruz, ama neyse ki elimde birkaç tane var

Beni seven kaligraflar. Hazel'in tasarımcı arkadaşının da doğru yolda olduğundan emin olmalıyım. Gelinlik/damatlık işine elimi sürmedim. tasarımlara göz atmak dışında, ama şu ana kadar gelin partisi neredeyse yerleşti.

Weatherstone'da tekrar buluşuyoruz ve Hazel bir akçaağaç çubuğunu ısıruk büyüklüğünde parçalara ayırırken şöyle diyor: "Pekâlâ, iki şey var. Birincisi, bekârlığa veda partisi."

"Evet," diyorum ve iPad notlarımı açıyorum. "Chelsea'nin yardıma ihtiyacı olan bir şey var mı?"

Chelsea, Hazel'in en iyi arkadaşı ve Jackie ile tanışmalarının da sebebi. Hazel'in yanında MOH olacak.

"Gelmeni istiyoruz," diye patladı Jackie. "Lütfen, lütfen, lütfen."

Bir gülümseme çizdim. "Siz ikiniz çok tatlısınız." Yutkunuyorum. Bu konuda pratik yapmıştım ama söz konusu Jackie ve Hazel Renee olunca zor oluyor.

Hazel, "Uçakta senin için bir yer var, tüm masraflar ödenecek," diyor. "Ve o hafta sonu düğününüz olmadığını biliyorum." Kahve fincanının üzerinden bana göz kırpmıyor.

Ellerime bakıp sırtıyorum. Üç geceliğine Vegas'a gidiyorlar. Hazel'in arkadaşları şehri görebilsin diye tüm parti Sacramento'dan uçacak.

"Haklısın. Henüz bir düğünüm yok." İkisinin arasına bakıyorum, boğazım kurudu. "Sadece buna karşı bir prensibim var. Eskiden gelin duşlarına ve bekârlığa veda partilerine çok davet edilirdim ve sonunda işler çok karıştırdı." Whitney'nin beni düğünlerden aldığını, gelinlerin bütün gün ve bütün gece bana mesaj attığını, çiftlerin temaları ve renkleri çoktan belirledikten sonra bana fikirler sunduğunu düşünüyorum. Dağınıklık.

"Hadi ama," diye inliyor Hazel çöreginin etrafında. "Zaten bizimle birlikte tüm kuralları çiğniyorsun. Yani, *sıfırdan* bir resepsiyon salonu yapıyorsun. Hadi birlikte dağınık olalım." Gülüyor ve sesi sıcak ve davetkâr geliyor. Mutlu anılar gibi.

"Bunu düşüneceğim," diyorum soğuk biramı pişmanlıkla yudumlarken.

Gitmeyeceğimi biliyorum. Bir sebep bulurum. Bu profesyonelce değil ve şu soruyu gündeme getiriyor: Onlar için mi çalışıyorsunuz, yoksa onların arkadaşı mısınız? Bu kolay bir cevap değil.

"İkinci şey ne?" Konuyu olabildiğince hızlı değiştirerek soruyorum.

Jackie Hazel'a eliyle işaret ediyor ve Hazel çiğnemeyi bitiriyor.
"Fabulous Dream Weddings'den teklif aldım."

"TLC'deki program mı?" Ben soruyorum. O program neredeyse *Gelinliğe Evet Deyin* ve *Gelinzillalar kadar* büyük. Whitney bir keresinde düğünlerinden biriyle neredeyse programa çıkıyordu.

"Evet. Bir ekip gönderip her şeyi filme almak istiyorlar! Bu çok fazla olur, biliyorum, ama söylemeliyim ki, biraz film çekmek harika olur. Sana, Elliot'a. Sacramento'da bu iş için çok çalışan herkesin üzerine."

Hazel'ın gözleri bana bakarken parlıyor ve hemen düşünüyorum.

"Vay canına. Bence en önemli şey, neyi kontrol edebilecekleri?" Hazel kaşlarını çatarak başını sallıyor. "Hiçbir şey."

"Doğru, ama bu gösteriler sadece bir şeyler ters gittiğinde işe yarıyor, değil mi? Yani bize bir şeyler sahneletecekler mi ya da olmayan yerde drama yaratmaya mı çalışacaklar?"

Jackie ona, "İyi bir noktaya değindin, Hay," diye fısıldar.

Hazel anlayışla mırıldanıyor. "Menajerimle konuşayım, bakalım bir şeyler ayarlayabilecek mi? Bunun için gerçekten bastırıyor. Jackie ve ben de bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyoruz!"

Elini Jackie'nin elinin üzerine koyuyor ve Jackie'nin kendini tutmadan önce onaylayarak gülümsemekte başarısız olduğu anı görüyorum.

Hmm.

Sanırım bitti. İyi bir haber olacağı kesin. En büyük tereddütüm, bir kamera ekibinin olmasını istemediğim bazı perde arkası işlerin yapılıyor olması. Yandaki alanı temizlemek için harcanan masraf ve çaba çok fazla. Zaten bu ikisiyle paylaşmadığım engellerle karşılaşıyorum, bu yüzden bunu kamerada açıklamak bir kabus gibi geliyor.

"Bunu kabul etmeden önce bir yapımcıyla konuşmak istiyorum," diyorum. Jackie başını sallıyor ama Hazel'ın da başını sallamadan önce biraz tökezlediğini görebiliyorum. Sanırım ilk etapta itiraz etmeme biraz şaşırdı. Üzgünüm, Hay. *Beni* bu düğünü kontrol etmem için tutun.

Önümüzdeki birkaç gün içinde onları birkaç kaligrafi sanatçısıyla tanıştırmaya götürüyorum ve tüm kiralık ekipmanların ve çiçek tasarımının nerede olacağını gösteren tam render'larımı bale stüdyosunda bir kez daha geziniyoruz. (Neyse ki yarasaların yeri değiştirildi.)

Film ekibinin neye ihtiyaç duyacağı hakkında daha fazla bilgi almak için Hazel ve menajeriyle konuştuktan sonra, Bea ile bir telefon görüşmesi yaptım.

Muhteşem Rüya Düğünleri'nin yapımcısını bulup onunla konuşun. Düğün haftasının bana ait olduğunu açıkça belirtmek istiyorum.

"Sanırım en büyük endişem sahneleme ihtiyacı. Diziyi, iyi bir eğlence için hikayenin iyi kurgulanması gerektiğini bilecek kadar çok izliyorum." Pazar gecesi, yüzüğü yiyen evcil bir Alman çoban köpeği olan haydut bir yüzük taşıyıcısıyla geçen uzun bir düğün gününün ardından Bea'ya söylüyorum.

"Elbette," diyor Bea. Sesi beni rahatlatırsa da, telefonuma bakarken on farklı şey yaptığını söyleyebilirim. "Sanırım en çok ilgilendiğimiz şey burada yarattığınız 'rüya' boyutu. Hazel ve Jackie'nin söylediklerine bakılırsa, gerçekten özel bir şey yaratmışsınız."

Beni baştan çıkarıyor ve işe yarıyor. "Bunu takdir ediyorum. Sanırım bu konuda senden istediğim şey şeffaflık ve düğünün öncelikli olduğunu bilmen. Sadece o hafta için koordine ettiğim dört etkinlik var, bu yüzden size 'Ekip yok' ya da 'Bunu yeniden çekemeyiz' dersem buna saygı duyulacağını bilmek istiyorum."

"Seni anlıyorum. Sanırım bunu gerçekleştirebiliriz."

Telefonu kapattığımızda, çiğneyebileceğimden fazlasını ısırığımı biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Bu çok büyük bir olay. TheKnot.com ve *People* öne çıkan bir makale ile gelmese bile, bu yine de inanılmaz bir tanıtım. Hazel ve Jackie'ye *Fabulous Dream Weddings*'in yayınlandığını bildirmek için e-posta gönderdim. Bir sözleşme falan imzaladım.

Mar'ı resmi olarak ikinci adamım olması için işe aldım. Bu yüzden bu düğünden daha az kazanacağım ama ben yapamadığımda film ekibine göz kulak olacak birinin olması buna degecek. Diğer tüm eski üvey kardeşlerim arasında, drama ineği Jake gerçekten iletişimde kalmaya çalışan tek kişi. Ailelerimiz altı hafta önce ayrıldı ama o zamandan beri asistana ihtiyacım olup olmadığını öğrenmek için bana iki kez e-posta gönderdi. Onu Hazel ve Jackie's için eğitmek üzere her hafta işe almaya başladım. Daha önce isteksiz de olsa benimle çalışmış olan Sarah, geçen seferkinden daha fazla ödeme yapacağımı öğrenmeden önce neredeyse beni reddediyordu.

Her şey sorunsuz ilerliyor. Film ekibi çekim için geldi. Biraz tereddüt de olsa resepsiyon alanına girmelerine izin veriyorum ki öncesi ve sonrasına dair bir fikir edinebilsinler. Jackie ve Hazel hakkında ne söylemek istediğimi anlamaya çalışarak Mar'la birlikte ilk "konuşan kafa" için on kez alıştırma yapıyorum. Bea'nın ekibi beni Gül Bahçesi'ne oturttuğunda, kekelediğim tek yer çiftin beni nasıl bulduğunu sordukları an oluyor.

"Jackie'nin patronu, senatör, beni senatör buldu. Pardon, belki de onun senatör olduğunu söylememeliyiz? Jackie hükümet için çalıştığını açıkladı mı? Pardon."

El yordamıyla ilerliyorum.

Sonunda Jackie'ye bu soruyu sormaya devam etmeye karar verirler.

Fırın, sanki pastalarını seçmemişler gibi davranmak için bir pasta tadımı düzenlemekten mutluluk duyuyor - bademli İsviçre beze tereyağı kreması ile kaplanmış burbon karamelli ve kakule kırıntılı kahverengi tereyağlı kek.

(Evet, ben yaptım

Tadına baktım ve evet, son kullanma tarihim geçmişti). Onlarla birlikte gidip tüm deneyimi yeniden canlandırıyorum, Jackie ve Hazel'ın hindistan cevizi olup olmaması konusunda anlaşılmadıkları anı yeniden yaratmalarını bekliyorum. Hazel tıpkı üç ay önce yaptığı gibi bana dönüyor ve "Ama, sen ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Düşünüyormuş gibi yapıyorum ve "Hindistan cevizi misafirler için itici olabilir ama bu *sizin* pastanız" diye cevap veriyorum.

Çekimleri tamamladık ve Mar'la bir şeyler içmeye gittik. Biraz fazla içiyoruz çünkü her şey yolunda gidiyor.

Umduğumdan daha iyi.

Aklıma gelen ilk şey, gece yarısından sabah yediye kadar Rahatsız Etmeyin özelliğini kullandığım için telefonumun açık olmasının garip olduğu.

Bildiğim ikinci şey ise Mar'ın gece kaldığı ve ikinci yatak odasına gitmediği. Saçı ağzımda.

Ama üçüncü şey-

"Merhaba, ben Ama," demeye çalışıyorum, sanki saat 7:02'ye kadar kesinlikle uyanık olan biriymişim gibi.

"Hey."

Üçüncü şey ise, sabahları ilk iş olarak Elliot Bloom'un sesini duymanın hala tüm dünyada en sevdiğim şey olması.

Yatakta sıçradım.

"Neyin var?"

Mar inliyor ve yanıma yuvarlanıyor.

"Seni uyandırdım mı?" diye soruyor.

"Sorun nedir?"

"Altı buçukta spor salonuna gittiğini sanıyordum."

İç çekiyorum. "Bu... üç yıl önceydi, Elliot. Artık o üyeliğe bile sahip değilim."

"Uyuduğunu düşünseydim aramazdım-"

"Neden arıyorsun?" Tersledim. Sabah insanı olmadığımı söylemiş miydin?

"Geçen hafta Karayipler'deki kasırga," diyor. Gözlerimi kısıyorum ve bunun bir rüya olmadığından emin olmak için kolumu çimdiklemeye çalışıyorum. "Hiç duydun mu?"

"Sayılır mı?" Yorganı tekmeliyorum ve Mar kiminle konuştuğumu soruyor. Onu susturuyorum. Belirgin bir duraklama oldu. Sonra:

"Muhtemelen çoğu antoryumda arz sıkıntısına neden olacaktır."

Sonunda tüm parçalar bir araya geldi. Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Ne kadar kötü?"

"Kurtarılamaz."

Mar oturuyor, başını tutuyor. "Yumurtan var mı?" diyor, sesi alkolün etkisiyle kalın ve boğuk.

"Burada kal," diye fısıldıyorum ona, sonra mutfağa doğru ilerliyorum. "Peki, bu ne anlama geliyor?" Ona soruyorum. "Daha fazla paraya mal olacağını mı söylüyorsun?"

Sert bir şekilde cevap vermeden önce tekrar duraklıyor, "Bir kasırgayı geri almak için bütçede ne kadar paran olduğunu sanıyorsun, Ama?"

Öfkelendim. "Yani antoryum *yok*. *Hem de* hiç."

"Elimizde sadece Jackie'nin buketi için olan pembe ve beyazlar var. Ama Hazel ödün vermek zorunda kalacak."

Şakağımı ovuyorum. Bu seçenek hoşuma gitmiyor. Hazel ve Jackie'nin kişisel tarzları çok farklı. Çiçekleriyle mutlu olmayacağını biliyorum.

Kahve yapabilmek için dolapları açmaya başlıyorum. "Sanırım yeniden tasarlamamız gerekiyor," diyorum ona.

Mar koridorun sonundan sesleniyor, "Kahve mi yapıyorsun?"

Onu görmezden geliyorum ve Elliot'ın nefes alışını dinliyorum. "Tamam. Gerçekten uyandığında bir randevu ayarlamak için beni ara."

Telefonu kapattı. Gözlerimi kısarak telefona bakıyorum, neden kızgın olanın *o olduğunu* anlamaya çalışıyorum. Belli ki sabahın yedisinde beni aramış ve bunu bekliyordu.

Mar dünkü kıyafetleriyle tökezleyerek dışarı çıkar. "Neden... bu kadar gürültülü olmak zorundasın?"

Kafasına bir K-Cup fırlattım.

Bir film ekibinin düğün hazırlığınızı istila etmesinin ilginç yanı, kötü haberleri sevmeleridir. Öyle ki, şimdi Elliot'ın Hazel ve Jackie'ye kötü haberi bizzat vermesini sağlamak için Blooming'e gidiyoruz.

Keşke Elliot'a işkence etmekten zevk alsaydım, çünkü bu çok lezzetli olacak. Satıcılarımdan biri olarak, film ekibiyle ilgili e-postayı aldı ve feragat belgelerini imzalayıp yapım ekibine teslim etti bile. Ama gerçekten kamerada olmayı beklediğini sanmıyorum. Bea'ya çiçekçi buluşmasının muhtemelen yeniden yaratılmayacağını söyledim ve onun yerine diğer satıcıları önerdim. Ama şimdi...

Şimdi birileri Elliot'a pudra fırçasıyla yaklaşıyor ve "parlak" olduğunu iddia ediyor.

"Benden uzak dur," diyor olabildiğince kibar bir şekilde.

İç çekiyorum, ayaklarımın üzerinde biraz sallanıyorum. Bu sabah çörek yemeye vaktim yok. Kahve için zaman yok, kahvaltı için zaman yok. Bir bakıma panik modundayız. Kameralar işi biraz hızlandırıyor ama üç buçuk ay sonra çiçeklerin tamamen yeniden tasarlanması iyi bir şey değil. Özellikle de çiçek tasarımı bu kadar önemliyse.

Bea beni kontrol etti. "Hazel ve Jackie otoparktalar. Biz hazır olana kadar ekibim onları tutuyor. Onlara haber vermedin, değil mi?"

"Hayır," diyorum. "Umarım senin için yeterince dramatiktir." Zayıfça gülümsüyorum ve elimi karnıma bastırıyorum.

"Eminim öyle olacaktır. Neyin var senin?"

Yukarı bakıyorum ve ondan iki tane var. Katılaştıklarında elimi sallıyorum. "Kahvaltı etmemiştim." Mar'a yumurtaları ve ocağı gösterdim ama aceleyle hazırlanıp buraya geldim.

"İşte." Bel çantasından bir çikolata çıkardı. *Çikolata* kelimesini görüyorum ve ona bir başparmak veriyorum.

Her gün yediğim çöreklerin kan şekerimi bozup bozmadığını merak etmeye başladım.

Belki de bunca zamandır hiperglisemiktim ama bilemiyorum.

Çünkü son on yıldır her sabah bin gram şeker yiyorum. (Donutlarda gerçekte kaç gram şeker olduğunu bilmiyorum, umurumda da değil).

Parmaklarım titriyor ve kendimi sakinleştirmek için bir saniyeliğine tezgâha yaslanıyorum. Bea ekibe bir şeyler anons ediyor ve ben dişlerimle ambalajı yırtıp açarken zar zor dinliyorum.

Gözlerimin önünde bir el beliriyor ve aniden güçlü bir tokatla bar yere düşüyor. "Ne yapıyorsun?"

Gözlerimi kırıştıyorum, çarpan nabzım düşük kan şekerimi bir an için telafi ediyor.

Elliot önümde duruyor, öfkeli. "Kahvaltı mı ediyorsun?" Deniyorum.

Çikolatayı almak için eğiliyor ve sonra gözlerimin önüne itiyor. "Çikolata ve fıstık ezmesi bar," diyor.

Boynumu ve çenemi ısı basıyor. "Ah. Doğru." Çubuğu çöp kutusuna atarken gözlerine bakamıyorum.

"Neyin var senin? Uyuyamadın mı?" Sözlerinde bir ısırık var, sanki bir hakaret ya da başka bir şey.

"Yemek yemedim. Özür dilerim." Utanç ve mahcubiyetin içimde kabardığını hissediyorum. EpiPen'im buradaki küçük çantamda mı yoksa arabadaki çantamda mı olduğundan bile emin değilim.

Bea'nın sesi bana çok yakın. "İyi miyiz?" diyor. "Kızları içeri gönderecek miyiz?"

"Hayır." Elliot'ın sesi sertti. "İki dakikaya ihtiyacım var." Benden uzaklaşıp ön kapıya doğru adım attı. Rastgele bir ekip üyesine bağıyor, "Ve onu şu sandalyeye oturt!"

Kapının üstündeki zili duyuyorum. Tam kapanmadan hemen önce Jackie'nin "Elliot! Nereye gidiyorsun?"

Biri beni bir sandalyeye oturtup bir şişe su ikram ederken, penceredeki yıldız çiçeklerinin arkasından bakıyorum ve Elliot'un trafiği geçerek Rite Aid'e doğru gittiğini görüyorum.

Kimsenin gözünün içine bakamıyorum. Akşamdan kalma olmanın tüm bunlara katkıda bulunmuş olabileceğinden utanıyorum ama aynı zamanda saat sabahın onu ve ben karnını doyurmamış yetişkin bir kadını.

Elliot'ın geri dönme hızı beni ürünlerinin parasını ödemediği konusunda endişelendiriyor, çünkü otomatik ödeme konusunda nasıl hissettiğini biliyorum. Bir muz, içinde fıstık olmayan bir kutu kahvaltı barı ve bir şişe sarı şarap düşürdü.

Yanımdaki tezgahta Gatorade var. Ne düşündüğünüzü biliyorum: Sarı Gatorade aldığına göre bana kızgın olduğu belli ve teşekkür etmemi bekliyor. Ama ne yazık ki sarı Gatorade benim favorim. Ve beni fıstık ezmesi yemekten kurtardığı ve en sevdiğim Gatorade'i bir günde hatırladığı için ondan nefret ediyorum.

Yarım muzla başlıyorum, sonra bir bara geçiyorum ve onu da yarım Gatorade ile yıkıyorum. Nihayet kendime geldiğimde (oldukça şişmiş olsam da) Bea'ya başımı sallayarak beni oyalamayayı bırakmasını söylüyorum.

İki kameraman, elinde mikrofon olan bir adam ve Bea, ben ve Elliot'la birlikte buraya sıkışmış durumdalar. Adamlar yerlerini aldılar ve Bea'nın Hazel ve Jackie ile birlikte dışarıda olan asistanı onlara İçeri gel.

Ayağa kalkıp gülümsüyorum, Rite Aid'den aldıklarımı tezgâhın arkasına saklıyorum ve hissettiğim kadar solgun ve terli olmadığımı umuyorum.

Jackie ve Hazel içeri girip Elliot'a selam verdiler, bana sarıldılar ve Jackie "İyi misin?" diye fısıldadı. Omzuna doğru başımı salladım.

Elliot'ın burada kameralar karşısında pek başarılı olamayacağını biliyorum, bu yüzden liderliği ben alıyorum. "Konuşmamız gereken bazı kötü haberlerimiz var." Elinde mikrofon olan adam bana yaklaşıyor ve bulanık bulutu başımın üzerine asıyor. "Elliot bana istediğimiz antoryumların ve ihtiyacımız olan miktarın mümkün olmadığını bildirdi."

Kamera Jackie ve Hazel'in bu habere verdikleri mükemmel tepkiyi yakalıyor. Jackie sessiz bir nefes çekiyor, gözleri nişanlısına kayıyor. Hazel'in ağzı kapanır, ağırlığı yana kayar. Harika bir televizyon programı olacak.

"Tamam," diyor Hazel yavaşça. "Tamam yani... daha az mı yapacağız? Ya da ..."

Elliot'a elimle işaret ediyorum ve o da bana kaşlarını çatıyor. Mikrofon ona doğru dönüyor ve konuşmadan önce mikrofona ters ters bakıyor.

"Pembe ve beyaz antoryumlarla ilerleyebiliriz. Bunlar öncelikle Jackie'nin çiçeği olacaktı. Ama bordo olanlar? Yeşil yapraklı olanlar? İkisi de yok."

Hazel dramatik bir şekilde iç çekip alnını ovuşturduğunda tam anlamıyla kendine gelmiştir. Jackie parmaklarını birbirine geçiriyor ve Hazel'in yan tarafını ovarak bir cankurtaran salı arıyor. Boğazımı temizliyorum.

"Pembe ve beyaz antoryumları temel alarak yeniden tasarlamak kesinlikle mümkün. Ancak bunun sizin istediğiniz gibi bir şey olacağını sanmıyorum."

Bea'nın bana odaklanmış kameramanın arkasından başını salladığını görüyorum ve kendimi gerçek bir televizyon yıldızı gibi hissediyorum.

"Bence yeniden tasarlamaya ihtiyacımız var," diye devam ediyorum. "Bence şu anda bildiklerimize yeniden odaklanmalı ve çiçek aranjmanı hakkında hissettiklerimizi yeniden şekillendirmeye çalışmalıyız."

Hazel başını kaldırıyor ve çocuksu bir hayal kırıklığı var. Sanki Noel'i iptal edilmiş gibi. Devam etmem için eliyle işaret ediyor.

"Açıkçası dans pistine çoktan karar verdik. Bence çok çarpıcı ve resepsiyon için gerçek bir merkez olacak. Sanırım artık orada ilerleyin."

Jackie başını sallayarak onaylar ve Hazel dudağını ısırp başını sallar.

Aslında biraz şaşkınım. Hazel Renee'ye henüz hayır demedim. Şimdiye kadar ona diğer müşteriler gibi davranmak için elimden geleni yapmış olsam da, bu iş benim için hızla kişiselleşiyor gibi geliyor. Onun hayal kırıklığı ve

Bu toplantıyı küçümsediğim belli oluyor ve daha iyi hale getirmek için mikroskop altındayım.

"Elliot, sergi salonuna geçip bazı fikirler üzerinde konuşmaya başlayabilir miyiz?"

O önden gidiyor ve kameramanlardan biri de hemen onu takip ediyor. Her yerde kablolar ve ekipman var, bu yüzden arka tarafa kurulmak biraz zaman alıyor. Tekrar içeri girip her şey tek çekimmiş gibi davranmamız gerekiyor.

Daha çekimlere başlamadan Elliot vazoları indiriyor ve odada dolaşmaya başlıyor. Bea hemen onu takip etmesi için bir kamera gönderir ve Elliot bundan nefret eder.

Bea devam etmemize izin verdi, ben de önden gittim.

"Daha önce çiçek tasarımı konusunda anlaştığımızda istediğimiz şey her ikinize de uygun şekilde hizmet etmektir. Jackie klasik ve zarif. Hazel modern

Çok karakterli lüks. İkinizi birbirine bağlamak için farklı tonlarda nadir bulunan bir çiçekte karar kıldık, ama belki de bu sefer böyle olmayacak. Zihnimizi açabiliriz."

Jackie her sözüme asılıyor ve Hazel da dürüst olmak gerekirse tam bir velet gibi davranıyor. Bunun kameraların yararına olması için dua ediyorum.

Elliot'ın elinde oynamak için Stem Bar'dan birkaç çeşit var ve tam da tahmin etmem gerektiği gibi, bir kameraman sadece ona odaklanmış durumda. Büyüleyici, yakışıklı ve aktif olarak bir şeyler yapıyor.

Başını kaldırıyor, parmaklarının ucundaki pampa otlarını tüy gibi çekiyor. "Temiz bir sayfadan başlayacağım -zihinsel olarak, yaratıcı olarak," diyor. "Bu bir sonbahar düğünü. Sonbahar düğünleri buğdaylı ve sessiz olur. Klasik tasarım açısından" -Jackie'yi işaret ediyor- "allık pembe ve pampas çimen."

Sessiz bir pembe çiçeği pampas otuyla bir araya getirerek Jackie'nin tarzını yansıtan güzel bir buket yarattı. Çiçeklerinin bu şekilde olmasından son derece mutlu olacağını gözlerinden bile anlayabiliyorum.

"Sonbahar için benim de aklıma Burgonya şarabı geliyor. Şarap. Sıcak ve rahat renkler" diyor. Pampas otunu koyu kırmızı yıldız çiçekleriyle bir araya getiriyor. Bir limon yaprağı ekliyor ve kurdele yerine yıpranmış bir iple bağlıyor.

Hazel'a yakın ama tam olarak orada değil. O bunu biliyor. Hazel ellerini kaldırdığında gerginliği azaltmak için ağzımı açıyorum.

"Özür dilerim. Yuvarlanmayı bırakabilir miyiz?" Bea'ya sert bir ifadeyle bakar. Kameramanlardan biri kamerasını yere doğru eğiyor. "Buraya bir

tuzak için geldiğimi bilmiyordum, o yüzden biraz sarsıldım."

Kaşlarını birbirine çarpıyor. Pusu mu?

Bea öne çıkar. "Tabii ki. Reality TV'de çalışırken pek çok şey sahnelenmez. Gerçek duygular öne çıkıyor. Çok isterim

Kendimizi ham hissederken devam edelim, ama etmezsek de anlarımız."

"Hazel. Jackie," diyorum. "Bugün ya da kameralar önünde herhangi bir karar vermek zorunda değiliz. Fırında yaptığımız gibi bir canlandırma yapabiliriz." Bea'nın bizi canlı yayında yapmaya ikna etmek istediğini görebiliyorum ama sözünü kesiyorum. "Elliot, kameralar kapalıyken senin eklemek istediğin bir şey var mı?"

Çenesini kaşıyor. "Olanlar alışılmadık şeyler. Tedarikte bu tür bir sorun yaşamam nadirdir ama bu uluslararası bir kıtlık. Size söz verebileceğim tek şey bu düğünün çok güzel olacağı. Zaten harika bir tasarım var ve şimdi sadece düğünü tamamlamaya çalışıyor.

Bu."

Kabul ettiğimi gösteriyorum. Hazel derin Zen nefesleri alıyor.

Jackie tereddütle, "Böyle bir şey beni çok mutlu eder" diyor. Her iki örnek buketi bir araya getirerek ne kadar güzel göründüklerini gösteriyor.

"Ama ben olmayacağım," diyor Hazel açıkça.

Jackie'nin çenesinin kapandığını ve Bea'nın parmaklarının bunu kaydetmek için kaşındığını görüyorum. "Bir süredir denemek istediğim bir düzenleme var."

Elliot yavaşça, "ama onunla oynamak için doğru nedeni bulamadım" diyor.

Telefonunu açıyor ve başparmağının Instagram'a gittiğini görüyorum. "Bu malzemelerin hiçbirisi dükkânda yok," diye devam ediyor, "çünkü nadir bulunuyorlar." Gözleri bana kayıyor ve anlıyorum. Onu bu konuda baştan çıkarıyor. Nadir. Doğru sebep. Bunlar Hazel'in kulağına küpe olacak kelimeler.

Hazel'a telefonunu uzatıyor ve telefonu kaydırırken kaşlarındaki gerginliğin gittiğini görüyorum.

"Kraliçe protea en önemli parçadır. Zarif ama etkilidirler. En iyisi de tedarik sorunu yaşamayacak olmamız. Antoryumları ithal etmeyerek tasarruf edeceğimiz bütçeyle dans pistini bile onlarla doldurabiliriz."

Hazel Jackie'ye resimleri gösteriyor ve Jackie'nin denediğini görebiliyorum. Bu pek onun tarzı değil. Çiçekten çok çalıya benzeyen sekiz inçlik fincan benzeri çiçeklerin resimlerine bakıyorum ve Jackie'nin dikenli yaprakları ve diş benzeri merkezleri gördüğünü biliyorum.

"Onlar için yine ayrı buketler yapar mısın?" Elliot'a soruyorum.

Başını sallayıp telefonunu geri alıyor ve Jackie'nin rahat bir nefes almasına neden olan bir aranjman çıkarıyor. Allık pembe güllerden oluşan

bir buket.

Okalıptüs yaprakları serpiştirilmiş beyaz kraliçe protea. "Bunu sevdim bebeğim," diye fısıldıyor Hazel'a.

Hazel önce bana, sonra Bea'ye ve kameralara bakıyor. "Tamam. Başlayabiliriz.

Tekrar alabilir miyiz, Elliot?" diyor, gerçek bir yıldız aday ı gibi.

18

Elliot

ÜÇ YIL, ÜÇ AY, BİR HAFTA VE DÖRT GÜN ÖNCE

Ama'yla iki haftadır iş dışında bir şey konuşmadık. Geçen Cumartesi Willow Balo Salonu'ndaki düğünde ikimiz de iş yoğunluğu içindeydik. Hayatımda gördüğüm en gösterişli tasarımı yapmıştı ve gerçekten karşılığını aldı. Ama bu, "Harika görünüyor." dışında herhangi bir konuşma için zaman olmadığı anlamına geliyordu. Şunu iki santim yukarı kaldır."

Şimdi, Ng düğününde, sadece orta süslemeler için anlaştım, bu yüzden kulağında Bluetooth'u ve konsantre olmuş ateşli bir yüzle resepsiyon mekanına gelene kadar onu görmüyorum bile.

Tüm bunlar hakkında ne hissettiğimi hâlâ bilmiyorum. Kandırıldım mı? Tek seferlik bir şey miydi? Eğer öyleyse, onu tekrar görmek istesem de ona yaklaşan kişi ben olmayacağım. Onu bir randevuya götürmek ve çiçekler ve düğünler dışında bir şeyler hakkında sohbet etmek istiyorum. Gordon'un düğününden beri her sabah uyandığımda onunla tekrar birlikte olmanın hayalini kuruyorum.

Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum... sadece takılmak dışında. Hayatımda tam olarak dört kadına çıkma teklif ettim ve istatistiksel olarak bu konuda pek iyi değilim.

Masaları kurdum, çekicimi aldım ve park yerine geri döndüm. Kamyonetimi çalıştırırken, şoför tarafındaki cama bir yumruk çarptı. Ama'nın

Parlak yüz camın diğer tarafında. Bir düğmeye basarak camı indiriyorum.

"Hey."

"Merhaba," diyor tatlı tatlı. "Hemen gidiyor musun?" "Dükkâna geri dönmem gerekiyor."

Mırıldanıyor ve kollarını pencereden içeri uzatabilmek için basamakta zıplıyor. "Haftan nasıl geçti?"

Muhtemelen bu her neyse onun için yeterince havalı olmadığımı fark ettim.

Yaptığını düşündüğü şey her neyse, ister iki haftada bir takılmak ister gündelik randevular olsun, bence bu benim kapasitemin ötesinde. Ama yine de ona boğazım kuru bir şekilde "İyi," diye cevap veriyorum. "Seninki?"

"Meşgulüm. Bu düğünün bir an önce bitmesini istiyorum. Düşük bir bütçe belirlediler ve sonra benden sürekli bütçeyi aşmamı istediler." Nefes alıp veriyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. Gözlerim ona takılıyor.

"Dükkân ne zaman

Yakın mı?"

"Altı. Vazolar için saat 10'da burada olacağım."

Başını sallıyor. "Biraz daha erken gelmek ister misin?" Yakamı düzeltmek için elini uzatıyor belki ama sonra sadece üst düğmeyle oynuyor.

"Maytapları kurmama yardım edebilirsin," diyor ipeksi bir sesle, sanki *maytaplar* tamamen başka bir şey ifade ediyormuş gibi.

"Gerçekten maytap mı hazırlıyorsun? Çünkü bir yardımcıya ihtiyacın olduğu konusunda ne hissettiğimi biliyorsun-"

"Yani, geri gel ve seni kamyonetinde sikeyim."

Çenem kapanıyor ve seçeneklerimi tartıyormuş gibi başımı sallıyorum.

"Belki *seni* kamyonetimde becerebilirim diye düşünüyordum."

Gülümsemesini engellemek için dudaklarını birbirine bastırıyor. "Bunu düşüneneğim." Yakamı öne doğru çekiyor ve beni öpüyor. Parmaklarımı saçlarına dolamama fırsat vermeden çekiliyor, bana göz kırptıyor ve gözden kayboluyor.

Saat 6:02'de otoparka geri döndüm. Onu bulmak için içeri girmeyi düşünmeden önce, resepsiyondan çıkan bir figür görüyorum. "YMCA" çalışıyordu.

Müzik "We Are Family"ye döndüğünde, yolcu kapısından atlayıp iç çamaşırını kalçalarından aşağı sıyırdı ve ben de ona elleri ve dizleri üzerinde bank koltuğuna oturmasını söyledim.

Lisedeyken bu kamyoneti aldığımnda, hep içinde seks yapmayı ummuştum. Belki de bir futbol maçından sonra, spor için hiçbir zaman doğal bir yeteneğim olmamasına rağmen kaçınılmaz olarak yıldız oyun

kurucu olduğumda.

Hayal ettiğimden biraz daha karmaşık ama yine de bir dizim bankın üzerindeyken işi kavıyorum. Elleri cama ve koltuk başlığına dayanmış. Kamyonet bunaltıcı ve onun gibi kokuyor ve ben ona bakıyorum kalçalarını kendime doğru çarpıyorum. Dizlerim kayıyor ve ellerim onun teninde terliyor.

"Yüzünü koltuğa dayayarak, "Bana tekrar Amaryllis diyecek misin?" diye soruyor.

İnliyorum, neredeyse kendimi kaybediyorum ama boşalmadan önce adını bir kez fısıldamayı başarıyorum.

Eskisi gibi kendini toparlıyor. Külotunu çıkardı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. O resepsiyona geri dönerken ben de camları indirip kendimi toparlıyorum.

İki hafta sonra, Singh düğününde çiçek tasarımıyı mahvediyor, çiçekleri yeniden düzenliyor ve örümcek anneleri tamamen söküyor. Temizlik dolabında ona bağırdığımda, ağzı ağzıma gelene kadar bağırarak karşılık veriyor. O gün dizlerinin üzerine çöktü ve ben de örümcekçiçekleri unuttum. Aslında, onun fikirleri daha iyiydi. Her zaman öyledir.

Dükkanımızda yaptığımız bir sonraki satıcı toplantısında normal davranıyor. Bu beni çileden çıkarıyor. O sadece iş yapıyor ve benim tek düşünebildiğim, çılgık atana kadar ağzımı ona ne kadar kötü bir şekilde dayamak istediğim. Müşterilerle birlikte ayrıldı ve onu bir hafta daha görmedim.

Onu unutmaya başladığımı hissediyorum. Bundan sonra sadece birlikte çalışırsak iyi olacağım gibi. Ve sonra onu bir sonraki görüşüm, ailelerinin evinde evlenecek bir çift için mekan buluşmasıydı. Arka bahçede yanımda duruyor, bana düğün kemerinin nerede olacağını gösteriyordu ve ben ağzımdan kaçırdım, "Bu hafta benimle yemeğe çıkmak ister misin?"

Kirpikleri o kadar güzel kırışıyorsa ki yumuşak "Evet. Kulağa harika geliyor."

Yüzüne bakıyorum, yanakları pembeleşmiş ve alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmış.

"Peki, sandalye düzeni nasıl?" Ona soruyorum. Gülümsüyor ve tasarımıyı anlatmaya devam ediyor.

O Perşembe, onu dükkândan birkaç blok ötedeki küçük bir İtalyan restoranına götürdüm. Şimdiye kadar çıktığım tüm kızlardan daha fazla yiyor ve masada geçirdiğinde, garsonun bizi kontrol etmek zorunda kalacağı kadar çok gülüyorum.

Üç yıl boyunca eyalet dışında bir üniversiteye gittiğimi duyduğunda, ona her şeyi anlatmamı istiyor. "Ne okuyordun?"

"Mimarlık," diyorum, kelime ağzımda neredeyse acılaşıyor.

Gözleri parlıyor. "Bu çok şeyi açıklıyor." Kaşlarımı çattığımda, "Yaptığın şeyler. Düğün kemerleri, çemberler, avizeler."

"Mimarlık eğitimimi bebek nefesi ve şakayık sergilemek için kullanacağımı pek sanmıyorum," diye mırıldanıyorum carbonara'mı dürterek.

"Gerçekten mi?" Başını bana doğru eğiyor. "Görüyorum. Sen de ehliyetini aldın mı?"

"Hayır, yapardım ama son yılımda ayrıldım ve bir daha geri dönmedim." Gözlerimi ondan kaçırıyorum.

"İstedin mi? Geri dönmek?" diye soruyor, sanki aklımı okuyormuş gibi. "Yani, program hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama zamanın olsaydı geri dönmek kolay olur muydu?"

Omuz silkiyorum, az önce çivilediği gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum. "Gerçekten önemli değil, çünkü zamanım yok. Dükkanım var ve ..." Yanağımı ısırarak devam ediyorum.

"Baban hastalandığında gittin mi?" diye soruyor usulca. Başımı sallıyorum. "Ne oldu?"

"Akciğer kanseri. Hayatında bir gün bile sigara içmedi." Dudaklarım alaycı bir sırıtışla geriliyor. "Her neyse, dükkân onun için her şey demektir. Dükkân her zaman benim olacaktı. Ne kardeşlerim alacaktı, ne de başkası. Kendi işimi yapmamı istiyordu. ama bir gün Blooming'e sahip olacağım hep söylenmemişti. O gün beklenenden daha erken geldi. Annem beni aradı ve ciğerlerinde bir kitle olduğunu ve bunu bana asla kendisinin söylemeyeceğini söyledi. Ben de eve geldim." Gözlerim ona kayıyor. "Ama dükkânı sevdim. Biraz zaman aldı ama çiçekler... Şey, çiçekler insanlardan daha iyidir." Gülerek babamdan alıntı yapıyorum.

Gözleri parlıyor. "Bunu bana baban söyledi."

Kalbim küt küt atıyor. Kaburgalarım sıkıştı.

"Bir keresinde bana çok iyi davranmıştı," diyor, gözleri biraz buğulu. Yutkunup gözlerimi kaçırıyorum ve o da, "Yani, o her zaman çok iyiydi. Sanki gerçekten

özel." Homurdanıyor ve şarap kadehini kaldırıyor. "*Senin* gibisi yok." Başımınla onaylıyorum ve o devam ediyor.

"Ama bir keresinde Whitney'in altında gerçekten zor bir düğün geçiriyordum ve o ... Beni gülümsetti." Şimdi yapıyor. "Tuhaf mı bilmiyorum ama bana bir mendil verdi. Hala bende. Geri ister misin? Sanırım üzerinde baş harfleri var."

Yumruğunun burnuma çarpışını hatırlıyorum. Sonrasında elini acınası bir şekilde göğsüne bastırışını. Müzik gibi seken kahkahasını.

Başımı salladım. "Ondan yüzlerce vardı. Sorun değil. Senin de bir tane olması hoşuma gitti."

Sandalyesine geri oturur ve bacak bacak üstüne atarak masanın altına geçer. "Bence istersen geri dönebilirsin. Diplomalar için bir sürü online seçenek var. Bu sana bağlı, ama... az önce kendin söyledin - baban diplomanı almanı istedi. Kim bilir? Belki de kaçınılmaz olarak bir showroom açtığında bir şekilde sana avantaj sağlar." Bana göz kırptı.

"Belki." Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama geleceğimi bu kadar kolay heceleyebilmesi hoşuma gidiyor. "Üniversiteye gitmedin mi?"

"Whitney ile çalışmaya liseden birkaç hafta sonra başladım. Sanırım Konaklama işletmeciliği diploması alabilirdim ama bunun için şehir dışına gitmem gerekirdi. Ve ben zaten ustanın yanında çalışıyordum."

Whitney hakkında konuşurken gözlerinde bir parıltı var ve kaşlarımı çatmamaya çalışıyorum. "Onun altındaki unvanının ne olduğunu hep merak etmişimdir," diyorum.

"Birkaç farklı şey. Ama sen babanla çalışırken ben tasarım müdürüydim."

"Peki neden gittin?"

"Yani, Whitney neden gitmeme 'izin verdi'?" Bu yılın başındaki sözlerimi yineliyor, kaşlarını alaycı bir şekilde eğerek bardağına uzanıyor. Gözlerimi deviriyorum. "Yüz binlerle ifade edilen bütçelere sahip düğünlerde asistanlık yapıyordum ama daha düşük bütçelerle çalışmak istediğimi biliyordum. Daha düşük bütçeler neredeyse daha fazla fırsat yaratıyor - bu mantıklı mı?"

"Evet, öyle," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Whitney, kendisine ne kadar ödeyebileceklerine bakmaksızın, elli bin dolar veya daha fazlasıyla çalışmayan herkesi aktif olarak geri çevirmeye başlamıştı, ben de 'Bunları alabilirim' diye düşündüm. Bu bütçeyle gerçekten özel bir şey yapabilirim' diye düşündüm."

"Yani bunun maaşınızla bir ilgisi yok muydu? Ya da sana nasıl davrandığıyla?"

Bana göz kırptıyor ve masayı şaşkın bir sessizlik kaplıyor. Bunu söylediğime hemen pişman oldum.

"Bana nasıl davrandı? Ne demek istiyorsun?"

"Özür dilerim, yapmamalıydım..." Sözümü kesiyorum ama o hâlâ bekliyor. "Whitney Harrison Weddings operasyonunun arkasındaki gerçek beynin kim olduğu satıcıların her biri için açıktı. Babam sürekli bundan bahsederdi; Whitney'nin tarzının ne kadar geliştiğinden, ne kadar büyük bir değişim geçirdiğinden.

Taze kan işe alalı çok oldu. Roscow Rentals'dan Mark benimle bu konuda konuştu; Freeport Bakery'den Minnie bunu fark etti."

Göğsünün gittikçe daha hızlı yükseldiğini görebiliyorum ama dudakları birbirine sıkıca bastırılmış.

"Yani, Ama, sen gittikten bir ay sonra Whitney benden Teele düğünündeki siparişin aynısını yapmamı istedi. Tomurcuğuna kadar. *Senin* tasarımın, başka bir düğüne kopyalanıp yapıştırılmış."

Boğazını temizliyor. "Bunu bilmiyordum." Şarabını yudumlar ve gözlerini kaçırır. "Yani, dürüst olmak gerekirse, oradayken tasarladığım her şey Whitney'e aitti. Kontratımda bu yazıyordu. Yani onun hakları dahilindeydi."

Bu konuda bir şey söylememek için çenem kapanıyor. Azı dişlerimin gıcırdadığını hissedebiliyorum.

"Tasarım direktörlüğüne terfi ettiğinizde maaşınızda ne kadar artış oldu?"

"Hatırlamıyorum-"

"Artık tasarımcılarını siz olmadan dışarıdan temin etmek zorunda. Tamara Birch, şu anda onunla kim çalışıyor? Whitney onun masraflarını da toplam bütçeye ekliyor.

Tamara düğün tasarımı için saat başına yüz dolar alıyor."

Bana bakıyor, hesaplıyor. Yıllardır nasıl bir saçmalıkla beslendiğini anlamaya çok yakın olduğunu görebiliyorum.

"Ama bana maaş ödeniyordu" diyor. "Tamara Birch yılın her haftası beş saat çalışsa bile bana ondan daha fazla ödeme yapıldı. Ve sezon dışında da istikrarlıydım, yani ..." Aniden ayağa kalkar ve hesap için garsonu işaret eder. "Bu konuyu kapatalım, tamam mı? Bence ilginç noktaların var, ama dürüst olmak gerekirse, bu gece beynini sikecek kadar iyi bir ruh halinde olmak istiyorum."

Buna kim itiraz edebilir ki? Şarabımı içiyorum ve hesap geldiğinde, o elini uzatır gibi yapamadan kredi kartımı ona uzatıyorum bile. Bana sırtlıyor.

"Tamara Birch hakkında tüm bunları nereden biliyorsun?" diye soruyor sinsi bir gülümsemeyle.

Gözlerimi tavana dikerek iç geçiriyorum. "İki randevuydu."

Gülüyor. "Düğün tasarımcılarına karşı bir ilgin mi var?"

Faturayı imzaladım ve mırıldandım, "Belki bana karşı bir şeyleri vardır." İnkâr etmedi.

Dükkândaki arabalarımıza geri dönüyoruz ve beni Camry'sine bastırıp öpüyor. İçeri girmem için yolcu kapısını açtı ve

sürücü tarafına koşuyor. Klima için kontağı çeviriyor ve sonra bana biniyor, ki öğreniyorum ki bu onun en sevdiği şey.

"Seni buraya getirirdim," diye mırıldanıyor boynuma karşı, eli kot pantolonuma uzanırken, "ama annem bu hafta benimle yaşıyor."

"Ah." Parmakları beni sarıyor ve kendimi hâlâ annesi hakkında konuşurken buluyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, sadece boşanıyor." Dişleri çenemde geziniyor ve sikim elinde zıplıyor.

"Avizesini yaptığım düğün mü? Özür dilerim."

Ama kalçama sürtünüyor, sanırım bu konuşma onu pek etkilemiyor. "Sorun değil. Olur böyle şeyler."

Ellerim elbisesinin altından kayıyor ve merkezine doğru bastırıyor. Parmaklarım içine daldıkça inliyor.

Omzunun üzerinden, gözlerim gösterge paneline takılıyor. "Arabanın nesi var?" Nefes nefese sordum.

"Sadece dükkana götürmem lazım" derken neden bahsettiğimi çok iyi anlıyor gibiydi.

Başparmağı sikimin başının üzerinde dönüyor ama *yedi* ışık yandığı için tadını bile çıkaramıyorum.

"Sen... Bu şeyi sürebileceğine emin misin?" "İki aydır falan kullanıyorum."

"İki ay!" Onu boynumdan geri çekiyorum. "Ama, bu haldeyken araba kullanamazsın."

"Bir şeyi yok! Lastiğinden bir çivi çıkarılması ve yağının değiştirilmesi gerekiyor. Eminim iyidir."

Hava yastığı ışıkları, bakım ışıkları ve sahip olduğum hiçbir arabada yanıp söndüğünü görmediğim bir şey görüyorum. "Ama."

"Sakin ol ve bana Emma demeye devam et."

Ağzı benimkini kaplıyor ve dili kötü şeyler yapıyor, ama sikimi tekrar sıkmaya başladığında bile onu geri itiyorum.

"Yapamam. Sadece burada oturarak bu arabanın içinde ölebiliriz." Attan inmesi için onu dürtüyorum.

"Hayır, bekle-"

"Kaputu aç. Bir göz atacağım."

"Elliot Bloom, eğer kıpırdamadan oturur ve bunu unutursan, söz veriyorum ruhunu aletinden emip çıkaracağım."

Gözleri öfkeli ve nefesi hızlı geliyor.

"Ben... Ama, yapamam. Yapamam!"

Onu kenara ittim ve kapıyı açtım. Kendimi pantolonumun içine sokuyorum ve ona kaputu açmasını işaret ediyorum. Çekici çağırıp onu eve bırakacağımı söylemeden önce ön camdan birbirimize bakarak yirmi dakika geçiriyoruz.

Söylemeye gerek yok, o gece ruhumu aletimden emmedi.

19

Ama

TEMMUZ

Film ekipleri işleri on kat daha karmaşık hale getiriyor. Daha yeni farkına vardığım aptalca bir şey gibi görünüyor ama doğru.

Hazel ve Jackie şehir dışından bir düğün giysisi tasarımcısı tuttukları için, film ekibi bir film yapma fırsatını kaçıracaklardır.

Gelinlikçide gelinlik deneme montajı. Bea bunu sahneleyip sahneleyemeyeceğimizi sordu, çünkü görünüşe göre bu bölümde olması gereken çok önemli bir şeydi.

Bea'ya Sacramento'daki en iyi mağazaların isimlerini verdim ve bu ayarlamayı yapmak için onları birlikte aradık. Satın alınmayacak elbiseleri denemek için bir son dakika randevusu ayarlamam ve Bea'nın da film ekibini bu mağazalardan geçirmesi gerekiyor. Carmichael'daki Spring Maiden adlı bir mağaza, mağazalarının adı geçtiği ve mağaza olumlu gösterildiği sürece çekimi kabul ediyor.

Jackie ve Hazel ile Bea'nın ilgilenmesine izin veriyorum, onlara gevşek bir şekilde takip etmeleri için bir senaryo veriyorum ve sadece normal bir satıcı toplantısı gibi davranmaya çalışıyorum.

Spring Maiden sadece birkaç kez gittiğim sevimli bir dükkân ama neyse ki sahibi beni Whitney ile çalıştığım dönemden hatırlıyor. İstedığımız mahremiyete sahip olduğumuzdan emin olmak ve bugün bize yardımcı olan asistanlarla tanışmak için erken geliyorum. Sahibi beni selamlıyor ve kenara çekiyor.

"Film ekibinin kimsenin ayağına basmaması için dükkânı halka kapatabildik. Ama zaten bir randevu vardı.

Aradığınızda kitaplar dükkânın diğer tarafındaydı. Onlara neler olduğunu anlattım."

"Harika," diyorum. "Bu bir sorun olmamalı."

Kameralar Hazel ve Jackie'yi içeri girerken ve ev sahibi onları selamlarken çekiyor. Sabahki asistanımız bizi özel odamıza götürüyor. aynalar ve bir kaide. Jackie ve Hazel asistanla birlikte bir elbisede ne aradıklarını konuşuyorlar. Bea, Hazel'ın takım elbise giyme kararının sahne boyunca devam ettiği bir "yolculuk" olması gerektiğine karar vermiştir, bu nedenle Hazel "doğru olmayan" elbiseleri denemektedir.

Bea beni kapıya doğru yönlendirdi, ben de onu takip ettim.

"Sizinle elbise alışverişi hakkında bir röportaj yapabilir miyiz?" diye soruyor. "Tabii."

"Hazel ve Jackie'ye bir mola verdireyim, sonra da bir kameramana sizi şu küçük tatlı köşeye yerleştirmesini söylerim." Dükkânın adının temiz bir şekilde boyanmış olduğu mat duvarı işaret ediyor.

Ekibin hazırlanmasını bekliyor ve e-postalarımı kontrol ediyordum ki, "Ama, sen misin diye merak ettim." Kafamı kaldırıyorum ve Whitney Harrison lobinin diğer tarafındaki özel odadan çıkıyor.

"Whitney, merhaba!" Hâlâ ondan şüphelendiğimi hatırlayamadan ona sarılmak için ayağa fırlıyorum. Bana sıkıca sarılıyor ve satıcı olayının büyük bir karışıklık olup olmadığını tekrar merak ediyorum. "Diğer tarafla birlikte olduğunu tahmin etmeliydim."

Whitney bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırarak, "Umarım randevumuzu erteleyemediğimiz için kusura bakmazsınız," diyor. "Gelinim bu randevuyu bir aydan uzun süredir alıyordu."

"Oh, hayır, hiç de değil." Elimi sallıyorum. "Mahremiyet umurumda değil. Bence bu sadece film ekibinin etrafında daha az insan olması için."

"Doğru," diyor. "Çekimler nasıl gidiyor? Çok karışıyor mu?"

"Şimdiye kadar değil." Gülüyorum. "Bu sadece satıcılarla ilgili bir sahne. Aslında kızların kıyafetleri zaten var," diyorum sessizce, "ama yapım ekibi bir gelinlik alışverişi sahnesi istedi."

"Oh, güzel!" diyor elini dirseğime koyarak. "Dürüst olmak gerekirse Ama, Hazel Renee'nin düğününde hala gelinlik olmadığını duyunca gerçekten endişelendim. Daha üç ay var!"

Whitney gülüyor, sanki bir şakayı paylaşıyormuşuz gibi.

Ben de gülümsüyorum. "Hayır, hepimiz programa uyuyoruz," diyorum kısaca.

Tam o sırada Hazel lobiye geliyor, bir molaya ihtiyacı varmış gibi görünüyor. "Her şey yolunda mı?" dediğimde gülümseyerek bize doğru yürüdü.

"Evet. Sadece stresli." Dikkatini Whitney'e çevirir ve elini uzatır.

"Merhaba, ben Hazel."

"Hazel Renee, tabii ki. Herkesin konuştuğu tek şey senin düğünün olacak." Whitney onun elini sıkıca kavradı.

"Bu Whitney Harrison," dedim. "Harika bir düğün planlayıcısıdır."

"Oh! Ama'dan senin hakkında çok şey duydum. Ve nişanlımdan da. planlamacılar arıyorduk." Jackie'nin Whitney hakkındaki tereddütlerini hatırlıyorsa da belli etmiyor.

Whitney elini omzuma atarak, "Belli ki tam olarak doğru kişiyi işe almışsınız," diyor. "Ama yıllarca benim yanımda çalıştı, bu yüzden onun olağanüstü olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim."

"Oh, biliyoruz!" Hazel gülüyor. "Onunla gerçekten mutluyuz." Bana doğru memnun bir gülümseme gönderiyor ve yüzünde bir göz kırpma gölgesi belirliyor.

Whitney, "O kesinlikle türünün tek örneği," diyor. Sözlerindeki iğneleme ya da kötü niyeti ayıklamaya çalışıyorum ama bulamıyorum. "Nerede bu Resepsiyon mu? Tören için Gül Bahçesi olduğunu biliyorum."

"Midtown'da bulduğumuz bir yer var," diyorum hafifçe. Eski bale stüdyosuyla yaptığım şey çok büyük. Şimdiden Müteahhitler bana bunun yapılamayacağını söylüyorlar, ta ki ben onlara bütçeyi gösterene kadar.

Hazel koluma çarparak, "Ama havadan sihir yapacak," diyor.

"Bu çok iddialı," diyor Whitney. WHW'deki yıllarımdan hatırladığım o eski hadi konuşalım tavrının bir kısmını duyabiliyorum.

Hazel devam ediyor ve benim iyiliğim için övündüğü hissine kapılıyorum. "Ondan çok etkilendim. Nişanlı kız arkadaşlarımı kendi düğünleri için onu düşünmeleri konusunda ikna etmeye çalışacağım." Gayri ihtiyari bana döndü. "Onlarla bekarlığa veda partisinde tanışacaksın."

Birkaç dakikalığına hiçbir şey hissedemiyorum. Yanaklarım o kadar sıcak ki yüzümün eridiğini düşünüyorum. Hazel'in sırtışından yavaş çekimde Whitney'e döndüm.

"Bekârlığa veda," diye tekrarlıyor Whitney, gözleri bana kayarak. "Ama bunun için biraz zaman ayırabilmesi güzel. Müşterilerle samimi olmak her zaman en iyi yaptığı şeydi."

Ayakkabılarıma baktım. Ne boktan bir durum. Ben kabul etmedim ama Hazel ısrarcı. Nasıl bir mayın tarlasını tetiklediğinin farkında değil.

Bea sözümüzü kesti. "Hazel, tekrar gidebilir miyiz? Ve Ama, Nick'i görüşmen için hemen dışarı çıkaracağım."

Hazel, Bea'yı içeriye kadar takip ediyor ve ben kendimi bir gazetenin sonuna bakan bir köpek gibi hissediyorum.

"Bazı şeyler hiç değişmiyor," diye fısıldıyor Whitney.

"Bekârlığa veda partisine gitmeyeceğim," diyorum hemen. "Beni davet ettiler ama bunun profesyonelce olmadığını biliyorum-"

"Ama *seni davet* ettiler, Ama." Bakışlarını bana çeviriyor ve tek kaşını kaldırıyor. "Bunun sorun olmaması için yeterince ileri gittin."

Boğazım sıkışmış, kapanmış gibi hissediyorum. "Özür dilerim."

Gülüyor, kendini komedyen sanan damatlar için ayırdığı çınlayan bir sesle.

"Ama, artık benim için çalışmıyorsun. Kendi işini istediğin gibi yürütebilirsin." Kolumu sıkıyor ve manikürlü bir tırnağın tenime değdiğini hissediyorum. "Umarım yanmazsın."

Başımı sallıyorum, ağzım çalışmıyor. Gözlerim doluyor ve otoparka koşup çılgılık atmak istiyorum.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," diyor geriye doğru yürürken. "Bu çok *büyük* bir taahhüt."

Özel odasına geri dönüyor. Nick kamerayla çıkıp ışığı ayarladığında kendimi boşlukta hissediyorum. Kendimi hatırlamıyorum. Sorularına cevaplar.

Hazel ve Jackie'ye bekârlığa veda hafta sonuna gelemeyeceğimi söylediğimde hayal kırıklığına uğradıklarını görüyorum ama kararlıyım.

20

Elliot

ÜÇ YIL, İKİ AY VE BEŞ GÜN ÖNCE

Randevumuzdan sonra bir hafta boyunca benimle konuşmadı. Ve hafta sonu Wilmot düğünü için beni gördüğünde, ne yazık ki iş gibi davrandı.

Dün bir gül duvarının başlangıcının resmini paylaşmıştım. Sadece 4 metreye 8 metre ve yazı yazacak yer yok ama en azından Çiçek Açan için bir *B* ekledim. Henüz resmi beğenmedi.

Sanki oynadığımız bir oyun varmış gibi geliyor ve kimin kazandığına dair hiçbir fikrim yok, ama bu ben olamam. Ağustos geldi bile. Düğün sezonunun sonu yaklaşıyor ve tekrar başlayana kadar onu giderek daha az göreceğim. Tabii benimle sözleşme yapmaya devam etmeye karar verirse.

Cuma günü bir buluşma yerimiz var ve planım ona ikinci bir buluşma teklif etmek. Eğer hayır derse, en azından nerede durduğumuzdan emin olacağım.

Arka odada, çalışma masasının dağınıklığını temizlemeye çalışıyorum. Yaptığım güller. Ön tarafta telefon çalıyor ve onun aramasını ummaktan nefret ediyorum.

"Merhaba."

"Elliot. Whitney Harrison. Nasılsın?" Sakarin tatlı sesi Kulaklarımı delip geçiyor, ben de telefonun ses düşmesine dokunarak sesini kısmaya çalışıyorum.

"Güzel. Merhaba Whitney."

"Dinle, sosyal medya asistanlarımdan biri az önce bana gül duvarını gösterdi.

Tanrım, bu çok güzel! Özel kurulumlarla çalıştığınızı bile bilmiyordum!"

"Evet, teşekkürler. Bu oldukça yeni. Sadece denediğim bir şey."

"Bu *harika*," diyor ve daktiloda yazdığını duyabiliyorum. "Ben de böyle bir parça arıyorum. Bu konuda Briar Rose Designs ile konuşacaktım ama seninle çalışmayı çok isterim. Babanla ne kadar iyi anlaştığımızı biliyorsun.
devam et."

Sanki birlikte çocuk bezi kullanıyorlarmış gibi konuşuyor, oysa gerçekte babam ona en fazla tahammül ediyordu. Şehirdeki en iyi düğün işiydi, bu yüzden yapılacak tek şey onunla çalışmaktı. Babam onu tekrar gelmeye ikna etmek için indirim yaptı.

"Elbette," dedim. "İçeri gelip bir göz atmak ister misin? Şu anda sadece bir parçayı tamamladım."

"Evet, gelecek hafta için ayarlayalım mı? Size e-posta göndereceğim ve bana 10 feet genişliğinde bir duvar için fiyat verebilir misiniz? Ve eklentileri detaylandırır mısın? Harf harf, gül rengine göre, iyi şeyler."

Ona bir metre genişliğinde bir parçam olduğunu söylemekten dilimi ısıırıyorum.

B ve hepsi bu. Eğer bir tane isterse, bir yolunu bulurum sanırım.

"Elbette." Tırnakları arka planda takırdıyor ve bana Ama'nın koluna nasıl girdiklerini anlattım ve dedim ki, "Ve bilmenizi isterim ki, bu kurulum işi Blooming'den bağımsız olarak değerlendiriliyor. Ayrı olarak faturalandırılacaklar ve normal indirimler uygulanmayacak."

Yazmayı bıraktı ve ben de gülümsedim.

"Elbette. Anlaşılabilir, Elliot. Sana e-posta göndereceğim!"

İkimiz de veda etmeye fırsat bulamadan telefonu kapattı.

İşimi kaybetmiş olabilirim ama en azından Whitney'e elle yaptığım şeyler için o saçma indirimi vermek zorunda değilim.

Kapı açılıyor ve ben homurdanarak merhaba derken Ama'yı karşılama paspasımın üzerinde görüyorum. Boğazımı temizledim ve tezgâha doğru eğildim.

"Gül duvarı için mi buradasın?" Ben soruyorum.

Ağzını açıyor ve duraklıyor. "Gül duvarı mı yaptın?"

Küçük bir törenle çantasını kasanın yanına bırakıyor ve doğruca arka odaya yürüyor. Bu davetsiz misafir karşısında çenemi sıkıyorum ama sonra onun soluğunu duyuyorum.

"Oh, vay canına. Bu harika!"

Onu takip ediyorum ve kapı aralığına yaslanıyorum. "Sadece denemek

istedim."

"Blooming'in geri kalanını da yapacak mısın? Diğer harfleri?"

Omuz silktim. "Yapabilirdim, ama dürüst olmak gerekirse, bu çok fazlaydı. Zaman ve para." Beni duymuyor gibi görünüyor, sadece parmaklarını yaprakların üzerinde gezdirmek için uzanıyor.

Göğsümde bir pençe var ve kendimi hiçbir şey hakkında çığlık atmaya başlamak üzere olan bir çocuk gibi hissediyorum.

"Seni buraya getiren nedir?" Sesim sert ve o da bu sesle dönüyor. "Um..."

Kalçasını çalışma masama doğru bastırıyor. "Başkalarıyla görüşüyor musun?"

insanlar?"

Bu soru ayaklarımı yerden kesti. "Başka insanlarla görüşüyor *muyum?*"

"Evet."

"Diğer insanlar' mevcut biriyle görüştüğümü ima ediyor. Ve seni iki haftadır *görmedim*," diye mırıldanıyorum. Çocukça konuştuğumu biliyorum ama elimde değil.

Dudakları seğiriyor. "Şu an buradayım. Seni *görüyorum*. *Görölmek*."

Öne doğru bir adım atıyor ve ben öfke nöbeti geçirmek istediğimi hatırlayamadan kolları omuzlarıma dolanıyor ve ayak parmaklarına kadar bastırıyor. Dudakları sıcak ve dolgun, göğsü bana doğru bastırıyor. Ellerim kalçalarına kayıyor ve konuşmamız gerektiğini bilsem de bir an için kendimi onun ağzında, bedeninde kaybediyorum.

"Ee," diye fısıldıyor dudaklarıma karşı. "Başka insanlarla görüşüyor musun?" Gözlerimi kırıştıtararak ona bakıyorum. "Başka insanlarla *görüşüyor* muyum?"

"Daha önce de böyle demiştin."

"Çünkü bunun bir soru olduğuna hâlâ inanamıyorum."

Yutkunuyor ve yakama bakıyor. "Çünkü... özel olmadığımız bir zamanda bunu sormak aptalca bir şey mi? Ya da ...?" Bana baktığında kirpikleri titriyor.

Birçok şey cevabıma bağıymış gibi hissediyorum. Sanki aramızdaki bu tuhaf ilişki hakkında söyleyeceklerim ilişkinin geleceğini etkileyecekmiş gibi. Doğru kelimeleri bulmak için yanağımın içini ısııyorum.

"Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum," diyorum dürüstçe. "Birbirimizi belki haftada bir görüyoruz, sevişiyoruz, seni yemeğe götürüyorum ama ben sadece..." I

Yutkun. "Bana kuralları söylemeni bekliyormuşum gibi hissediyorum. Sen hiç söylemesen de oynamaya devam edeceğim ama hayır, ben... bu her neyse onu yaparken başkalarıyla yatmıyorum."

Bakışlarındaki belirsiz yoğunluk beni kıvrandırıyor. Onun

sessizliğinde konuşmaya devam etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum
ama sıranın onda olduğunu biliyorum.

"Kurallar, ha?" Omzuma alaycı bir şekilde gülümsüyor. Sonunda derin bir nefes alıyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Annem çok evlenir.

Mesela,

çok çok çok. Nisan ayında yaptığınız düğün onun on dördüncü düğünüydü."

Gözlerimin kafamdan fırlamaması gerektiğini hissediyorum, bu yüzden onları fırlamamaya zorluyorum. "Tamam."

"Ben doğduğumdan beri hayatında hiç erkek olmadı," diye devam ediyor. "Ve her seferinde koridordan aşağı inmeyi başarıyor. On dört nişanlı, on dört düğün. Çocukken bir keresinde ona filmlerdeki gibi 'evet' demekten hiç korkup korkmadığını sormuştum ama o asla korkmadığını söylemişti. Dedi ki, 'Aşk rüzgar gibidir. Gelir ve gider. Düğünler sadece bir partidir.'"

Hatırladıkça sırtıyor. Hâlâ biraz sersemlemiş durumdayım ama dinliyorum.

"Biliyorsunuz, önemli olan on dört düğün değil. Sanırım ben boşanmalardan bahsediyorum. Onun için çok şey ifade eden biriyle on dört kez ayrılmış. Sevdği biriyle. Ve bazılarını gerçekten sevdiğine inanıyorum," diyor. "Annem gibi değil her boşanmadan sonra iyiydi, bir sonraki adam için hazırdı. *Çok* acı çekiyordu. Yemek yiyemeyeceğini ya da yataktan kalkamayacağını düşündüğüm günler oldu. Bana hep evliliğin buna değeceğini söylerdi ama bence değmez."

Anıların transından çıkar gibi kendini tutuyor ve bana bakıyor. "Sanırım demek istediğim şu ki, bu işi yapmanın taahhütlerim var. Ben kimseyle çıkmam," diyor. "En azından uzun süreli değil. Ben yaparım

... şu anda ne yapıyorsak. Biraz burada, biraz orada. Ama ben taahhütte bulunmam." Hafifçe gülüyor. "Bunun nereden kaynaklandığının farkındayım elbette, ama anneme söz veren çok fazla erkek gördüm. -İşler zorlaştığında kırıldı. Gerçekten bağlandığım bir üvey babam vardı, Warner. Annem onunla beş yıl birlikte oldu. Ayrıldıklarında on yaşındaydım ama bana hala görüşeceğimize dair söz vermişti." Başını sallıyor. "Anneme sürekli onu sordum ama onu bir daha hiç görmedim."

Duraklıyor, düşünceli bir şekilde dudaklarını büzüyor. Boğazım düğümleniyor, ellerim hâlâ kalçalarında ama soğuk hissediyorum. Beni rahat bırakıyormuş gibi geliyor ve belki de ellerimi çekmeliyim, ama sonra kendi ellerini kollarıma koyuyor.

"Evliliğin işe yaradığına inanmayan bir düğün planlayıcısı olmamın garip olduğunu biliyorum, ama tam da bu. Düğünler benim

için sadece bir parti. Evlilikler ise sona eren Őeylerdir. Ve duygu herkes için bu kadar deęiŐken ve deęiŐkenken aŐkın bir baęlılıęa yol aması gerektięini dűŐünmüyorum."

"Herkes için değil," diye fısıldıyorum. Bana göz kırpmıyor ve ben de şansımı deniyorum, bana bir şans vermesini umuyorum. Çünkü fırsat verilirse ona olan bağlılığımı asla kaybetmeyeceğimden oldukça eminim. "Herkes bu konuda kararsız değil."

Bir sırtışını ısırarak geri çekiyor. "Öyle mi?" Kolları boynuma dolanıyor. Ciddiyetle başımı sallıyorum. "Bazı şeyleri öyle kolay kolay bırakmam." Nabzımın boğazımda attığını hissediyorum ama kendimi zorlayarak konuşuyorum. Bunun ya hep ya hiç anı olduğunu anlayabiliyorum ve her şeyimi ortaya koyduğumu bilmesine ihtiyacım var. "Eğer aramızdaki her neyse onunla ilerlemek istiyorsan, geri adım atmam konusunda endişelenmene gerek yok. Bir gün her şeyin biteceğini düşünebilirsin ama benimle 'her şeyi' yaşamadın."

Yavaş ve derin bir nefes alışını izliyorum, bakışları yüzümde geziniyor. Bir uçurumun kenarında asılı kalmış, onu bekliyorum. Hep onu bekliyorum.

Sonunda dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Peki oyunun kuralları?" Parmakları kulağımdan yakama doğru iniyor ve kalbim küt küt atıyor. "Bugün buraya geldim çünkü seni özledim ve görüştüğün tek kişinin ben olmayabileceğimi aniden fark etmek... aslında beni çıldırttı." Gülüyor.

"Ve bu *asla* olmaz. Yani, Kural 1-Başka insanlarla görüşmüyoruz. Kural 2-Seni haftada birden fazla görmek istiyorum." Duraklıyor ve bana dikkatle bakıyor. Yüzündeki gülümseme eriyor. "Ama buna bir ilişki demek istemiyorum. Kural 3."

İçimde bir şeylerin solduğunu hissediyorum ama cümlenin sonunda *henüz* söylenmemiş olduğunu umduğum şeye odaklanıyorum. Kulağa ayrıcalık ve etiketlemeden birlikte daha fazla zaman geçirmek istiyormuş gibi geliyor. Bunu yapabilirim. Annem dışında hayatımda onu "kız arkadaşım" olarak tanıtabileceğim kimse yok zaten.

"Etiket yok mu?" Yardımsever bir şekilde ekliyorum.

Sırıtır. "Etiketlerin son kullanma tarihleri vardır."

Duyduğum kadarıyla aramızdaki bu şeyin bitmesini istemiyor. Bu beni heyecanlandırıyor. Geleceğe bakmak ve *beni* hâlâ görmek istediği fikri *beni* sarhoş ediyor. Yüksek sesle dile getirmeyeceğini açıkça belirttiği vaatleri göğsüme fısıldıyor.

"Peki ya oyunun son kuralı?" Bana doğru adım atıyor ve sırtışı muzipleşiyor. "Dövmelerin. Altısını da görmek için her şeyi tüketen bir ihtiyacım var."

Mırıldanıyorum. "Bunun için pantolonumu çıkarmam gerekir."

"Ne utanç verici." Üst düğmemi açtı ve ben de ellerini tuttum.

"Tabelayı çevirip kapıyı kilitleyeceğim. Bana bir saniye ver." Arkamdan

sesleniyor, "Hızlı ve gevşek oynamak istemiyor musunuz, Bay Bloom?"

15'te GERİ tabelasını asıyorum ve sürgüyü kilitliyorum. Parmaklarımın bir hareketiyle telefonu kancasından çıkarıp arka odaya dönüyorum.

Çalışma masamın başında oturmuş, bacaklarını masumca tekmeliyor. Gül duvarını ve diğer birkaç projeyi henüz temizleme fırsatım olmadı, bu yüzden saksı toprağının yanında oturuyor ve parmak uçlarında başıboş yaprakları gezdiriyor. Dizinin yanındaki masanın kenarına vuruyor. "Yaptın mı Bu mu?"

Yere bakıyorum ve çocukken ödev yaparken oturduğum masanın köşesine kazınmış baş harflerimi görüyorum. "Evet."

"Sen bir asisin. Mülke zarar mı veriyorsun?"

"Mm-hmm." Yaklaşıyorum, dizlerinin arasındaki boşluğa kolayca kayıyorum. Her zaman yaptığı gibi bir elbise giyiyor ve ben de onu yukarı doğru itiyorum.

ben ağzımı onunkine bastırırken. Hâlâ gül yaprağını tutuyor, elleri yanaklarımı ve çenemi kapatıyor. Onu farklı bir şekilde öpmem için beni zorlamaya çalışıyor -daha sert, daha hızlı- ama ben başparmaklarımı kalçalarına sürterek yavaşça öpmeye devam ediyorum.

Elleri düğmelerimden aşağı inmeye devam ediyor ve kısa süre sonra gömleğimi omuzlarımdan itiyor ve atletimi yukarı itiyor. Gömleğimi çıkardıktan sonra avuçlarını kaburgalarındaki menekşenin üzerinde gezdiriyor. Çenemi, boynumu ve göğsümü geçip kaburgalarımı öptüğünde nefesim hızla kesiliyor. Dilini mor yaprakların üzerinde ilk kez gezdirdiğinde karnım sıkışıyor. Onu öpüyor ve boğazından tatlı küçük inilti çıkarıyor.

Yüzünü kendime doğru çekiyorum ve dilimin ağzında gezinmesine izin veriyorum.

Kolum beline dolanıyor ve onu masanın kenarına doğru sürüklüyor. Elbisesini altından çekip çıkarmama ve bir köşeye atmama yardım ediyor. Ellerim aynı anda her yerde olmak istiyor.

"İlk defa bu kadar soyunuyoruz, biliyor musun?" Gülüyor.

"Farkındayım," diye mırıldanıyorum, göğüslerinin üzerindeki dantele, bacaklarının arasındaki küçük dantele bakarak. Dudaklarımı boynuna yapıştırıyorum ve ellerimi teninde gezdiriyorum. Elleri saçlarımda ve boğazını emdiğimde dizleri kalçalarımın etrafında sıkılıyor. Parmaklarım danteli bir tanesinin üzerinden aşağı çekiyor.

Başparmağım göğüs ucunun üzerinden geçerken ciğerlerinden hava fişkırıyor.

Kotumun düğmesini çekiştiriyor ama onu kendimden uzaklaştırıyorum. "Bekle." Ofluyor. "Yapamam."

Onu sıkıca öpüyorum ve sonra arkasına yaslanması için itiyorum.

Sütyenini açgözlü parmaklarıyla yırtıyor ve bacaklarını bana kolayca açıyor.
Gül yaprakları var

Her yere dağılmış, süpürülmemiş saksı toprağı, ama kaslarını geriyor ve ağzımı tenine bastırmam için beni davet ediyor.

Üzerine eğilip göğsünün hemen altını öpüyorum ve aşağıya doğru iniyorum. Parmakları saçlarımin arasına giriyor ve beni aşağıya doğru itiyor. Derisini emiyorum göbek deliği ile iç çamaşırı arasında bir dirseğinin üzerine oturup, "Lütfen, Elliot. Lütfen, daha hızlı."

Ona bakıyorum, çıplak vücudunun düzlemleri aramızda. "Bunu birkaç aydır yapmak istiyordum, bu yüzden sabırlı olursan harika olur."

İnliyor ve masaya geri düşüyor, elleri yüzünü ve boynunu tırmalıyor.

Kalçasının içini öpmeye başlıyorum, o da başının arkasına uzanıyor ve parmaklarının masanın üzerindeki gül goncalarına dolanışını izliyorum.

Onlar

parmak uçlarında parçalanıyor, çiçek yaprakları patlıyor.

Külotunu kenara itip tadına bakıyorum, dilim yavaşça merkezinin üzerinde kayıyor.

Boğuk bir inilti çıkarıyor ve dizleri kulaklarımı kavrayacak şekilde yukarı kalkıyor. Onları tekrar iterek açıyorum, masaya bastırıyorum ve dilimi klitorisinin üzerinde gezdiriyorum, kalçaları sarsılıyor. Ağzım onu tanıdıkça tutarsız şeyler mırıldanıyor. Tadı mükemmeldi. Dudaklarım ona yapışıyor ve emiyorum.

Boğazından uzun bir inilti çıkıyor ve elleri tekrar saçlarımı çekiştiriyor. Tırnaklarının altındaki toprağın ve güllerin kokusunu alabiliyorum. Onun kokusuyla karışıp şişeleylebileceğim bir kokuya dönüşüyor. Kalçaları ellerimin altında titremeye başlıyor ve ben onları yukarı doğru iterek onu açıyorum. Küfrediyor ve bağılıyor

ve kendi kendine konuşuyor. Ona baktım, beni izliyordu. Tenine toprak ve gül yaprakları yapışmış. Pembe bir taç yaprağı meme ucunun yanına mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş ve bu manzara karşısında inliyorum.

Dudaklarım ve dilim klitorisini emiyor ve kalçaları yüzüme karşı sarsılarak daha fazlası için bana yalvarıyor.

Elim kalçasından ayrılıyor ve bir parmağımı girişine doğru kaydırıyorum. İçine doğru ittiğimde çıkardığı sesler vahşice. Anında boşalıyor, parmağımın etrafında çırpınıyor, elleri yüzümü ona doğru tutuyor. Ciyaklıyor ve o sesi, o kokuyu asla unutmayacağım.

Kalçaları gevşerken emmeye devam ediyorum. Arada sırada küçük titremeler onu ele geçiriyor ve nefesini tutamıyor.

"Elliot," diyor, sesi neredeyse kesilmiş. "Lütfen."

Ondan kayıyorum ve kot pantolonumun fermuarını açıyorum. Bir anda ayağa kalkıyor, masanın kenarına yaklaşıyor ve ağzımı kendisine doğru çekiyor. Sanki onun tadını arıyormuş gibi öpüyor beni. Kendimi boxer külotumdan dışarı çekiyorum ve o beni durduruyor.

"Çıkar," diye mırıldanıyor. "Çıkar onları." Dövmeleri görmek istiyor.

Ayakkabılarımı çıkarıyorum ve kot pantolonumu yere itiyorum. Gözleri sikimi geçip sağ kalçamdaki kırmızı çiçeğe takılıyor. "Nedir o?" diye soruyor.

"St. Helena dağ çalısı. Sadece yirmi yıl önce nesli tükendi."

Parmakları sikimin etrafını sarıyor, beni pompalıyor. Dudaklarıma doğru fısıldıyor, "Sonuncusu nerede?"

Dönebilmek için elini üzerimden çekiyorum ve ona baldırımın yan tarafını gösteriyorum. "*Valerianella affinis*."

Dudaklarını yalıyor ve bana bu konuda soru sormadan ağzını tekrar kendime doğru çekiyorum. Dizlerini belime doğru çekiyorum ve sikimi ona girmek için hizalıyorum. Yavaşça içeri itiyorum ve aniden tekrar sınırdaymış gibi kasılıyor. Sığ itişlerle, onun içinde hareket ediyorum. Göğüsleri göğsüme bastırıyor ve aramızdaki toprağı ve gülleri hissedebiliyorum.

ter.

"Siktir," diye inliyor bana karşı.

Dizini yukarı çekiyorum ve daha da içeri itiyorum. "Oh lanet olsun!"

Ben onun içinde defalarca dibe vururken birbirimizin ağzının içinde nefes nefese kalıyoruz. Elim göğsüne düşüyor ve avucumu dolduruyor.

"Vietnam orkidesi, Benjamin Franklin ağacı, kadupul," diyor çeneme doğru. "Ağlayan menekşe, Aziz Helena... ve *Valer-Valerianella*-"

"*Affinis*. Evet." Yanağından öpüyorum. Kalçalarım sarsılmaya başladı. Parmaklarımla klitorisini ovmaya başlamasına izin verdim.

"Vietnamca. Franklin"-inlemek için duraklıyor ve gözlerinin geri döndüğünü görebiliyorum-"cry violet ve kadupul. St. Helena, *Valerianella affinis*-"

"Ve nergis zambağı," diye mırıldanıyorum kulağına.

Kasılıyor. Nefesinin kesildiğini hissediyorum. Boğuluyor, kesik kesik nefes alıyor. İçinde yer yok, ama onu oraya aitmişim gibi beceriyorum.

"Amaryllis. Ama." Nefes nefese kaldım. "Ama."

Tırnakları sırtımı çiziyor. Neredeyse hiç ses çıkarmıyor ve sonra nefes nefese kalıyor. Küçük, düzensiz sesler çıkarıyor ve duvarları tekrar tekrar

titriyor.

Kolumu beline dolayarak onu kendime bağladım. Gidecek hiçbir yerim yok ama ona sürtünüyorum, boşalana kadar boynuna doğru adını mırıldanıyorum. Zevk beni kör ediyor. Sanırım tenini ısıırıyorum. Kalçalarım hala ona karşı sarsılıyor, daha fazlasını arıyor.

Tekrar nefes alabildiğimde, ona bakmak için geri çekiliyorum. Tamamen bitkin düşmüştü. Gözleri ağırlaşmış, göğsü inip kalkıyor. Göğüsleri çiçek yaprakları ve toprakla kaplı, meme uçları sıkı ve daha fazla ilgi için yalvarıyor.

Yüzüme karşı pantolonunu indiriyor ve elleri saçlarımda, yanaklarımda geziniyor. "İnanılmazsın amına koyayım," diye hırıldıyor ve göğsümün şiştiğini hissediyorum.

Övgü.

Ona bir şey söylemek için ağzımı açmıştım ki ön kapı sert bir şekilde çalındı.

Omzumun üzerinden ön tarafa doğru ters ters bakıyorum. "Bir tabela astım. Sanırım, 'Bir Saat İçinde Dönüyorum' yazmalıydı."

İnce nefes alıp vererek gülüyor ve yüzümü geri çekiyor. Ağzı benimkinin üzerinde şehvetli bir şekilde hareket ediyor. Az önce ilişki insanı olmadığını söylememiş olsaydı, muhtemelen şu anda, terimiz kir ve güllerle kururken ona onu sevdiğimi söylerdim.

Çünkü sanırım istiyorum. Hiç böyle birini istememiştim. Vücudunu, konuşmasını, aklını.

Kot pantolonumun cebinden telefonum çalıyor. Kaşlarımı çatarak buruşuk Yerdeki kıyafetler. Onu bulduğumda, telefonumun ekranı annemi gösteriyor.

Yüzümü buruşturup cevap veriyorum. "Anne?" Ama'nın kaşları saç çizgisine sıçradı. "Neredesin? Dükkân neden kapalı?"

İnsan dili beynimden buharlaşıyor. "Ben... ne?" Ama'ya giyinmesini ve iç çamaşırımı almasını işaret ediyorum.

"Dükkan kapalı," diyor yavaşça. "Sorun nedir?"

"Doğru. Kendimi iyi hissetmiyorum. Bu yüzden, evet. Dükkânı kapattım." Bacaklarımı içine sokmaya çalışırken kot pantolonumun sesi çok yüksek çıkıyor.

"Kamyonunuz burada," diyor, sesi düz.

"Rite Aid'deyim. İlaç alıyorum."

"Tatlım" -sesi bir anda şüphecilikten anneliğe dönüşür- "ne tür bir ilaç? Çantamda koca bir eczane var."

"Hayır, sorun değil." Atletimi yere bırakıyorum ve düğmeli bluzumu alıyorum.

Ama'nın üzerinde sadece sütyeni ve iç çamaşırı var. "Ben eve gidiyorum."

"Seni bırakayım. Seninle park yerinde buluşuruz."

"Hayır, hayır, sorun değil" dediğimde kafam artık çalışmıyor. Soğuk algınlığı gibi bir şey. Ve ben-" Bir botu tekrar giyiyorum. "Ben zaten döndüm. Arka kapıdan giriyorum."

Ama bana deliymişim gibi bakıyor ve muhtemelen öyleyim çünkü annem "Karşıya geçtiğini bile görmedim. Gerçekten beni ön kapıda görmedin mi?"

Topuğumu diğer botumun içine sokamıyorum, bu yüzden arka odadan topallayarak çıkıyorum ve Ama'ya arka kapıdan otoparka doğru kaymasını işaret ediyorum.

"Buradayım," diyorum yüksek sesle. Annem beni telefonda ve dükkânın içinden duyuyor ve arkasını dönüp telefonu kapatıyor.

Kapının kilidini açtım ve annem bana baktı. Babamın eski çalışma masasında birini beceriyordum. Eli hemen alnıma geliyor, parmak uçlarını boynuma ve yanaklarıma bastırıyor.

"Berbat
görünüyorsun."

"Doğru.

Biliyorum."

"Ve her tarafın kir içinde."

"Çiçekler," diyorum, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Bayılabilirim ve tüm bu hastalık planına katkıda bulunabilirim.

Beni iterek dükkâna girdi ve ben sadece arka kapının kapandığını duyduğumu umuyorum.

"Elliot, ikinci bir tezgâhtara ihtiyacın var. Böyle hastalandığında dükkânı öylece kapatamazsın."

"Haklısın. Evet. Sizi buraya getiren nedir?"

Neredeyse konuyu değiştirdiğim için kendimi alkışlayacaktım ki tezgâhın üzerinde Ama'nın çantasını gördüm. Annemin etrafından dolanıyorum ve çantayı kasanın arkasına bırakırken sırtımla onun görüşünü engelliyorum.

"Bazı haberlerim var ama sanırım sen kendini daha iyi hissedene kadar bekleyebiliriz."

Annem "haber" bekleyecek biri değildir. Bir keresinde faturasının imzalandığını duyurmak için doğum günü partilerimden birini yarıda kesmişti. Siyah saçlarını bir kulağının üzerinden geçirip bana gülümsemesini izledim.

"Haberler ne? Bana anlatabilirsin," diyorum.

Tam o sırada dükkanın kapısı açılıyor, babamın zili çalıyor ve Ama geniş bir gülümsemeyle içeri giriyor. Yüzümdeki kan çekiliyor.

"Elliot, tam da görmek istediğim adam!" diyor sahte bir neşeli ses tonuyla.

"Ah, pardon." Annemi fark etmiş gibi yaptı. "Bir müşterin olduğunu görmedim.

Ben burada bekleyeceğim!"

Uzak duvardaki orkidelere bakmak için döndüğünde, boynuna kir bulaştığını ve saçına bir gül yaprağı yapıştığını görüyorum.

Annem de öyle.

İşte bu şekilde bu fani dünyadan göçüp gideceğim.

Annem kaşlarını kaldırarak yavaşça bana dönüyor. Söyleyecek hiçbir şey bulamayınca, "Elliot, beni arkadaşınla tanıştır," diyor.

Boğazımı temizliyorum ama hâlâ gıcırıyor. "Ama, bu benim annem."

Ama masumca şaşırmış görünerek arkasını döner. "Oh, Senatör Gilbert! Sizinle tanışmak bir onur." El sıkışıyorlar ve tek düşünebildiğim, muhtemelen onun tırnaklarının altında da kir olduğu.

"Ama bir düğün planlayıcısı," diyorum. "Eskiden Whitney Harrison'ın altında çalışıyordu. Birlikte çok çalışırdık. Babamı tanırdı."

İshal gibi.

Annem ona gülümsüyor. "Bu çok hoş. Sormamın sakıncası yoksa, ne tür düğünler yapıyorsunuz?"

Ama, anneme tarzının tam olarak ne olduğunu ve müşterilerine ne getirdiğini söyleyerek kolayca işe giriyor. Annem bir şey soruyor Geçen yıl gittiği ve Ama'nın tasarımı olduğunu doğru tahmin ettiği özel bir düğün.

Benzin ve bir kutu kibrit gibi anlaşıyorlar ve ben burada terliyorum.

"Şey, sadece uğrayıp Elliot'a dün çantamı burada bırakıp bırakmadığımı sormak istemiştım," diyor Ama kendinden emin bir şekilde.

"Sen yaptın." Tezgahın arkasından aldım.

"Aptal ben!" Ama onu benden aldı. "Sizinle tanışmak harikaydı, Senatör. Elliot, bu hafta sonu Bigg-Mosby düğününde görüşürüz," diye aceleyle ekliyor.

O ön kapıdan çıkınca ben de bilgisayarda bir şeylere tıklamakla meşgul oluyorum.

"Çok tatlı biri," diyor annem. "Güzel."

"Öyle mi? Tabii. Belki. Kısa."

"Elliot, kapıdan çıkarken çantasından arabasının anahtarlarını çıkardı. Bu onun dün unutacağı bir şey değil."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve dilimi ısıırıyorum.

"Yani," diye yavaşça başladı annem, "sanırım bana kız arkadaşlarından bahsetmek *zorunda* değilsin, ama-"

"O benim kız arkadaşım değil," diye acele ettim, Ama'nın bunu nasıl istemediğini hatırlayarak. "Ama... ona karşı güçlü hislerim var."

Annemin yüzüne bir gülümseme yayılır. "O zaman onunla tanıştığımıza memnun oldum. Belki bir ara onunla tekrar görüşebilirim?"

Başımı sallıyorum, utançtan yanaklarım kızarıyor. "Elbette. Haberleriniz nedir?"

Annem tartışırken yaptığı gibi dönüyor: yeni bir konu, yeni bir enerji, yeni bir gülümseme. Tezgâha yaklaşıyor ve boğazını temizliyor.

"Stefan evlenme teklif etti. Dün gece."

Bunun olacağını bilsem de duyduğuma şaşırdım. "Bu harika. Tebrikler anne," diyorum gerçek bir gülümsemeyle.

Stefan harika biri. Geçen ay benden onayımı istedi, ben de seve seve verdim. İki yıldır birlikteler. İlk buluşmaları babamın ölümünden iki gece önceydi ve Stefan'ın her şeye rağmen yanımda kalmasını gerçekten takdir ettim.

"İstersen rahatsız olabilirsin," diyor annem.

Gözlerimi deviriyorum. O da böyle büyüyordu. *İstersen öfke nöbeti geçirebilirsin. Seni mutlu edecekse biyolojide başarısız olabilirsin.*

"Rahatsız değilim. Ondan hoşlanıyorum."

"Güzel," diyor. Sonra yumuşak bir sesle, "Hiç kimse mutluluğu bir saniye bile fazla beklemek zorunda kalmamalı." Gülümsüyor ve tekrar dönüyor. "Blooming düğünümüzü yapacak mı?"

"Tabii ki." Takvimi açıyorum. "Henüz herhangi bir detay var mı?"

"Yıl sonundan önce bitirmek istiyorum," diyor.

Gerçekten. *Hallet şu işi.* "Belki Aralık?"

"Çabuk olur ama benim için uygun,"

diyorum. "Ama'yı işe almalı mıyım?"

Ciddi olup olmadığını anlamak için bakışlarım ona kayıyor. "Keşke yapmasaydın." Gülüyor. "Neden? Bu onun işi için harika olmaz mıydı?"

"Size tam anlamıyla ne iş yaptığını söyledi. Sutter Club'da politikacılar için yapılan düğünler bunlardan biri değildi."

"Tarzı kulağa hoş geliyor." Bluzundaki hayali tiftikleri koparıyor. "Ve o kendini beğenmiş kaltağın altında çalıştı, bu yüzden eminim Sutter Club'ı zaten biliyordur."

Annem, Whitney'nin babamı bu indirim konusunda ikna etmesinden hiç hoşlanmamıştı. Bu ve Ama'dan önce, Whitney'in tasarımlarında kesinlikle hiçbir zevki yoktu ve

Babamın tavsiyelerini dinlemek yerine, onu çok kötü düzenlemelere sürüklüyorsun.

İçimi çektim. "Eğer bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsanız, eminim Ama bu fırsattan memnun olacaktır."

Annem bana sırtarak "Onun numarasını çok isterim" dediğinde gözlerinde bir ışıltı var.

21

Ama

AĞUSTOS

İki ayın sonunda bale stüdyosuna taşındık ve içini boşaltmaya başladık. Son izinleri de halledince zamanımız azaldı ama Sonunda içerideyiz. Müşterilerle ya da satıcılarla görüşmediğim zamanlarda Weatherstone'da aşırı kafein alıyorum.

Oldukça iyi koşullarda büyüdüm ama hiç böyle bir soruna para harcamamıştım. Bu sarhoş edici. Duvarlardan birinde küf mü var? Bum, para. Müteahhit süre konusunda şikayet mi ediyor? Zap, yeni bir işçinin işe alınmasını onaylayın. Gürültü şikayetleri ve park izinleri için şehir cezaları mı? Gönder

Faturayı bana ver, Jeeves.

Elbette her şey Hazel ve Jackie'den geçiyor ama onlara bu mekânı iki ay içinde bir resepsiyon salonuna dönüştürmek için gereken tahmini bedeli verirken, bu tür sorunlar için yüzde yirmilik bir payı da dahil ettim. Bu sayede hala bütçemin üzerindeyim.

Davetlilerin Gül Bahçesi'nden resepsiyona ulaşımını tamamlamak için bugün yola çıkıyorum. Bu işi yapan şirketle anlaştık. Sonbaharda saman gezintileri ve arabalarına makyaj yapmak. Ben söyledüğimde

Jackie'ye nasıl at arabası yapacağımı bulduğumda gözyaşlarına boğuldu ama artık benim işim Fransız Devrimi'nin at arabalarından çok Külkedisi arabalarına benzediklerinden emin olmak.

Bu da Elliot demek.

Onu bir ay sonra ilk kez göreceğim ve bu aslında o kadar da uzun bir süre değil, ancak son altı aydır yaşadığım maruziyetten sonra sonsuzluk gibi geliyor. Eskiden yaptığım gibi dükkâna uğrayıp ayaküstü sevişmek ve beyin fırtınası yapmak yerine ona fikirlerimi e-posta ile gönderiyorum ama yüzüne bakmadan ya da telefonda iç geçirdiğini duymadan iş yükü hakkında bir fikir edinemiyorum.

Blooming'de bulunduğumuz süre boyunca bir asistan görmedim, bu yüzden tüm bunları yapmak için yeterince yardım alıp almadığını bilmiyorum. Kuzeni Ben genellikle düğün günlerinde yardımcı olur ama o bir çiçekçi değil; angarya bir işçi. Ve bu düğün çok *büyük bir* sipariş. Şimdiye kadar çalıştığım en çiçek merkezli tasarımlardan biri. Belki de çölde uzun süre tökezlediğim içindir ama o, içimi ferahlatan sarı bir Gatorade gibi.

Yeterince. Belki bunun için çiçeğe fazla yüklendim ama Elliot'ın geri döndüğünü bildiğim için kendime engel olamadım. Bu son katmanı eklemek onun için çok fazla olabilir, ama şikayet etmedi.

Henüz.

Saman arabalarının depolandığı depoya yanaşıyorum ve Elliot'ın kamyonetini film ekibinin yanına park etmiş halde bulunca şaşırıyorum. Bu olacak

Hazel ve Jackie'nin gelmesine daha on dakika var, tarihsel olarak, belki de bu Elliot'a ona çok fazla şey yükleyip yüklediğimi sormak için bir fırsattır.

Bea'nın içeride, saman arabası şirketinin sahibi ve kiraladığımız adam olan Vince'e brifing verdiğini görebiliyorum. Şimdiye kadar oldukça iyi tanıdığım ekibe merhaba diyorum ve kendimi Elliot'la tekrar konuşmaya hazırlıyorum. Sesçiyle sohbet ediyor. Anlaşıp anlaşmadıklarını ya da Elliot'ın ona katlanıp katlanmadığını söylemek zor - yüzü öyle.

"Günaydın," diye selamlıyorum onları. "Elliot'la bir saniye konuşabilir miyim?"

Ses görevlisi ortadan kayboluyor ve Elliot kulağımın dibindeki bir yere bakıyor. "İki ay kaldı!" Ben de diyorum ki. "Ben sadece bir şey atmadığımdan emin olmak istedim.

sana çok fazla."

Gözleri bana kayıyor, ama kaşları hâlâ yerinde. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yani, bu çok büyük bir düğün. Ve ben daha fazlasını isteyip duruyorum. Herhangi bir sorun öngörüyor musun?"

"Herhangi bir sorun çıkmayacak" demesi için geçen sürede muhtemelen tüm kirpiklerini sayabilirim.

Ona zorla sırtıyorum. "Ve eğer varsa, bana

söyleyecek misin?" "Hiçbir sorun çıkmayacak."

Kamyonetinden malzemelerini almak için yanımdan geçip gidiyor, ben de Bea'yı selamlarken her şey yolundaymış gibi davranıyorum.

Jackie ve Hazel geldiğinde, yüzlerinden bir vagon değil, bir at arabası beklediklerini anlıyorum.

Kameralar çekime başladığında onlara "İşte planımız" diyorum. "Bu saman balyalarını minderli banklarla değiştireceğiz." Arabaya tırmanıyorum ve etrafı göstermeye başlıyorum. "Elliot tepede asılı durması için üç kemer takacak,

Güllerle sarılacak ve Gül Bahçesi'ne bağlanacak. Dış tarafa da şimşir ağaçları ekleyecek." Dönüp saman balyasının üzerine rahatça oturuyorum. "Çiçeklerle kaplı bir at arabasıyla on blokluk bir yolculuk. Bence büyüleyici ve beklenmedik."

Hazel başını sallıyor ama Jackie gülümsediğini sandığı bir ifadeyle yüzünü buruşturuyor. "Elliot," diyorum, "eklemek istediğin bir şey var mı?"

Doğrudan Jackie'ye bakıyor ve şöyle diyor: "Bu, düğün gününüzdeki bir saman gezintisine benzemeyecek. Bunu garanti ederim."

Bu onu sakinleştirdi, tıpkı yapacağını bildiğim gibi.

Bir kamera Vince ile konuşmak için beni takip ediyor, diğeri ise Bea'nın deyiimiyle "korkularını konuşmak" için Jackie ve Hazel'da kalıyor. Elliot kemerleri nasıl bağlayacağını konuşmak ve feragatnameleri imzalamak için benimle geliyor ve Vince, "Onlara bir şey yüklemeyin" diyene kadar her şey harika gidiyor.

Ondan fazla olursa iyi olur."

Evraklarımdan başımı kaldırıyorum. Kaşlarım havaya kalktı. "On beş olduğunu sanıyordum." "En iyisi on yetişkin." Vince sakalını kaşıyor.

"On beş normaldir.

Yetmiş kiloluk çocukları yüklüyorsunuz."

"Bu haberle personel sayımı üçte bir oranında azalttınız. Neden e-postalarımızda bundan bahsedilmedi?"

Kameranın bana yaklaştığını hissediyorum ve aniden ikinci kamera Vince'i kaplıyor.

Omuz silkiyor. "Onları ne için kullanacağınızı bilmiyordum. On beş yetişkin... Bu atları yorar."

Davetlilerin Gül Bahçesi'nde ilk araba setinin yeniden yüklenmek üzere resepsiyon salonundan dönmesi için ne kadar bekleyeceklerinin hesabını yapıyorum.

"Konuk sayımı karşılamak için on iki at arabası ve at kiraliyorum, ama şimdi bana altı tane daha gerektiğini söylüyorsunuz. Daha kaç tane alabilirim?"

"Şey, Ekim ayındayız. Saman gezintisi mevsimi - balkabağı tarlaları falan," diyor ve sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi devam ediyor.

"Daha kaç tane alabilirim?" Tekrar ediyorum.

"Diğer sekiz atla birlikte işimi yürütmem gerekiyor. Sonbaharın kuru döneminde bir Cumartesi günü, bu yüzden o gün saman gezintileriyle dolu olacağım."

Tek duyduğum sekiz tane daha olduğu. Göz ucuyla Elliot'ın telefonunu hızla açtığını görüyorum.

"Peki altı tane daha almanın maliyeti ne olacak?" diye soruyorum. "Atlarımı başkasına veremem-"

"Parasını ödemeyeceğimi kim söyledi?" Alay ettim. "Burada bana büyük bir darbe indiriyorsun. Yazışmalarımızın hiçbir yerinde ağırlık sınırlamalarından bahsedildiğini hatırlamıyorum."

"Benim işim mevsimlik tatlım," diyor ve parmaklarım kıvrılıyor. "Bu arabaları ve atları çalıştırmak için yılda sadece sekiz haftam var ve sen bütün günlerin arasında bir Cumartesi günü hayvanımı öldürmek istiyorsun-"

"Biletleri sattınız mı?" Elliot'ın derin sesi konuşmamızı böldü. Hâlâ telefonunda hızlı hızlı yazıyor.

"Bazıları, eminim-"

"Harika, e-postanı kontrol edersen yedinci Ekim Cumartesi günü için Elliot Bloom adına elli kişilik bir rezervasyon göreceksin." Gözlerini Vince'e dikti ve telefonunu salladı. "Hepsi ödendi. O gün Rose Garden'da atlara ve at arabalarına ihtiyacımız olacak."

Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, ağzım açık ona bakıyorum. Vince de aynısını yapıyor. Göğsümün derinliklerinde bir şey yanıyor, çok iyi hissettiren bir sızı.

Kameralar ve Bea da aynı şekilde büyüldü.

Vince ellerini havaya kaldırır ve "Tamam. Tamam." der. Evrakları güncellemek için ofisine geri çekilir.

"Harika kurtuluş çocuklar," diyor Bea, gerçekten etkilenmiş bir şekilde. "Sahneye koymak zorunda olmadığım dramalara bayılıyorum."

Elliot'a sessizce "Bize fatura kes," diyorum, o da başını sallıyor.

Jackie ve Hazel'ı kontrol ettim. Kulak misafiri olmuşlardı.

"Çok ateşliydi," diyor Hazel. "Siz ikiniz sevişmelisiniz."

Yüzüm kıpkırmızı oldu ve Jackie "Ben de sana bunu söylüyordum!" dedi.

Düşüncelerimi toparlıyorum. Jackie aşk hayatıma burnunu soktu, şimdi Hazel da soktu. Bana işe aldıkları biri gibi değil de arkadaşlarından biriymişim gibi davranıyorlar. Whitney'nin prosedürlerine her zaman katılmasam da, bu müşteriden daha fazla alanım olmasını dilediğim bir örnek.

Elliot'ın duymadığından emin olmak için omzumun üzerinden kontrol ediyorum. "Eğlenmene sevindim ama böyle bir şey olmayacak."

Tam konuyu değiştirmek üzereydim ki Jackie, "Erkek arkadaşın olduğu için mi? Hadi ama, uzun süreli ilişki yaşamadığını kendin söyledin."

Ağzım bir açılıp bir kapanıyor. "Neyim var?"

Hazel utangaç görünüyor. "Elliot'la bilgi toplamaya çalıştım zaten. Meraklı biriyim, özür dilerim." Gülüyor ama bir daha asla gülemeyecekmişim gibi hissediyorum. "Bir keresinde seni aradığında yatakta birinin olduğunu söylemişti."

Aklım başımdan gitti. Kendimi çökmüş bir bilgisayar gibi hissediyorum. "Var mı... ne zaman-"

"Hâlâ onunla birlikte misin?" Jackie yaramaz gözlerle iter. "Eğer ciddi bir şey değilse, Elliot'ın gerçekten palyaçoluk yapmak isteyeceğini düşünüyorum. Çok seksisin ve o sürekli sana bakıyor-"

"Özür dilerim." Ellerimi beni boğan havaya karşı destekliyorum. "Elliot yatakta bir adamım olduğunu mu söyledi? Bu da ne demek oluyor? Bu neden onun işiydi ya da..."

Hazel omuz silkiyor. "Bir sabah erkenden seni aradığını ve biriyle konuştuğunu duyduğunu söyledi." Yüzünü buruşturuyor. "Çok üzgünüm, bu şimdi gerçekten kişisel bir şeymiş ve birdenbire seninle dalga geçmemem gereken bir şeymiş gibi hissettirdi."

Çığlık atmak istiyorum. Mar. Mar içtikten sonra kalıyor ve kahvaltı istiyor. Çok derin bir sesi falan yok ama iki yıldır birlikte uyandığım tek kişi.

Yüzüm genişçe gülümseyene kadar çekiştiriyor. "Sadece kafam karıştı çünkü kimseyle yatmıyorum. Um ..." Yutkunuyorum, boğuluyorum. "Yani, Elliot erkek arkadaşım olduğunu mu söyledi?"

"Şey, bir erkek. Erkek arkadaş değil. Sanırım senin erkek arkadaş edinmediğini biliyor."

Midemdeki her şey göğsümdeki her şeyle yer değiştiriyormuş gibi hissediyorum. Mide bulandırıcı ve baş döndürücü.

"Öyle mi dedi?"

Hazel düzeltmek için atlar. "Sürtük ayıbı anlamında değil. Tanrım, hayır."

O

Jackie'ye bakıp sinirleniyor. "Vay canına, tüm bunlar yanlış anlaşılıyor ve ben sadece iki ateşli insanı yatağa atmaya çalışıyorum-"

"Seninle çok çalıştı!" Jackie diyor ki. "Belki de sadece gözlemlemiştir! Hazel'a katılıyorum. Bana söylediğinde, aşağılamak için söylemiş gibi gelmedi. Belki... yataktaki adamın erkek arkadaşın olmadığına dair bir açıklama gibi ya da..."

Bir kakhaha atıyorum ve tüm hissini kaybetmiş parmaklarımla kollarını sıkıyorum. "Sorun değil. Alınmadım. Sadece hala bunun nerede

Yatağımdaki adam nereden geldi?" Kıkırdıyorum, neşesizce. "Ama evet, bizi bir araya getirme konusunda endişelenme. Uyumlu olmadığımızı biliyoruz."

Omzumun üzerinden kamyonetine binerken ona bakıyorum. Motoru çalıştırıyor ve bize bakmadan geri geri gidiyor.

"O bir ilişki adamı," diyorum, sonra usulca ekliyorum, "gözlemlediğim kadarıyla."

ÜÇ YIL, BİR HAFTA VE ALTI GÜN ÖNCE

Ama'nın kedisi tam bir baş belası.

Lady Cat-ryn'i yatak odasının dışına kilitledik ve yine de yüzüme vuran bir patiyle uyandım. Kedi *kapıları açabiliyor*.

Bu açıklama beni dehşete düşürdü ama Ama sadece uykulu bir şekilde başını sallıyor ve kediyi yataktan itiyor.

"Kedileri seviyor musun ki?"

"Mm-hmm," diyor yanıma doğru kıvrılırken. "Onlar benim favorim."

Ama bir anda dışarı çıktı, ama ben sadece benimle kapı arasında oturan ve bana kuyruğunu sallayan bu kediye bakıyorum.

Onun hakkında düşündüklerimin aksine Ama'nın bir buzdolabı ve ocağı var ve sabahları şekerli şeyler dışında başka şeyler de yiyor. Ama saat dokuzda giyinmek için kolumu çekiştiriyor, böylece dükkâna giderken J Street Donuts'a uğrayabiliyoruz.

Bunun tam olarak ne olduğu hakkında başka bir konuşma yapmadık. Tek bildiğim, eğer devam etmesini istiyorsam, muhtemelen bir şeyleri etiketlememeliyim.

Hâlâ etrafımda olmamdan sıkıldığı ya da bu bağlılıktan uzak ilişkiden korktuğu o anı bekliyorum. Ama geçen ay ona iki çekmece ve altı askı verdiğimde çok mutlu oldu. Ve varlığımdan bıktığına dair hiçbir belirti göstermiyor. Geçtiğimiz üç hafta boyunca

Zamanının yüzde doksanını Blooming'de geçiriyor, bir köşede e-postaları veya tasarımları üzerinde çalışıyor ve öğlen saatlerinde bize öğle yemeği getirmek için dışarı koşuyordu.

Ekim ayında bir gün, saatin beşe doğru ilerleyişini izlerken ona "Yapacak işin varsa burada kalmaya gerek yok," dedim.

Dizüstü bilgisayarında hararetle yazmaya devam ettiği yerden bana bakıyor. "Hayır! Burada çalışmayı seviyorum. İlham aldığımı hissediyorum, anlıyor musun?"

İki yanındaki gübreye, yedek saksılara ve vazolara bakıyorum. "Tamam..."

"Burada bir masa kurup işimi sonsuza kadar sürdürebilirim." Dağınıklığı ve çürüyen süpürgelikleri işaret ediyor ve ben de onun ne gördüğünü anlamaya çalışıyorum.

"Seni tutmadığım sürece." Fatura yazmak için ön tezgâha geri dönüyorum. "Yapabilirsin, biliyorsun," diye sesleniyorum ona. "Bir masa kurabilirsin. Fazla bir şey değil ama... gübre kokusuna aldırılmazsan... ve çörek yemeyeceğine söz verersen-"

"Ciddi misin sen?"

Gizlice yanıma yaklaştı, şimdi arka odanın kapısına yaslanmıştı, dudaklarında bir gülümseme oynayıyordu.

Omuz silkiyorum. "Evet. Etrafımda olman hoşuma gidiyor. Günü ilginç kılıyor."

Gözleri parlıyor. "Ya toplantıları oraya geri götürürsem? Şimdi değil, tabii ki böyle görünürken," diyor. "Ama... ya siz kurulum işine daha fazla girerseniz... ve ben de sizin aracılığınızla özel kurulum paketleri sunmaya başlarsam?"

Kaşlarını birbirine yaklaşıyor. "Zaten yaptığımız şey bu, değil mi?"

"Ama resmi olarak. Eğer orada bir showroom inşa etmeye karar vererseniz, o zaman müşterilerle *tam ortasında* buluşuyor olacağım."

Konuşmaya başlıyor

Hızlıca, fikirler akıyor, eller büyü yapıyordu. "İş anlamında bir ortaklık olmaz, ama olabilir - olabilir, bilmiyorum. Yeni bir şey olabilir.

Bu sadece San Francisco ve Los Angeles'ta yapılan bir şey. Ama Torres'i istiyorlarsa, Elliot Bloom'u alıyorlar. Eğer Blooming'i istiyorlarsa, Ama Torres'e doğru itiliyorlar." Bir nefes alıyor. "Tamam, bu kulağa... olmasını istediğimden biraz daha fırsatçı geliyor ama-"

"Mağazanızın ortasında bir Starbucks olması gibi bir şey," diyorum, nereye gittiğini görerek.

"Aynen öyle! 'Oh, şimdi buradayım, biliyor musun? Unicorn Frappuccino istiyorum' ya da 'Aslında sadece latte istiyordum ama ayakkabı

departmanı tam şurada." Gözleri parlıyor ve ben de başımla onaylıyorum. Yine de temkinli hissediyorum. Sanki daha iyi bir anlaşma yapacaktım gibi.

"Bilmiyorum," diyor bir elini saçlarında gezdirirken. "Belki elitist ya da dışlayıcıdır? Mesela, düğünlerden çok iş kaybedebilirsiniz Sadece benimle çalıştığını düşünen planlamacılar ve etkinlik koordinatörleri." "Peki, bir de diğer tarafı var," diyorum. "Diğerleriyle çalışamazsın

çiçekçiler veya özel imalatçılar-"

"Başka biriyle çalışmak istemiyorum," diye sözümü kesti. "En iyisini istiyorum."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum. Ona sadece onunla çalışırken en iyi halimde olduğumu söylemek istiyorum. Ama sanırım o bunu biliyor. Bence o her şeyi görüyor. resim burada.

"Annemin düğününden sonra düşünebileceğim bir şey," diyorum. Bana gülümsüyor. "Biliyorsun, yasal olarak -iş nedenleriyle- bana seks dışında bir şeyle kira ödemem gerekebilir."

"Donut?"

Ona ters ters baktım. "Hayır."

Günün geri kalanında ben bir siparişi dolduruyorum, o da annemle buluşmaya gitmeden önce satıcıları aramayı bitiriyor. Ama'nın annemin düğününü yapmasını kabul ettiğimde, düşünmediğim bazı şeyler vardı. Annem ve Ama'nın haftada bir kez kahve içmek ya da satıcılarla buluşmak gibi.

Orada onlarla birlikte olmam için bir neden yok, çünkü Ama çantasını almaya gelmesi konusunda oldukça sinsi davrandığımızı düşünüyor. Annemin seviştiğimizi bildiğinden haberi yok. Ama her Perşembe, annem ve sevgilim olmayan arkadaşım şehir merkezinde bir kafede oturup düğün planlıyorlar ve ben de o bir saat boyunca dizimi zıplatarak dükkanın duvarına bakıyorum.

Annem düğünün yıl sonundan önce yapılmasını istiyor ve bunu hızlı bir şekilde yapmak için bütçesi var. Ama şık bir yılbaşı düğünü önerdi, annem de buna bayıldı. Ama her gün bunun gerçekleşmesi için çabalıyor. Bazı geceler saat on birde evime geliyor, ya fikirlerle dolup taşıyor ya da kot pantolonunu çıkarıyor. Bazen ikisi birden. Şimdi *yolda* mesaj aldığımda, bir fincan Keurig demleyip sehpayı mı temizlesem yoksa sertleşsem mi bilemiyorum.

Ama sehpanın etrafında yerde çalışmayı seviyor - aynı zamanda sehpanın üzerinde sevişmeyi de seviyor, yani içinde bulunduğum ikilemi

görüyorsunuz?

Çünkü onun bir sehpaı yok. Benimki üniversiteden beri kullandığım IKEA marka bir şey ve mobilyalarımın hiçbirine uymuyor. Bir gece o

Orta süsü için ne yapmamız gerektiğini inceledikten ve o altımda, çizik halimin üzerinde kıvrandıktan sonra, "Yeni bir sehpa ihtiyacım var" diyorum.

"Oh, bunu alabilir miyim?!"

Gözlerinde bir Noel çocuğu sevinci var, sanki Barbie Rüya Evi veriyormuşum gibi. "Bunu mu istiyorsun? Bunu mu?"

"Evet, bu bana seni düşündürtecek. Hepinizi." Kaşlarını imalı bir şekilde kaldırıyor ve beni o kadar derinden öpüyor ki o hafta ikinci kez sehpanın üzerinde sevişiyoruz.

Ertesi gün sehpa alışverişine çıkıyoruz ve ondan sonraki gün de benim eski sehpaımı onun evine taşıyoruz.

O gece onunla birlikte yatağa uzandım, parmaklarım saçlarıyla oynuyordu. Kasım geldi bile. Bu ilişkisizlik olayını üç aydır yapıyoruz ve altı hafta önce en son yalnız uyuduğum zamandı. İlişkimizin bittiğine karar vereceği günü bekliyorum. Oyunun kurallarını dürtüyorum. Gelecek yıl düğün sezonu başlamadan önce Napa'ya bir gezi yapmayı öneriyorum. O da bu planı seviyor. Beni Mar'ın planladığı doğum günü partisinde isteyip istemediğini soruyorum. "Tabii ki istiyorum!" diyor. Annesi nişanlandı ve Sadece çiçekleri yapmıyormuşum gibi konuşuyor. Sanki onun düğün arkadaşı olacaktım gibi konuşuyor. Sanki beni oradaki insanlarla tanıştıracaktım gibi.

Ve kurallarındaki en büyük çentik - birleşik stüdyo alanımız için planlar yapmaya devam ediyor, kendini etrafıma sarıyor, gelecek için hayatlarımızı iç içe geçiriyor. Sanki bir son görmüyor.

Önümüzdeki ay annemin düğününden sonra, ona kuralları yeniden tanımlayıp tanımlayamayacağımızı soracağım. İlişkilere inanmıyor olabilir ama

Biz de varız. Beni erkek arkadaşı olarak tanıtmak istemeyebilir ama bir ara onu annem ve Stefan'la yemeğe götürmek isterim. *Uzun vadeyi* tanımlamasına gerek olmayabilir ama bana sonsuza dek kulağa hoş geliyor.

Eğer kurallarını değiştirmek istemiyorsa, benim için sorun olmaz sanırım. Ama bizi zaten uzun vadeli olarak düşündüğümü bilmesini istiyorum. Ben zaten görüyorum

İş tabelaları, şehir dışı gezileri ve beyaz elbiseler içinde yavaş danslar - adını koymak istemese bile.

Yatakta yanımda dalgın dalgın telefonuna bakıyor. Ona döndüm.

"Düğünlerde en çok neyi seversiniz?"

"Evlenme teklifi," diye yanıtlıyor hemen.

Ona bakıyorum. "Seninle hiçbir ilgisi olmayan kısım mı?"

Hızla gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. "Oh, vay canına. Evet, sanırım öyle." Telefonunu yere bırakıyor ve yan dönerek bana bakıyor. "Şunu mu demek istedin?"

çiçek, yemek ya da DJ?"

Omuz silkiyorum. "Hayır. Düğünleri yapmak istediğin şey haline getiren nedir?"

"Düğünü en çok çifte göre kişiselleştirmeyi seviyorum. Onları gerçekten yakaladığımı hissettiğim zamanları seviyorum. Ve benim için evlenme teklifi hikayesi, onlara tam olarak ne vereceğimi söyleyen şeydir."

Başparmağım perçemini gözlerinden uzaklaştırıyor. "Nedenmiş o?"

Bunun üzerine düşünüyör. "Bir insanın kim olduğunu gerçekten korktuğu zaman öğrenirsin, biliyor musun? Ve evlenme teklif etmekten korkmadığını söyleyen herkes yalan söylüyordur. Bence evlenme teklif edenin de bir anı vardır. Dehşete kapılır. 'Doğru olan evet mi? Karar mı? Gerçekten böyle mi teklif ediyor? On yıl beklediğine inanamıyorum; bu kötüye işaret değil mi? Bunu yapması için ona baskı mı yaptım?"

Sorular, bir çaydanlıktan çıkan buhar gibi içinden fışkırıyor.

"Evlenme teklifinin *nasıl* yapıldığının da çok önemli olduğunu düşünüyorum. Özellikle de damat ya da evlenme teklif eden kişi hakkında."

Bu konuda açıklamaya bile ihtiyacım yok. Mantıklı.

"Bana evlenme teklifini anlattıklarında," diyor, "bir çift olarak onları bir anlığına görebiliyorum. Bu paha biçilmez bir şey. Bir keresinde bir çift bana söylemeyi reddetti! Bunun gizli kalmasını tercih ettiklerini söylediler ve yemin ederim ki o düğün şimdiye kadar yaptığım en kötü düğündü. Whitney'in altındaydı."

Gülüyor ve telefonunu tekrar eline alıyor.

Kalbimin çarptığını hissediyorum ve kelimeler dökülene kadar nedenini anlayamıyorum: "Nasıl istersin?"

Dönüyor. "Teklif mi ediliyor?"

Başımı sallıyorum ve sanki çok yakın uçuyormuşum gibi geliyor. Sanki sormak zorunda olmasaydım bu anı sonsuza dek sürdürebilirmişiz gibi - ama sormak *zorundayım*. Kalbimin bir parçası üç aydan beri dikili duruyor, yüzeyi kırıp ışığa doğru uzanamıyor.

"Ne tür bir havai fişek istiyorsunuz? Sürpriz olsun mu olmasın mı? Samimi mi yoksa kalabalık mı?" Ben söylerim. "Ne hayal ediyorsun?"

Gözleri yumuşak ve bahsettiği korkunun orada olup olmadığını merak ediyorum. *Bu doğru mu?*

"Bilmiyorum," diyor. "Hayal etmiyorum. İstemiyorum."

Sanırım onu duyuyorum. Sanırım anlıyorum. Bence ortada bir

karmaşıklık ya da basitleştirme yok. *Bir teklif istemiyorum.*

Özellikle de öne doğru eğilip beni öptüğünde, telefonunu bir kenara atıp ellerini kadupul dövmemin üzerinde gezdirdiğinde. Dudakları da onu takip ediyor ve kıvrılıp mürekkepli kürek kemiğimi öpüyor. Bunu onlarca kez yaptı, sanki her birine iyi geceler demek zorundaymış gibi. Yumuşak dudaklarını uyluğuma ve baldırıma bastırıyor, dili kaburgalarımındaki ağlayan menekşenin izini sürüyor. Kollarımdaki ikisini emiyor ve sonunda yatağın aşağısına, tekrar sertleştiğim yere doğru hareket ediyor. Ağzı üzerimde geziniyor ve ben kendimi kaybediyorum. Dili beni okşuyor ve ellerim saçlarına kayıyor.

Ama sanırım onu duydum.

Evlenme teklifi istemiyor. Gösteri istemiyor.

Sonunda bana sonsuza dek konuşabileceğimizi söyleyeceği gün için bunu dosyalıyorum.

23

Ama

EKİM

Bir düğün haftası genellikle çok büyüktür, ama bu devasa. Birbiri ardına gelen saldırıları savuştururken kendimi zaman zaman Golyat'la savaşan Davut gibi hissediyorum.

Hazel'in menajerinin bir hafta önce listesini güncellemesi ve bale stüdyosunun tadilatının bitmesi arasında boğazıma kadar batmış durumdayım. Temelde Mar'a ödeme yapıyorum

Weatherstone'da yaşıyor, böylece işçilerin ihtiyaç duyduğu küçük ayrıntılar konusunda irtibat noktası olabiliyor. Michael'dan ayrıldıktan sonra bugünlerde dikkatinin dağılmasını takdir ediyor. Bu onun kararıydı ama hâlâ bu konuda çok üzgün.

Neyse ki, bu tür durumlarda destekleyici olma konusunda çok fazla pratiğim var.

Bu haftanın hem iyi hem de kötü yanı Elliot'ın her gün birkaç saatliğine şantiyede olması, dolayısıyla Mar'ın koordinasyon için orada olması nedeniyle onu göremiyorum ya da görmek zorunda kalmıyorum.

Resepsiyon salonu inşa edilirken ben de Jackie ve Hazel ile birlikte son dakika işleri ve son onaylar. Bu normal bir düğün olsaydı, işler tıkırında giderdi ama buna bir de inşaat projesi eklemek zorunda kaldım.

Son bakışlar ve onaylar için Elliot'ı rahatsız bile etmiyorum. Jackie'ye danışıyorum ama ikimiz de ona güvenilmesi gerektiği konusunda hemfikiriz. Çiçeklerin Cumartesi gününe kadar solmasından korktuğu için dans pistini Çarşamba gününe kadar kuramıyor ama Her gün ekiple birlikte çalışıyor, diğer kurulumları izliyor ve tüm ölçümleri iki kez kontrol ediyor. Mar, işçilerle iyi geçindiğini, değişiklikleri

gözlemlediğini ve tartıştığını bildiriyor. Mimarlık lisansı onun için bir nimet olur.

Müfettiş Perşembe öğleden sonra dans pistinin etrafına inşa edilen yeni zeminimizi incelemek için geldiğinde, Elliot tüm sorularını yanıtlamak için oradaydı. O hafta onu sadece o zaman görüyorum. Onu görmeye zor dayanıyorum.

Çünkü müfettiş bizi durdurmak için elinden geleni yapmaya çalışıyor ama ben ona hazırım. Tüm izinlerimi, numaralarımı ve onaylarımı aldım. Bir aydır Jackie ve Hazel'ın düğünü dışında başka bir şey yapmadım.

Eylül ayındaki düğünlerimi -yarım saat kala vazgeçtiğim bir düğün de dahil olmak üzere- tamamladım ve önümüzdeki haftadan sonra vereceğim küçük aranın hem korkusunu hem de hayalini kuruyorum. Geçtiğimiz altı hafta içinde sekiz ya da dokuz çift röportaj için beni aradı ve e-posta gönderdi; hepsi de programın çekimlerini duymuş ya da Hazel'ı takip eden ve düğün için çok heyecanlı olan insanlardı. Her görüşmeyi gelecek haftaya ertelemek zorunda kaldım. Umarım bunu görece kadar yaşarım.

Dün Jackie ve Hazel'ı Dirty Bird'de ağda ve Nature Love'da manikür-pedikür yaptırmaya gönderdim, favorilerim. Bugün Jackie'nin ailesinin evinde brunch yaptılar. Elliot homurdanarak çiçekleri bıraktı, Ben'in geri döneceğini mırıldandı ve gitti. Keşke onunla gidebilseydim. Sonra, prova için Rose Garden'a gitmeden önce prova yemeğini hazırlamak için biraz zamanım var.

İtfaiye binasına öğlen vardık, ki bu bizi içeri alabilecekleri en erken saatti ve bir kasırga gibi içeri daldık. Mar'ı fazladan yardımcı olması için yanımda istedim ama bale stüdyosunda son rötuşlar yapılıyor, o yüzden hâlâ orada kalıyor. Jake'e benimle gelip arabaları boşaltması için fazladan yetmiş beş dolar verdim.

Firehouse çalışanları, sağ olsunlar, bizim için hiç hazırlık yapmamışlar. Ben de komilerden bolca yardım alarak masaları yerlerine sürüklüyorum. Çünkü üzerimde dar bir kot ve topuklu ayakkabılar var. Buharda pişirilmesi gereken bir kucak dolusu peçetenin arkasından Jake mırıldanıyor: "Çiçekçi ve film ekibi geldi."

Peçetelerin üst yarısını kapıp yüzünü ortaya çıkarıyorum. "Telaffuz et, Jake.

Sen bir aktörsün."

"Ah, pardon. Çiçekçi-"

"Hayır, seni duydum. Çiçeklerin getirilmesine yardım etmek için yer değiştirip değiştiremeyeceğini George'a sor ve sonra da film ekibini doğru yöne yönlendir."

"George kim?" diye soruyor.

"Kiralık adam. İri, kıvılc saçlı."

Tavşan gibi kaçıyor ve ben de sandalyeleri sürüklemeye başlıyorum. Her masa için bir kutu isim kartım ve makaronlarım var ama önce tabakları yerleştirmem gerekiyor. Ben mutfak personelinin başıyla konuşurken, iki devasa vazo bir çift güçlü kolun arasında hızla yanımdan geçip gidiyor. Jake omuz silkerek onları takip ediyor ve "Yardım etmeme izin vermedi" diyor.

Kraliçe proteanın mutlak ihtişamıyla dikkatim çok dağıldı. Elliot'ın elindeki düzenlemeler. Onları yavaşça yerlerine yerleştiriyor - restoranın bizim bölümünün iki köşesine. Otoparka dönmek için arkasını döndüğünde, bir eliyle saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve ben koyu halkaları ve kan çanağına dönmüş gözlerini görüyorum.

Bu beni bir an için geriye savuruyor. Çünkü bunun uyumadığı anlamına geldiğini biliyorum. Bu da ona kesinlikle çok fazla verdiğim anlamına geliyor.

"Ama, beni duydun mu?"

Dönüyorum ve Bea'yi karşımda buluyorum. "Üzgünüm, hayır! Tanrım, bu çiçekler çok güzel, değil mi?"

"Harika," diye sırtarak kabul ediyor. "Ben sadece mürettebatın Mekânın kurulma aşamasını gösteren bir B-roll. Zaman atlamalı bir şey düşünüyordum. Bir kamerayı köşeye geniş bir açıya yerleştirir ve önümüzdeki altı saat boyunca kayıt yaparız. Ve sonra, masa kurulurken, son bir çekim yaparız diye düşünüyordum.

Yarın müsait olmayacağınızı bildiğim için sizinle görüşmek istiyorum."

"Elbette, tabii ki. Bunun için teşekkür ederim." Boğazımı temizliyorum ve ona doğru eğiliyorum. "Peki şuradaki çocuk? O benim üvey kardeşim, Jake. O bir aktör. Eğer onu B-roll'de kullanacak bir şey bulursanız, ekranda olabildiğince çok yer almasını çok isterim."

Bea göz kırpmıyor. "Anlaşıldı."

Elliot ve kuzeni Ben orta süsleri getirirken Jake masa düzenini sağlamakla görevlendirildi. Bea beni masaya, Jake'in inceleyip kopyalaması için hazırladığım örnek masa düzeninin yanına oturttuğunda hâlâ gidip geliyordu.

Kamera ve ses görevlileri yerlerini aldıktan sonra Bea, "Daha önce bir giriş yaptığınızı biliyorum ama bir tane daha yapalım. Buradaki ışıklandırma ve ortam öncekinden çok daha iyi. Bize adınızı ve bilgilerinizi, ne kadar zamandır bu işi yaptığınızı vb. söyleyin."

Kameralar dönüyor ve ben saçımı kulağıma doğru itiyorum.

"Adım Ama Torres, Hazel ve Jackie'nin düğün organizatörüyüm. Sekiz yılı aşkın bir süredir düğün sektöründeyim ve bu benim düğün planlayıcısı olarak kendi işimi yürüttüğüm dördüncü yılım."

"Güzel," diye teşvik ediyor Bea. "Peki sizi düğünlere çeken neydi?"

"Düğünlere her zaman aşık olmuşumdur," diyorum. "Hatırlayabildiğim kadarıyla."

Elliot tekrar kameranın arkasına geçiyor ve ben dikkatimi Bea ve parlak ışıklar üzerinde tutmaya çalışıyorum.

"Çocukluğunuzdan hatırladığınız belirli bir düğün var mı? Bir teyzenin çiçekçi kızı mıydın ya da kişisel bir şey?"

"Annemin düğünleri." Röportaj için yeniden ifade etmeyi ve "Özellikle annemin düğünlerine aşık olduğumu hatırlıyorum" demeyi hatırlıyorum.

Bea, "Jake bu şekilde mi üvey kardeşin oldu?" diyor.

Jake'in ismiyle yüzleşmek için döndüğünü görüyorum.

"Hayır, o daha yeni bir ilişkiydi." Muhtemelen bunu geri almalıyım ama kameranın ışığı ve Elliot'ın masanın etrafında dolanırken çıkardığı ayak sesleri dikkatimi dağıtıyor. "Annem birkaç kez evlendi, bu yüzden büyürken pek çok düğünü tecrübe ettim."

Bea'nın başını eğdiğini görebiliyorum ve bunun benim için iyi bir şey olmadığını fark ettim.

"Annen kaç kere evlendi?" Jake'in "Çok" demeden önce homurdandığını duyuyorum.

Hepimizin kafası ona dönüyor ve o da şaşkın şaşkın kendine bakıyor. "Özür dilerim," diye deniyor, "ben-"

"Git arabamı topla Jake," diyorum buz gibi bir sesle.

Kendini toparlayıp utanç içinde kapıdan çıkmadan önce bana bakakalıyor. Ama Bea'nın gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. "Kaç kere?"

"O... Annem on altı kez evlendi." Bunu söylerken her zaman yaptığım gibi gülüyorum. "Onun düğünleri en az Ben!"

"Demek bu yüzden düğün planlayıcısı oldun?"

"Evet, öyle de diyebilirsin." Gülümsemem mumlu ve sahte geliyor. Bea yeniden ifade etmem için eliyle işaret ediyor. "Sanırım bu yüzden düğün planlayıcısı oldum."

Bea'nın gözleri neredeyse kurda benziyor, orman ağaçlarının arasında sarı, sinsi sinsi bakıyor. Terlemeye başladığımı hissedebiliyorum.

"Bu senin için nasıldı? Böyle büyümek? Sence bunun özel hayatın üzerinde bir etkisi oldu mu?"

Ağzım açılıyor. Boğazım gıcırıyor. Genişçe gülümsüyorum ve gözlerim gergin yaşlarla doluyor.

"Bunların herhangi birini gerçekten kullanacak mısınız?" diye sert bir ses kameranın ışığının ötesinde bir yerde. "Senin programın yarım saat değil mi?" Gözlerim odaklanıyor ve Elliot kollarını kavuşturmuş Bea'nın arkasında duruyor. "Ee, evet," diye toparlanıyor Bea. "Ama Hazel Renee'nin düğünü iki saat sürecek.

parter. Bence Ama'nın mümkün olduğunca çok yayına çıkması çok iyi olur. İzleyiciler onu tanısin-"

"Harika. En sevdiği rengi sor. Saçma Gatorade tercihlerini. Donutları sor!" Sesi yükseliyor. "Özel hayatına girme. Ciddi misin sen?"

Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

"Annesi on beş, on altı kez boşandığı için kimse Sacramento'ya gelip onu işe almayacak. Onu işe alacaklar

Bunun yüzünden," diyor, masa düzenini ve orta süslerini göstererek. "Onu yarın için isteyecekler, o yüzden neden filmini gerçekten önemli olan şeylere saklamıyorsun?"

Sonunda kameraman kamerayı uzaklaştırdı ve ışık üzerimden çekildi.

Gözlerimi açtığımda, Elliot bir sonraki birkaç vazoyu almak için tepinerek uzaklaşıyor.

"İzninizle. Bir dakikaya ihtiyacım var." Ayağa fırlıyorum ve ters yöne, restoran ofislerine giden küçük koridora doğru koşuyorum. Bea özür dilemek için sesleniyor ama ben dinlemiyorum. Yutkunarak nefes alıyorum, gözyaşlarımı geri itmek için parmak uçlarımı gözlerime bastırıyorum.

Hangisinin beni daha çok ağlattığını bile bilmiyorum - annemden utanmak mı yoksa Elliot'ın bunu durduran kişi olması mı? Bir duvara yaslanıyorum, ellerimi dizlerime koyarak kıvrılıyorum ve nefes almaya çalışıyorum.

Müdahale etmesi için bir sebep yoktu. Elliot, bunu ilk elden tecrübe eden kişi. Özel hayatım üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu çok iyi biliyor. Bunu yapmasına hiç gerek yoktu.

Koridorda ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Ağladığımda kirpi balığı gibi şiştiğimi biliyorum, Hazel Renee makyajlı olsun ya da olmasın. Yüzümü tekrar dünyaya göstermeden önce gözlerim ve dudaklarım için buza ihtiyacım var ama

Bu olmadığı için, sadece zaman ayırıyorum.

Koridorun sonunda bir pencere var ve biraz temiz hava almak için pencereyi açmaya gidiyorum. Kameramanlardan birini gördüğümde elimi geri çektim.

bir arabanın yanında sigara içerken, Elliot da onun yanında durmuş röportajımı çekiyordu.

Duvara saklanıp izlemek için dışarı bakıyorum. Kameraman

yakalanmamak için etrafına bakınıyor ve sonra ekipmanındaki bir düğmeye basıyor.

Bir hafıza kartı çıkar ve uyuşturucu anlaşması yapar gibi Elliot'a uzatır.
Elliot hafıza kartını cebine koyar ve kamyonetine doğru ilerler.
Üst kata getirmek için vazolar.

İKİ YIL, DOKUZ AY, BİR HAFTA VE BİR GÜN ÖNCE

Yeni Yıl Arifesi

Annemin düğününden önceki gece, Ama bütün gece ayaktaydı.

Bunu biliyorum, çünkü *beni* bütün gece ayakta tutuyor.

Gecenin ikisinde bana döndü ve beni sarsarak uyandırdı. "Hey.

Hey." Yüzümü ovaladım. "Neyin var?"

"Ben banyo yapacağım."

Gözlerim kamaşarak ona bakıyorum. "Tamam."

"Küvetin yok," diyor. "Tamam."

"Peki, benimle evime gelmek ister misin yoksa burada mı kalmak istersin?"

Derin bir nefes çekiyorum ve esnememi bastırıyorum. "Sanırım... ben de seninle gelebilirim."

Gülümsüyor ve "Güzel." diyor.

Sonra bana doğru yuvarlanıyor, vücudunu benimkine bastırıyor ve beni öyle derinden öpüyor ki aniden kendime *geliyorum*. Elim saçlarına dolanıyor, başını yerinde tutuyor ve ben de onu öpüyorum. Vücudunun yan tarafıma bastırıldığı hissine, kalçalarının içime doğru bastırmaya başlamasına kapılıyorum. Ağzıma doğru fısıldıyor, "Benimle banyo yapar mısın?"

"Küvetine sığacak mıyım?" Kıkırdıyorum.

Aşağı uzanıyor, elini kasıklarımın üzerine koyuyor ve şakacı bir şekilde, "Oh, seni fit yapacağım" diyor.

Sonra yataktan fırlayıp giyinmeye ve yarın için ihtiyaç duyacağı şeyleri almaya başladı. O kapıda hazır olduğunda ben taş gibi sertleşmiş, hâlâ kot pantolonumu giymeye çalışıyordum.

Evine giderken kamyonda dakikada bir mil konuşuyor, yarın için planları ve potansiyel yapışkan alanları gözden geçiriyor. Evine vardığımızda, düğüne o kadar odaklanmıştı ki, yakın zamanda seks yapacağıma *ya da* uyuyacağıma dair umudumu kaybetmeye başladım.

Ama evine giriyor, kediyi selamlıyor ve soyunmaya başlıyor, bir yandan da sabah yapılacaklar listesini tamamlıyor. Kot pantolonunu çıkardığında bana bakıyor ve "Banyo yapacak mısınız?" diyor.

"Uh... tabi." Onu banyoya kadar takip ediyorum ve o suyu açıp yemek şirketinden şikayet ederken soyunuyorum.

"Eğer kurslarımı bir daha aceleye getirirse, bu onu son kullanışım olur," diyor banyo tuzuna uzanırken. "Sence bana saygı duyuyor mu? Bana saygı duyduğunu sanmıyorum."

Başımı sallıyorum. Kabul ediyorum. Dinliyorum. Ama sabahın iki buçuğunda on beş mil araba sürerek bu küvete girip Ama'nın tekerleğinin dönüşünü dinlediğim gerçeğini kabul ettim. Sorun değil. Uyuyakalabilirim, kayabilirim ve boğulabilirim. Ama sorun değil.

Mumları yakıyor, ışıkları kapatıyor ve telefonunda çalması için müzik ayarlıyor. Ama aynı zamanda oturma düzeni için de uğraşıyor.

"Valinin asistanından bir kez daha nerede oturduğunu duyarsam, aklımı kaçıracağım."

Küveti işaret ediyor ve tökezleyerek küvete gidiyorum, uyuklamak için mükemmel sıcaklıktaki ılık suya giriyorum. Başımı fayanslara yaslayıp annemin davete katılmayan lise arkadaşlarından biri hakkında atıp tutmasını dinliyorum.

Küvete girip bacaklarımın arasına oturuyor ve suyu tehlikeli bir şekilde tepeye yaklaştırıyor. Dakikada bir mil konuşmaya devam ederken Göğsüme yaslanıyor ve ellerimden birini tutup kalçalarının arasına götürüyor.

"Nefes almak ister misin?" Kekeleyerek söyledim.

"Nefes almak mı? Ne demek istiyorsun?"

"Sadece rahatlayabilirsin. Zihninin sürüklenmesine izin ver." Mesajı alması için parmaklarımın göbeğinin üzerinde dans etmesine izin verdim.

Omzunun üzerinden bana dönüyor ve "Bu benim rahatlamam" diyor. Gülümsememi bastırıyorum ve "Devam et." diyorum.

Bir sonraki tartışma konusu mekan koordinatörü. Başını omzuma yaslıyor ve nefesi kesilene kadar zaman hakkında inliyor çerçeveler ve küçümseyici e-postalar.

"Eğer beni ezebileceğini düşünüyorsa, o zaman-"

Ama yumuşak bir iniltiyle parmaklarımın üzerine geldiğinde, bu son yarım saattir en sessiz olduğu andı. Bir an için uykuya daldığını düşünüyorum, ama sonra yüzünü bana doğru eğiyor ve beni öpüyor.

"Teşekkür ederim. Her zaman neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun," diyor.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum ve "Başka neye ihtiyacın var?" diye soruyorum.

Yapılacaklar listeniz nedir?"

Endişelerini, pişmanlıklarını anlatıyor. Yorum yapmıyorum. Sadece beyninin organize olmasına izin veriyorum. Sessizleştğinde uzanıp giderin fişini çekiyorum. Onu bir havluya sarıyorum ve yatak odasına götürüyorum. Alarımın kurulu ve kahvenin hazır olduğundan emin oluyorum. Yanına yatmak için yorganı geri çektiğimde bana doğru yuvarlanıyor ve uykulu bir şekilde "Ya bir şey unutursam?" diyor.

"Sen değilsin."

"Ya bir şeyler çok ters giderse?"

Onu kendime doğru çekiyorum ve o da yanıma kıvrılıyor. "Olmayacak. Ve eğer olursa, onu düzelteceksin. Sen böyle harikasın." Saçlarından öperim. "İnanılmazAma."

Bir kahkaha attı ve neredeyse söyleyecektim. Neredeyse *seni seviyorum* diyecektim.

Ama bunu isteyip istemediğini bilmiyorum. Sanırım kırk yıl birlikte olsak ve yirmi çocuğumuz olsa bile bunu duymak istemeyecektir. Bu yüzden nefes alış verişini düzelene kadar ona sarılıyorum ve bir dua gibi sessizce fısıldıyorum.

Annemin ikinci düğünü çok güzeldi. Ve annem her fırsatta konuklarına her şeyi düğün organizatörüne ve oğluna borçlu olduğunu söylüyor. Sutter Club - Sacramento'da üyelere özel bir etkinlik mekânı elit- yaygın bir düğün mekânıdır ama bu şekilde değil. Bu olağanüstü bir şekilde yapıldı ve annemin arkadaşlarının burayı tavsiye edeceğini biliyorum.

Laura Gilbert'ın yıllarca düğün planlayıcısı.

Ama ilk dansa kadar stresli. "At Last" çaldığında, bir gözle görülür bir gerginlik var. Sabah küvetten çıktığından beri ilk defa bana bakıyor.

Bugün erken saatlerde Ben'le birlikte tören ve resepsiyon salonuna çiçekleri yerleştirdikten sonra duş alıp giyinmem gerekti, yani gerçekten onu görmedim. Kokteyl saati ve akşam yemeği boyunca, annemin arkadaşlarının biriyle görüşüp görüşmediğimi sormaları ve ardından beni biriyle tanıştırmak için hemen bağlantılarını çıkarmalarına katlanmak zorunda kaldım. Ve tüm bu süre boyunca, tüm odaya mükemmel insanla çok mutlu olduğumu ve onun tam şurada olduğunu haykırmak istedim. Önümüzdeki ay içinde birkaç tanışma randevusu telefonuna katlanmak zorunda kalacağımdan eminim ama idare edeceğim.

İlk dans sona erdiğinde Ama DJ'i kontrol ediyor ve resepsiyonu ona devrediyor. Neredeyse hiç dikkat etmediğim masadan kalkıp onu mutfağa kadar takip ediyorum.

"İnanılmaz," diyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. O da bana gülümsüyor. "Öyle mi düşünüyorsun? İyi geçti, değil mi?"

"Mükemmel. Daha iyi bir iş çıkardın mı bilmiyorum."

Neşe fişkırmasına benzer bir sesle gülüyor ve hemen döneceğini söylüyor.

Resepsiyon acı-tatlı baladlara ve jazzy up-tempos'a geçerken, mutfağın yanında onu bekliyorum. Geri döndüğünde "The Way You Look Tonight" çalıyordu ve ona döndüm.

"Düğün organizatörünü dansa kaldırmamı çok mu profesyonelce bulursunuz?"

Gülümsemesini bastırır ve bir an bile düşünmeden kabul eder.

Elini tutuyorum ve onu dans pistine götürüyorum. Yarım yıldır yaptığımız gibi gölgede kalmamız için ısrar etmesini bekliyorum ama bir elini beline koymama ve diğer elimle avucunu tutmama izin veriyor. Onu ortaya götürmeme izin veriyor, annemden bir bakış uzakta. Ve bana gülümsüyor

Bütün zaman boyunca. *Seni seviyorum* demekten kendimi alıkoymak için gözlerindeki yumuşak bakışa ve belinin sıcaklığına odaklanmak zorundayım. Zaman geçtikçe bunun daha da zorlaşacağını söyleyebilirim.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Sadece... ne kadar mutlu olduğumu."

Sanki onu şaşırtmışım gibi homurdanıyor. "Ben de mutluyum." Bir an düşünür gibi oldu ve sonra klipsli çantasını kurcalamaya başladı - ne şekilde keserse kessin bel çantası olduğu çok açıktı. "Sana bir sürprizim var."

"Tamam."

Bir zarf çıkarıp bana uzatıyor ve ben zarfı açarken dans edebilmemiz için kollarını boynuma doluyor. İçinde bir kağıt parçası var. Bir e-posta alışverişi.

Sevgili Ama Torres,
Aradığınız için teşekkürler. Evet, beslediğimiz bir *Franklinia* var. Serginin bir parçası değil, ancak arkadaşınız çok hayran olduğu için, gelecekte herhangi bir noktada çiçeği ziyaret etmesine (gözetim altında) izin vermeyi düşünürdüm. Buraya yolunuz düşerse bana haber verin, size memnuniyetle bir tur attırırım.
Frank Hitchkins,
Arnold Arboretum Müdürü
Harvard Üniversitesi

Gözlerimi kırıştıtararak kelimeleri tekrar tekrar okuyorum. Ona baktığımda gergin bir şekilde gülümsüyordu.

"Kaçmak ister misin?" diyor gülererek. "Sonbaharda, yaprakları kırmızı olduğu zaman diye düşünüyordum. Harvard, Franklin ağacının bulunduğu tek arboretumlardan biri ve ben ..." Yutkunuyor ve bir elini sağ ön koluma, dövmenin olduğu yere koyuyor. "Bunu görmeni istiyorum."

İçimde bir fokurdama var. Çok güçlü ve bağımlılık yapıcı. İyi bir çocukluk geçirdim, bu yüzden daha önce hiç mükemmel bir hediye almamış değilim. Ama bu, sizi kimsenin tanımadığı bir düzeyde tanıyan birinden gelen bir sürpriz - göğsünüzü açıp içine kendini sığdıran biri.

E-postaya tekrar baktım. *Franklinia*. Ve ona hiç söylememiş olmama rağmen en sevdiğim olduğunu biliyor.

Birkaç çift ötedeki anneme bakıyorum. Stefan'a hayatındaki hiçbir şeye bakmadığı kadar farklı bir şekilde gülümsüyor. Bu, son altı ay içinde aynada birkaç kez gördüğüm bir şey.

Göğsümdeki mayalanma yükseliyor. Gözlerim diken diken oluyor ve kelimeleri içimde tutabilmek için boğazım sıkılıyor. Ama ona bakıyorum -ona- ve teşekkür etmeme ihtiyacı olmadığını görüyorum. Çünkü okunun ne kadar iyi düştüğünü biliyor.

Bana usulca gülümsüyor ve "Sanırım... Sanırım sana aşık olabilirim" diyor.

Kalbim küt küt atıyor. Bunu ilk onun söylediğine inanamıyorum. Bunu söylemek için iznim olduğuna inanamıyorum.

Gözleri tereddütle benimkilere kayıyor, sanki karşılık vereceğimden şüphe etmesi gerekiyormuş gibi.

Göğsümde bir çiçek var, güneş ışığıyla yeni yeni buluşmaya başlıyor, sonunda açıyor. Annemin Stefan'ın ona söylediği bir şeye güldüğünü duyabiliyorum ama gözlerimi Ama'dan ayıramıyorum. Annemin mutluluğunu duyuyorum.

Kahkaha. Gördüm. *Hiç kimse mutluluğu bir saniye bile fazla beklemek zorunda kalmamalı.*

Annem haklı. Sonsuza kadar süreceğini biliyorsan, neden bekleyesin ki?

"Evlen benimle" dediğimde Ama'nın gözleri parlak, kahverengi ve sevimli. O gözler bir kez kırışıyor.

Derim uğulduyor ve göğsüm ağrıyor ama korkmuyorum.

Gülümsüyor. Nefesi bir kahkahayla dışarı fırlıyor. "Ne? Hayır."

Kulaklarımdaki kan hücumundan ilk başta duyamıyorum. Ama gülümsemesinin solduğunu ve kaşlarının birbirine yaklaştığını görüyorum. Ve boğazımdaki fokurtu safraya dönüşüyor.

Elimi beline koyuyorum. "Ama-"

"Neden sen-" Başını sallıyor. Göğsünün hızla inip kalktığını görüyorum. "Sana istemediğimi söylemiştim." Gözleri suçlayıcı. Kendimi azarlanmış hissediyorum.

"Sen... evliliğe *inanmadığını* söylemiştin, ama bu daha önceydi-" "Ne? *Senden* önce mi?" Sanki ben bir hiçmişim gibi gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Evet," diye karşılık veriyorum. "Evet, benden önce. Sen ona bir şans vermeden önce."

"Evliliğe *asla* bir şans vermeyecektim, Elliot. Bu hiç aklımda yoktu," diye tıslıyor.

Kaşlarını ovmak için elini omzumdan kaldırıyor ve sanki ilk kez bir düğünün ortasında olduğumuzu fark etmiş gibi etrafımıza bakıyor.

Gitmek istiyorum. Buradan çıkıp kamyonetimi bir duvara sürmek istiyorum ama gidersem onu bir daha asla göremeyeceğimi biliyorum. Bunu biliyorum.

"O zaman bir sonraki adım ne,

Ama?" Kabaca nefes alıyor. "Ne?"

"Birine karşı bana karşı hissettiğin gibi hisler beslediğinde, bir sonraki mantıklı adımın ne olacağını düşünüyorsun?" Göğsümdeki hastalığın ona yönelmesini engellemeye çalışarak söylüyorum. "Önümüzdeki yetmiş yıl boyunca olduğu gibi devam ederiz.

yıl mı? Belki taşınırsınız ama bu son mu olur?"

Burun delikleri bana doğru açıldı. "Bilmiyorum! Sana ilişkiye girmedığımı söyledim.

."

"Ve yine de buradayız." Bana bakıyor, sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi.

Bir şekilde. "Yani, Ama"- içimden boş bir kahkaha patladı- "işlerimizi birleştirmek istiyorsun ama benimle çıkmak istemiyorsun?"

"Bu bir iş, *evlilik teklifi* değil, Elliot-"

"Gelecek ay Napa'ya, gelecek sonbahar Boston'a gitmek istiyorsunuz ama 'uzun süreli bir ilişki istemiyorsunuz' öyle mi?"

Gözleri kocaman, ağzı açık. Konuşmaya çalıştığını görüyorum. Bir şeyden korkmuş görünüyor.

"Bilmiyorum," diye ciyaklar. "Bilmiyorum, Elliot. Her şey çok iyi gidiyordu. Olduğu gibi. Ama evlenmek istemediğimi *biliyordun* ve yine de bunu mu yaptın?"

Haklı olduğunu biliyorum. Bunu söylediğini biliyorum ve değişeceğini düşünmüştüm. Ama göğsümde o kadar çok şey oluyor ki, o kadar çok pişmanlık duyuyorum ki, tam şu anda o kadar çok şey kaybediyorum ki, bunu ona geri döndürmeye çalışmaktan kendimi alamıyorum.

"Peki neden? Annen yüzünden mi? Çünkü on dört kez kötü kararlar verdi ve sen bunun sadece hayat olduğunu mu düşünüyorsun?" Bana ters ters bakıyor ama ben susamıyorum. "Gerçekten bunun kalıtsal olduğunu mu düşünüyorsun, Ama? Eğer evlenirsek -hatta *ilişki* kelimesini ağzına alırsan-

kendi on dört evliliğimize açılan bir kapı mı?" "Hayır, çünkü evlilikler *biter!* İlişkiler biter!"

Başımı sallıyorum ve onu düzeltiyorum, "Bitebilir. *Bitebilir. Bitmemizi* istemediğin için bir başlangıç da mı istemiyorsun?" Yumuşak bir sesle, "Ama, eğer şimdiye kadar bir ilişkimiz olmadıysa, neyiz biz?" diye soruyorum.

Dudağını ısıırıyor ve kirpiklerinin arasından bir damla gözyaşı süzülüyor. "Bilmiyorum... Ne yaptığımı bilmiyorum. Bu bir hataydı."

Geri adım attığını hissediyorum, ben de onu takip ediyorum ve belini sıkıca kavriyorum.

Benden uzaklaşmasının fiziksel hissi, bunu içsel olarak da yaptığının farkına varmamı tetikliyor.

"Ama, bekle."

Dudakları birbirine yapışıyor ve gözleri yaşlarla parlıyor. Vücudunun titrediğini hissediyorum ve bunu ne kadar kötü becerdiğimi fark ediyorum.

"Seni seviyorum," dedim ona. "Seni hep sevdim. Bunu kaybetmeyi hayal bile edemiyorum ama sadece bir *saniyeliğine* daha fazlasını istedim. Hepsi bu kadardı," diyorum, sanki altı aydır daha fazlasını istemiyormuşum gibi. Daha uzun süre. Belini sıkıyorum. "Aceleci davrandım. 'Seni seviyorum' dediğini duyacağımı hiç düşünmemiştim ama dedin. Bu bana her şeye sahip olabileceğimi düşündürdü ama çok hızlı hareket ettim, tamam mı?"

Unutalım

Bu."

"Bunu geri alamazsın," diye
fısıldıyor. "İzle beni. Söylenmemiş,
tamam mı?"

"Ne istediğini ve sana ne veremeyeceğimi her zaman bileceğim," diyor ve yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor.

"Bu saçmalık. Lanet kedinden vazgeçmeni istiyorum ama sen bunu yapmıyorsun, bu yüzden zaten sorunlarımız var-"

"Bu konuda şaka yapmaya kalkma," diye tıslıyor.

Yanımızda bir ışık parlaması oldu ve ikimiz de arkamızdaki çiftin fotoğrafını çeken düğün fotoğrafçısını görmek için döndük. Bize döndüğünde, ellerini omuzlarıma koyuyor ve kulağımın arkasına bakıyor. Bir flaş patladı.

Ona bakıyorum, onu ezberliyorum. Avucum kalçasında geziniyor, onu sırtının küçük kısmından kendime doğru çekiyorum. Buna izin veriyor.

"Böyle bir şey hiç olmadı," diyorum kulağına. "Bunu bir daha asla duymayacaksın."

Sessiz. Sonra başını usulca sallıyor. "Seninle hiç ilişkiye girmemeliydim."

Gözlerimin arasına bir kurşun gibi çarptı. Ona bağırmamak için dişlerimi sıktım.

"Biz bu sektörde iş arkadaşınız," diye devam ediyor yakama fısıldayarak. "Bu hiç profesyonelce değil. Bunu hep yaparım."

Alay ediyorum ve bu istediğimden daha kaba. "Satıcılarınla hep yarım yıllık ilişkilere mi giriyorsun?"

Geriye kayıyor, ben de ona izin veriyorum. Yenilmiş görünüyor. "İş ve eğlenceyi birbirine karıştırıyorum. Her şeyi berbat ediyorum."

Ateş boğazımı tırmalıyor. "Konuşan Whitney mi?"

"O haklı. Eğer profesyonel olamazsam bu sektörde asla hayatta kalamam."

"Harika. Yani daha iyi bir düğün planlayıcısı olmak istediğin için ayrılıyoruz."

Gözleri buza döndü. "Ayrılıyoruz çünkü sen evlenme teklif ettin. Ve çünkü en başta seni hiç becermemeliydim. Bütün bunlar bir hata."

Bu sefer geri adım attığında kollarımdan kayıp gidiyor. Parmaklarımdan ona uzanmasını sağlamaya çalışıyorum ama olmuyor.

"Mutfak temizliğini kontrol etmem gerekiyor," diye mırıldanıyor. Topuklarının üzerinde döndüğünde, kalabalığın arasına karışıp gözden kayboluyor.

Bir elimde bir e-posta, diğer elimde onun sıcaklığının anısıyla kalakaldım.

Kağıdı cebime koyup ters yöne doğru yürüyorum.

25

Ama

DÜĞÜN

Cumartesi günü ağlayarak uyandım. Tam olarak kavrayamadığınız ama bittiğinde yıkıldığınız rüyalardan biri. Şişliği indirmek için gözlerimin altına soğuk bantlar koyuyorum ve güne altıda başlıyorum.

Mar saat 7'de mesaj atıyor ve diyor ki:

Büyükbabanın havzasını unutma, her ne demekse.

"Siktir." Telefona bakıyorum.

Bugün bana mesaj atmasını söyledim. İyi ki de atmışım.

Resepsiyonda butik biraların konulacağı antika leğen. Temaya uyuyor mu? Hayır. Kim Nguyen'i mutlu edecek mi? Sadece umut edebiliriz.

Son rötuşları denetlemek için Gül Bahçesi'nden resepsiyon salonuna gittiğimde bu öğlen olmak zorunda. Yolumdan yirmi dakika alacağım ama her zamanki gibi bugün de yardıma ihtiyacım var. Jake ve Sarah Gül Bahçesi. Mar bale stüdyosunda kalıyor. Ben de gerektiğinde gelinlerin yanına gidiyorum.

Sabah sekizde Bea'dan bir mesaj aldım, ekip gelinlerin hazırlanması için Airbnb'ye gitmeden önce bugün çekebileceği bir şey olup olmadığını soruyordu. Onu Gül Bahçesi'ne gönderiyorum. Orada yakalanacak bir sürü felaket olacak. Her zaman olur.

Gül Bahçesi'ndeki izniniz öğleden sonra saat ikideki törenimiz için saat on bire kadar giriş yapmamıza izin vermiyor ama ben saat on buçukta oraya varıyorum ve parka bakıyorum. Derin nefesler alarak kendime her şeyin mükemmel gideceğini söylüyorum. Hava harika, canlı ve güneşli. Hazel ve Jackie programa göre

Airbnb. Michelangelo's Rentals'dan George ve ekibi sandalyeler ve demirlerle birlikte kamyonu çekerken, kurulum bile plana göre ilerliyor.

Jake çeyrek kala geldi ve dünkü hatasından dolayı özür dileyerek bugün yüzde yüz konsantre olduğunu söyledi ki benim de tek istediğim buydu.

Tüm çiçekleri taşıyan kamyon, düğün kemeri ve Elliot olmadan yanaştığında, bir şeyler ilk kez ters gitmeye başlıyor. Kuzeni Ben'e nerede olduğunu soruyorum ama tek söylediği "Buraya gelmemi ve her şeyin nereye gittiğini sana sormamı söyledi" oluyor.

Nabzım hızla atıyor ama Ben ve Jake'in çiçekleri hazırlamasına izin veriyorum. Elliot'a mesaj atmadan önce yirmi dakika veriyorum.

Her şey yolunda mı?

O da cevap yazmış.

Bana 10 dakika ver.

Yanağımın içini çiğnemeye başladım. Elliot asla geç kalmaz. Dünkü koyu halkaları ve kamerayı ne kadar kolay çektiğini düşünüyorum Mürettebat. Bana her zaman bir asistana ihtiyacım olduğunu söylerdi, ama şimdi ekstra yardıma ihtiyacı olan o.

On beş dakika sonra siyah kamyonu yükleme alanına yanaşır, arkasında bir savaş arabası sürücüsü gibi gururla duran çiçekli bir kemer vardır. Jake kamyonu boşaltmasına yardım etmek için koşar ama Elliot ona geri çekilmesini söyler. Kamyonun bağlarını nazikçe çözer.

ve onu yere indiriyor. Kemeri üzerinde taşıyarak yavaşça ilerlerken, çimenlere yaptığım sunak işaretlerinde onunla buluşuyorum.

"Çok güzel," diyorum. Yalan değil ama yakından da bakmıyorum. Stres seviyesini ölçmeye çalışmakla

meşgulüm. "Bu çok değişken," diyor.

"Sorunlar mı?"

"Yaklaşık bir saat önce ortadan ikiye ayrıldı."

Kalbim durdu. Tepeye bakıyorum ve ancak şimdi bir çatlak görebiliyorum. "Neye ihtiyacın var?"

"Bir şey yok. Bir şey olmaz. Resepsiyona gitmeden önce dükkâna gidip macun ve boya alacağım, zamanım olursa da tutması için bir çubuk lehimleyeceğim. yukarı."

Jackie ve Hazel'in, kemerleri ortadan ikiye ayrılıp bakanın kalbine saplanırken *evet* dedikleri korku gösterisi yerine çizdiği mükemmel görüntüyü görebiliyormuşum gibi başımı sallıyorum.

Saatimi kontrol ettim. "Gitmem gerekiyor. Ayak işlerini halledeceğim, bir şeye ihtiyacın olursa-"

"Git."

Dönüp arabama doğru koşuyorum. Saat on bir buçuğu geçiyor ve atların ve arabaların varışa hazır olup olmadığını kontrol etmem, gelinlere uğramam ve ihtiyaç duyduğu ayak işleri için Mar'ı aramam gerekiyor.

Sonunda havzayı almak için Jackie'nin büyükannesinin evine doğru yola çıktığımda, programın otuz dakika gerisindeyim ve Airbnb'yi zar zor kontrol edebildim. Tek kurtarıcı şey Mar'ın bale stüdyosunda işlerin mükemmel gittiğini söylemesi.

Kim Nguyen'in bana gönderdiği ve zar zor göz attığım e-postadaki adrese gidiyorum. Annesi evde olmayacak, bu yüzden garaj yolunun arkasındaki havzayı arıyorum. Yukarı yürüyüp köşeyi döndüğümde, olduğum yerde duruyorum.

Bir leğen bulamadım. Bir küvet buldum.

Ağzım açılıp kapanıyor. Kelimeleri oluşturamıyorum ve oluşturabilseydim bile kime şikayet edecektim?

Telefonumu çıkarıp Kim'in e-postasını okuyorum ve *küvet* kelimesini arıyorum. Antika küvet dediğini görünce lanet ediyorum. Bunun neden arabamın arka koltuğuna sığabilecek bir küvet olduğunu düşündüğümü anlamaya çalışıyorum. Belki de Kim'in bunu bana ilk tarif edişinde bir yanlışlık vardı? Ellerini yana doğru uzatarak ne kadar büyüktü?

Şimdi, bu antika ayaklı küvete baktığımda, bir, barın yanına koyduğumuz masanın üzerinde durmayacağını görebiliyorum ve iki, *bu lanet olası bir küvet*.

Ellerimi çırpıyorum. "Tamam, tamam. Tamam."

En azından arabayı benim için garaj yoluna yerleştiren kişi, onu buraya getirmek için kullandıkları mobilya arabasının üzerinde tuttu. İşin zor kısmı onu

Camry'min arka koltuğunda.

Kim'in e-postasına tekrar baktım.

Kaldırmak için 4 ila 6 adama ihtiyacınız olacak!

Gözlerimi kapatıyorum, burnumdan hava emiyorum ve dört ila altı adamın enerjisini topluyorum.

Önce arabama koştum ve garaj yoluna geri döndüm. Komşularımın beni bu kadar aptalca bir şey yaparken görmelerine izin veremezdim. Arka koltuğu küvete hizalayıp ön koltukları öne itiyorum. İşe yarayabilir. Tırnaklı ayaklar sorun yaratabilir ama sanırım küvet arka koltuğuma sığacak. Çevirebilseydim en iyisi olurdu ama çevirebileceğimi sanmıyorum.

-Kabadayılığımın rağmen.

Küveti çekicinin üzerinde arka koltuğuma yuvarlıyorum ve güçlendirici bir nefes alıyorum.

O saniyelerde, resepsiyon salonuna geldiğimi ve ödemeyi yaptığımı hayal ediyorum.

İkram personeline yükleme alanına gelmeleri için ellişer dolar verdim. Mar ve benim bar bölümünü bu küvete uyacak şekilde yeniden düzenlediğimizi, belki de insanların şişelerini almak için eğilmemeleri için yükselttiğimizi hayal ediyorum.

Ama aynı zamanda bu küveti burada bırakıp önemli şeylere geri döndüğümü hayal ediyorum. Ve Hazel'in ekibine kıyasla bir MOB meleği olan Kim Nguyen'in yüzündeki ifadeyi... Benden tek bir şey isteyen Kim Nguyen... Bana dört ila altı güçlü adam olmadan gelmememi söyleyen Kim Nguyen...

Topuklarımı tekmeliyorum, eğiliyorum ve dizlerimden kaldırıyorum.

İlk başta hiçbir şey olmaz. Hiçbir ilerleme kaydedilmedi. Sonra hızla iki şey olur.

Küvetin ön kısmı neredeyse arabamın tabanına bir pençe ayak koyabilecek kadar yukarı kalkıyor. Çok sevindim. Ve sonra arabanın altında eğilmiş olan küvetin kalkmasını *sağlayan* ağırlık küvetin altından kayarak arabamın altına giriyor.

Küvet aşağı iniyor. Ve çıplak ayağım altında.

Altıncı sınıfta bisikletten düştüğümünden beri hissetmediğim bir sıkışma. Bacağıma şimşekler çaktı. Bir çığlık attım ve arabamın yanına kıcımın üzerine düştüm. Çocuğunun üzerinden cipini kaldıran bir annenin adrenalini ile sağlam ayağım

ayağımdan yuvarlanana kadar küvetin kenarına bastırıyor. Bir yengeç gibi geriye doğru sıçıyorum ve zihnim tekrar çalışana kadar titreşen nefesler alıyorum.

Sağ ayağım pembeleşti ve şişmeye başladı bile. Çığlık atmadan ayak

parmaklarımı hareket ettiremiyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken dudağımı ısırıyorum.

Küvet... arabamın içinde değil de garaj yolunda yan yatmış olması dışında hala mükemmel durumda.

Ama ben? Yürüyemiyorum. Ayağa kalkamıyorum. Telefonum arabada. I Bluetooth'um kulağında ama ondan arama yapamıyorum, sadece cevaplayabiliyorum. Ve düğün doksan dakika içinde başlıyor. Nefesimi tutamıyorum ve hiperventilasyon geçirdiğimi fark ediyorum.

Yüzüm buruşuyor. Bir hıçkırıkla boğuluyorum ve elimle ağzımı kapatıyorum, istediğimden emin olana kadar komşulara haber vermemeye çalışıyorum.

Araba yoluna uzanıp gökyüzüne bakıyorum, bulutların yavaşça hareket edişini izliyorum ve kendimi onların arasında hayal ediyorum.

Kendimi nefes almaya zorlayarak seçeneklerimi değerlendirmeye çalışıyorum. Yardım için bağırabilirdim. Komşular ambulans çağırırdı ve ayağım yine kırık olurdu ve araba yolunda bir küvet olurdu. Ambulansa binersem düğünü kaçıırırdım.

Ya da telefonumu alıp gerisini hallediyorum.

Yan dönüp ellerimin ve dizlerimin üzerine kalkmaya çalışıyorum. Üzerine baskı uygulamadığım halde ayağıma ağrı saplanıyor. Durmak zorunda kalmadan önce birkaç adım deniyorum, sanki kilometrelerce koşmuşum gibi hava emiyorum.

Ayağımı küvetin kenarından kaldırarak tekrar sırtüstü düşünüyorum. Neler olduğunu anladığımda göğsüm titriyor. Düğün doksan dakika içinde başlayacak ve ben yüzde yüz hazır değilim. Yüzde elli bile değilim. Kariyerimin düğünü. Hayallerimin bütçesi. Film ekibi, Los Angeles'tan gelen gözler, Elliot için hayatının fırsatı.

Gözyaşlarım şakaklarımdan saçlarıma doğru akıyor. Kendime bir dakika daha vereceğim ve sonra ayağa kalkmayı deneyeceğim.

Sol kulağında bir melodi başlıyor ve birinin beni aradığını fark ettiğimde hıçkırıyorum. Bluetooth'umun yan tarafına dokunuyorum. "Evet, kim o?"

"Macuna ihtiyacım var," diyor Elliot, sesi hızla geliyor. Bir çığlığı yutuyorum. "Hiç kalmadı. Biraz getirebilir misin yoksa çoktan bahçeye döndün mü?"

"Ben... Elliot, yardıma ihtiyacım var."

Diğer uçta sessizlik var. Ve aramayı kaybettiğim düşüncesiyle titremeye başladım. Sonra dedi ki, "Neredesin? Ne oldu?" dedi.

"Jackie'nin büyükannesinin evindeyim ve kendimi yaraladım. Yürüyemiyorum, araba kullanamıyorum."

"Adresi mesaj at."

"Telefonum yanımda değil. Bluetooth'um var. Ama Titan Court'ta, Tahoe Park'ta." Kamyonetinin çalıştığını duydum ve panikledim. "Bekle. Rose Garden'a git ve Jake'i gönder-"

"Hayır, seni almaya geliyorum."

"Elliot, düğün."

"İkimizden biri olmadan olmaz, o yüzden sanırım geç kalıyoruz."

İçimden bir hıçkırık yükseliyor. "Mar'ı ara. Ona eve gelmesini söyle. Airbnb. Ve üç güçlü adama daha ihtiyacımız var. Kamyonunun kasası dolu mu?" "Ne?"

"Bir şey alıyordum ama çok ağır. Yüklemek için buraya kim gelebilir?"

"Tanrım, Ama."

"Emma" diye telaffuz ederken sesli harflerinin eskiden olduğu gibi ona ihanet ettiğini duyarak bir çığlık attım.

Sonra da "Ne kadar ağır ve ne kadar önemli?" diye soruyor.

"Bu bir küvet. Tam bir küvet gibi. Ve muhtemelen hiç önemli değil, ama mükemmel olmalı, Elliot. Çok yaklaştım. Bu Jackie için ve bu düğünün ne kadarının Hazel'ın menajeri ve Hazel'ın reality şovu tarafından ele geçirildiğini biliyorsun." Sesim çatlıyor ve nefes nefese kalıyorum. "Bu düğün o kadar kontrolden çıktı ki. Neredeyse *onun düğünü* gibi hissettiriyor."

Bir saniye sessiz kaldı ve sonra "İyi" dedi.

Hat kesildi ve yine yalnız kaldım. Doğruluyorum ve tek ayağımın üzerinde durana kadar arabanın yan tarafına doğru manevra yapıyorum. Ayağım zonkluyor ve çıtırtının tekrar tekrar duyulduğunu duyuyorum.

Bluetooth'um tekrar çalana kadar yıllar geçmiş gibi geliyor. Ona dokunuyorum. "Elliot?"

"Ben Mar. Ne oldu?"

"Sanırım ayağımı kırdım. Yürüyemiyorum."

Küfür ediyor. "Bu... bu iyi. Kimin yürümeye ihtiyacı var ki? Sana birkaç koltuk değneği takarız ve günü bitiririz. Belki Elliot o kötü bebeklerin üzerine biraz çiçek deseni koyabilir ve gitmeye hazır olursun."

"Airbnb'ye mi gidiyorsun?"

"Evet," diyor Mar. "Ne söylememi istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey. Eğer baskı yaparlarsa yer değiştirmemize neden olan mekandaki bir sorunla ilgili bir şeyler uydurun ama ne yaparsanız yapın, film ekibinin dikkatini çekmeyin."

İç çekiyor ve ben onun alnını ovuşturduğunu hayal edebiliyorum. "Evet, tamam." "Peki ya Mar?" diye soruyorum. "Michael Tahoe Park'ta yaşamıyor mu?"

"Michael, eski sevgilim mi? Eski üvey kardeşin mi?" "Öyle, değil mi?"

"Ama, bu her neyse, bunu yapma."

"Hey, altı aydır eski sevgilimle çalışıyorum. Bunun 'profesyonel' olacağını söylemiştin-"

"Sakın buna cüret etme," diye tıslıyor.

"Lütfen, önümüzdeki on dakika içinde Titan Court'a gelip gelemeyeceğine bir bakın." "Bu senin için bile çok alçakça."

Gülümsüyorum. "Ona oral seks sözü ver."

Telefonu yüzüme kapattı. Telefonumu ön koltukta görüyorum ve tam ona uzanmak üzereyken siyah bir kamyon yanaşiyor. Dışarı üç kişi fırlıyor - Elliot ve o günkü iki yardımcım -Jake ve Sarah.

"Hayır, hayır," diyorum. "Onlardan birine Gül Bahçesi'nde ihtiyacımız var."

Sarah sakızını patlatıyor. "Ben hazırım. Çellistten tuhaf bir şey olursa bizi aramasını istedim."

Jake onun telaffuzunu düzeltirken bu boktan gösteri karşısında gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Elliot bana doğru bir hamle yapıyor ve ikinci kez bakmadan küvetin etrafından dolaşiyor. Önümde çömeliyor ve ben titremelerini engellemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Parmakları bileğime uzanıyor ve ayağımın üstündeki en ufak bir baskı bile tıslamama neden oluyor.

"Üzerinde durabilir misin?" Jake soruyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Geldiğiniz için teşekkürler," diyorum eski üvey kardeşlerime. "Umarım yolda bir adam daha vardır. Küveti Elliot'ın kamyonetine koymamız gerekiyor. Arabamın altında bir yerde bir taşıyıcı var."

Sarah ayağımın fotoğrafını çekerken Jake arabayı bulmak için çalışmaya başlıyor. Elliot'a dönüyorum. "Ben iyiyim. Kamyonu yükleyebiliriz ve sonra muhtemelen solumla sürebilirim-"

"Seni hastaneye götürüyorum," dedi.

"Hayır. Düşün var. Hâlâ macun almamız gerekiyor, değil mi?"

"Jake kamyonetimi alacak. Seni hastaneye götüreceğim. Bu tartışma burada bitmiştir."

"Elliot." Gözlerimi ona diktim. "Bu bir seçenek değil."

Tam o sırada bir ses, "Hey? Ama burada mı?"

Arabanın üstünden baktım ve Michael oradaydı. Hatırladığım kadar formdaydı.

Tek ayağımın üzerinde duruyorum ve ona el sallıyorum. "Geldiğiniz için teşekkürler! Sadece ağır bir şeyi kaldırmak için yardımınıza ihtiyacımız var, sonra sizi rahatsız etmeyeceğiz. tekrar!"

"Otur," diyor Elliot, elini omzuma koyarak. Onu tokatlıyorum ve muhtemelen kariyeri gözlerinin önünde bıçaklanarak öldürülen biri gibi görünmeme rağmen Michael'a parlak bir şekilde gülümsüyorum.

Jake arabayı almış, kamyon kasasının yüksekliğine ve küvetin ağırlığına kuşkuyla bakıyor.

Arabaya yaslandım ve zıplamaya başladım. "Sana yardım edeceğim-"

Yerçekimi beni yukarı kaldırıyor ve birden havalanıyorum. Sıcak kollar ayaklarımı yerden kesti -kelimenin tam anlamıyla- ve Elliot beni gelin gibi arabamın etrafında ve yolcu tarafına taşıyor.

"Gücünü sakla," diyorum, zeki bir düşünceden yoksun olduğum için. "Küvetin ağır olduğunu duydum."

Kaşlarını çatarak kapıyı açıyor ve beni nazikçe içeri sokuyor. Kapıyı üzerime kapattığında derin bir nefes alıyorum ve Tanrı'ya şükrediyorum, en azından telefonum yine yanımda.

Bea, Jackie, Hazel ve Mar'dan yirmi mesaj görüyorum. Önce Jackie'yi arıyorum, aramayı Bluetooth'uma gönderiyorum ve ön camdan Elliot ile eski üvey kardeşlerimden oluşan küçük bir ordunun kamyonu garaj yoluna geri çekip küveti kaldırmaya hazırlanmasını izliyorum.

Jackie telefonu açtığında "Ama! Her şey yolunda mı? Mar bale stüdyosunda bir sorun olduğunu söyledi" dediğinde, Michael ve Elliot'ın küvetin altına girmesini, Jake'in de kamyonun kasasından yukarı doğru kaldırmasını izlerken yüzüm buruşuyor. Sarah sıkılmış bir ifadeyle arabayı destekliyor.

"Selam, evet. Hey! Her şey yolunda! Geri dönüyorum ama bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır," diyor Jackie, kelimeyi uzatarak, böylece yalan söylediğini anlıyorum. "Ben sadece... Tanrım, kulağa aptalca geliyor ama senin sakinleştirici varlığına gerçekten ihtiyacım var. Şimdi."

Adamlar homurdanıyor. Elliot, Michael'a dışarı fırlayıp Jake'e yardım etmesi için bağılıyor ve Elliot küvetin altında kalırken nefesim kesiliyor.

"Ama?"

Gözlerimi kapatıyorum. "Jackie, tamamen haklısın. Orada olmalıyım. Şu anda kendini sakın ve mutlu hissetmenden başka bir şey istemiyorum. Bana on dakika ver, sonra bugün senin esrar sakızın olacağım, tamam mı?"

Jackie gülerek, "Bir devlet çalışanı olarak - öhöm - tabii ki neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok ama duyarlılığınızı takdir ediyorum" dedi.

Telefonu onunla kapattım ve gözlerimi açtığımda küvet Elliot'ın kamyonetinin arkasındaydı ve adamlar ölmemişti. Kapıyı açtım ve

onlara teşekkür ettim.

bolca.

Michael terliyor ve küvete ters ters bakıyor. "O küvette evleniyor olsalar iyi olur."

Zayıfça gülümsüyorum. "Resepsiyonda el yapımı biralar olacak." Bakışlarını bana çevirdi. "Altılı paketleriniz için teşekkür olarak hepiniz altılı paket alacaksınız. Ve bu bana şunu hatırlatıyor..." Elliot'a yaklaşmasını işaret ediyorum. "Küvetin çatıya çıkması gerekiyor. Merdivenlerden yukarı."

Bana kaşlarını çatıyor, sonra Michael'a dönüyor. "Michael, değil mi?" Onun elini sıkıyor. "Ama şimdi bana, eğer gelip bu şeyi boşaltmamıza yardım edersen sana yüz dolar vereceğini söyledi."

Ağzımı açıyorum ve sonra sıkı bir gülümsemeyle kapatıyorum. "Evet."

Michael kabul ediyor ve Elliot Jake'le hızlıca konuşarak kamyonetinin anahtarlarını ona veriyor. Michael arabanın benim tarafıma doğru yürüdü ve diz çöktü.

"Üzerine mi düştü?" diye sordu. Başımı sallıyorum ve onun tıp fakültesinde olduğunu hatırlıyorum. "Üzerine ağırlık koyabiliyor musun?"

"Hayır."

Tıslar ve başını sallar. "Onu hemen alçıya almalısın," der, tam Elliot kulağına yaklaşırken.

"Öyleyiz," diyor Elliot. Michael'ın omzuna vurur. "Yardımanız için teşekkürler."

"Çok teşekkür ederim," diye ekliyorum. "Sizin için yapabileceğim bir şey olursa-"

Ve sonra Elliot kapıyı tekrar yüzüme kapattı. Jake ve Sarah'ya gitmeleri için el sallarken ona kaşlarımı çatıyorum. Mar'ı aradım.

"Nasıl gidiyor?" Telefonu açtığında söyledim.

"Yani, iyi gidiyor mu?" diyor. "Düğün planlayıcısı olmayan bir düğün için bence gerçekten birinci sınıf."

"Tamam, ben de geri dönüyorum. Michael geldi, belki onunla tekrar bir araya gelmeyi düşünebilirsin, değil mi?" O inliyor ve ben de ekliyorum, "Ayrıca şu anda Jake ve Sarah ile bale stüdyosuna geliyor. Teşekkürler, hoşça kalın!"

"Ama, ne-" Aramayı sonlandırıyorum.

Elliot sürücü kapısını açıyor, içeri giriyor ve elini anahtarlara uzatıyor. Onları göğsüme yaklaştırıyorum.

"Bahçeye gidiyoruz," diyorum.

"Gitmiyoruz. Hastaneye gidiyoruz." "Elliot."

"Ama, anahtarlarını ver!" Sesi küçük arabamın içinde gürleyerek beni sarsıyor. Anahtarları uzattım. Uzun bacakları için koltuğu geriye kaydırıyor ve kontağı çeviriyor. Gösterge paneli tüm uyarı ışıklarıyla birlikte yanıyor. "Bu arabayla benimle dalga mı geçiyorsun?!"

"Sürülebilir! Sorun yok!"

Başını salladı ve arabayı garaj yolundan çekti. Beni dehşete düşürerek Gül Bahçesi'nden sola döndü. Ayağım zonkluyor ve kafamdaki zaman çizelgesini gözden geçirmeye başlıyorum. Kaburgalarımın kasıldığını hissediyorum, bunu yapamayacağımı fark ediyorum. Hastaneye gidersek bunun olmasını sağlayamam. Ama geri dönmeyeceğini biliyorum.

Başım hafifliyor. Beni merkezleyen tek şey ayağımdaki ağrı. Tören bensiz nasıl devam edebilir ki? Bunu yürütebilecek tek kişi benim, çünkü tüm detayları bilen tek kişi benim. Jake'in tam olarak güncellenmiş bir programı olup olmadığını bile bilmiyorum.

"Düğün iyi olacak," Elliot'ın sesi bana doğru süzülüyor ve beni bağlıyor. "Ama önce senin iyi olman gerek."

Ona karşı çıkmak için başımı çevirdim. Ama o çoktan bana bakmaya başlamıştı. Gözleri karanlık ve odaklanmış, ben de içine düşüyorum.

"Sen düğünden daha önemlisin, Ama."

Yanılıyor ama yine de göğsümde kelekler uçuşuyor ve aklımdan güzel düşünceler geçiyor.

Hastane yaklaştıkça şehrin bulanıklığını izliyor, sessizlikte onun nefes alışını dinliyorum.

İKİ YIL, DOKUZ AY, BİR HAFTA VE BİR GÜN ÖNCE

Yeni Yıl Arifesi

Sutter Club'ın koridorlarında şaşkın şaşkın yürüyorum. Bir sürü köşe, kapı ve kendinizi kaybedebileceğiniz bir sürü yer var, ama az önce ne olduğunu anlamaya çalışarak daireler çizerek yürüyorum.

Ben teklif ettim.

Evlenme teklif ettim, o da benden ayrıldı.

Benden ayrıldı ama gerçekten birlikte olup olmadığımızı sorgulamama neden oldu.

Ve her zerremle pişmanım. Beni sevdiğini söylediğini duymakla yetinemez miydim? Yüz adım daha ileri mi gitmeliydim?

Onu yirmi kez aramayı denedim. Mesaj atıyorum. Sutter Club'da dolaşmaya devam edersem onu bulacağımı biliyorum. Düğünlerinden birinin ortasındayız. Çok uzakta olamaz.

Dans pistini tekrar geçtiğimde, çevrede başını ararken annem beni görüyor. Ona el sallıyorum ve ilerlemeye devam ediyorum. Annem sonunda bana yettiğinde başka bir oyuğa girmiştım.

"Sorun nedir?" diye soruyor hemen.

Tekrar çocuk gibi hissediyorum. Ben perişan haldeyim ve o her şeyi yeniden yoluna koyacak beyazlar içindeki bir melek. Ona ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü ona evlenme *teklif etmem* artık gülünç geliyor. Kesinlikle delice geliyor.

"Seni Ama ile dans ederken gördüm," diyerek bir adım öne çıkıyor. "İyi bir çift oldunuz-"

"Biz değiliz." "Artık" kısmını atlıyorum. Annem ayrıntıları zorlamamak ve fikirlerini söylememek konusunda şaşırtıcı derecede iyiydi.

Ama bunu yüzünde görebiliyorum; beşinci sınıftan eve yara bere içinde ve dayak yemiş olarak döndüğümde de aynı acıma duygusuna sahipti. O zamanlar Senatör Gilbert'e koşar, adaletsizliğe ışık tutacak yerler arar, okulu arar, velileri arardı.

Şimdi sadece acınacak halde. Şikâyetle bulunabileceği daha yüksek bir güç yok. Geçirebileceği bir yasa tasarısı da yok.

"Sorun değil," diyor bir süre sonra. "Ne de olsa birlikte çalışıyorsunuz."

Beni kesip geçiyor. Sanki ben hariç herkes bunun neden kötü bir fikir olduğunu görebiliyormuş gibi.

DJ buketi atması için annemi çağırıyor, ben de gülümseyerek el sallıyorum. Ama o gider gitmez bir dolabın yanındaki duvara yaslanıyorum ve kendimi ağlamaya bırakıyorum.

Sanki bir daha hiç dolmayacakmış gibi göğsüm titriyor. Daha bu sabah uyurken ona sarılmıştım ve her şeyin mükemmel olduğunu biliyordum. Kendimi onun hayatına sıkıştırmıştım ama işe yarıyordu. Her şeyi berbat ettim.

Ağrıdan nefes alamıyorum ve boğazım seslendiremediğim çığlıklarla daralıyor. Cebimden babamın eski mendillerinden birini çıkarıp ıslak yüzümü temizliyorum. İşlemeli baş harflerine bakıyorum ve keşke burada olsaydı da bana ne yapmam gerektiğini söyleseydi diyorum.

Tekrar nefes alabildiğimde duvardan inip biraz daha şarap bulmaya gidiyorum. Bütün gece onunla karşılaşmayı umdum ama o hiç geri dönmedi. Ona defalarca mesaj atıyorum ve sanki başından beri plandaymış gibi düğünü tek başıma temizliyorum, satıcılar onu sorduğunda onun için yalan söylüyorum.

Elliot acil servise gidiyor. Arabada söylediğim her kelimeyi duymazdan geliyor, yalvardığımda bile. Beni tekerlekli sandalyeye oturttuğunda tekrar telefona sarılmış, Jake'in neden atların henüz gelmediğini söylediğini Vince'e soruyorum.

"Vince. Vince," diye kestim sözünü. "Bana trafiğe hazırlanmak için yeterli zamanın olmadığını mı söylüyorsun? Bana bunu mu söylüyorsun?"

Ben Vince'in mazeretlerini dinlerken Elliot beni check-in bölümüne götürüyor. Ben sağlık sigortası kartımı çıkarırken o da adımı ve bilgilerimi yazıyor.

"Vince, bir an için para ödeyen müşteriler olduğumuzu farz et. Sadece atlarınızı kiralamakla kalmadığımızı, aynı zamanda bugün için ot gezintilerinizi de satın aldığımızı varsayalım. Bunun var olduğu bir dünya *hayal* edelim ve kışını kaldırıp parka gel."

Telefonu kapatıyorum ve masanın arkasındaki hemşireye gülümsüyorum. "Merhaba! Bugün bekleme süresi ne kadar?"

Bana kaşlarını kaldırdı. "Tatlım, burası Applebee's değil."

"Doğru. Demek istediğim, eğer röntgene ihtiyacım olursa, burada ne kadar kalacağım?"

Ballpark?"

Bana kaşlarını çatarak, şüpheli bir şekilde dolu görünen bekleme odasını işaret ediyor.

Elliot beni götürüyor ve bir sandalyenin yanına oturtuyor. "Biraz sakinleşmen gerek."

"Düğün bir saat içinde başlıyor." Sesimdeki dehşeti duyabiliyorum. "Bu hiç rahat değil."

"Bana listeyi söyle. Ne yapmanız gerekiyor?"

Sesi sakin ve gözleri üzerimde. Bir an için onlara gömülüyorum ve annesinin düğününü hatırlıyorum - onu bütün gece ayakta tutmama nasıl izin verdiğini, listelerimi dinlemesi için onu nasıl zorladığımı, tam ihtiyacım olduğu anda beni nasıl boşalttığını. Hatırladıkça boğazım düğümleniyor ve yanaklarım kızarıyor.

"Önceliklendirme," diyorum düşünerek. "Düğün kemeri muhtemelen kırılmış. Çiçekçinin mekâna gelip onu tamir etmesi gerekiyor." Dırdır etmekten kaçınıyorum ve sadece gerçeklere bağlı kalıyorum. "Nikâh memurunun geldiğini teyit etmem gerekiyor. Gül Bahçesi'ne son kez bakmam lazım. İhtiyacım var-" Birden aklıma başka bir şey geliyor ve gözlerimi kapatıyorum. "Programları masanın üzerine yerleştirmem gerekiyor. sandalyeler."

"Devam et," diyor ve beni sarmaldan çıkmaktan alıkoyuyor.

"Jackie ve Hazel'la birlikte olmam gerek. Jackie çıldırıyor. Bunu sesinden anlayabiliyorum. Dün gecedan beri Hazel'la konuşmadım bile. Onunla konuşmam lazım. film ekibinin değerli zamanını almadığından ve onları zorlamadığından emin olmak

program." Nefesimi içime çekiyorum. Gözlerim ona kaydı. "Whitney. Whitney'i arayıp bugün birini ayırıp ayıramayacağını sorabilirim."

"Hayır." Sesi soğuk, ama gözleri buz gibi. "Hayır, o senin büyük gününü alamayacak. Cesedimi çiğnemen gerek, Ama."

Beni sarsıyor. O bana ters ters bakarken ayağım zonkluyor ve kalp atışlarım tekliyor. "Devam et," diyor sertçe. Yutkunuyorum.

"Vince ve atların hazır olduğunu bilmem gerekiyor. Resepsiyon salonunu kontrol etmem gerek. Bugün oraya gitmedim bile. Leğenin küvet olduğunu öğrendiğime göre daha fazla buz almalıyım. Küveti bir şekilde yükseltmem lazım..."

"Yükseltmek mi?" diye soruyor ve beni sadece sakinleştirmeye çalışmadığını fark ediyorum.

Dinliyor.

"Leğen" barın yanındaki masanın üzerinde dururdu. Şimdi yerde bir küvet olduğu için insanlar eğiliyor, belki de görmüyorlar bile. Bu daha iyi gösterilmesi gerekiyor ya da...

bilmiyorum." Başını salladı. Nefes alıyorum ve devam ediyorum.

"Catering konusunda son kontrolleri yapmam gerekiyor. George ve Mar'ı iki kez kontrol etmem gerekiyor. Masa düzenini nasıl yapacaklarını söyledim ama görmem lazım."

Bana onlara güvenmem gerektiğini söylemiyor. Listedeki nelerin çıkması gerektiğini söylemiyor. "Bunların hepsi gösteri öncesi. Hareket halindeyken nelerden sorumlusun?"

Gitme zamanına yetişemeyebileceğimin farkına varmak damarlarıma sızıyor. Titrek bir nefes alıyorum ve Elliot uzanıp elini dizime koyuyor. Ona bakıyorum. Bu beni iki saniyeliğine sakinleştiriyor, sonra dizlerimi ve elbisemi görüyorum; araba yolundan dolayı çizilmiş ve lekelenmiş.

"Kıyafetlerimi değiştirmem gerek."

"Yolumuza devam ettik," diyor. "Gitme zamanındayız."

"Jake Hazel'ı yan sokaktan bahçenin arka tarafına doğru götürür. Mar Airbnb'de nedimelerle birlikte duruyor. Müzisyenlere işaret veriyorum. Her nedimeye Mar'ı işaret ediyorum. Sonra gelinlerin zıt yönlerden çıkıp merkeze varmaları için hem Jake'e hem de Mar'a işaret veriyorum. Baştan sona müziği işaret ediyorum. I

Jackie ve Hazel'ın arabasının gelmesini işaret eder ve kısa bir süre sonra Arabalar geliyor. Ben son konuk da bindirilene kadar kalırım, sonra Sarah George'un töreni bitirmesini beklerken Jake ve ben resepsiyona gideriz."

"Pekâlâ. Onunla başlayalım," dedi ayağa kalkarak. "Jake'i arıyorsun Nikâh memuru hakkında" -parmaklarıyla sayıyor- "Mar'ı düğün programı için arıyor, Vince'i tekrar arıyor. Şimdi kemeri tamir etmek için Rose Garden'a gidiyorum. Ben'i kuvvet buzuna yatıracağım ve yükseklik." Duraksıyor. "Durumunu düşünürsek, bu çok komik."

Homurdanıyorum ve yüzünde bir şey titreşiyor.

"Aramalarınız bittiğinde," diye devam ediyor, "beni arayacaksınız ve düğünü buradan başlatacaksınız."

Bunun imkânsızlığı midemi bulandırıyor. "Seninle gelemey miyim?"

"Bir doktor tarafından görülene kadar olmaz."

Uyuşmuş durumdayım. Yedi aydır, hatta ondan da fazla bir süredir uğruna çalıştığım her şey dağılıyormuş gibi hissediyorum.

Elliot öne doğru uzanıyor ve çenemi kavrayacağını sanıyorum ama onun yerine parmakları dikkatlice kulağımdaki Bluetooth'u çıkarıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Eğer bugün düğün planlayıcısı olacaksam, düğün planlayıcısı Bluetooth'a ihtiyacım var."

Tüm bunlarda çok kahramanca bir şey var. Bana son bir kez bakıyor ve sürgülü cam kapılara doğru yürüyor. Kalbimin yerinden fırladığını hissediyorum.

belki bunu yapabiliriz. Belki birlikte sihir yarattığımız eski günlerdeki gibi olur.

Birden Elliot döndü ve bana doğru yürüdü. Bir şey oldu diye dehşete kapıldım-

"Nasıl ..." Utangaç bir şekilde Bluetooth'a bakıyor. "Bu şeyi nasıl kullanacağım?"

28

Ama

DÜĞÜN

Nikah memuru orada. İlk konuklar, yani pislikler, 20 dakika önce geldiler. dakikalar erken. Mar gelinlerin programa uygun olduğunu söylüyor ama Jackie makyaj yaparken ağlamaya devam ediyor. Vince onu aramaya iki saniye kala beni geri arar.

"Buradayız," diye homurdanıyor.

"Harika. Gelin arabasının şoförüyle konuşabilir miyim lütfen?"

Şoföre yaklaşık ne zaman gelmesini istediğimi ve ona nasıl işaret vereceğimi anlatıyorum.

Bea aramaya devam ediyor ve ben görmezden geliyorum. Bir sesli mesaj bırakıyor ve ben mesaj metnine bakıyorum.

Ben sadece desteğimi sunuyorum. Muhtemelen iyi bir hikaye çekmeye çalıştığımızı düşündüğünüzü biliyorum ama yardıma ihtiyacınız olursa kayıt dışı olacak. Bu düğünü gerçekten önemsiyorum.

Bununla ne yapacağıma karar vermeye çalışırken dudağımı çiğniyorum. Telefonuma bakarken Instagram'dan bir bildirim aldım. Hazel Renee canlı yayına giriyor. Üzerine tıklıyorum ve onun muhteşem yüzünü görüyorum.

"Bugün benim düğün günüm," diye ciyaklıyor. "Size düğün kıyafetlerimizi gösteremem ama bilin ki bugün ateş gibiyiz. Ben gerçekten

Heyecanlıyım ve Jackie'nin de öyle olduğunu biliyorum. Her şey ..."
Bulunduğu boş odaya bakıyor. Airbnb'nin üst katı olduğunu fark ediyorum.
"Her şey çok iyi ama kimse düğün organizatörümüzü bulamıyor." Gülüyor.

Midem düşüyor. Dudaklarım ayrılıyor.

"Bu çok garip. Ama sanırım meşgul ya da her neyse."

Nefes alamıyorum. Dilim damağım kurudu. Milyonlarca takipçisine
düğün gününde benim kayıp olduğumu söylediğine inanamıyorum. Bu da
ne?

aylardır beni tanıttığı takipçileri.

Instagram'ı kapatıp duvara bakıyorum. Telefonum çalıyor ve umarım
Elliot'tır.

Whitney Harrison arıyor.

Yeşil düğmeye hızlıca bastığımda kendimi bir çocuk gibi
hissediyorum. "Merhaba." "Ama? Az önce Instagram'da garip
bir şey gördüm-"

"Evet. Ben de gördüm. Ben... Ben hastanedeyim."

"Oh, Ama. Ama, bu senin büyük günün! Böyle bir şey olamaz!"

Kalın kalın yutkunuyorum. Düşündüğüm her şeyi söylüyor. "Ben
mekâna doğru gidiyorum. Röntgen çektirir çekmez."

"Ama," diyor sessizce, sanki başka bir odaya geçiyormuş gibi. "Eğer
sadece kırık bir kemikse, neden bu kadar telaşlandığını anlamıyorum. Bir
askı alın, bir koltuk değneği alın, her neyse. Röntgen çekirmek için neden
hastanedesin?"

"Biliyorum. Ben-"

"Rose Garden'da bana ihtiyacınız var mı? Hemen oraya gidip bu işi
halledebilirim."

Göz kırpyorum. Boğazım düğümlendi. "Bugün dört düğünün falan yok
mu senin?" "Bu akşam bir tane var. Sana düğünümü gösterdiğimi
hatırlıyor musun?"

Takvim? Bugün bir şey yok."

Gözlerimden yaşlar süzülürken gözlerim kapanıyor. Çılgılık atmak
istiyorum. Ona beni neden sabote ettiğini sormak istiyorum. Ama aynı
zamanda ondan

Rose Garden. Çünkü Jackie ve Hazel'ın bir düğün organizatörüne ihtiyacı
var.

Bir bip sesi duydum ve telefonuma baktım. Elliot arıyor. Whitney'i
önerdiğimde yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum, beni kullandığı yollar
konusunda her zaman ne kadar kararlı olduğunu. Kendime ona ihtiyacım
olmadığını söylüyorum. Ona sahibim.

"Whitney, gitmem gerek. Teklifin için teşekkürler ama her şey kontrolümüz altında."

Onun telefonunu kapatıp Elliot'inkini açıyorum.

"Ben buradayım," diyor. "Ben kemeri tamir edeceğim, sen de bana programlar hakkında ne yapacağımı söyleyeceksin."

"Tamam."

Etrafta dolaşmasını, kamyonetinin kapısının çarpmasını, parkın sesini dinliyorum. Viyaklamalar mı?

"Ama, kazlarımız var."

"Lanet olsun. Üzerine

Jake'i koy."

Sadece beş dakika sonra Elliot düğün kemerinin tamir edildiğini duyurdu. Bir gözüm hep saatimdeydi. Çok yakın kesiyoruz. Ona düğün programlarının nasıl yerleştirileceğini söylüyorum - "*Açılı bir şekilde, Elliot*"- ve o da homurdanarak onaylıyor, ama içimden bir ses o programların Elliot'un en hızlı yapabileceği şekilde yerleştirileceğini söylüyor.

Birinin telefonda adını seslendiğini ve "Ama nerede?" dediğini duydum. Neler oluyor?" Ben Bea.

"Her şey yolunda. Bir şeyle uğraşılıyor ama kontrolümüz altında," diye cevap veriyor Elliot net bir şekilde.

"Tamam. Ona bir ekip gönderebilir miyiz? Her ne oluyorsa yardım edebiliriz ya da en azından programa dahil edebiliriz-"

"Hayır."

"Pekâlâ," diyor Bea, "sözleşmemin seninle değil, Ama'yla olduğunu biliyorum ama bugünün iniş ve çıkışlarını filme almamız gerekiyor."

"Ne çektiğiniz gerçekten umurumda değil," diyor Elliot. "Benim ilk önceliğim bu düğün. Sonra ikinci önceliğim bu düğünün *çiçekleri*."

"Pekala, Bay Bloom-"

"Siz ve kameralarınız listede nereye düşüyorsunuz bilmek ister misiniz? Çok aşağılarda, bayan. Belki yirminci. Eğer bu düğünde bir çiçekçi kız varsa yirmi birinci."

Onu dinlerken homurdanıyorum. "İncelikten yoksunsunuz Bay Bloom," diyorum.

Ofladığını duyuyorum ve Bea'dan hızla uzaklaştığını varsayıyorum.

"Şimdi Airbnb'ye gidiyorum."

"Tamam, Mar'dan resepsiyon salonu konusunda iyi hissettiğini teyit et."

"Yapacağım."

Onu normal şeyler yaparken dinlemek, yürürken ya da trafik hakkında homurdanırken kulağımda olması garip. Bu çok samimi bir şey.

Hiçbir zaman tam olarak sahip olmasam da bir

bakıma özlüyordum. "Ama, polisler var."

Karşımda oturan ve dirseğinde kanlı bir havlu tutan adama göz kırpıyorum. "Tamam. Bakalım ne varmış."

"Memur bey," diyor Elliot, "Ben Elliot Bloom. Bu etkinlikten geçici olarak ben sorumluyum. Size yardımcı olabilir miyim?"

"Bay Bloom," diyor sert bir ses. "Bu caddenin kapatılması için izniniz var mı?"

Nefesim kesiliyor ve izinlerin güvenle saklandığı bel çantama sarılıyorum. "Lanet olsun."

"Var," diyor Elliot yumuşak bir sesle. "Bunları hemen getirebilirim. Bir sorun olup olmadığını sorabilir miyim, yoksa sadece bizi mi kontrol ediyorsunuz?"

"H Caddesi'nin kapatılacağını bildirmiştik ama McKinley Bulvarı'nın kapatılacağını bildirmemiştik.

Bir iletişimsizlik olabilir ama izinleri görmek isterim."

"Elbette. Şu anda etkinlik koordinatörüyle telefodayım. Açıklığa kavuşturacağım.

Ama?"

Başımı ellerimin arasına alıp mırıldandığımda, "Onlar benimle. Çantamdalar."

"Memur bey, koordinatörümüzde var. Birazdan burada olur," diye yalan söylüyor. "Ben de tam kiralık evimize gidiyordum-"

"Üzgünüm, Bay Bloom. O izni görmem gerekiyor, aksi takdirde McKinley'den çekilmenizi isteyeceğim."

"Ruhsatın bir resmine ne dersiniz?"

Memur hayır demiş olmalı, çünkü o zaman Elliot "Ama, bekleyin lütfen" diyor.

Hat kesildi. Yüzüme kapatıp kapatmadığını görmek için telefonu geri çekiyorum ama arama hala devam ediyor. Kendini mi sessize aldı? Sacramento polisleriyle arka sokakta bir anlaşma mı yapıyor? Mafyasını duymamı istemiyor mu?

Bağlantılar?

Sessizlikte bir hemşire adımı seslendi. Elimi sallayıp ona sesleniyorum. Tezgâha doğru yürüyemediğimi görüyor ve yanıma geliyor.

"Tatlım, seni bir muayene odasına alacağız."

"Mükemmel! Teşekkür ederim. Aslında önemli bir telefon görüşmesi yapıyorum. Bu acil servisten bir düğün yönetiyorum. Telefonuma bakabilir miyim?"

"Düğün mü?" Kaşları havaya kalktı. "Yeni evlilerin arabası falan mı çarptı sana?"

"Bu daha az utanç verici olurdu, ama esasen." Sırıtiyorum.

Beni lobiden çıkarıp koridora götürdü. "Telefonunuz sizde kalabilir ama doktor geldiğinde sizi muayene edebilmesi için lütfen telefonu kapatmanızı rica edeceğim."

Telefonumu kontrol ettim ve Elliot'ın beni hâlâ beklettiğini gördüm. Sonra birden tiz bir ses duyuyorum. "Alo? Elliot?"

"Kiminle konuşuyorum?" diyor bir kadın sesi.

Kekeleyerek cevap vermeden yeni bir erkek sesi duydum. "Ben Sacramento Polis Departmanı'ndan Memur Bell."

"Memur Bell," diyor kadın, "iyi günler. Ben Eyalet Senatosu'ndan Senatör Laura Gilbert."

Bir elimle ağzımı kapattım. Hemşire gözlerimin yuvalarından fırladığını görünce, "Gelin kaçıyor mu?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve hatta olduğumun farkında olup olmadığını bilmeden Laura'yı dinliyorum.

"Memur bey, bir izin sorunu olduğunu duydum. Tam olarak yapmanız gerekeni yaptığınızı biliyorum. Çalışmalarınızı takdir ediyorum. Sadece bu sürece yardımcı olmak için ne yapabileceğimi bilmek istiyorum."

Memur Bell boğazını temizler. "Ah, Senatör. Bu caddenin kapatılması için gerekli izni görmemiz gerekiyor. Kayıtlarımızda yok."

"Size iznin bir fotoğrafını gönderebilir miyiz?"

"Ah, üzgünüm, Senatör-"

"Şehir müdürünü hatta bağlayabilir ve sistemde olduğunu teyit edebilirim. Bu işe yarar mı?"

"Bugün cumartesi, hanımefendi."

"Lütfen bana Senatör Gilbert deyin. Doğrudan kendisiyle konuşabilmeniz için şehir müdürünü aramamı ister misiniz? Ya da Sacramento Polisi'nden Şef Adams'ı arayabilirim. İkisinin de numarası bende var."

Memur Bell'in kirli sakalını kaşındığını hayal edebiliyorum. "Ben... Hayır, Senatör. Bir sorun yok. Şef Adams'ı bizzat arayacağım ve bugün için kayıtlarını iki kez kontrol etmesini isteyeceğim."

"Bu harika, Memur Bell. Bunu duyduğuma sevindim." Laura telefonu kapatır.

Hemşire bana el sallayarak doktorun birazdan geleceğini söylüyor. Ona bir başparmak işareti gönderiyorum.

Elliot'ın sesi tekrar geliyor. "Ama? Hâlâ orada mısınız?"

"Mooooom'unu aramak zorundaydın," diye şarkı söylüyorum.

"İzinlerini unuttun," diye karşılık veriyor. "Airbnb'deyim. Kilit açık mı?"

"Öyle olmalı."

Kapıyı çaldığını ve sonra açtığını duyuyorum. Onun tarafında bir telaş var. İnsanlar beni, buketleri, Valium'u soruyor.

"Hazel nerede?" Elliot soruyor.

İnsan kalabalığını yararak üst kata çıktığını duyuyorum. Bir kapıyı çalıyor.

"Hazel? Ama telefonda, kontrol ediyor."

"Aman Tanrım, nerede o?" Hazel'ın söylediğini duyuyorum. Sesinin tonunda duyduğum şey kızgınlık mı?

"Bir sorunla uğraşıyor ve bizi programda tutmak için yetki veriyor."

"Sorun nedir?"

"Ona söyleme," diyorum ona. Kim Nguyen'den gelen e-postayı okumayarak, bir küveti tek başıma kaldırmaya çalışarak ve yeterli sayıda asistan bulundurmuyarak bu düğünü şimdiden tehlikeye attığım için cidden çok utanıyorum. Bu gün çiftle ilgili ve ben şimdiden kendimle ilgili hale getirdim.

Takipçilerinin de bunu bilmesini istemiyorum.

"Son dakika sorunları. Seni ihmal ettiğini bildiği için önce sana gelmemi söyledi."

"Yani," diye başlıyor, sonra duraksıyor. "Evet, ben iyiyim. Keşke neler olduğunu bilseydim."

Elliot'a "Bugün evleniyorsun." demesi için koçluk yapıyorum. Benden sonra tekrarlıyor. "Olan biten bu. Ve ona gülümse."

"Olan biten bu," diye tekrarlıyor. "Ve gülümse-" "O değil! Sen gülümse!"

"Ve gülümsemek... herkes tarafından sahip olunacak," diye topalca bitiriyor. Hazel'ın "Tamam." dediğini duyuyorum.

"Ama gerekirse telefonla ulaşabilirim," diyor ve sonra kapının kapandığını duyuyorum. "Jackie nerede?" diye soruyor koridordaki birine.

"Son kapı!"

Bir kapı daha çalınır. Başka bir kapı açılır.

"Elliot! Neler oluyor? Buketlerin zamanı geldi mi?" Sesinde tansiyonumu yükselten histerik bir kalite var.

"Vay canına. Jackie. Harika görünüyorsun," diyor ve bunu neredeyse ben de görebiliyorum.

"Teşekkür ederim. Ben sadece... Tanrım, Elliot. Ama hangi cehennemde?!" "Söyle ona. Hazel'a değil ona söyle," diyorum.

Öksürüyor. "Ama kendini yaraladı." Jackie nefes nefese kalır. "Şu anda hastanede kontrol ediliyor."

Bir mızızlanma ve burnunu çekme sesi geliyor ve Jackie'nin yine makyajını yaparken ağlamaya başladığını fark ettiğimde gözlerimi kapatıyorum. Hazel Renee için dua ediyorum.

ayar spreyi mucizelerini gerçekleştirir.

"Hey, hey. O iyi." Elliot'ın sesleri yaklaşıyor. "Jackie, her şey kontrolümüz altında. Evleniyorsun."

"Mm-hmm," diyor, sesi bir kamış gibi gergin. "Ben sadece... Bugün gerçekten çok stresliydi. Ve Hazel önceden birbirimizi görmemizi istemedi, ona rica etmeme rağmen-" Hıçkırıklara boğuluyor. "Ama ve senin bugün için yarattığınız her şey için nankörlük etmek istemem ama bu artık benim düğünüm gibi bile gelmiyor."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Lanet olsun."

"Bunu anlayabiliyorum," diye sempati duyuyor Elliot. "Bu gerçekten çok zor."

"Ve burada oturup elimi tutmak yerine Instagram videoları çekiyor. Ve ben sadece... Sürekli şunu düşünüyorum... Ya bu doğru değilse? Ya bir gün onu sevmekten vazgeçersem?"

"Beni bağla," dedim. "Bluetooth'u ona ver."

Elliot'ın cihaza vurduğunu duyuyorum, kulağımda sonik bir patlama gibi. "Jackie," diyor usulca.

"Elliot, beni ona ver."

Bluetooth'a tekrar dokunulduğunu duyuyorum ve sanırım telefonu yüzüme kapatmaya ya da beni sessize almaya çalışıyor. Ama hala Jackie'nin kokladığını duyabiliyorum.

"İşler böyle yürümüyor," diyor. "Sizin ve benim gibi insanlar için aşktan düşmek diye bir şey yoktur."

Nefesimi tutuyorum. Tenim uğulduyor.

"Hazel'la nasıl olduğunuzu anlıyorum," diyor. "Güven bana, biliyorum ki Kendini kariyerine bu kadar adanmış birine aşkıysanız, bazen kendinizin önce geldiğini hissetmezsiniz."

Gözlerim kapanıyor ve ölüm sessizliğine bürünerek devam etmesi için yalvarıyorum. "Bazen sadece günleri, saatleri geri sayarsın. tekrar yararlı," diyor. "Peki ya biterse, Jackie?" Sesini alçaltıyor. "Hâlâ geri sayıyorsun. Ayları. O zamandan beri geçen günleri. Onlar için önemli olmadan geçirdiğin anların çetelesi gibi. Ama sakın uyandığında ona aşık olmayacağını düşünme."

Havaya ihtiyacım var. Ciğerlerim çalışmıyor ve Elliot ile kalp atışlarım dışında hiçbir şey duyamıyorum.

Birden muayene odasının kapısı çalınır ve doktor içeri girer. Elim boğulmak üzere olan bir adam gibi havaya kaldırıp sessiz olması için el sallıyorum. Şaşkınlıkla gözlerini kısarak bana bakıyor ve ben de telefonumu işaret ederek "Özür dilerim" diyorum.

"Tanrım," diyor Jackie. "Elliot, seni Ama'yla çıkmaya zorlamamalıydım. Kate'e hâlâ aşık olduğunu bilmiyordum."

Bu sefer karnıma antika bir küvet düşmüş gibi hissediyorum. Kate. Sonraki kız. Benden bahsetmiyor olması mümkün mü?

Boğazını temizliyor. "Bu... Sadece aşktan düşmeyeceğini bilmeni istedim," diyor. "Yıllar oldu ve bana en son ihtiyaç duyduğu günden bu yana geçen günlerin sayısını hâlâ söyleyebilirim. En son gece boyunca ona sarıldığımdan beri."

Bir nefes çekiyorum. O benim. İhtiyacım olan her şeyi duyarak telefonu kapattım. Islak gözlerle doktora bakıyorum ve "Üzgünüm, ben... bir düğün planlayıcısıyım ve düğün yerine buradayım" diyorum.

Doktor, nazik gözleri olan yaşlı bir kadın. "Ah. Yeminleri duydun mu?" Dudağımı ısırdım ve başımı salladım.

29

Ama

DÜĞÜN

Ayak tıraşımda ince bir kırık var, ne demekse artık. Doktor beni yirmi dakika içinde radyolojiye götürdü çünkü her şeyi nasıl kaçıracağım konusunda ağlamamı durduramıyordum.

Radyolojiden çıkarken Elliot aradı ve ben de ona tören için gerekli işaretleri tekrar anlattım. Bekleme odasında söylediğim her şeyi hatırlıyor ve şimdi sadece müziğin ölçülerini nasıl sayacağını bildiğine güveniyor. Hemşireler beni muayene odasına geri götürürken onunla birlikte düğünü başlatıyorum ve "Hadi gelin" dediğimde koridordaki hastalardan biri bana akıl hastanesine aitmişim gibi bakıyor. Düğün başladıktan sonra Elliot odaklanmak için telefonu kapatıyor ve ben de ona gelin arabası şoförünün telefon numarasını gönderiyorum.

Doktor bana koltuk değnekleri ve yürüme botu ayarladı ve Pazartesi günü alçıya alınmak üzere tekrar gelmem için randevu verdi. Alçıyı alıyorum. Bana ağrı kesici veriyorlar ve hastanenin hediyeelik eşya dükkanından tek sağlam ayağıma uyacak bir çift düz ayakkabı alırken bir Uber çağırıyorum.

Elliot ben, Mar, Sarah ve Jake'in grup sohbetine mesaj atarak gelin arabasının yola çıktığını ve ilk konuk arabasının yüklendiğini söylüyor, ben de Uber'in varış noktasını resepsiyon olarak belirliyorum. Şoförüne caddeyi söylemeliyim.

"Bu çok saçma." dedi. "Sanırım bu bir düğün?" Masumca söyledim.

"Hangi dahi bunu düşündü?!"

O dolambaçlı yol işaretlerini takip ederken dudaklarımı bastırıp pencereden dışarı bakıyorum.

Beni yemek şirketinin girdiği arka girişe bırakmak için yan sokağa kadar sürdü. Koltuk değneklerimi takmama yardım etti, bu yüzden sözlerini affediyorum.

Ben kaldırıma doğru adım atarken, Bea'nın minibüsü yaklaşık yirmi metre ötede ön tarafa yanaşıyor. TLC'ye botum ve koltuk değneklerimle çıkacağımı bildiğim için rahat bir nefes alıyorum. İki kameraman ve sesçi dışarı fırlıyor, ekipmanlarını kapıyor ve ilk konuklar geldiğinde içeride olmak için acele ediyorlar. Tam arka kapıya uzanıyordum ki Bea sürücü koltuğundan atlıyor ve yolcu kapısı açılıp Whitney Harrison ortaya çıkıyor.

Nefesim kesildi. Soluk mavi Stella McCartney'sini giymişti. Röportajlar ya da önemli düğünler için favori. Bir elinde iPad, bir kulağında Bluetooth var. Bea ile hızlı hızlı konuşuyor, başını sallıyor ve lazer odaklı bir konsantrasyonla mekâna bakıyor.

Düğün planlayıcısına benziyor. Hazel ve Jackie'nin düğün organizatörüne benziyor.

Ona gelmemesini söyledim ama yine de geldi.

Düşüncelerim kafamın içinde dönüp dururken nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Beni ilk Bea gördü. O kadar rahatlamış bir şekilde gülümsüyor ki ne düşüneceğimi bilemiyorum. Bana doğru koşarken Whitney sokağa bakıyor, ilk misafirlerin gelmesini bekliyor.

"Ama, Tanrım!" Bea kaldırıma çıkmama yardım etmek için dirseğime uzandı. "Ne oldu?"

"Whitney Harrison'ın burada ne işi var?" Sesim boş çıkıyor. Sanki onun Kulakları çınlıyordu, Whitney döndü, beni gördü ve sokağın yarısından neşeyle el salladı.

"Ne demek istiyorsun?" Bea kaşlarını birleştirerek konuştu. "Düğünü yönetmesi için onu aradığını söyledi."

"Düğünü Elliot yönetti," diye çıkıştım.

"Evet ama Whitney Hazel'ı idare etti. Onu Jake'le birlikte parkta gezdirdi, 'geline git' işaretini aldı-"

Koltuk değneklerim başarmaya çalıştığım öfkeli adımlara gerçekten engel oluyor, ama yine de Whitney'in atış mesafesine ulaşıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Şak diye söyledim.

"Ama, aman Tanrım," diyor tatlı tatlı. "Kırıldı mı canım?"

"Sana her şeyin kontrolüm altında olduğunu söylemiştim. Sana ihtiyacım olmadığını söylemiştim."

Whitney bana o surat ifadesini takınıyor -daha ucuz paketleri olup olmadığını soran gelinlere takındığı surat ifadesi- sanki *kalbini kutsa* der gibi.

"Ama. Belli ki bana ihtiyacın *var*. Burada düğün organizatörü yoktu!" Kıkırdıyor.

"Düğün sensiz mükemmel bir şekilde yapıldı-"

"Elbette, Elliot da sahip olduğu az tecrübeyle iyi iş çıkardı ama Hazel Renee'nin senden memnun olmadığı açık." Omzumu sıkmak için uzandı, ben de geri çektim. "Ama-"

"Neden bugün için tedarikçilerinize fazla rezervasyon yaptınız?" Dedim. Başını öne eğdi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"*Bugün* en az üç hayali düğün planladığınızı biliyorum - ben size tarih verdikten sonra. Sana tavsiye için geldikten sonra."

"Ama, şirketimden iyi şartlarda ayrıldın," diyor basitçe. "Ben Seni her zaman destekleyeceğim ama senin için çalışmayı geri çevirmeyeceğim. Konuştuktan sonra rezervasyon yaptırdım. Yani, konuştuktan sonra o tedarikçilerle iletişime geçmek için ne kadar bekledin? Rezervasyon için ne kadar beklemem gerekiyordu?"

Midemdeki asit boğazıma kadar yanıyor. "Ne oldu onlara Üç düğün o zaman? Bugün sadece bir tane var. Bana böyle söylemiştin."

"İptal ettiler." Omuz silkiyor. Sanki kolaymış gibi. "İşler değişir. Bir gün benim kadar yoğun çalışmaya başladığında üç düğünün birden iptal edildiğini göreceksin." Tersledi.

Ona inanmıyorum. Elliot'ın yıllar öncesinden gelen sesi kulağımda çınlıyor, bana tasarımlarımı kopyaladığını, bana az ödeme yaptığını söylüyor. Tırnaklarını kolumda pençe gibi hissedebiliyorum, elimi tutarken kulağıma *bir profesyonel gibi* tıslıyor.

zonkluyor ve gözyaşlarım dökülüyor, tenim hala bir yabancının kışkırmadaki elinin anısıyla uğulduyor. Üzerime bir berraklık çöküyor, sıcak ve odaklanmış.

"Haklısın," diyorum usulca. "Bir gün, bir günde dört düğün yapmanın nasıl bir şey olduğunu anlayacağım. Bir gün, iki gün önce yaptığım konuşmayı unutacak kadar hızlı rezervasyon yapmanın nasıl bir şey olduğunu anlayacağım." Başımı sallıyorum, dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Çünkü geliyorum Whitney. Yükselme yolundayım ve işimi sabote etmek için yapacağın hiçbir şey beni durduramayacak. Ben senin on katın değerindeyim. *Her zaman senden on kat* değerli oldum ve pazarına

girmemden korkmakta haklıydın."

Soğuk mavi gözlerinin ardında bir şeyler değişiyor. Bacağıma saplanan acıyı görmezden gelerek ona doğru adım atıyorum ve "Şimdi geri çekil

düğün."

Whitney'nin dudakları gergin. Bakışları soğuk. Ama artık ondan korkmuyorum. İlk arabalar yaklaşırken at toynaklarının tıktırtısını duyuyorum. Bea'nın kameralarından birinin ikimize doğrultulduğunu ancak şimdi görebiliyorum.

Bana doğru eğiliyor ve dişleri sessiz harflerin üzerinde tıkırdıyor. "Benimle böyle konuşabileceğini mi sanıyorsun? Seni ben *yarattım*. Bana böyle karşılık vermen için sana kaç müşteri gönderdim? Benim pazarıma girdiğini mi sanıyorsun? *Benim pazarıma mı?! Sen bekârlığa veda partilerinde fahişelik yaparken ve aynı indirimleri alabilmek için tedarikçilerimle flört ederken ben ulusal çapta çalışıyordum.*"

Çenem düştü. Boğazımdan bir kahkaha patladı. "Hangisi daha komik bilmiyorum - San Francisco ve Tahoe Gölü'nün 'ulusal' olarak nitelendirildiğini düşünmen mi, yoksa sektör indirimleri alan tek düğün planlayıcısı olduğunu düşünmen mi? Hoşça kal Whitney. Gitmem gereken bir resepsiyon var."

Pençeleri uzanıp kolumu yakaladı. "Beni bırakıp gitme, seni nankör sürtük-"

Whitney'nin filme alındığımızı fark ettiği anı görebiliyorum. Hayatımın en güzel anıydı. Onun altında solgunlaşıyor ve boynu bize yaklaşan kameramana doğru kayıyor. Nutku tutuldu.

Bana her zaman yaptığı gibi omzuna küçümseyici bir el koyuyorum. "Whitney, hadi ama. Profesyonel ol."

Öfkeden kuduruyor, kulaklarından buhar fışkırıyor. Topuklarının üzerinde dönüyor ve ilk at geldiğinde sokağa doğru yürüyor. Whitney geri sığıyor, çığlık atıyor ve at arka ayakları üzerinde şahlanıyor. Nefesim kesiliyor, elimi ağzıma kapatıyorum. Yeterli zaman içinde koşarak yoldan çekiliyor ama arabacı atı yatıştırmak zorunda kalıyor.

Şok geçer geçmez ve bunun gerçekten ne kadar komik olduğunu anladığımda omzumun üzerinden kameraman Nick'e dönüyorum. "Bunu anladın mı?" Gülümseyerek söylüyorum. Sırtarak başını sallıyor.

Derin bir nefes alıp gülümseyerek ilk konukları selamlıyorum ve atla yaşadığım o an için özür diliyorum. Bea hâlâ kaldırımda duruyor ve kulaktan kulağa sırtıyor.

"Yani, muhtemelen o görüntüleri kullanamazsın, ha?" Ben de öyle dedim. "Artık feragatname imzalamayacak."

"Zaten bir feragatname imzaladı." Bea'nın dudakları seğirdi. "Gelinlik butiğinde.

Röportaj yapmak için bana yaklaştığında."

Ona göz kırpyorum. "Onunla röportaj mı yaptın? Ne söyledi?"

Bea yaklaşıyor. "Onun altında çalıştığını söyledi. Bildiğin her şeyi sana o öğretmiş. Ve ... bu büyüklükte bir düğün için çok deneyimsiz olduğunu söyledi."

Yanaklarım kızarıyor. Dişlerim birbirine çarpıyor.

"Yani," diye devam ediyor Bea, "az önce burada olanlarla yan yana geldiğinde bunun ne kadar harika olacağını hayal ediyorum." Bana gülümsüyor. "İyi dramayı *severim*."

"Rica ederim." Koltuk değneklerime yaslandım. "Hadi gidip bir parti verelim."

Bea ekibiyle buluşuyor ve ben de koltuk değneklerimin ve lekeli elbisemin çok fazla dikkat çekmesini istemediğim için topallayarak arka kapıya gidiyorum. İkram koordinatörü sanki bunca zamandır kayıp değilmişim gibi beni karşılıyor. Botum ve koltuk değneklerim hakkında kısa bir konuşma geçiyor ama kısa süre sonra derme çatma mutfaktan geçip yarattığım peri masalı düğüne adım atıyorum.

Buradaki her şey benim tarafımdan çizilmiş ya da render edilmiş bir tasarım olsa da, bir düğün resepsiyonuna dönüştürdüğümüz bu eski dans stüdyosunu görmek hala ayaklarımı yerden kesiyor. Elliot'ın çiçekli avizeleri

kenarları yumuşak LED'lerle aydınlatılmış ve her köşesinde kraliçe protea vazoları bulunan sütunları yer alıyor. Hazel ve Jackie ile ilk bakış için zaman yoktu, ancak konuklar kokteyl saati için çatıya yönlendirildiklerinden yemek alanı büyük girişleri için iyi korunmuş durumda. Kızlar geldiklerinde tüm bunları ilk kez görecekler.

Konuklar geldikçe, her yeri, her orta süsü kontrol ediyorum. Eşyaların yerini biraz değiştiriyorum, bıçakları düzeltiyorum ama gerçekten neredeyse mükemmel.

Misafirlerden biri merdivenlerden iner ve arkadaşına eliyle işaret eder.

"Sende *var*

bunu görmek için!"

Ve dans pistini kastettiğini biliyorum.

Tüm konuk arabalarının geldiğini ve herkesin kokteyl saati için çatıya çıktığını teyit ettikten sonra merdivenler. ADA standartlarını karşılamak için kurduğumuz merdiven asansörüne bakıp başımı sallıyorum. İç çekiyorum ve sandalyenin yanıma gelmesi için düğmeye basıyorum, işlerin nasıl sonuçlandığına kıkırdarak bakıyorum.

Merdivenlerin tepesine çıkıp koltuk değneklerimi geri aldığımda, Perşembe gününden beri ilk kez çatıyı görebiliyorum.

Kesinlikle olağanüstü. Konuklar Elliot'ın muhteşem dans pistinin üzerinde yürümekten korkuyormuş gibi çekingen adımlarla ilerliyorlar. Bazıları pisti işaret ediyor, arkadaşlarına başlarıyla selam veriyor ve fotoğraf çekiyorlar. Kokteyl masaları mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş ve çatının kenarlarını kaplayan şimşir ağaçları her şeyi aydınlatıyor. Kanepelerin döndürüldüğünü ve konukların ilk ısırdıktan sonra orgazm gözleri attığını görüyorum. İkinci bar sırasını görüyorum, en az ilki kadar dolu ve Hollywood şarapçılarını tanıdığım için kendimi tebrik ediyorum.

Bir de antika bir fiçı görüyorum, kim bilir neyin üzerinde sergileniyor, ama bir metre boyunda ve üzerine atılmış bir masa örtüsüyle mükemmel. Yanında da Jackie'nin annesi gururla elini yan tarafa koymuş, dinleyenlere gösteriş yapıyor.

"Havza," diye ofluyorum nefesimin altında. Ve işte o zaman nihayet Mar'ı gördüm.

Köşede duruyor, gözleri her şeyin üzerinde geziniyor, sanki bir şeyleri kaçırmış olabileceği yerleri katalogluyor. Bakışları bana takılıyor ve sıcıyor. Uzun bacaklarının üzerinde bana doğru koşuyor ve beni kollarının arasına alıyor.

"Ama."

"Başardın, bebeğim. Bunu mahvediyorsun."

"Sen yaptın." Benden uzaklaştı. "Bunların hepsini sen yaptın."

O anda, düğün spikeri mikrofonu alır. "Bayanlar ve baylar, lütfen dikkatinizi girişe çevirin. Mutlu çift neredeyse geldi."

Kalabalık titriyor. Saatile bakıp kaşlarımı çatıyorum.

"Şimdiden mi?" "Evet," diyor Mar. "Elliot zamanında gelmemizi sağladı."

Nedimeler nihayet yukarı çıktıklarında, sonbahar havasına çıktıklarında yüzlerindeki *şaşkınlığı* görebiliyorum. Bea ve ekibi her anı kaydediyor. Beş dakika geçmeden aşağıdan Jackie'nin çığlığını duyuyorum ve ben daha endişelenemeden Hazel gülmeye başlıyor.

Keşke orada onlarla birlikte olabilseydim de bir zamanlar yarasa istilasına uğramış, terk edilmiş çöplüğü onlar için yeniden inşa ettiğimde verdikleri tepkiyi görebilseydim. Ama Bea'nin anladığını biliyorum.

"Ama."

Döndüm ve Laura Gilbert karşımdaydı. Kalbim yerinden fırladı.

"Senatör. Bugün izinler konusundaki yardımlarınız için çok teşekkür ederim." Elini sallıyor. "Hiç de değil. Ve bana Laura de."

Kesinlikle yapmayacağım.

Şöyle devam ediyor: "Bu beni çok şaşırttı. Kendi düğünüme bayılmıştım ama bu açıkça sizin uzmanlık alanınız. Jackie'yi seni işe alması için zorladığıma çok memnunum."

"Ben de," diyorum gülümseyerek. "Bunu yapmandan onur duydum."

"Şey..." Komplocu bir şekilde eğiliyor. "O kötü cadının tüm eğlenceyi yaşamasına izin veremezdim." Ona film yapımcılarının yakaladıklarından keyif alacağını söylemek üzereydim ki, "Ve seni ve Elliot'ı tekrar birlikte çalışırken görmekten mutlu oldum. Birlikte çok iyi gidiyorsunuz."

Sesim boğazımda düğümlendi.

"İş hayatında yani," diyor. Göz kırptığında, sanırım birkaç saniyeliğine kendimden geçiyorum, sonra spiker tekrar mikrofona dokunuyor.

"İlk kez bir çift olarak, lütfen Hazel Renee ve Jackie Nguyen'e hoş geldiniz deyin!"

Dikkatimi yeniden topladım ve Laura Gilbert'ın kalabalığın arasından sıyrılıp gitmesine izin verdim.

Misafirler bağırıp çağırır. Jackie ve Hazel üst kata koşarlar. Jackie hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, arkadaşları ve ailesi ise sanki bu beklenen bir şeymiş gibi gülüyorlar. Acaba tüm tören boyunca ağladı mı? Birine sormam gerekecek.

Hazel eşikte suskun. Her şeyi anladığını, gelinine sarıldığını ve gülümsediğini görüyorum. Spikerin mikrofonu ona vermesini işaret ettiğinde senaryo dışına çıkıyor. Jackie'yi dans pistinin ortasına doğru sürüklüyor.

Hazel, "Sadece şunu söylemeliyim - henüz konuşmamam gerektiğini biliyorum," diyor. Kalabalık gülüyor. Jackie hıçkırıyor. "Ama düğün organizatörümüz son iki aydır burayı görmemize izin vermiyordu. Burayı son gördüğümüzde burada ne olduğunu bilmek istemezsiniz! Umarım bu Jackie'nin neden kendine gelemediğini açıklar."

Kibarca kahkahalar atılıyor ama hiçbirisi Jackie'nin iniltisinden daha yüksek değil.

Jackie kirpiklerini fırçalıyor ve sonra nefesi kesiliyor.

"Büyükbabamın küveti!" Ayağım minnettarlıkla zonkluyor.

Hazel şöyle devam ediyor: "Düğün planlamamız da bu işin arkasındaki beyin. Bunu yoktan var etti. Ne yazık ki bugün görevde değildi-"

Jackie sarsıldı. Beni işaret ediyor. "Ama burada!"

Birden ağlamaya, el sallamaya ve topallayarak ilerlemeye başladım.

Jackie ve Hazel odayı geçip yanıma geliyor ve ikisi de bana sarılıyor. Sorular, cevaplar, minnettarlık ve sevinçten oluşan bir kasırgaydı bu ve ben kendimi öyle kaptırmıştım ki

Hatta Elliot'ın kapıdan çatıya girdiğini ve on dakikalığına ayaklarını dinlendirecek bir yer aradığını fark ediyor. Bitkin görünüyor, bu sabahtan beri daha güzel kıyafetler giymemiş ve iyi görünmesini sağlayacak şekilde kirli.

Hazel ve Jackie ile birlikte platformun kenarında beni görüyor. Gözleri çizmeye kayıyor ve ters ters bakıyor. Görünüşe göre başım belada.

Spikerin devam etmesini sağlayarak konukları bardan içkilerini almaya, oturma planında masa numaralarını bulmaya ve ardından alt kattaki masalarına gitmeye davet ediyorum. Jackie ve Hazel'ı burada birkaç dakika daha kalmaları ve sonra tekrar alt kattaki baş masaya geçmeleri için teşvik ediyorum. Fotoğraf ekibinin her anı yakalaması için şipşak yapıyorum.

Herkes çatıdan indikten sonra telesiyejle aşağı iniyorum ve tüm odayı görebileceğim bir köşeye yerleşiyorum. Mar memnuniyetle telsizi alıp bana bir sandalye getirmeye gitti. Kulaklığı taktım, Konuş düğmesine bastım ve "Ama kulaklıkta" dedim.

Jake'in sesi çabucak gelir. "Oh, Tanrıya şükür."

"Sarah, Gül Bahçesi nasıl? George toparlanmayı bitirmek üzere mi?"

"George kim?" diye soruyor tembelce.

Derin bir nefes alıyorum ve düğün bitene kadar onu öldüremeyeceğimi kendime hatırlatıyorum. "O kiralama koordinatörü." Buna yanıt vermeyince, "İri yarı, kıvılc saçlı, ellili yaşlarda. Ekibinin töreni toplamayı bitirmesini bekliyorsunuz olmanız gerekiyordu."

"Oh, evet. Neredeyse bitti," diyor.

"Tamam," diyorum. "Jake'in Vince ve atlarla buluşup her şeyin yolunda gittiğinden emin olmasını istiyorum. Jake, kemerleri sökmen gerekecek. Mar'ı seninle göndereceğim."

Mar inliyor ve sonra isteksizce başını sallıyor.

"Ben gidebilirim. Bırak Mar kalsın." Elliot'ın sesi. Kalabalığın içinde onu arıyorum ama bulamıyorum.

"Mükemmel, teşekkür ederim. Mar'ın ayaklarını kullanabilirim. Çiçek kemerlerini kırarken bir sorun yaşarsanız bana haber verir misiniz?"

"Evet."

Mar'a dönüp telsizden, "Benim için bir tur atıp kanepelerde yavaşlamadığımızdan emin olabilir misin?" diyorum. O gittikten sonra telsizden şöyle diyorum: "İşimin başındayım. Bugün hepiniz harika iş çıkardınız. Bence gelinler çok mutlu ve hepsi sizin sayenizde."

Sonraki bir saat tüm resepsiyonlarda olduğu gibi bulanık geçiyor. Yemekler zamanında çıkmaya hazır, ancak konuklar alt kattaki barın yakınında dolanıyor, bu yüzden on beş dakika bekleyip barmenlere akşam yemeğinin yakında başlayacağını söylüyoruz. Üçüncü garson beni durdurup nasıl yaralandığımı sorduktan sonra koltuk değneklerini bırakıp botumu giyiyorum. Canlı müzik grubunda bir kablo sorunu var ve biri omzuma dokunduğunda başçı Guitar Center'a koşmaktan saniyeler uzakta.

"Çeyrek inçlik bir kabloya ihtiyacınız var mı?"

Yukarı bakıyorum, yukarı, geniş bir göğsün üzerinde siyah deri ceketli, sert görünümlü, siyah saçlı bir adam var. Kirpikleri uzun ve çenesi mükemmel bir şekilde yontulmuş. Vay be.

"Evet," diye ciyaklıyorum, benden bir karıştan fazla uzun olduğunu fark ediyorum. Çelloyu görüyorum Elinde bir çanta. "Oh! Sen Xander mısın? Tören çellocumuz?" Başını sallıyor. "Asistanımın daha önce sizden işlere göz kulak olmanızı istediğini duydum. Bunun için çok teşekkür ederim. Gerçekten önemli bir işimiz vardı ve normalde asla sormazdık."

"Elbette."

Daha fazlasını söylemesini bekliyorum ama Elliot'tan daha az konuşan birini bulmuş olabilirim.

"Kablon var mı?"

Çantasını açmak için diz çöküyor ve yan cebinden bir kablo çıkarıyor. Kabloyu aldığımı bildirmek için başçıya mesaj atarken, Xander "Bu gerçekten güzel bir düğün" diyor.

Ona sırtıyıyorum. İltifat etmek ona fiziksel olarak acı veriyor gibi görünüyor. "Teşekkür ederim! Uçarak gelebilmenize çok sevindim. Lütfen gecenin geri kalanının tadını çıkarın, ben de bunu size geri getireyim."

Başını iki yana sallar. "Şimdi havaalanına gidiyorum. Sende kalsın."

Daha fazla tören yapmadan çello çantasını aldı, Hazel'ın omzunu sıkarak vedalaştı ve kapıdan çıktı.

Hazel onun ardından kaşlarımı çattığımı fark etti ve yanıma yaklaştı. "Sana karşı kısa davrandıysa özür dilerim. Her zaman huysuzdu, çocukken bile."

"Oh, hayır," diyorum. "Aslında o sadece günü kurtardı."

"Onu daha sık göreceksiniz. Onun ve benim nişanlı düzinelerce arkadaşımız var."

Dirseğine vuruyorum. "Los Angeles ve New York'taki arkadaşların neden Sacramento'da bir düğün istesin ki?"

"Sadece Sacramento'da mı takılıp kalacağını sanıyorsun? Ama, şimdiden sana bakan on tane New York'lu çift var. Seni tanıtmak istiyorum bazıları bu gece."

Midem bulanıyor ve kirli elbiseme ve botuma bakıyorum. "Harika. Bugün yanında olamadığım için özür dilerim."

Elini sallıyor. "Sorun değil. Ben aslında ..." Dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "Bugün sana haksızlık ettiğimi düşündüğüm bir Instagram Live paylaşımı yaptım."

"Gerçekten mi?" Masumca sordum.

"Yine de düzeltmek isterim." Telefonunu çıkarıp Instagram'ı açtı. Benimle bir selfie çekiyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan Jackie de bize katılıyor. İkisi de yanaklarımdan öpüyor ve ben bir aptal gibi gülümsüyorum.

İki dakika sonra etiketlendiğimde Hazel'ın başlığında *Bu benim düğün planlamam Ama Torres yazıyordu. Sacramento'da çalışıyor ama Los Angeles dikkat etse iyi olur.* Bir sonraki kareye geçtiğimde, resepsiyonun ve at arabası gezintisinin harika fotoğraflarını çekmiş. Son karede sadece mavi bir arka plan var ve beyaz harflerle adım, e-postam ve web sitem yazıyor.

Başımı sallıyorum ve sırtıyorum. Bu kaybolup gidecek bir Instagram Hikayesi değil. Her zaman paylaştığı düğün fotoğraflarının bir parçası olarak kalacak. Hâlâ bu işi aldığım için kendimi çimdikliyorum, ama daha da önemlisi, Hazel Renee ile arkadaş olabileceğim için. *Ve Jackie Nguyen.* Onlarla yakınlaşmama izin verdiğimde dünyanın sonu gelmedi. Hatta daha da büyüdü ve güzelleşti.

Pasta kesildikten sonra sokağa çıkıp nefes alıyorum. Ayağım beni öldürüyor. Bu sabah düştüğüm yer yüzünden kığım ağrıyor ve yemek yemediğim için vücudum isyan ediyor.

Yanımdaki kapı açılıyor ve Elliot'ın dışarı adım attığını görmek için sarsılıyorum. Bluetooth'u bana uzattı.

"Düğün planlayıcısı olarak ilk işini sevdin mi?" Alay ediyorum.

"Uh, hayır. Ben çiçeklerle ilgileneceğim." Sonra bardan bir su şişesi ve cebinden iki Advil çıkarır.

Açgözlülükle yutkunuyorum. "Neden Whitney'nin geldiğini söylemedin?" diye soruyorum. Başını eğdi. "Onu aradığını söyledi."

"Ben yapmadım."

Gözleri sertleşti. "Ah. Şey, acil serviste ondan bahsettiniz, ben de ..."

"Onu gönderdim. Bea her şeyi filme aldı," diyorum gururla.

Ağzı seğiriyor. "Bu aptal şovu yayınlandığında izlemem için tek neden bu."

Ona gülümsedim. "Bugün için teşekkür ederim. Sadece bugün için değil.
Bu düğün

... bu resepsiyon ... çılgınca. Çiçekler hayret verici. Bütün bunları sana yaptırdığıma inanamıyorum."

"Beni sen yaratmadın. Ben... Blooming'i yükseltmeyi umuyorum, bu yüzden bu benim için sadece... 'çılgınlık'."

Başımı salladım. "Güzel. Sen... sen çok özelsin, Elliot." Gözlerimin arkasından yaşlar süzülüyor. "Ve bugün bu düğünü ayağa kaldırdığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Bana her zaman daha fazla yardıma ihtiyacım olduğunu söyledin ama ben bunu gerçekten kontrol altına aldığımı sanıyordum."

Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bugün olanların tüm ağırlığı üzerime çöküyor. "Çok kötü olabilirdi," diyorum. "Ben... Ben kendi Telefon. Birinin beni aramasını beklemek ya da komşulara bağlamak zorundaydım ve ben sadece ... Ve sonra sen aradın."

"Çünkü kemeri kırdım," diye hafifçe şaka yapıyor.

"Doğru." Burnumu çekerek gülümsedim. "Belki de bir asistan bulma sırası sende."

Bana gülümsüyor. Ve ilk defa bana doğru yöneldiğini gördüm. Bana evlenme teklif ettiğinden beri. Onun yokluğu kalbimi acıtıyor. Yanındayken bile onu çok özlüyorum. Bana söylediği sözleri duyabiliyorum.

Jackie kafatasıma vuruyordu ve duyduğumu biliyor muydu bilmiyorum. Ama duydum.

Benimle birlikte tuğla binanın karşısında duruyor. Öne doğru adım atıyorum - topallayarak - ve sağlam ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum. Ağzını benimkiyle buluşmak için eğiyor ve bu basit hareket göğsümü ikiye bölüyor. Ona karşı hıçkırıyorum. Ellerimi saçlarının arasına sokarak bir an için dudaklarına yapışıyorum. Kolları sırtıma dolanıyor ve ellerinin eskiden olduğu gibi saçlarımın uçlarını aradığını hissedebiliyorum, ama saçlarım artık kısa kesilmiş. Kendimi ona doğru bastırıyorum ve her şey Yine uyuyor. Toprak ve gül gibi kokuyor ve ben topuklu ayakkabılar olmadan o kadar kısayım ki ona bir maymun gibi tırmanmam gerekiyor. Ağzı benimkine değiyor ve ben daha çok ağlıyorum.

Tenine fısıldıyorum, "Seni seviyorum. Elliot, ben... seviyorum."

Bir an için bana sarılıyor ve ben de karşılık vermesini bekliyorum.

Kolları kaburgalarımın etrafından kayıyor ve dikkatlice beni bir adım geriye atıyor.

"Yapamam" derken gözüme bakmıyor. Bir daha olmaz. Yapamam." Başı

eđik, benden uzaklaşıyor. Kõşede kayboluyor,
Ara sokakta yürüyordu. Onu takip etmeye çalıştım. Adını bir kez söyledim.
Geri dönmedi.

İKİ YIL, DOKUZ AY, BİR HAFTA VE BİR GÜN ÖNCE

Yeni Yıl Arifesi

Ayaklarım beni dans pistinden ve ondan uzağa taşıyor. İçimden başka bir ülkeye gidene kadar koşmaya devam etmek geliyor ama terk edilmiş bir koridorda bir dolap buluyorum ve bu da işimi görüyor.

Bluetooth'umdan bir çağrı geliyor ve o olduğunu biliyorum. Telefonu çıkarıp çantama tikiştiriyorum. Kapı arkamdan kapandıktan sonra arkama yaslanıp çamaşır suyu ve temizlik ürünlerinin kokusunu içime çekiyorum.

Evlen benimle.

Sesi hala zihnimde çok net. Kendi gözlerimi kapattığımda karanlık gözlerini görebiliyorum, hayatının geri kalanında bakmak istediği bir tablo gibi bana bakıyor.

Her şeyi mahvetti. İki kelimeyle her şeyi ateşe verdi.

Ellerimin topuklarını gözlerime bastırarak derin nefesler almaya odaklanıyorum.

Ya da belki bendim. Belki de sorun benimdir. Belki de benden başka herkes için aşikâr olan sonraki adımlar vardır.

Bir sonraki adım ne olacak, Ama?

Ne bekliyordum ki? Sanırım yakında birbirimizi unutacağımızı bekliyordum.

Altı ay uzun bir süre. Sanırım herkes gibi ben de bitmesini bekliyordum.

şeyler yapar. Ama birçok konuda haklı. Gelecek için plan yapıyordum. Bir son beklemeden onu sonsuza kadar hayatıma sokmaya razıydım.

Boğazım daralıyor ve tırnaklarım boğazımı tırmalıyor.

Dolabın dışından gelen bir ses beni zıplatıyor. "Ne oldu?"

Laura Gilbert'in sesini tanıyorum ve elimi ağzıma götürüyorum. Burada olduğumu biliyor mu? Kulağımı kapıya dayıyorum.

"Seni Ama'yla dans ederken gördüm," diye devam ediyor Laura. "İyi bir çift olmuştunuz-"

"Biz değiliz."

Elliot. Kapıdan geri çekiliyorum. Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki yakında beni duyacaklarını biliyorum. Dans pistinden çıkarken beni takip ettiğini görmemiştim ama şimdi burada.

"Sorun değil," diyor Laura. "Sonuçta birlikte çalışıyorsunuz."

Kulağa soğuk geliyor. Küçümseyici. Ben de ona aynen böyle dedim.

Elliot'ın kapının diğer tarafında olduğunu bilerek kapıya bakıyorum. Avucumu kapıya bastırıyorum, yarı yarıya onunla birlikte olmak için kapıyı açmak istiyorum.

Bir süre hiçbir şey yok. Hâlâ orada olup olmadıklarını görmek için yaklaşıyorum.

Garip bir uğultu, bir gümbürtü. Elliot'ın kahkahasının bir yankısı, ama içi boş. Derin nefes alıyor ve havanın boğazında düğümlendiğini duyuyorum.

İçinden hüznün fışkırıyor. Donup kalıyorum, çok özel bir şeyi dinliyorum, ona birçok kez hayal kırıklığı içinde ağlamama rağmen bana henüz vermediği bir şeyi.

Nefes nefese kalıyor ve ben de aynısını yapıyorum.

Belki de bu şekilde olmak zorunda değildir. Hiçbir şeyin değişmesine gerek olmadığını, söylenmeyebileceğini söyledi. Ama ben bunu her zaman kalbimde hissedecektim. Ona hayır dediğimde ağladığını hep bilecektim. Sessiz bir koridor bulup ağladığını.

Burnunu çekiyor ve kendini toparladığını duyuyorum. Boğazını temizliyor ve ağır adımları uzaklaşıyor.

Elim peşinden gitmek için kapı tokmağına uzanıyor-

Ve düşüyor.

Peşinden gitsem ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Ben hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum, o da istiyor. Aynı pozisyonda olmaz mıydık?

Göğsüm ağrıyor. Kaburgalarımın arasında aşırı çalışan bir kas varmış gibi hissediyorum, çekiştiriyor ve esnemeyi reddediyor. Gözlerimi silip dolaptan gizlice çıkıyorum, hızla çıkışa ve sokağa doğru ilerliyorum.

Arabama gidiyorum ve daha fazla düşünmeden eve dönüyorum, düğünü ve temizliği atlatıyorum. Her şey bittiğinde geri geleceğim ama şu an için ondan uzaklaşmam gerekiyor.

Sokağıma dönüyorum ve arabam yavaşlıyor. Gerçekten kaçmam gerekiyor mu? Son otuz dakikadaki her şeyi tekrar gözden geçiriyorum. Ne olurdu

Değiştirdi mi? Evet, her şey sona erebilir; evet, bu korkunç bir karar olabilir - ama şu andan bir farkı var mı?

Eğer evliliğe karşıysam, bu ikimiz de yaşadığımız sürece birlikte olmaya da karşı olduğum anlamına mı geliyor? Elliot'la sonsuzluk, düşündüğüm diğer sonsuzluklardan farklı hissettiriyor. Yumuşak ve davetkar hissettiriyor. Bu

ılık banyolar, Pazar sabahları ve mükemmel şekilli yaprakları olan çiçekler gibi hissettiriyor. Ama yine de bizi bu *hislere -değişken ve düzensiz hislere-* dayanarak birbirimize bağlamak istemiyorum.

Ona beyaz bir elbise ve bir kağıt parçası olmadan sonsuza kadar yaşayıp yaşayamayacağımı sorabilirdim.

Arabam duruyor ve tam geri dönüp koşmak için direksiyonu çevirirken, annemin arabasının evimin önüne park ettiğini görüyorum. Merakla öne çekip arkasına park ediyorum. O el sallıyor ve ben de aynısını yapınca arabasından iniyor.

"Anne? Sorun ne?"

Gülümsüyor ama eksik bir şey var. "Bob ve ben..." Başını sallayarak, daha fazlasını söylemesine gerek olmadığını biliyor.

"Neden?" Aniden bilmek isteyerek soruyorum. Geçmişte hiç sormamıştım ama bir ilişkiyi neyin bitirdiğini ondan duymak için yanıp tutuşuyorum.

Omuz silkiyor. "Farklı yönere gidiyoruz. Ve çok ileri gitmeden önce bunun önüne geçmek daha kolay."

Elliot'ın gittiği yönü ve benim ona paralel olmak istediğim yolu düşünüyorum. Onun hayatında, işinde, dükkanında kendime açmak istediğim alanı. Şimdi bunların hepsi nasıl da yok oldu. Anlıyormuş gibi yaparak başımı sallıyorum. "Peki bu ne anlama geliyor?"

"Bob Kaliforniya dışında ev aramaya başlamak istedi. Ben istemedim," diyor. "Bir gün her şey dağılacakken, ikimizden birinin şu anda istediğimiz şeyden fedakarlık etmesine gerek yok."

Fedakarlık. Ya eskisi gibi oluruz ve Elliot fedakarlık yapar ya da evleniriz ve ben yaparım.

"Bir şeyler sona erdiğinde," diye soruyorum, "onları sona erdiren sen misin? Yoksa onlar mı?"

"Hm... Değişir. Bugün ben geldim." Arabadan gece çantasını aldı.
"Neden sordun?"

Sokağın ortasında duruyorum, anahtarlarım hâlâ elimde. Sorusunu duymazdan geliyorum ve diyorum ki, "Sence bunlardan herhangi biri o kişi olacak mı? Sonuncusu?"

Başını bana doğru eğiyor. "Belki. Ama sanmıyorum." Çantasını omzuna atarak bir süre düşünüyor. "Herkes için mükemmel biri yoktur. Sadece sözler ve düşünler vardır. Biri bozulabilir. Diğer-"

"Sadece bir parti," diye bitiriyorum. O da bana gülümsüyor.

Arabanın kapısını kapatıyor ve verandama doğru yürümesini izliyorum. Anahtarlarıma bakıyorum.

Elliot'a sadece bozulacak bir söz verebilirim. Ama neden ona bunu yaşatayım ki? Sona ereceğini bile bile neden evlenmeyi ya da sahip olduğumuz şeye geri dönmeyi kabul edeyim? Bitecek, çünkü o benim inanmadığım bir şeyi istiyor.

Rüzgâr saçlarımı itiyor, yüzümün etrafında döndürüyor. Bitecekken neden başlayayım ki?

Arabamın anahtarlarını cebime koyuyorum ve annemi kapıma kadar takip ediyorum. Sutter Club'daki asistanlarıma geri gelemeyeceğimi mesajla bildirdim.

DÜĞÜNDEN SONRAKİ GÜN

Pazar sabahı gelen kutumda *Sacramento Magazine*'den benim ve Hazel Renee'nin düğünü hakkında bir yazı yazmamı isteyen bir e-posta vardı. Hemen altında, TheKnot.com özel bir haber istedi.

Her şeyin gerçekleştiğini görmek çok güzel. Bu tam olarak istediğim şeydi, sadece tam hareket kabiliyetine sahip olacağımı ve belki de söz konusu düğünü görebileceğimi düşünmüştüm, ama ne olursa olsun, yoldayım.

Ertesi sabah kıvrılıp Elliot Bloom'u öpmemiş olmayı dileyeceğimi hiç düşünmemiştim - tek pişmanlığım yine Elliot olacaktı.

Sabah dokuzda kapım çalındı ve Mar'ı bir kutu çörekle içeri aldım. Konuşkan ve heyecanlı, çünkü tüm harika şeyleri yeniden yaşıyor.

"Seni işe alabilir miyim?" Sözünü keserek soruyorum. "Fotoğrafçılık her zaman ana amacın olacak ama sana bir asistanlık işi verebilir miyim?"

Mar omuz silkiyor. "Biliyor musun, dünü gerçekten sevdim ama bana göre olduğunu sanmıyorum." Kahve fincanının üzerinden bana gülümsüyor. "Ama Jake, diğer yandan

..."

"Ugh. Hayır." Gözlerimi kapatıyorum.

"Evet, Ama. Bütün bu şeylere kafayı takmış durumda. Gençliğinizi düşünün. İlk yıllarınızda aptalca şeyler yapmadınız mı?"

Zihnimde beyaz bir mendil yanıp sönüyor. Çürük parmak eklemlerinin acısı. "Yaptığımı biliyorum."

Mar, "Tavşan kaygısı aşamasından çıkması için ona bir şans verin" diyor. "Sizin için CVS'ye koşmak için can atan hevesli bir çocuğa sahip olmak sizin için iyi olacaktır."

Başımı sallıyorum, eski moda çikolatamı çiğniyorum. "Peki... Dün yardıma gelmesi için Michael'a ne söz verdin?"

"Hayır, hayır, hayır." Kupasını yere bırakıyor. "Buraya Jake'i işe almanı söylemek ve eski sevgilimden şikâyet etmek için mi geldiğimi sanıyorsun? Hayır. Sen ve Elliot'ın neyin peşinde olduğunuzu bilmek istiyorum."

"Hiçbir şey," diyorum. "İşte... Dün benim yanımdaydı, hem de çok. Ama ..." Tereddüt ediyorum ama Mar'ın görmediği çirkin bir yanım yok. "Onu öptüm ve kaçtı."

Kendini tutamadan gözleri açılıyor. Kupasını tekrar kaldırır. "Tamam, tamam. Tamam, bu ... Tamam." İçinde tutmaya çalışarak yudumlar. "Yani aslında yaptığın buydu. Esasen."

"Hayır. Hayır, geçen sefer *teklif* etti."

"Peki bu öpücük bir teklif değilse ne anlama geliyordu, Ama?"

Göğsüm sıkışıyor. Bana annesinin düğününü hatırlatıyor, evlenmeyeceksek nereye gideceğimizi düşündüğümü sorduğunda.

"Çünkü," diye devam ediyor Mar, "onu sadece tekrar birlikte olmak için öpmediğini biliyorum. Ve onun tekrar birlikte olmak istemeyeceğini bilecek kadar zeki olduğunu da biliyorum-"

"Öyle miyim?" Başımı ellerimin arasına alıyorum. "Yeterince zeki miyim? Kendimi çok ...akıllı değil."

Ona tekrar bakabileceğimi hissedene kadar Mar sessiz kalıyor. "Ne istiyorsun?" diyene kadar dudağımı çiğnememe ve biraz düşünmeme izin veriyor. Eğer yaptıklarının hiçbir sonucu olmasaydı, ne isterdin?"

"Onunla birlikte olmak için," diyorum usulca. Gözlerimden akan yaşları burnumla geri çekiyorum. "Ne kadar süre için?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Ona bakıyorum.

Saat dokuz buçukta Blooming'in otoparkına giriyorum. Pazar günleri saat 10'da açılıyorlar ama bunun için sabırsızlanıyorum. Sağ ayağım botta olduğu için sol ayağım pedalda sürdüm. Duş almadım. Dişlerimi fırçaladığımdan bile emin değilim.

Koltuk değneklerimle ön kapıya doğru ilerliyorum ve karanlık olup olmadığına bakmak için içeri baktıktan sonra park yerine doğru yürüyorum. Kamyoneti burada. Showroom'a açılan yan kapısına vuruyorum.

Metal kapı açıldığında onu görünce nefesim kesiliyor. Üzerinde en sevdiğim Henley'lerden biri ve elimi zor sığdırdığım dar bir kot pantolon var. Beni içeri almak için kapıyı ardına kadar açmadan önce bana göz kırpmıyor. Yanından geçip gidiyorum, koltuk değneklerim sessizlikte yere vuruyor.

"Olay nedir?" diyor, kaşlarını çatarak çizmeye bakarken.

Koltuk değneklerini duvara yasladıktan sonra ona döndüm. "Bir hata yaptım."

Dudakları birbirine yapışır. "Öpücüğü unutabiliriz."

"Dün gece değil. Seni öpmek çok amaçlıydı," diyorum. "Birkaç yıl önce."

Kollarını kavuşturup devam etmemi beklemeden önce gözleri benimkiler arasında geziniyor.

"Seni öptüm çünkü seni özledim. Çünkü hâlâ seni istiyorum." Kalbim çarpıyor ve onun yutkunmasını ama hareketsiz kalmasını izliyorum. "Çünkü seni öpmemeliydim.

Annenin düşününden ayrılmamalıydım ve sana Franklinia'yı hediye edip sonra da sonsuzluktan bahsetmeye bile yakın değilmişiz gibi hissettirmemeliydim. Çünkü öyleydik. Sonsuza kadardık. Ben sadece evlilik."

Tezgâha bakıyor - parlak floresanlar ve beyaz duvarlardan oluşan bu stüdyoda kendisi gibi hissettiren eski, yıpranmış bir tezgâh.

"Bana söyledin ama ben duymadım," diyor. "Bu benim hatamdı."

"Değildi." Sağlam bacağımın üzerinde öne doğru adım atıyorum ve o da beni sabitlemek için hızla uzanıyor. Parmaklarını dirseğimin altından geçiriyor, ben de elimi dirseğimin üzerine koyuyorum. "Hazır değildim. Sen benim ilk ilişkimdin ve ben sadece bir tane olmayacağını bilerek büyüdüm. Ama... ben sadece bir tane istiyorum."

Elini tenimden çekti ve kaçamadan -bir şey söyleyemeden- kötü bacağımı arkama atıp sağ dizimin üzerine çöktüm. Eskiden seviştığımız arka odanın zemininden ona bakıyorum.

Sadece işine değil, ona da ilk aşık olduğum yerden aşk yapıyorum ve diyorum ki, "Sadece seni istiyorum. Ve şimdi hazırım."

Yüzünü okuyamıyorum. Gözlerim karıncalanıyor ve o da bulanıklaşıyor. Bu yüzden sözlerini tekrarlayarak netleştiriyorum. "Evlen benimle."

Bu arka odada böyle baş başa kalmayalı iki yıl, dokuz ay, bir hafta ve üç gün oldu ve eşiği geçtiğinde tüm anılar onunla birlikte içeri doldu. Ona bakıyorum, tek dizinin üstünde, bir ayağı yürüme botunda ve gözleri umutlu.

Dün gece ağzının benimkine yaptığı baskıyı hâlâ hissedebiliyorum. Bana nasıl sarıldığını. Dün gece onun hayaleti üzerimdeyken uyuyamadım.

Evlen benimle.

Cevapta boğulmamak için boğazımı temizliyorum ve geriye doğru adım atıyorum. Yüzünün düştüğünü gördüm.

"Bu... Bu gerekli değil," diye cevap veriyorum. Dudaklarımda donuk ve aptalca bir his var.

Orada tek dizinin üstünde duruyor. Beni bekliyor. Onun güveninin bu şekilde tükendiğini görmek göğsümde bir delik açıyor ama bunu yapamam. Sadece bir öpücükten sonra istediği her şeyi değiştirmesine izin veremem. Geçen sefer yaptığımız buydu. Ve bak bizi nereye getirdi.

Ama büyük jestleri sever. Bu onun içindeki düğün planlayıcısı. Franklinia ağacıyla ilgili e-postayı düşünüyorum; bana sadece bir şeyler vermek istemişti ve karşılığında ben çok fazla şey almıştım. Göğsümün bir parçası yerine oturmak için savaşıyor, beni hala istediğini duyuyor ve umut ediyorum. Ama Ama evlenmek istemiyor.

Hâlâ yerde yatıyor, ben de ayağa kalkmasına yardım etmek için diz çöküp dirseklerinden tutuyorum. Ama beni durduruyor ve onunla birlikte yerde kalmamı sağlıyor.

"Gerekli değil," diye tekrarlıyor. "Bu ne anlama geliyor?" Gözleri ıslak. Bu kadar yakından saçlarının kokusunu alabiliyorum.

"Değil-" Başımı sallıyorum, kulağının ötesinde bir yere bakıyorum. "Bütün bunları yapmana gerek yok."

Parmaklarını omuzlarıma bastırdığını hissediyorum. Gözleri geniş ve neredeyse korkmuş. "Jackie ile konuştuğunu duydum. Sesini kapatmaya çalıştın ama yapamadın."

Lanet olası Bluetooth. Zihnim söylediğim her şeyi hatırlamak için acele ediyor. Aşktan asla vazgeçmemekle, onun için yararlı hissetmeye ihtiyaç duymakla ve günleri saymakla ilgili şeyler... Sabah uyanıp her anı geriye doğru saymak. İlk öpüşmemizden bu yana üç yıl, dört ay, iki hafta ve iki gün. İlk yatıya kaldığımdan beri üç yıl, iki ay, iki gün. Büyük bir hata yapmamın üzerinden iki yıl, dokuz ay, bir hafta ve bir gün geçti.

Ne demek istediğimi anlamaması için dua ederek gözlerinin içine bakıyorum. Birden gözlerini benden kaçırdı.

"Doğru," diyor. "Başka biriydi. Özür dilerim. Kafam karıştı ama bunu unutabiliriz."

Ayağa kalkmaya başladığında hala zihinsel olarak ona yetişmeye çalışıyorum. Anladığından emin olmak için kalkmasına yardım ediyorum. "Ama-"

"Tekrar birlikte çalışabilir miyiz?" diyor çabucak. "Artık birlikte olamayacağımızı anlıyorum ama düğün... Yaptığımız iş çok harika Elliot ve onu tekrar kaybedebileceğimi sanmıyorum-"

İçimden bir hava püskürüyor. Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve ona gülmemeye çalışıyorum. "Çalışman hiç bitmiyor. Sen ..." Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Az önce bana evlenme teklif ettin ve hemen iş konusuna döndün."

Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu anlamaya çalışmasını izliyorum ve o ana yaklaştığımız hissine engel olamıyorum. Bana tekrar ihtiyacı var. Beni tekrar *istiyor*. Ve ben onu sevmekten asla vazgeçmedim.

Bunu söylemek istiyorum ama en son söylediğimde kendim içindi, onun için değil.

Başka tarafa bakıyor ve parmaklarının çalışma masasına kazınmış baş harflerimin girintileri üzerinde dalgınca gezinmesini izliyorum. Onlara

dokunuyor.

"Biliyor musun, bu masa artık hiçbir şeye uymuyor," diyor usulca. "Bir üst modele geçmelisin."

"Ondan kurtulamadım." Masanın üzerine yayılmış, beni kendisine yaklaştırmak için saçlarımı çekiştirirken tenine yapışan gül yapraklarıyla anılar yükseliyor.

Üç yıl, iki ay ve beş gün önce.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve onun da aynı şeyi hatırladığını biliyorum. Başka tarafa bakmıyorum, ona bunu onun anıları için sakladığımı göstermeye çalışıyorum. Onun bir parçasından asla kurtulamayacağımı.

"Jackie'ye kimden bahsediyordun?" diye soruyor fısıldayarak. Bakışları yüzümde geziniyor.

Bir adım öne çıkıyorum ve parmaklarımı çenesinde gezdirmek için uzanıyorum. Bana doğru eğildi.

"Beş yıl, dört ay, üç hafta ve beş gün önce tanıştığım biri." Göğsünden bir hıçkırık kopuyor. Ağzını kapatmak için elini kaldırıyor, Ama bileğinden tutup onu kendime çektim ve yüzünü kendime yaklaştırdım.

Bu kez öpüştüğümüzde, bu bir veda, bir hata ya da sabah üzerinde düşünülecek bir şey gibi gelmiyor. Bu sadece... başlangıç.

33

Ama

ŞİMDİ

Bu sefer öpüştüğümüzde, onun tadına odaklanıyorum. Parmaklarını kısa saçlarımın arasından geçirisine, sanki dün dersini almış gibi sırtımda artık olmayan dallara uzanışına. Kolunun belime dolanması ve benim için ağırlığımı ayağımdan uzak tutmaya çalışarak kaldırması.

Ona ağzımı açıyorum ve milyonlarca soru dökülecekmiş gibi hissediyorum.

Beni daha sıkı kavlıyor ve sonra bizi döndürüp eski çalışma masasının üzerine bırakıyor. Elleri kalçalarımda geziniyor ve bir kahkaha atıyor. "Kot pantolon giydiğin tek gün ve onları bile çıkaramıyoruz."

Sağ kot bacağımanın üstündeki kocaman siyah çizmeye bakıyorum. Ona gülümsüyorum. "Peki ya sen? Bugün bu kotu giymenin özel bir nedeni var mı?" Öne uzanıyorum ve elimi ön tarafına sürüyorum.

"Seni beklemiyordum," diyor.

"Öyle değil mi?" Onu öpüyorum, göğsümü onunkine bastırıyorum ve Henley'sine uzanıyorum. Karnına doğru yuvarlıyorum ve fısıldıyorum, "Yenisini göreyim."

Elim sol göğüs kafesine doğru ilerliyor, mürekkebin yakasına doğru süzülüğünü gördüğüm yere. Donup kaldı ve kekeleyerek "Ben..." dedi.

"Onu görmeliyim. Lütfen. Ne oldu?"

Kazağı yukarı itiyorum ve kırmızı bir inci ortaya çıkıyor. Bir nergis zambağı. Yaprakları açıp kalbini kaplıyor. Sapı omzuna kadar uzanıyor. Yapamıyorum.

Nefes al.

"Amaryllis?" diye sordum. "Ama soyu tükenmedi."

Elini saçlarında gezdiriyor ve bunu asla öğrenmemem gerektiğini söyleyebiliyorum.

"Bu... Bu asla yok olmakla ilgili değildi. Dövmeler ..." Havasını dışarı üflüyor. "Onlar benim sahip olamadıklarım. Aranjmanlarda kullanılamayanlar, dükkanda tutulamayanlar." Bana bakıyor. "Ben onları sevmeden yok olacak olanlar."

Titreyerek nefes alıyorum. Parmaklarım Kırmızı İnci yapraklarının kenarlarında geziniyor. Yüzümü eğiyorum ve eskiden yaptığım gibi mürekkebi öpüyorum. Karnı sıkılaşıyor, eskiden olduğu gibi.

"Sen bir ahmaksın, Elliot Bloom," diye fısıldıyorum tenine.

Göğsünden bir kahkaha yükseliyor. "Evet. Evet, öyleyim." Saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyor. "Seninle evlenmeyeceğim."

Ona göz kırpyorum ve yutkunuyorum. "Tamam."

"Yine de seninle çıkacağım."

Gülümsememi bastırarak kirpiklerimin arasından ona bakıyorum, tıpkı onun "nefret ettiği" gibi. Beni tekrar öpmek için eğiliyor ve ellerini dizlerimin üzerine bırakıyor.

Elliot Bloom öpüşürken çok şey oluyor. Onun farkında bile olmadığı şeyler. Ona asla söylemeyeceğim şeyler. Boğazının arkasından inliyor, hem de çok. Tamamen sarhoş edici. Ayrıca, vücudumu fiziksel olarak mümkün olduğunca kendisine yaklaştırıyor ve bu beni çıldırıyor. Çok fazla öpüşmemiş biri gibi öpüşüyor ve şimdiye kadar birlikte bir ritim bulmuş olsak da, fermuarını açarken beceriksizce hareket etmesi ya da konsantrasyonunu kaybetmesi beni hala şok ediyor. Şimdi olduğu gibi.

Elliot beni durduracakmış gibi ellerime bakıyor ama dünyada en sevdiğim şey elimi kot pantolonunun içine sokmak. Nefesi kesiliyor, gözleri buğulanıyor ve ona dokunmak istediğime inanamıyormuş gibi görünüyor. Avucumun içinde uzadığını, sertleştiğini ve şiştiğini hissediyorum.

"Ama," diye mırıldanıyor ve ben onu tekrar öpüyorum.

Elleri tişörtümün altından çekiştiriyor ve çıkardıktan sonra ağzı boynuma yapışıyor. Derime emmeyi sevdiği morlukları, onları nasıl örtmek zorunda kaldığımı ve örtmediklerimi bulduğunda verdiği tepkiyi hatırladığımda derim karıncalanıyor.

Ani bir düşünce aklıma geldi ve ona söylemek zorunda kaldım-

"Elliot," diyorum, onu geri iterek. "Bu yıl kimseyle birlikte değildim. Jackie'ye biriyle birlikte olduğumu söylemişsin ama ben..." Yutkunuyorum. "Sanırım duydun

Mar bir sabah telefonda."

Bakışları iki gözüm arasında gidip gelirken çenesinin çalışmasını izliyorum. "Tamam," diyor, neredeyse güvensiz. "Yine de sorun değil, eğer sen-"

"Yapamadım. Yapamadım, yapamadım." Ona bakmak zorunda kalmamak için nergis zambağı dövmesine bakıyorum. "Birkaç kez denedim ama iyi gitmedi, bu yüzden ..." Derin bir nefes alıyorum. "Ve biriyle görüşüyordun? Kate'le mi? Ciddi miydi? Yani-tanrım, üzgünüm. Yapmak zorunda değilsin-"

"Hayır, ciddi bir şey değildi."

Ona bakıyorum. Gözleri simsiyahtı.

"Senden beri kimseyle birlikte olmadım."

Parmaklarını dizlerimin altından geçirip beni çalışma masasına sırt üstü yatırana kadar çekiştirdiğinde gözyaşlarına boğulmanın eşiğindeyim. Kot pantolonumun düğmelerini hızla açıp bacaklarımdan aşağı indiriyor. Nefes nefese kaldım, kendi duygularımla tamamen dibe vurdum. Tek ayakkabımı yırtıyor, kotumu bir bacağımdan çekip çıkarıyor ve dolgun dudakları merkezimi kaplayan dantelin üzerine düşerken beni tutmak için bir elini karnıma koyuyor.

Nefes nefese kaldım, elimi ağzıma götürdüm. "Ell-"

Parmakları danteli yana çekiyor ve sonra dili tekrar üzerimde. Ve tıpkı yıllar önce olduğu gibi, beynim bedenimi terk ediyor. Bir bacağımdan sarkan kotumun farkında bile değilim. Ağzı üzerimde gezinirken, öperken, yalarken ve emerken gözlerimi açık bile tutamıyorum.

"Seni özlüyorum," diye mırıldanıyorum tavana doğru.

"Ben buradayım." Sesinin titreşimi dizlerimi göğsüme doğru kıvrıyor ve hızla kalçalarımı bastırarak açıyor, beni onun için genişçe açıyor. Dili içimde gezinirken hava almak için çırpınmaya başlıyorum ve boğazından iniltieler yükselmeye başlıyor.

Hiç kimseyle onunla olduğum kadar çabuk boşalmamıştım. Bu sadece onun büyüklüğü değil; böyle anlarda acele etmiyor, mantar gibi patlayana kadar beni çıldırtıyor.

Ellerimi tezgâhın kenarlarına vuruyorum. "Bu masa üzerinde çalışırken bunu düşündün mü?"

Cevabı çok hızlı. "Her zaman."

Kalçalarım titriyor. Beni her zaman roketlediği tepeye doğru tırmanıyorum.

"Hayatımın en kötü profesyonel kararıydı," diyor, "masayı tutmak."

Gülüyorum ve sonra dudakları klitorisimin üzerine kapanıyor ve çığlık atıyorum. Kendime küfrettiğimi, aşk ve sonsuzluk hakkında saçma sapan sözler mırıldandığımı, vücuduma tekrar hava çektiğimi duyabiliyorum.

Durmuyor. İki parmağını içime sokuyor ve ben titriyorum. Dudakları beni emiyor, parmakları içime pompalıyor ve ben tekrar parçalanıyorum, titriyor ve hıçkırıyorum. Kalçalarımı sabit tutamıyorum, ağzını sikiyorum ve yüzüne doğru yuvarlanıyorum.

Geri çekilip kot pantolonunu hızla aşağı ittiğinde, "Boşalacağım. Yapamam-"

"İçeri. İçeri lütfen."

Beni masanın kenarına çekip kendini hizaladığında ve içeri ittiğinde kalçalarım hâlâ titriyor. Göğsünden inliyor ve ben inanamıyorum onun bedenini ne kadar yanlış anladığımı. Oyuncakları ona uydurmaya çalıştım ama yanılmışım. Gözlerim kafamın içinde geri dönüyor ve tekrar boşalıyorum. İçimde seken zevkten, kalçalarının tenime çarpma sesinden başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Bağırdığımı duyuyorum ve tecrübelerime dayanarak geldiğini biliyorum. Ama parmak eklemlerim dişlerimin arasında, kendimi tutabilmek ve tekrar çığlık atmamak için.

Bileğimi kavırıyor ve parmaklarımı dişlerimden ayırıyor, bir, iki kez daha itiyor ve artık bir beynim olsaydı beni utandıracak bir çığlık atıyorum.

Birbirimize karşı nefes nefese kaldığımızda, eğiliyor, sütyenimin kumaşını yana kaydırıyor ve göğüslerime öpücükler konduruyor. Sanki sonradan düşünmüş gibi. Sanki unutmuş ve bunu telafi etmesi gerekiyormuş gibi. Tenim uğulduyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Koyu renk gözleri bana doğru kayıyor. "Bunu bana ikinci kez söylüyorsun."

Onun da karşılık vermediğini fark ettiğimde yanaklarıma sıcaklık doluyor. Annesinin düğününden beri. "Oh. Durabilirim eğer sen-"

"Buraya gelip bana evlenme teklif edebileceğini ve beni sevdiğini söyleyebileceğini düşündüğün için çok kızgınım." Gülümsüyor, burnu yanağıma değiyor.

"Hiçbir şey gerçekten değişmiyor, değil mi?" Ben de öyle diyorum. "Bu arka odada her zaman istediğimi yaptım."

Saçımı kulağımın üzerinden tarıyor. "İşte bu yüzden seni seviyorum."

ALTI AY SONRA

Sabahları ya Elliot'ın yatağında ya da benim yatağında uyanıyorum ama onun kolları da aynı şekilde beni sarıyor. Kucağında dönüyorum ve o uyanana kadar parmaklarımı kaşlarının üzerinde gezdiriyorum. Kirpikleri açıldığında, "Benimle evlenir misin?" diyorum.

Başını sallar. Ya da hayır diye mırıldanıyor. Ya da arkasını dönüp bana siktirip gitmemi söylüyor.

Ben de "Ne zaman?" diye sordum.

"Belki yarın," der hep.

Elliot'ın huysuz günlerinde Lady Cat-ryn'i kucağıma alıp başımın üstünden karnının üstüne bırakmayı seviyorum.

Eskiden sabah sekiz ile on arasında bir yerde dizüstü bilgisayarımın başına geçebilir ve güne istediğim zaman başlayabilirdim. Artık bu mümkün değil. TLC özel programı üç ay önce yayınlandı. Artık iki yıl öncesinden rezervasyon yaptırıyorum ve bir yıl sonra, Jake yeterince eğitim aldığıında, çift düğünlü Cumartesi günlerine başlayacağım. Artık Elliot ve ben her sabah sekizde Blooming'e gidip işe koyuluyoruz.

Ve bu sadece Hazel ve Jackie'nin düğününün *Muhteşem Rüya Düğünleri*'nde mükemmel bir şekilde vurgulanması ve beni spot ışıklarının altına koyması değil. Avukatları ne kadar mücadele etse de Whitney, Bea'nın onu bölümden çıkarmasını sağlayamadı. Patlaması televizyonda tüm ulusa gösterildi,

Bana sürük ve kaltak demek de dahil. Ve eğer bu onun itibarını mahvetmediyse, at memesi mahvetti.

Whitney'nin neredeyse at tarafından ezilmesi artık ulusal bir hazine. Geri sıçraması, çılgık atması ve tek seferde iyileşmesi viral oldu. Bunun için birkaç farklı başlık gördüm.

Barda hesabını aldığında 2024'e
girerken
Porno dosyanızı görmek istediğini söylediğinde At
kızları gerçek atlarla karşılaşılıyor

Ben de meme'd var. Whitney'ninki gibi yapışmadı ama *Whitney, hadi* ama. *Be a professional*, Twitter'da bir süre alkış olarak dolaştı. Bölümün yayınlandığı gün Hazel Renee "Çünkü geliyorum" diye tweet attı, başka da bir şey demedi. Whitney'e benden korkması gerektiğini söylediğimde söylediğim şey buydu.

İki hafta sonra, Elliot showroom'daki *çiçek açan* gül duvarını pembe bir gül zemin üzerine beyaz güllerle yazılmış *Çünkü Geliyorum ile* değiştirdi. Bu konuda hiçbir şey söylemedi, sadece gününe devam etti. Bunlar ipek çiçekler, yani artık Blooming'deki ofisimde benimle ilk kez tanışacak olan tüm çiftler sloganımı görebilecekler.

Sergi salonunda kendime bir yer açtım. Dizüstü bilgisayarımın ve Rolodex'imın bulunduğu basit bir masa, yanında da Jackie ve Hazel'in dans pistinin bir kısmı duvarda bir pencere gibi asılı - o günün kalıcı bir hatırlatıcısı olsun diye çiçekleri kuruttuk. Küçük ofisim bir mağazanın ortasındaki Starbucks gibi.

Önümdeki sandalyelerde oturan çifte, "On dört Haziran harika bir tarih," diyorum. "Artık sizi takvime ekleyebileceğim."

"Harika!" diyor kadın-Beth. Sanki tüm sorunları artık bitmiş gibi sandalyesine geri oturur. Öyle de olabilir. "Seni yakalayabildiğimize çok sevindim."

"Ve unutmayın," diyorum, "eğer gelecek yılın Haziran ayı çok uzaksa, bu yıl müsait olan başka bir planlamacı ile çalışabilirsiniz."

"Hayır, hayır," diyor damat. Elini sallıyor. "Senin hakkında gerçekten çok kararlı."

Beth şiddetle başını sallıyor. Ben de gülümsüyorum. "Tamam! Kulağa hoş geliyor."

"Sizce..." Beth eğiliyor. "Sence Hazel Renee'ninki gibi bir buluntu alanı yapabilir miyiz?"

"Kesinlikle. Bütçeyi ve istek listesini bir sonraki toplantımızda konuşabiliriz, ancak oluşturmakta olduğunuzu bildiğim Pinterest panosunu bana gönderin ve başlayalım!"

O sırada Elliot bir bezle ellerini temizleyerek galeriye gelir. "İ Lisedeki dansa yetişmem gerekiyor ama bir saat içinde döneceğim."

Başımı salladım ve sandalyemden kalktım. "Dönüşte alacak mısınız?" diye soruyorum, o da gözlerini deviriyor. "Lütfen mi? Jake'in şu anda derste olduğunu biliyorsun."

"Eski moda çikolata ve akçağağaçlı bar?"

Ona gülümsüyorum ve ayak parmaklarımdan ucuna basarak veda öpücüğü veriyorum. Beth ve Robbie'ye döndüğümde, "Bu arada çiçekler için Blooming ile sözleşme yapma zorunluluğunuz yok. Bir sonraki toplantıda tüm tedarikçi seçeneklerinizi gözden geçireceğim."

"Yine de bu harika," diyor Robbie gayri ihtiyari. "Siz bir takım gibisiniz. Sanırım bu hoşuma gitti."

Beth bana doğru eğildi. "Hazel Renee'nin Twitter'ından onun ve karısının ikinizi ayarladığını gördüm! Bu inanılmaz bir hikâye!"

Gülümsüyorum. "Evet, öyle. Hazel ve Jackie mükemmel çöpçatanlardı." Elliot'a göz kırpyorum ve o da homurdanıyor.

Joseph'in fotoğraf arka planı için sipariş ettiği gül duvarını kamyonu yükler ve Robbie, Elliot'ın kamyon kasasına kaldırmasına yardım etmeyi teklif ettiğinde hayır cevabını kabul etmez.

Beth bana döndü. "Kendi erkek arkadaşınla başka çiftlerin sonsuza dek mutlu yaşamlarını planlamak çok zor olmalı. Siz ikiniz ne zaman evleniyorsunuz?"

Ellerimi çenemin altında birleştirerek ona gülümsüyorum. "Ben de ona aynı şeyi sorup duruyorum."

"Ah, bağlılık göstermeyen bir tip mi?" diye sırtarak cevap verdi.

"Onun gibi bir şey," diyorum. "Peki. Bana evlenme teklifi hikayeni anlat. Onlar benim favorim."

Beth bana düğününü mükemmel bir gün haline getirmek için bilmem gereken her şeyi anlatırken, bunun oldukça iyi bir gün olduğunu fark ediyorum. Muhtemelen uzun sürecek.

İyi bir evlenme teklifi hikayesini severim, ama duyduklarım arasında en sevdiğim hangisi? Evet dediğinde sana haber veririm.

JULIE'NİN 2024'TE ÇIKACAK BİR SONRAKİ
KİTABINI KAÇIRMAYIN!

YAZARIN NOTU

Ben büyürken Sacramento'nun terk edilmesi gereken bir yer olduğu herkes tarafından kabul edilen bir gerçektir - en azından benim deneyimlerime göre. Tiyatro

New York'taydı. Sahiller Los Angeles'taydı. Kültür iki saat batıda San Francisco'daydı. Peki CSU Sacramento *neydi*? Sacramento'nun aile kurmak için harika bir yer olduğu konusunda hemfikir olan insanlarla çevrili olarak büyüdüm ama eğer sanatçı olacaksan dışarı çık. Ben de öyle yaptım. Ama şehirli bir kızın New York'tan evine dönmesi ve kaba saba bir marangoz, tamirci ya da gemicinin yardımıyla memleketini sevmeyi öğrenmesi gereken çoğu Hallmark aşk hikayesinde olduğu gibi ben de Sacramento'ya döndüm. Ve o kayıkçı benim için *Forget Me Not*'tu.

Bu kitabın Sacramento'da geçmesi, yazmaya çeyrek kala bana çok önemli bir şeymiş gibi gelmedi. Birdenbire, her şey çok özeldi ve kitabı Sacramento'dan *çıkarmanın bir yolu* yoktu. Ama'nın çöreklerini nereden aldığını, Elliot'ın onu nereye götürdüğünü, Ama'nın hangi liseye gittiğini ve diğer insanların bu konuda ne düşündüğünü bilmek inanılmaz derecede kolaydı. Bazı şeyler içgüdüsel, Elliot'ın çiçekçisinin tam yeri gibi - balo korsajlarını ve yaka çiçeklerini aldığım dükkandı, ancak şimdi kapalı. Bu kitapta bahsedilen yerlerin yaklaşık yüzde yetmiş beşi gerçektir ve geri kalan çeyreğin yaklaşık yüzde on beşi ya kapılarını kapatmış ya da Sacramentliler arasında bir şaka olarak kalacak yerlerdir. Kasabamı korumak için bazı isimler akıllıca gizlenmiştir, ancak biliyorsanız, biliyorsunuzdur.

McKinley Park Gül Bahçesi'ndeki düğünlerin önünden geçerek büyüdüm, Bu kitabın büyük bir kısmı orada geçiyor. Hiçbir zaman düğün gününü hayal eden küçük bir kız olmadım, ama oturup mükemmel bir Sacramento düğününün neye benzeyeceğini anlamaya çalıştığım, kendimi Rose Garden ve Midtown'a doğru yönelirken buldum. Bir gün ben de düğünümü böyle mi yapmak isterdim? Belki de değil. Ama düğün planlayıcımın Ama olmasını istediğimi biliyorum.

Ama'nın üniversite ya da büyük bir kariyer için şehirden ayrılmaması ve sonra sanki ikinci bir tercihmiş gibi Sacramento'ya geri dönmek zorunda kalmaması benim için önemliydi. Memleketimde geçirdiğim ilk birkaç yıl için hep pişmanlık duymuşumdur; Sacramento'dan kurtulma arayışında başarısız olduğumu hissetmişimdir. *Forget Me Not'taki* Ama için hayalleri her zaman yaşadığı yerle uyumluydu. Aşık olmak için eve dönmeden önce şehirli bir kız hayatı yaşamasına gerek yoktu. Büyüdüğü yerin iki blok doğusunda istediği her şeyi başarabileceğini biliyordu. Ve tabii, çiçekçi dükkânı olan kaba saba bir gemiciyi de işin içine kattım, ama onu suçlayabilir misiniz?
Ben mi?

TEŞEKKÜRLER

BU BİR KİTAP! Kitabım için para ödediğine, kontrol ettiğine ya da korsan aldığına inanamıyorum! Ne eğlenceli!

Önce Ali Hazelwood'a teşekkür etmem gerekebilir. Bu onunla imzaladığım sözleşmede olabilir. Oyuncakçıda gezinirken beni (tamamen farklı) bir hikayeyi yayına hazırlamaya ikna ettiğin için teşekkür ederim Alison.

Bizler yetişkiniz. Teşvikiniz, rehberliğiniz ve desteğiniz olmasaydı, bu insanlar kitabımı asla korsan olarak yayınlayamazlardı.

Gaia Banks - menajerim, toprak anam - ona bu kitapla ilgili fikrimi söylediğimde bir Noel ağacı gibi ışıldadığı için tüm sevgimi hak ediyor. Bu kitabın bu şekilde var olabilmesi için tam olarak doğru zamanda dünyaya geldiği için onun çocuğuna teşekkür etmeliyim. Teşekkürler Gaia, bana inandığın için ve O Hafta boyunca mesai saatini çoktan aştığın için teşekkürler

saat farkından dolayı. Maddie ve Alba da dahil olmak üzere Sheil Land Associates'teki herkese teşekkür ederiz.

Forever ve HarperCollins UK'deki herkese *Forget Me Not*'a inandıkları için, özellikle de bu kitaba yürekten inanan İNANILMAZ editörlerim Junessa Vilorio ve Martha Ashby'ye çok teşekkür ederim.

Beni şüpheli şakalarımın geri çektiğiniz ve her zaman varsaydığım gibi herkesin kafamın içinde yaşamadığını hatırlattığınız için teşekkür ederim. Pazarlama ve tanıtım ekiplerine, özellikle de Dana Cuadrado ve Queen Estelle'e, yaratıcılığınızın ve tutkunuzun her bir zerresi için teşekkür ederim. Beth, Sabrina, Leah, Stacey ve Daniela'ya ve Forever ve HarperCollins UK'de unuttuğum herkese teşekkür ederim, ki bu muhtemelen çok fazla çünkü bunu yazarken kelimenin tam anlamıyla sadece üçünüzle konuştum. Lori Paximadis'e teşekkür ederim! Alman, Polonyalı ve Brezilyalı editörlerim Maria Runge, Alicja Oczko ve Frini Georgakopoulos'a şans verdikleri için teşekkür ederim!

Nedimeliğini yaptığım tüm gelinlere teşekkür ederim - ki bu çok fazla. Henüz 27 *Dresses* seviyesinde olmasam da, geleceğim açık.

Bu kitabın büyük bir kısmında, neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi göründüğümünden eminim, ancak bu hanımlar bana her türlü konuda yardımcı olmak için ellerinden geleni yaptılar: Cat Dionisio, Michelle Adamsky, Angelica Whaley, Ashley Mortensen ve Adriana Daft née Zerio tüm dünyayı hak ediyor. (Ama yanlış yaptığım her şey açıkça onların hatası, çok teşekkür ederim).

Yayıncılıkta, pandemide ya da pandemi sırasında yayıncılıkta hayatta kalmanın tek yolu destekleyici alanlardır. Gremlins, MW, Krampus, Words Are Hard'daki kankalarım ve özellikle The Edge Chat'teki Claire, Jen, Ali ve Kate Goldbeck'e, ben kendim için iyi şeyler dileyemezken benim ve bu kitap için iyi şeyler istedikleri için teşekkür ederim. Teşekkür ederim Lucy. Her zaman arkamı kolluyor ve beni başarıya hazırlıyor. Teşekkürler Anna Conathan, gelmiş geçmiş en iyi koç olduğun ve beni Yaratıcı Tanrıçamla tanıştırdığın için. Ve Mar, Cat ve Amanda'ya; amigo kızlarım, yan sohbet bitcılarım, varoluşsal kriz danışmanlarım, ilk beta okuyucularım ve fandom olsun ya da olmasın her yönden en iyi arkadaşlarım olduğunuz için teşekkür ederim.

Fran'e özel teşekkürler, sadece bu kitaba dönüşen külçe için değil, aynı zamanda pek çok insanı iyi şeyler yaratmaya yönlendiren özverili yaratıcılığın için de hikayeleri (onu kuş uygulamasında @galacticidiots adresinden takip edin). İlk tanıtım yazısı için Abby Jimenez'e teşekkür ederim! ABD kapağım için Nikita Jobson'a teşekkür ederim! *Kurgularım için yaratma nezaketini gösterdiğiniz her sanat eseri için teşekkür ederim. Kapak tasarımcım olduğun için çok onur duyuyorum ve hak ettiğin takdiri gördüğün için mutluyum.

Beni Juls veya LovesBitca8 olarak tanıyan herkese teşekkür ederim. Hayran kurguları geleneksel yayıncılık için bir basamak değil. Her zaman bir parçam olacak bir yuva. Doğrular ve Yanlışlar üyelerine ve RoR'daki arkadaşlara teşekkür ederim. Yorum bırakan herkese teşekkür ederim. ya da işimin önemli olduğunu söylemek için bana ulaştı.

Sacramento'ya teşekkür ederim, her zaman ayrılmak istediğiniz ama kalbinizi bir türlü çıkaramadığınız yer olduğu için. Bu kitaptaki yerlerin yaklaşık yüzde yetmiş beşi gerçektir. Bu korkunç, harika şehri ziyaret etmenizi tavsiye ederim.

(sadece yazın değil) ve McKinley Park Gül Bahçesi'ne gitmek. Jennifer Borasi, Richard Weldon ve Joshua McKinney'e bana nasıl yazacağımı ve kelimelerden nasıl keyif alacağımı öğrettikleri için teşekkür ederim. Aileme teşekkür ederim, Özellikle de kirli zekasını ve hınzır mizahını miras aldığım Büyükanne

Glo'ya ve ona çiçek vermek gibi tek bir anım olan Büyükanne Marion'a. Ve son olarak ve en önemlisi, oyuncu olmak istediğimde, müzik yazarı olmak istediğimde bana inandıkları için aileme teşekkür ederim,

Şimdi de yazar oldum. Belki de üçüncüsünde uğur vardır? Bu kitabın adı için anneme ve *düzeltilmiş* versiyonumu okuduğu için babama teşekkür ederim.

Yazar Hakkında

Julie Soto aslen Sacramento, Kaliforniya'dan bir yazar, oyun yazarı ve oyuncudur. Müzikal tiyatro meraklısı, fandom ineği ve birçok baharatlı fanfiction'ın yazarıdır.

Forget Me Not onun ilk romanıdır.

Julie şimdi köpeği Charlie ile birlikte Fort Bragg, Kaliforniya'da yaşıyor.

[@JulieSotoWrites](https://twitter.com/JulieSotoWrites)

[@juliesotowrites](https://www.instagram.com/juliesotowrites)

[/JulieSotoWrites](https://www.facebook.com/JulieSotoWrites)

[JulieSotoWrites](https://www.tiktok.com/JulieSotoWrites)

www.juliesotowrites.com

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario M5H 4E3,
Kanada www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida, Uttar Pradesh 201 301,
Hindistan www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

